

Andrzej Sapkowski

A Végzet Kardja

Vaják II.

PlayON
2012

A fordítást Andrzej Sapkowski *Miecz przeznaczenia* című műve alapján készít.

Fordította: Szathmáry-Kellermann Viktória
Nyelvi lektor: Pákh Katalin
Korrektúra: Kolozsvári Zsófia
Tördelő: Massár Mátyás

Borítóterv: CD Projekt Red

© 1992, by Andrzej SAPKOWSKI
Published by arrangement with Literary Agency „Agence de l’Est”

Hungarian translation © Szathmáry-Kellermann Viktória, 2012

Kiadja a PlayON Magyarország Kft, 2012
www.playon.hu

Felelős kiadó: Mátyus Tamás

ISBN 978-963-08-3206-9 O

A sorozat eddig megjelent kötete:

Vaják: Az utolsó kívánság

Előkészületben:

Vaják: Tündevér

Tartalom

A lehetőségek határa
Jégszilánk
Az örök tűz
Némi áldozat
A végzet kardja
Több annál

A lehetőségek határa

I

– Én mondom nektek, nem jön az ki onnan – mondta a ragyás képű fickó, és közben nagy meggyőződéssel csóválta a fejét. – Már egy óra meg egy negyed, hogy bemászott. Annak már annyi.

A romok között összeverődött városlakók némán figyelték az omladék közepén tátongó fekete hasadékot, a föld mélyébe vezető, törmelékkel borított lejáratot. Egy sárga zekét viselő, testes férfi egyik lábáról a másikra állt, aztán megköszörülte a torkát, és leemelte fejéről az összegyűrt birétumot.

– Várjunk még – mondta, miközben letörölte ritkás szemöldökéről a verejtéket.

– Mire? – fakadt ki a ragyás. – Odalent a barlangokban egy baziliszkusz csücsül, elfelejtette talán, bíró uram? Aki oda beteszi a lábát, annak már vége. Vagy tán kevés ember veszett oda eddig? Akkor meg mire várunk?

– Hisze’ megállapodtunk – morgott vissza bizonytalanul a testes alak. – Hát akkor meg?

– Élővel állapodott meg, bíró uram – szólalt meg a ragyás társa, egy bőr henteskötényt viselő, hatalmas férfi. – Az meg már kinyúlt, úgy biztos, mint ahogy itt állok. Előre lehetett tudni, hogy a vesztébe rohan, mint a többi is előtte. Hisze’ ez ráadásul tükör nélkül mászott le, egy szál karddal. A baziliszkuszt meg nem ölöd meg tükör nélkül, mindenki tudja.

– Megmarad a garasa, bíró uram – tette hozzá a ragyás. – Mert még megfizetni sincs kinek a baziliszkuszért. Menjen most már csak haza nyugodtan. Mi meg elvisszük a varázsló lovát meg a cókmókot, kár volna veszni hagyni.

– Úgy a’ – mondta a mészáros. – Derék ez a kanca, meg a málha is szépen ki van tömve. Meglássuk, mi van benne.

– Hát az meg! Ti meg mit?

– Hallgasson, bíró uram, és ne avatkozzon bele, vagy alaposan ellátjuk a baját – figyelmeztette a ragyás.

– Derék kis kanca – ismételte meg a mészáros.

– Hagyd csak békén azt a lovat, aranyom.

A mészáros lassan az idegen vándor felé fordult, aki a verem bejárata körül összegyűlt emberek háta mögül, egy falgörbület takarásából lépett elő.

Az ismeretlennek sűrű, göndör, gesztenyeszín haja volt, vattával tömött kabátja fölött barnás tunikát viselt és magas szárú lovaglőcsizmát. És nem volt nála fegyver.

– Hagyd azt a lovat – ismételte rosszmájúan mosolyogva. – Hogy van ez? Más lova, más málhája, a más tulajdona, te meg ráemeled a csipás szemed, ráteszed a rühes mancsodat? Hát illik ezt?

A ragyás, miközben a mészárosra nézett, lassan a kabátja mellrészébe csúsztotta kezét. A mészáros bólintott, és a tömeg felé intett, ahonnan még két köpcös, rövidre nyírt alak vált ki. Mindkettőnél furkósbót volt, az a fajta, amivel a mészárszéken kábítják el az állatokat.

– Hát maga meg ki volna – tudakolta a ragyás, anélkül, hogy előhúzta volna a kezét a ruhája melléből –, hogy kioktasson minket, mi illik, és mi nem?

– Semmi közöd hozzá, aranyom.

– Fegyvert, azt nem visel.

– Így igaz. – Az idegen még undokabbul mosolygott. – Nem viselek.

– Az baj. – A ragyás előhúzta kezét a melléből, és egy hosszú kést is vele. – Az nagy baj, ha nem visel.

A mészáros is előhúzott egy kést, amely olyan hosszú volt, akár egy kalózsablya. A másik kettő a botját felemelve előre lépett.

– Nem kell viselnem – szólt az idegen, aki el sem mozdult a helyéről. – A fegyverem követ engem.

Két fiatal lány lépett elő a romok mögül, könnyű, de biztos léptekkel közeledtek. A tömeg azonnal szétrebbent, hátrálni, ritkulni kezdett.

Mindkét lány mosolygott, közben kivillantották a fogukat; hunyorgó szemük sarkából vastag, kékes, tetovált sávok húzódtak a fülük felé. Izmaik csak úgy játszottak a csípőjükre tekert hiúzbőr alól elővillanó erős combjukon és a sodronykesztyű felett feltűnő meztelen, duzzadó karjukon. Válluk mögül, melyet szintén sodronypáncél borított, szablyájuk nyele meredt előre.

A ragyás lassan, nagyon lassan térdre ereszkedett, és a földre ejtette a kést.

A romhalmaz közepén tátongó nyílás felől kövek csattanása és csikorgás hallatszott, majd a sötétségből előbukkant két kéz, mely a fal leomlott szélébe kapaszkodott. A kezek után következett a téglaporról hintett fehér hajjal borított fej, a sápadt arc és a váll mögül kiálló kardmarkolat. A tömeg felmorajlott.

A fehérhajú előrehajolt, és a hasadékból furcsa testet húzott elő, egy véráztatta portól szennyes, különös kolosszust. Hosszú gyíkfarkánál fogva egyetlen szó nélkül a kövér bíró lába elé vetette a szörnyet. A bíró félreugrott, megbotlott egy leomlott faldarabban, és közben egyre a görbe madárcsőrt nézte, a hártvás szárnyakat és a pikkelyekkel borított mancsok sarlószerű karmait. A valaha kárminvörös, de mostanra téglaszín, duzzadt begyet. Az üveges, beesett szemeket.

– Itt a baziliszkusz – szólalt meg a fehérhajú, miközben a nadrágját porolta. – Ahogy megállapodtunk. A kétszáz lintaromat, ha volna szíves. Tisztes, alig megnyesett lintarokat akarok. Figyelmeztetek, ellenőrizni fogom.

A bíró reszkető kézzel oldotta meg az erszényét. A fehérhajú körbenézett, egy pillanatra megakadt a szeme a ragyáson és a lábánál fekvő késen. Aztán a barna tunikás férfira és a hiúzbőrbe burkolt lányokra pillantott.

– Mint mindig – mondta, ahogy átvette a bíró reszkető kezéből az erszényt. – Pár garasért vásárra viszem értetek a bőrömet, ti meg közben a holmimon osztozkodtok. Ti aztán, hogy a fene vinne el benneteket, soha sem változtok.

– Érintetlenek – motyogta a mészáros, miközben hátrált. Amazok a furkósbottokkal már rég belevesztek a tömegbe. – Senki nem nyúlt a holmijához, uram.

– Örömmel hallom – mosolyodott el a fehérhajú. A mosolyát látva, mely szétnyíló sebhez hasonlóan virult fel sápadt arcán, a tömeg gyorsan oszolni kezdett. – És ezért, barátocskám, hozzád sem nyúl senki. Menj békével. De menj hamar.

A ragyás hátrálva szintén indult volna. Hirtelen elfehéredett arcán undorítóan kidomborodtak a kelések.

– Ohó, várj csak – szólította meg a barna tunikás férfi. – Elfeledkeztél valamiről.

– Miről... uram?

– Kést emeltél rám.

A magasabbik lány széles terpeszben hirtelen lendületet vett, csípőből fordult. A szablya, amit ki tudja, mikor rántott elő, élesen felszisszent a levegőben. A ragyás feje nagy ívben a levegőbe repült, és a tátongó hasadékba zuhant. Teste mereven és nehezen csapódott a téglatörmelék közé a földbe, akár egy kivágott fa törzse. A tömeg egy emberként kiáltott fel. A másik lány kezét a kard markolatán tartva függőlegesen megfordult, hogy a hátát biztosítsa. Feleslegesen. A tömeg botladozva és a düledékeken esve-elve olyan gyorsan futott a város

felé, ahogy a lába bírta. Legelől tekintélyes szökkenésekkel a bíró rohant, alig néhány öllel előzve meg a hatalmas mészáros.

– Szép csapás – fűzte hozzá a fehérhajú hűvösen, fekete kesztyűbe burkolt tenyerével takarva el szeme elől a napot. – Egy zerrickán szablya szépséges csapása. Fejet hajtok a szabad harcosnők jártassága és szépsége előtt. Ríviai Geralt vagyok.

– Én pedig – a barnás tunikát viselő férfi a ruha elejét díszítő, megfakult címerre mutatott, mely három, sorban egymás mellett ülő fekete madarat ábrázolt egyszínű, arany mezőben – Borch vagyok, másképp Három Csóka. Ezek pedig a lányaim, Téa és Véa. Így hívom őket, mert az igazi nevükbe beletörik az ember nyelve. Mindketten, ahogy magad is rájöttél, zerrickánok.

– Úgy tűnik, nekik köszönhetően van még lovam és málhám. Köszönöm nektek, harcosok. És neked is köszönöm, Borch uram.

– Három Csóka. És hagyd ezt az uramozást. Van még valami, ami ebben a porfészekben tartóztatna, Ríviai Geralt?

– Épp ellenkezőleg.

– Pompás. Van egy javaslatom: nem messze innen, a keresztútnál, a folyókikötőhöz vezető úton van egy fogadó. „A Merengő Sárkányhoz” címezték. Az ottani konyhának az egész környéken nincs párja. Épp azért megyek oda, hogy egyek valamit és megszálljak. Örömmre szolgálna, ha kedved volna társamul szegülni.

– Borch. – A fehérhajú elfordult a lovától, és az ismeretlen szemébe nézett. – Nem szeretném, ha valami félreértés támadna közöttünk. Vaják vagyok.

– Rájöttem. De olyan hangsúllyal mondtad, mintha azt közölnéd: „Leprás vagyok.”

– Vannak olyanok – mondta lassan Geralt –, akik előnyben részesítik a bélpoklosok kompániáját egy vaják társaságával szemben.

– Vannak olyanok is – nevetett fel Három Csóka –, akik a juhokat helyezik a lányok elébe. Mit lehet tenni, ha nem együtt érezni velük, egyikkel meg a másikkal is. Ismét csak áll a javaslatom.

Geralt lehúzta a kesztyűjét, és megszorította a feléje nyújtott kezét.

– Elfogadom, és örvendek, hogy megismerhettelek.

– Akkor hát útra, mert éhes vagyok.

II

A fogadós letörölte egy kendővel az érdes asztallapot, meghajolt, és rájuk mosolygott. Hiányzott két metszőfoga.

– Akkor hát... – Három Csóka egy pillanatra az összekormozott mennyezetre és az alatta játszadozó pókokra pillantott. – Először is... Először sört. Egy egész akóval, hogy ne kelljen kétszer fordulni. És a sörhöz... Mit tudsz nekünk ajánlani a sörhöz, aranyom?

– Sajtot? – kockáztatta meg a fogadós.

– Nem – vágott savanyú képet Borch. – A sajt lesz a desszert. A sörhöz valami savanyút és erőset szeretnénk.

– Szolgálatára! – A fogadós szája még szélesebb mosolyra húzódott. Nemcsak a két metszőfoga hiányzott. – Apró angolnák fokhagymával ecetben és olívában, esetleg marinait zöldpaprikahüvelyek...

– Rendben. Ezt is, azt is. Aztán leves, olyan, amilyet egyszer itt ettem, mindenféle kagyló, apróhal meg más ízes nyavalya úszott benne.

– Tutajosleves?

– Pontosan. Aztán báránypecsenye hagymával. Utána öt tucat rák. Szórjanak kaprot a fazékba, úgy rendesen. Utána juhsajt és saláta. Aztán majd meglátjuk.

– Szolgálatára. Mindenkinek, úgy értem, négyszer?

A magasabbik zerrikán megrázta a fejét, és jelentősegteljesen megpaskolta a dereka táját, amire rásimult a feszes lenvászonging.

– El is felejtettem. – Három Csóka Geraltra kacsintott. – A lányok vigyáznak az alakjukra. A bárány csak kettőnknek lesz, gazduram. A sört adja rögtön, azokkal a kis angolnákkal együtt. A többivel várjon egy keveset, hogy el ne hűljön. Nem zabálni jöttünk, hanem hogy kellemesen beszélgetve töltsük az időnket.

– Értettem – hajolt meg ismét a fogadós.

– A megfontoltság fontos erény a te szakmádban. Add csak a kezéd, aranyom.

Aranypénzek csörrentek. A kocsmáros akkorára tátotta a száját, amekkorára csak lehetett.

– Ez nem előleg – közölte Három Csóka. – Ez a ráadás. És most eredj a konyhába, jóember.

A szobában meleg volt. Geralt meglazította az övét, levette a kabátját, és felgyűrte az ingujját.

– Úgy látom – szólalt meg –, nem fenyeget téged a készpénz hiánya. Lovag voltod előjogaiból élsz?

– Részben – mosolyodott el Három Csóka, de nem bocsátkozott részletekbe.

Gyorsan végeztek az angolnákkal és az akó negyedével. Egyik zerrikán lány sem sajnálta magától a sört, hamarosan mindketten igen vidámak lettek. Valamit sugdolóztak egymás között. Vea, a magasabbik, hirtelen torokhangú nevetésben tört ki.

– Beszélnek a lányok a közös nyelvet? – kérdezte halkán Geralt, miközben a szeme sarkából rájuk bandzsított.

– Gyengén. És nem túl bőbeszédűek. Ami dicséretes. Milyennek találod a levest, Geralt?

– Mhm.

– Igyunk egyet.

– Mhm.

– Geralt – Három Csóka félretette a kanalat, és diszkréten felcsuklott –, térjünk vissza egy percre ahhoz, amiről az úton beszélgettünk. Ha jól értettem, te, mint vaják, a világ egyik végétől a másik széléig vándorolsz, és útközben, ha valami szörnyeteg az utadba akad, levágod. Ezzel keresed a kenyered. Ebben áll a vaják mestersége?

– Többé-kevésbé.

– És előfordul, hogy kifejezetten úgy hívnak valahová? Egy amolyan, mondjuk, különleges megbízásra. Akkor mit csinálsz, odamész és teljesíted?

– Az attól függ, ki hív, és miért.

– És hogy mennyiért?

– Attól is. – A vaják megrántotta a vállát. – Minden egyre drágul, élni meg muszáj, ahogy egy ismerős varázslónő szokta mondani.

– Elég válogatós megközelítés, azt is mondhatnám, roppant gyakorlatias. De hiszen az egész alapja egyfajta eszme, Geralt. A Rend erőinek és a Káosz erőinek viszálya, ahogy egy varázsló ismerősöm mondta. Én úgy képzeltem el, hogy te küldetést hajtasz végre, megvéded az embereket a Gonosztól, mindig és mindenhol. Különbségtétel nélkül. Hogy világos, melyik oldalán állsz a barikádnak.

– A Rend erői, a Káosz erői. Ezek felettébb nagy szavak, Borch. Mindenképp a barikád valamelyik oldalára akarsz állítani egy olyan viszályban, ami, ahogy mondani szokás, örök, ami jóval előttünk kezdődött, és még akkor is tartani fog, amikor mi már rég nem leszünk. Melyik oldalon áll a kovács, aki lovakat patkol? És a fogadósunk, aki épp egy bogrács báránnyal siet felénk? Mi az szerinted, ami meghúzza a határt a Káosz és a Rend között?

– Nagyon egyszerű. – Három Csóka egyenesen a szemébe nézett. – Az, ami a Káoszt képviseli, fenyegetést jelent, ő a támadó fél. A Rend ellenben, a veszélyeztetett fél, védelemre szorul. Védelmezőre szorul. Á, ilyünk egyet! És lássunk hozzá a bárányhoz.

– Helyes.

A vonalaikra ügyelő zerrikánok szünetet tartottak a falatozásban, amit még fokozottabb ütemű ivással töltöttek ki. Ahogy Véa a társnője válla fölött áthajolva megint odasúgott valamit, hajfonata végigsimította az asztallapot. Téa, az alacsonyabbik, tetovált szemhéjával vidáman hunyorogva, hangosan felnevetett.

– Igen – szólalt meg a csontot szopogató Borch. – Ha megengeded, folytassuk a beszélgetésünket. Megértettem, hogy nem rajongsz azért, ha bármelyik Erő oldalára akarnak állítani. Elvégzed a munkádat.

– Elvégzem.

– De a Káosz és Rend viszállya elől nem menekülhetsz. Hiába használtad ezt a hasonlatot, te nem vagy kovács. Láttam, hogyan dolgozol. Lemész a romok közé a pincébe, aztán meg egy lekaszabolt baziliszkuszt húzol elő onnan. Tudod, aranyom, van némi különbség egy ló megpatkolása és egy baziliszkusz levágása között. Azt mondtad, ha tisztessen megfizetnek, elszaladsz a világ végére is, hogy megöld a szörnyet, amit akarnak. Tegyük fel, hogy egy kegyetlen sárkány pusztít...

– Rossz példa – vágott közbe Geralt. – Látod, máris felborul a rendszered. Mert sárkányokat, bár minden kétséget kizárólag a Káosz erőit képviselik, nem ölök.

– Az meg hogy lehet? – Három Csóka az ujjait nyalogatta le. – Már csak ez hiányzott! Hiszen az összes szörnyeteg közül a sárkány talán a leghitványabb, a legkegyetlenebb, és talán a leginkább vérszomjas. A legundokabb féreg. Megtámadja az embereket, tüzet okád és elragadja a, na, a szüzeket. Nem hallottál még erről elég történetet? Az nem lehet, hogy neked, a vajáknak, ne legyen pár sárkány a rovásodon.

– Nem vadászom sárkányokra – jelentette ki Geralt szárazon. – Villásfarkúra, arra igen. Siklóre. Légsárkányra. De valódi sárkányokra, zöldre, feketére és vörösre nem. Vedd tudomásul, így egyszerűen.

– Megleptél – felelte Három Csóka. – No, rendben, tudomásul vettem. Egyébként is, elég mára a sárkányokból, feltűnt valami vörös a láthatáron, biztosan a rákjaink azok. Ígyunk egyet!

Ropogatva törték fogaikkal a vörös páncélokat, aztán kiszívták a fehér húst. A kellemetlenül csípős, sós víz egészen a könyökükig folyt. Borch töltött a sörből, immár a hordócska fenekét kaparva a merítőedénnyel. A zerrikánok még vígabbá váltak, rosszindulatúan mosolyogva mindketten körbe-körbekémléltek a kocsmában; a vaják biztos volt benne, hogy csak az alkalmat keresik a csetepatéra. Három Csókának is észre kellett vennie, mert hirtelen megfenyegette őket egy farkánál fogott rákkal. A lányok felvihogtak, Téa pedig rákacsintott és csókra csücsörítette ajkát – mindez tetovált arcán elég félelmetes látványt nyújtott.

– Vadak, mint a tigris – morogta Három Csóka Geraltnak. – Oda kell rájuk figyelni. Ezeknél, aranyom, piff-paff, és sose tudni, mikor lesz körben csupa bél a padló. De minden pénzt megérnek. Ha tudnád, mire képesek...

– Tudom – bólintott Geralt. – Nehéz náluk jobb kísértőt találni. A zerrikánok született harcosok, kislánykoruktól edzik őket a küzdelemre.

– Nem arra gondoltam. – Borch egy rákollót köpött az asztalra. – Hanem arra, milyenek az ágyban.

Geralt nyugtalan pillantást vetett a lányokra. Mindketten mosolyogtak. Véa villámgyors, szinte észrevehetetlen mozdulattal nyúlt a tálalóedénybe. Miközben nagyot toppantva szétharapta a páncélt, hunyorogva nézte a vajágot. Ajkán csillogott a sós víz. Három Csóka hangosan felbőfögött.

– Akkor hát, Geralt – mondta –, nem vadászol sárkányokra, se zöldekre, se más színűekre. Tudomásul vettem. De miért, ha szabad kérdeznem, csak erre a három színre nem?

– Négyre, ha pontosak akarunk lenni.

– Hármát mondtál.

– Érdekelnek téged a sárkányok, Borch. Van valami különleges oka?

– Nincs. Pusztán kíváncsiság.

– Aha. A színekkel az a helyzet, hogy ezekkel szokás leírni a valódi sárkányokat. Még ha ez nem is pontos meghatározás. A legelterjedtebb, zöld sárkányok inkább szürkések, mint egy egyszerű síkló. A vörösek valóban vörösesek vagy téglaszínűek. A sötétbarna színű, nagytestű sárkányokat szokás feketének nevezni. A legritkébbak a fehér sárkányok, olyat még sosem láttam. A messzi Északon tanyáznak. Állítólag.

– Érdekes. És tudod, milyen sárkányról hallottam még?

– Tudom. – Geralt belekortyolt a sörébe. – Ugyanarról, amiről én is hallottam. Az aranyról. De nem létezik.

– Milyen alapon mered ezt kijelenteni? Mert sosem láttad? Hiszen fehéret se láttál soha.

– Nem ez a lényeg. A tengeren túl, Ofirban és Zangvebárban fekete csíkos fehér lovak élnek. Azokat sem láttam soha, de tudom, hogy léteznek. Az aranysárkány viszont egy mítikus lény. Legendás. Mint, tegyük fel, a főnix. Főnixek és aranysárkányok nincsenek.

A könyökére támaszkodó Véa érdeklődve figyelte a férfit.

– Biztosan tudod, miről beszélsz, elvégre vaják vagy... – Borch sört merített a hordóból. – Én mégis azt gondolom, hogy minden mítosznak, minden legendának kell legyen valami alapja. Hogy van valami a gyökerüknél.

– Van hát – hagyta rá Geralt. – Leggyakrabban valami ábránd, vágy, sóvárgás. A hit, hogy a lehetőségeknek nincs határa. Néha pedig a véletlen.

– Na igen, a véletlen. Lehet, hogy valaha létezett az aranysárkány, egy egyszeri, megismételhetetlen mutáció?

– Ha így is történt, őt is utolérte minden mutáns sorsa – fordította el a fejét a vaják. – Túlságosan is más volt, hogy fennmaradhasson.

– Hohó – mondta Három Csóka. – Épp ellentmondasz a természet törvényeinek, Geralt. Az a varázsló ismerősöm azt szokta mondani, hogy a természetben minden létezőnek megvan a maga folytatása, amiben tovább él, ilyen vagy olyan módon. Az egyik vége a másik kezdete, a lehetőségeknek nincs határa, legalábbis a természet nem ismer ilyet.

– Nagy optimista volt a te varázsló barátod. Csak egyetlen dolgot nem vett számításba: a hibát, amit a természet követett el. Vagy azok, akik játszadoztak vele. Az aranysárkány és a többi hozzá hasonló mutáns, ha léteztek is valaha, nem maradhattak fent. Merthogy megakadályozta őket ebben a lehetőségek nagyon is természetes határa.

– Miféle határ?

– A mutánsok... – Geralt állkapcsának izmai erősen megrándultak. – A mutánsok természetlenek, Borch. Csak a legendákban élhet tovább, ami a természetben nem képes fennmaradni. Csak a legenda és a mítosz nem ismeri a lehetőségek határait.

Három Csóka hallgatott. Geralt a lányokra, hirtelen komollyá vált arcukra nézett. Véa váratlanul odahajolt hozzá, átölelte a nyakát erős, izmos karjával. A vaják megérezte az arcán a lány sörtől nedves ajkát.

– Kedvelnek téged – szólt lassan Három Csóka. – Szakadjak meg, ezek kedvelnek téged.

– Mi ebben a furcsa? – mosolyodott el szomorúan a vaják.

– Semmi. De erre innunk kell. Gazduram! Még egy akót!

– Ne örülj meg! Legfeljebb egy kancsót.

– Két kancsót! – bömbölte Három Csóka. – Téa, ki kell mennem egy pillanatra.

A zerrikán felállt, felemelte a padról a szablyáját, és sóvárgó tekintettel nézett végig a termen. Bár a vaják észrevette, hogy korábban néhány szempár gonoszul villant meg a kövér erszény láttán, valahogy senki sem iparkodott Borch után eredni, ahogy kissé tántorogva a kijárat felé indult. Téa vállat vont, és követte munkaadóját.

– Valójában mi a neved? – kérdezte Geralt a lányt, aki az asztalnál maradt. Véa rávillantotta fehér fogsorát. Az inge erősen ki volt fűzve, szinte a lehetőségek határáig. A vaják nem kételkedett abban, hogy ez is csak egy újabb kihívás a teremben ülőkkel szemben.

– Alveaenerle.

– Szép. – A vaják biztos volt benne, hogy a zerrikán rácsücsörít majd, és odakacsint. Nem tévedett.

– Véa?

– Hm?

– Miért utaztok Borchhal? Ti, a szabad harcosok? Válaszolnál erre?

– Hm.

– Hm, mi?

– Ő a... – a zerrikán a homlokát ráncolva kereste a szavakat. – Ő a... Leg... szebb.

A vaják a fejét csóválta. Az ismérvek, amelyek alapján a nők egy férfi vonzerejét megítélték, nem először bizonyultak rejtélynek számára.

Három Csóka rontott be a szobába, a nadrágját gombolva harsány utasításokat adott a fogadósoknak. Téa, aki két lépés távolságból követte, unalmat tettetve nézelődött a kocsmában, a kereskedők és tutajosok pedig gondosan kerülték a tekintetét. Véa újabb rákot szippantott ki, időről időre sokatmondó pillantásokat vetve a vajákra.

– Rendeltem még angolnát, de most sütvé. – Három Csóka kicsatolt övével csörömpölve, nehézkesen foglalt helyet. – Annyit kínlódtam azokkal a rákokkal, hogy valahogy megéheztem. És intéztem neked itt szállást, Geralt. Nincs értelme éjszaka kóborolnod. Még mulatunk egyet. Egészségetekre, lányok!

– Vessekheal – felelte korsójával szalutálva Véa. Téa rákacsintott és kinyújtózkodott, amitől formás melle, Geralt várakozásaival ellentétben, mégsem vetette szét mellén az ingét.

– Mulatunk egyet. – Három Csóka áthajolt az asztalon és Téa fenekére csapott. – Mulatunk egyet, vajákom. Hé, gazduram! Idejőjjön!

A fogadós kezét kötényébe törölgetve fürgén odaszaladt.

– Akad nálad dézsa? Olyan mosáshoz való, nagy, erős?

– Milyen nagy?

– Négy embernek való.

– Hogy... négy... – tátotta el a száját a kocsmáros.

– Négy – ismételte meg Három Csóka, ahogy előhúzta a zsebéből tömött erszényét.

– Akad – nyalta meg a fogadós a szája szélét.

– Pompás – nevetett fel Borch. – Vitesd fel a szobámba, és töltesd meg forró vízzel. De rendesen, aranyom. És vitess fel sört is, úgy három kancsóval.

A zerrikánok rájuk kacsintottak és kacagtak egyszerre.

– Melyiket akarod? – kérdezte Három Csóka. – He? Geralt?

A vaják megvakarta a tarkóját.

– Tudom én, nehéz a választás – mondta megértően Három Csóka. – Néha én magam is gondban vagyok. Jól van, eldöntjük majd a kádban. Hé, lányok! Segítsetek felmenni a lépcsőn!

III

A hídon akadályba ütköztek. Az utat hosszú, masszív gerenda zárta el, amit két fabakra fektettek. Előtte és mögötte alabárdosok álltak szegecsekkel kivert bőrzekében és sodronycuklyában. A sorompó mellett álmatagon lengedezett egy bíbor zászló, rajta ezüst griff-jelével.

– Mi az ördög ez? – csodálkozott Három Csóka, ahogy lépésben közelebb poroszkált. – Nincs átjárás?

– Van menlevél? – kérdezte a legközelebb álló alabárdos, ki sem véve a szájából a fapálcikát, amit rágott; ki tudja, hogy éhségből, vagy hogy az időt elüsse.

– Miféle menlevél? Mi van itt, dögvész? Vagy talán háború? Kinek a parancsára zárjátok le az utat?

– Caingorn ura, Niedamir király parancsára. – Az őr áttolta a pálcikát a szája másik sarkába, és a zászlóra mutatott. – Menlevél nélkül nem mehetnek a hegyekbe.

– Micsoda ostobaság – szólt Geralt fáradt hangon. – Hiszen ez nem Caingorn, hanem a holopolei terület. Itt Holopole, és nem Caingorn szed vámot a Braa-folyó hídjai után. Mi köze ehhez Niedamirnak?

– Ne engem kérdezzen – köpte félre az őr a pálcikát. – Nem az én dolgom. Arra vagyok, hogy a menleveleket ellenőrizzem. Ha akarja, beszéljen a káplárunkkal.

– És ő hol van?

– Amott, a vámőr háza mögött, ott melegszik a napocsán – mondta az alabárdos, miközben nem is Geraltot nézte, hanem a nyergükben lustán nyújtózkodó zerrikán lányok meztelen combját.

A vámőr házikója mögött, egy rakás száraz gerendán ült az őr, és alabárdja fokával egy nőt rajzolt a homokba, vagy inkább egy részét, nem épp a megszokott perspektívából láttatva. Mellette félig fekvő helyzetben egy szemébe húzott, ezüst csattal és idegesen lengedező kócsagtollal díszített, élénk képzelőerőről árulkodó szilvakék kalapot viselő vékony férfi pengette lágyan a lant húrjait.

Geralt tudta, kié ez a Buínától a Jarugáig híres toll és kalap, melyet jól ismertek az udvarokban, kastélyokban, vendéglőkben, fogadóknak és a bordélyokban. Főleg a bordélyokban.

– Kökörcsin!

– Geralt, a vaják! – A hátratolt kalap alól vidám, búzakék szempár nézett rá. – Mi a szösz! Hogy te itt? Nincs véletlen menleveled?

– Mit akartok mind ezzel a menlevéllel? – ugrott le a vaják a nyeregből. – Mi folyik itt, Kökörcsin? Át akartunk kelni a Braa másik partjára, én és ez a lovag, Borch Három Csóka, meg a kíséretünk. De mint az kiderült, nem tehetjük meg.

– Én sem mehetek. – Kökörcsin felállt, leemelte kalapját, és túlzó udvariassággal üdvözölte a zerrikánokat. – Engem sem akarnak átengedni a túlpartra. Engem, Kökörcsint, a leghíresebb lantost ezer mérföldes körzetben, nem enged át ez a káplár, pedig mint látod, maga is művész.

– Senkit sem engedek át menlevél nélkül – jelentette ki komoran a káplár, aztán a fegyver nyelét a homokba bökve kiegészítette rajzát az utolsó részlettel.

– Hát akkor kerülni kell – szólalt meg a vaják. – Megyünk tovább a bal parton. Hosszabb úgy az út Hengforsig, de ha kell, hát kell.

– Hengforsig? – csodálkozott a bárd. – Hát te, Geralt, nem Niedamir után jársz? Nem a sárkány után?

– Miféle sárkány után? – érdeklődött Három Csóka.

– Nem tudjátok? Tényleg nem tudjátok? Na, uraim, akkor mindent el kell mesélnem nektek. Én így is, úgy is itt várom, hátha erre jár valaki menlevéllel, akit ismerek, és megengedi, hogy csatlakozzak hozzá. Üljetek le.

– Rögtön – felelte Három Csóka. – A nap már három negyedre jár a zenit felé, én meg kiszáradtam, mint a bánat. Nem fogunk itt száraz pofával cseverészni. Téa, Véa, eredjete csak vissza abba a városkába, és vegyetek egy akóval.

– Tetszik nekem, uram...

– Borch, másképp Három Csóka.

– Kökörcsin, másképp a Felülmúlhatatlan. Legalábbis egynéhány leányzónak.

– Mesélj, Kökörcsin – türelmetlenkedett a vaják. – Nem fogunk itt állni estig.

A bárd ujjjaival átfogta a lant nyakát, és erőteljesen a húrokba csapott.

– Hogy szeretnétek: normális vagy kötött beszédben?

– Normálisan.

– Parancsolj, kérlek. – Kökörcsin le sem tette a lantot. – Hallgassátok hát, nemes urak, mi történt egy hete nem messze a Holopolének nevezett szabad várostól. Nos hát, hajnal hasadtán, midőn a felkelő napocska alig festette rózsapirosra a rétek fölött függő ködfátyolt...

– Úgy volt, hogy normálisan mondod – emlékeztette Geralt.

– Hát ez nem az? Jól van, na, jól van. Értem. Röviden, metaforák nélkül. Holopole alatt, a legelőn, megjelent egy sárkány.

– Eeee – felelt a vaják. – Ez nekem valahogy nem tűnik valószínűnek. Évek óta senki sem látott sárkányt ezen a környéken. Nem volt az véletlen egy közönséges sikló? Akadnak siklók, amik majdnem olyan nagyok...

– Ne sértegezz, vajákom. Tudom, mit beszélek. Láttam. Valami véletlen folytán épp Holopolében jártam a vásáron, és mindent láttam a saját szememmel. El is készült már a ballada, de ti nem akartátok...

– Mesélj. Nagy volt?

– Olyan három lónyi hosszú. A marja nem volt magasabb egy lóénál, de sokkal vaskosabb. Szürke, mint a homok.

– Vagyis hogy zöld.

– Az. Váratlanul jelent meg, egyszerre a juhnyájra támadt, szétzavarta a pásztorokat, egy tucat állatot összezúzott, négyet felzabált, aztán elrepült.

– Elrepült... – csóválta a fejét Geralt. – És vége?

– Nem. Merthogy másnap reggel újra megjelent, ezúttal még közelebb a városhoz. Rárepült egy csapat asszonyra, akik az alsóneműt mosták a Braa partján. Ember, hogy szaladtak! Életemben nem nevettem ilyen jól. A sárkány tett vagy két kört Holopole felett, aztán elrepült a legelőkre, ahol megint csak nekilátott a juhoknak. Akkor kezdődött csak a riadalom és a fejetlenség, mert előtte alig valaki hitt a pásztoroknak. A podeszta mozgósította a városi őrseget meg a céheket, de még mielőtt rendezték volna a soraikat, a pórnép a saját kezébe vette az ügyet, és el is intézte.

– Hogyan?

– Érdekes, népi módszerrel. A helyi cipészmeister, valami Kecskerágó, rájött, hogy intézze el a férgét. Levágtak egy juhot, jó alaposan kitömték hunyorral, nadragulyával, ördögpetrezselyemmel, kénnel meg cipésszurokkal. A helyi patikus, biztos, ami biztos, beleöntött még kétkupányit a furunkulusra való keverékből is, Kreve szentélyének papja meg imákat mondott a dög fölött. Aztán a preparált kis juhocskát a nyáj közepébe állították, és megtámasztották egy karóval. Valójában senki sem hitt benne, hogy azt a nagy dög sárkányt kísértésbe lehet ejteni azzal a mérföldekre bűzlő szarral, de a valóság felülmúlta a várakozásaikat. A főreg figyelemre se méltatta az élő és bégető juhokat, hanem a csalit, azt befalta karóstól.

– És aztán? Mondd már, Kökörcsin!

– Miért, mi mást csinálok? Épp, hogy mondom. Hallgassátok, mi történt utána. Annyi időbe se telt, amennyi egy gyakorlott férfinak kell egy női fűző megoldásához, és a sárkány hirtelen bömbölni kezdett, elől-hátul füstöt okádva. Bukfencezett, próbált felrepülni, aztán lekushadt, és nem mozdult többet. Két önkéntes indult útnak, hogy ellenőrizzék, él-e még a mérgezett gyík. Az egyik a helyi sirásó volt, a másik a helyi félkegyelmű, akit egy favágó debil lányának nemzett egy alosztálynyi pikás zsoldos, akik még Pulyamártó vajda felkelése idején vonultak át Holopolén.

– Hogy te mit összehazudsz, Kökörcsin.

- Nem hazudok, csak kiszínezem a történeteket, a kettő között van különbség.
- De nem sok. Beszélj, kár az időért.
- Szóval hát, ahogy mondtam, a sírásó és a bátor idióta amolyan felderítőkként indultak útnak. Később emeltünk nekik egy kicsi, de szemet gyönyörködtető kurgánt.
- Aha – szólalt meg Borch. – Akkor hát a sárkány még élt.
- De még mennyire – felelte vidáman Kökörcsin. – Élt az. De olyan gyenge volt, hogy nem zabálta fel se a sírásót, se a hülyét, csak a vérüket nyalogatta fel. Aztán meg, mindenki legnagyobb bánatára, elrepült, bár nem kis erőfeszítésébe került elindulni. Úgy másfélszáz rőfönként nagy robajjal visszazuhan, aztán újra felemelkedett. Időnként a földön ment, húzta a hátsó lábait. A merészebbje utánament, hogy szem előtt tartsa. És tudjátok, mit?
- Mondd, Kökörcsin.
- A sárkány eltűnt a Sivár-hegység szorosaiban, a Braa forrásának környékén, és elrejtőzött az ottani barlangokban.
- Most már minden világos – mondta Geralt. – A sárkány valószínűleg évszázadok óta ott volt a barlangokban, letargiába süllyedve. Hallottam ilyen esetekről. Ott kell lennie a kincseskamrájának is. Most már értem, miért zárták le a hidat. Valaki rá akarja tenni a kincsekre a kezét. És ez a valaki Caingorni Niedamir.
- Pontosan – erősítette meg a trubadúr. – Különbözik egész Holopole valósággal forrong miatta, mert náluk úgy tartják, hogy a sárkány és a kincs az övék. De félnek ujjat húzni Niedamirral. Niedamir egy tacsó, aki még el sem kezdett borotválkozni, de már sikerült bebizonyítania, hogy nem érdemes vele kikezdeni. Az a sárkány meg fenemód fontos neki, azért is lépett ilyen hamar.
- Mármint a kincs fontos neki, azt akarod mondani.
- Épphogy inkább a sárkány, mint a kincseskamra. Merthogy tudjátok, Niedamir a szomszédos Malleore hercegségre feni a fogát. Ott meg a herceg hirtelen és különös halála után maradt egy, hogy is mondjam, nyoszolyóképes korú hercegekisasszony. A malleore-i méltóságok nem látják szívesen se Niedamirt, se a többi kérészt, mert tudják, hogy az új uralkodó szorosabbra húzza majd a pórászt, nem úgy, mint a taknyos kis hercegnőjük. Előástak hát valahonnan egy régi és porlepte jóslatot, mely szerint a mitra és a lányka keze azt illeti, aki legyőzi a sárkányt. Mivel évszázadok óta senki sem látott erre sárkányt, azt hitték, nyugtuk lesz. Niedamir természetesen kinevette a legendát, egyszerűen elfoglalta volna Malleore-t fegyveres erővel, oszt' kész, de amikor elterjedt a holopolei sárkány híre, rájött, hogy legyőzheti a malleore-i nemeseket a saját fegyverükkel is. Ha megjelenne ott sárkányfejjel a kezében, a tömeg az istenek által küldött uraként üdvözlőné, a méltóságok meg mukkanni se mernének. Csodálkoztok hát, hogy kergeti a sárkányt, mint macska az egeret? Főleg egy olyat, amelyik alig vonszolja magát a lábán? Ez neki tiszta szerencse, a sors ajándéka, a mindenségít!
- A vetélytársak elől meg elzárta az utat.
- Hát, meglehet. És a holopoleiek elől. Már azzal, hogy lovasokat küldött szét menlevelekkel az egész környéken. Azokhoz, akiknek a sárkányt meg kell ölnie, mert Niedamir nem ég a vágytól, hogy személyesen menjen be a barlangba a kardjával. Seperc alatt összecsisztították a híresebbnél híresebb sárkányvadászokat. A nagyját talán ismered is. Geralt.
- Lehetséges. Kik jöttek?
- Deneslei Eyck, egyszer.
- Hogy az a... – A vaják halkán elfütyentette magát. – Az istenfélő és erényes Eyck, a minden hiba és gáncs nélküli lovag személyesen.
- Ismered, Geralt? – kérdezte Borch. – Tényleg úgy harap a sárkányokra?

– Nemcsak a sárkányokra. Eyck bármilyen szörnyeteggel elboldogul. Ölt még mantikórt és griffet is. Elintézett néhány sárkányt is, hallottam róla. Ügyes. De rontja nekem az üzletet a csirkefogó, mert nem fogad el fizetséget. Ki van még, Kökörcsin?

– A Crinfridi Martalócok.

– Na, akkor a sárkánynak már annyi. Még akkor is, ha felgyógyult. Azok hárman összehangolt egy csapat, nem játszanak túl tisztességesen, de hatékonyak. Kiirtották az összes siklőt és villásfarkút Redániában, útközben elesett három vörös és egy fekete sárkány is, és az már valami. Ez minden?

– Nem. Csatlakozott hozzájuk még hat törp is. Öt szakállas Yarpén Zigrin vezényletével.

– Öt nem ismerem.

– Hallottál Ocvistról, a Kvarchegy sárkányáról?

– Hallottam. Láttam a köveket, amiket a kincseskamrájából elhoztak. Elképesztő árnyalatú zafírok voltak közöttük, meg akkora gyémántok, mint egy cseresznye.

– Na, akkor tudd meg, hogy épp Yarpén Zigrin és a törpjei intézték el Ocvistot. Írtak róla egy balladát, de vacak, elvégre nem az enyém. Ha nem hallottad, nem vesztettél semmit.

– Ez mind?

– Igen. Téged nem számítva. Azt mondtad, nem hallottál a sárkányról, ki tudja, akár igaz is lehet. De most már tudsz. Na és?

– És semmi. Engem nem érdekel az a sárkány.

– Ha! Ravasz, Geralt. De akkor sincs menleveled.

– Ismétlem, engem nem érdekel az a sárkány. És veled mi van, Kökörcsin? Mi vonz téged annyira a túlpartra?

– A szokásos – vont a vállát a poéta. – Közel kell lenni az eseményekhez meg a látványosságokhoz. A küzdelemről ezzel a sárkánnyal sokat lehet majd hallani. Persze, megírhatnám a balladát hallomás alapján is, de máshogy fog hangzani, ha olyan éneklő, aki a saját szemével látta a harcot.

– Harcot? – nevetett fel Három Csóka. – Talán inkább valamiféle disznóvágást, vagy a dög négyelését. Csak hallgatok, és nem győzök csodálkozni. Híres-neves harcosok, akik lóhalálában vágatnak, hogy levágjanak egy félig döglött sárkányt, akit valami surmó mérgezett meg. Nevetnem kell... és okádnom.

– Tévedsz – mondta Geralt. – Ha a sárkány nem pusztult el a méregtől még ott, akkor mostanra a szervezete minden bizonnyal legyűrte azt, és a szörnyeteg ereje teljében van. De különben ennek nincs is nagyobb jelentősége. A Crinfridi Martalócok így is, úgy is megölik, de tudnod kell, hogy harc nélkül nem fog menni.

– Szóval te, Geralt, a Martalócokra fogadsz.

– Persze.

– Hogyisne – szólalt meg az eddig csendes, művészi hajlamú őr. – Az a dög sárkány mágikus teremtmény, és nem lehet máshogy elpusztítani, mint mágiával. Ha valaki elboldogul majd vele, akkor az a varázslónő, aki tegnap kelt itt át.

– Kicsoda? – hajtotta közelebb a fejét Geralt.

– Egy varázslónő – ismételte meg az őr. – Hiszen mondtam.

– Elárulta a nevét?

– El, de elfelejtettem. Volt menlevele. Fiatal volt, szép, már a maga módján, de a szeme... Maga is tudja, uram. Futkos az ember hátán a hideg, amikor ilyen néz rá.

– Tudsz valamit erről, Kökörcsin? Ki lehet ez?

– Nem – vágott savanyú képet a bárd. – Fiatal, szép, meg azok a szemek. Ez még nem mond semmit. Mind ilyenek. Azok közül, akiket ismerek, márpedig sokat ismerek, egy sem néz ki huszonöttnél, harmincnál többnek, pedig ahogy hallom, némelyik emlékszik azokra az időkre, amikor még a sűrű erdő zúgott ott, ahol ma Novigrad áll. Végül is, mire való a

mandragórafőzet? A szemükbe is mandragórát csöptetnek, hogy csillogjon. Micsoda asszonynép!

– Nem volt vörös? – kérdezte a vaják.

– Nem, uram – felelte a káplár. – Fekete volt.

– És a lova, milyen színű volt? Gesztenye, fehér csillaggal?

– Nem. Hollófekete, mint az asszony. De, urak, én mondom, ő fog végezni a sárkánnyal. A sárkány az varázslónak való munka. Emberi erő nem bír el vele.

– Kíváncsi volnék, mit mondana erre a Kecskerágó varga – nevetett fel Kökőrcsin. – Ha valami erősebb lett volna a keze ügyében, mint hunyor és nadragulya, a sárkánybőr már ott száradna a holopolei cölöpfalon, kész volna a ballada, én meg nem fakulnék itt a napon...

– Hogy lehet az, hogy Niedamir nem vitt magával? – kérdezte Geralt, és közben sandán nézett a költőre. – Elvégre Holopolében voltál, amikor útnak indult. Talán nem szereti a király a művészeket? Minek köszönhető, hogy itt fakulsz, és nem a király nyerge mellett húzod a talpalávalót?

– Az egy bizonyos fiatal özvegyasszonynak köszönhető – felelte Kökőrcsin komoran. – Hogy vinné el az ördög! Elűcsörögtem ott, aztán másnapra Niedamir meg a többiek már a folyó túloldalán voltak. Még azt a Kecskerágót meg a holopolei őrség felderítőit is magukkal vitték, csak engem felejtettek itt. Magyarázom itt a káplárnak, de ő csak a magáét...

– Van menlevél, átengedem – közölte szenvtelenül az alabárdos, aki épp a vámőr kunyhójának falát vizelte le. – Nincs menlevél, nem engedem. Ha ez a parancs...

– Ohó – szakította félbe Három Csóka. – Visszajöttek a lányok a sörrel.

– És nincsenek egyedül – tette hozzá a felkászálódó Kökőrcsin. – Nézzétek, micsoda ló! Mint egy sárkány.

A nyírfaliget felől egy hatalmas, nyugtalan csataménen ülő lovast közrefogva galoppozott feléjük a két zerrikán.

A vaják is felállt.

A lovas ezüstpaszományos lila bársonyzekét viselt és rövid, cobolyprémmel szegett kabátot. Egyenesen ülve a nyeregben, büszke tekintettel nézett végig rajtuk. Geralt ismerte ezt a tekintetet. És nem kedvelte különösebben.

– Üdvözlöm az urakat. A nevem Dorregaray – mutatkozott be a lovas, miközben lassan és méltóságteljesen leereszkedett a nyeregből. – Dorregaray mester. Mágus.

– Geralt mester. Vaják.

– Kökőrcsin mester. Poéta.

– Borch, másképp Három Csóka. A lányaimat, akik amott épp csapra verik a hordót, már megismerhetted, Dorregaray uram.

– Így történt, valóban – felelte a mágus, közben el sem mosolyodott. – Már köszöntöttük egymást, én és a szépséges zerrikán harcosnők.

– No, akkor egészségünkre! – Kökőrcsin szétosztotta a bőrpoharakat, amiket Véa hozott. – Igyon velünk maga is, mágus uram. Borch kegyelmed, adjunk a káplárnak is?

– Persze. Csatlakozz hozzánk, katona.

– Jól gondolom – kezdte a mágus, és apró, finom kortyot húzott az italából –, hogy a hídon álló sorompóhoz ugyanaz a cél vezet Önöket, mint engem?

– Ha a sárkányra gondol, Dorregaray uram – felelte Kökőrcsin –, akkor valóban így van. Oda akarok menni, hogy balladát írjak. Sajnálatos módon az itt jelen lévő káplár, aki láthatóan nem ismeri az illetet, nem akar átengedni engem. Menlevelet követel.

– Elnézésüket kérem. – Az alabárdos kiitta a sörét, és jóízűt cuppogott. – Meg van az nekem adva, fővesztés terhe mellett, hogy senkit nem engedhetek át menlevél nélkül. Különben meg, mostanra valószínűleg egész Holopole szekérre mászott, és a hegyekbe akar menni a sárkány után. Nekem parancsom van...

– A te parancsod, katona – húzta össze a szemöldökét Dorregaray – a csőcselékre vonatkozik, akik útban lehetnek, és a ringyókra, akik csak terjeszthetik a kicsapongást és a gyűlöletes tehetetlenséget, a tolvajokra, a söpredékre és a csavargókra. De nem énrám.

– Senkit sem engedek át menlevél nélkül – bőszyk fel a káplár. – Esküszöm...

– Ne esküdj – vágott közbe Három Csóka. – Inkább igyál még. Téa, tölts ennek a vitéz harcosnak. Mi meg ülünk le, urak. Állva inni, gyorsan és a megfelelő áhítat nélkül, nem illik a nemesemberhez.

Letelepedtek a hordó köré a gerendákra. Az alabárdos, akit épp az imént avattak nemessé, egészen kipirult elégedettségében.

– Igyl, bátor kapitány – unszolta Három Csóka.

– Káplár még ha vagyok, nem kapitány – vörösödött el még jobban az alabárdos.

– De muszáj, hogy belőled kapitány legyen. – Borch rávillantotta fogsorát. – Derék egy legény vagy, seperc alatt feljebb lépsz.

Dorregaray, aki elutasította, hogy töltsenek neki, Geralthoz fordult.

– A város még a baziliskusról beszél, te meg, vaják uram, mint látom, már a sárkány után jársz – mondta halkan. – Kíváncsi volnék, vajon tényleg ennyire szűkében vagy-e a készpénznek, vagy csak a pusztá örömért gyilkolsz kihalással fenyegetett létformákat?

– Különös ez a kíváncsiság – felelte Geralt – olyantól, aki fejvesztve rohan, hogy odaérjen egy sárkány leölésére, hogy kiverje a fogait, hiszen olyan becsesek a mágikus gyógyírek és elixírek készítőinek. Mondja csak, varázsló kegyelmed, igaz az, hogy a legjobbakat még élő sárkányból verik ki?

– Biztos vagy abban, hogy ezért tartok oda?

– Biztos. De valaki már megelőzött, Dorregaray. Egy nővérnek a testvériségből már sikerült átjutnia a menlevelével, ami neked nincs. Fekete hajú, már ha egyáltalán érdekel.

– Hollófekete lovon?

– Állítólag.

– Yennefer – szólt Dorregaray elkomorult arccal. A vaják rándulását senki nem vehette észre.

Csend szállt rájuk, amit a leendő kapitány mekegése tört meg.

– Menlevél nélkül... senkit...

– Kétszáz lintar elég lesz? – Geralt nyugodtan húzta elő zsebéből a kövér bírótól kapott erszényét.

– Geralt – mondta Három Csóka, arcán titokzatos mosollyal –, hát mégis...

– Bocsáss meg, Borch. Sajnálom, de nem tarthatok veletek Hengforsba. Talán egy másik alkalommal. Talán egyszer még találkozunk.

– Engem semmi sem húz Hengforsba – felelte lassan Három Csóka. – Semmi, de semmi, Geralt.

– Tegye el azt a zsákot uraságod – mondta fenyegetően a leendő kapitány. – Ez közönséges megvesztegetés. Még háromszázért se engedem.

– És ötszázért? – húzta elő Borch a saját erszényét. – Tedd el azt a zsákot, Geralt. Én fizetem a vámot. Kezd mulattatni. Ötszáz, katona uram. Száz fejenként, az én lányaimat egyetlen szép főnek számítva. Mi legyen?

– Ajjaj, jaj, jaj – sópáncodott a leendő kapitány, miközben a kabátjába csúsztotta Borch erszényét. – Mit mondok én a királynak?

– Elmondod neki – szólt Dorregaray, miközben felállt, és előhúzta öve mögül díszes elefántcsont pálcáját – hogy előntött a félelem, amikor megláttad.

– De mit, kegyelmed?

A varázsló intett a pálcájával, és elkiáltott egy ígét. A víz mellett, az árokparton növekvő fenyő hirtelen lángokban tört ki, egyszerre, egy pillanat alatt, a földtől egészen a csúcsig őrzőgő lángnyelvek borították be.

– Lóra! – Kökörcsin felpattanva a hátára vetette a lantját. – Lóra, urak! És hölgyek!
– Félre a sorompóval! – kiáltott oda az alabárdosoknak a módos káplár, akinek nagy esélye volt kapitányvá válni.

A hídon, a sorompó túloldalán Véa megrántotta a gyeplőt, a ló táncolni kezdett, patája alatt dobogtak a gerendák. A lány hajfonatait dobálva a levegőben éles hangon felrikoltott.

– Helyes, Véa! – kiáltott vissza Három Csóka. – Előre, kegyelmetek, lóra! Zerrikán módra távozunk, sívítva és dübörögve!

IV

– Nézzenek oda – mondta a legidősebb Martalóc, Boholt, aki hatalmas volt és tagbaszakadt, akár egy vén tölgy törzse. – Niedamir nem kergette kendteket világgá, kérem alássan, pedig biztos voltam, hogy épp ezt fogja tenni. De hát mit lehet tenni, nem nekünk, éhenkórászoknak való a királyi döntésekkel vitatkoznunk. Üljetek ide hozzánk a tábortűzhöz. Készítsetek magatoknak fekhelyet, fiúk. Te meg, vaják, csak úgy magunk között, miről beszéltél a királlyal?

– Semmiről – felelte Geralt, közben kényelmesen megtámasztotta hátát a tűz közelébe húzott nyergen. – Még csak ki sem jött hozzánk a sátorból. Csak elküldte azt a tótumfaktumát, hogy is hívják...

– Gyllenstiern – súgta oda Yarpen Zigrin, a zömök, szakállas törp, és hatalmas, kátrányos fatörzset gurított a tűzbe, amit a bozótosból húzott ki. – Felfuvalkodott hólyag. Kövér disznó. Mikor hozzájuk csapódtunk, jött ide, felhúzta az orrát egész az egekig, hu-hú, ne feledjétek, azt mondja, törpök, hogy kinél itt a parancsszó, meg hogy kinek jár az engedelmesség: itt Niedamir király parancsol, és az ő szava a törvény, és így tovább. Álltam és hallgattam, és azt gondoltam, megparancsolom a fiúknak, hogy döntsék a földre, aztán jól körbehugyozom a kabátját. De hagytam a fenébe, tudjátok, megint azt beszélték volna mindenütt, hogy a törpök mind rosszindulatúak, meg agresszívek, hogy szukafattyai, és hogy nem lehet azokkal... hogy az ördögbe mondják... koegzrikálni, vagy mi a szösz. És akkor aztán megint elkezdődne valahol a pogrom, valami kis városkában. Végighallgattam hát udvariasan, meg bólogattam hozzá.

– Úgy tűnik, hogy Gyllenstiern ökegyelme semmi mást se tud – felelte Geralt. – Mert nekünk ugyanezt mondta el, és mi is csak arra jutottunk, hogy bólogassunk hozzá.

– Ami engem illet – szólalt meg a másik Martalóc, miközben a lópokrócot igazgatta a rőzserakáson –, szerintem rosszul van az, hogy Niedamir nem kergetett el titeket. Úgy jönnek a népek a sárkányra, hogy rossz nézni. Mint a hangyák. Ez már nem is hadjárat, hanem a korhány felé tartó gyászmenet. Én meg nem szeretek tömegben verekedni.

– Hagyd már, Kajmán – mondta neki Boholt. – Könnyebb csapatban vándorolni. Mi van már, sose mentél még sárkányra? A sárkányokra mindig így jön a tömeg, olyan, mint a búcsúba', egész kis vándorbordély. De te is tudod, hogy ki marad talpon, amikor a gyík megjelenik. Mi, és senki más.

Boholt elhallgatott egy pillanatra, nagyot húzott a méretes, vesszővel körbefont demizsonból, hangosat tüszentett, aztán felköhögött.

– Más kérdés – folytatta –, hogy a gyakorlat azt mutatja, nem is egyszer éppenhogy csak a sárkány levágása után kezdődik a móka meg az öldöklés, oszt' repülnek a fejek szanaszét, mint a körték. Csak amikor a kincset osztják, akkor ugranak a vadászok egymás torkának. Mi, Geralt? He? Igazam van? Vaják, hozzád beszélek.

– Ismerek ilyen eseteket – ismerte el Geralt szárazon.

– Ismersz, azt mondod. Bizonyára csak hallomásból, mert az még sosem ütötte meg a fületem, hogy te valaha is sárkányra vadásztál volna. Mióta csak élek, nem hallottam olyat, hogy a vajákok sárkányra utaztak volna. Annál furcsább, hogy itt megjelentél.

– Úgy igaz – vetette oda foghegyről Kennet, akit mindenki Daráznak hívott, és a legfiatalabb volt a Martalócok közül. – Ez különös. Mi meg...

– Várj csak, Darázs. Most én beszélek – szakította félbe Boholt. – Különben is, nem akarok sokáig fecsegni. A vaják így is, úgy is tudja, mire akarok kilyukadni. Én ismerem őt, és ő is ismer engem, eddig sosem álltunk a másik útjába, és talán ezután sem fogunk. Mer’ hogy, értitek, fiúk, ha én például meg akarnám zavarni a vajákat a munkájában, vagy el akarnám halászni a zsákmányt az orra elől, akkor a vaják azon nyomban levágna azzal a vajákberetvájával, és igaza is lenne. Igazam van?

Senki sem erősítette meg, de senki nem is ellenkezett. Nem úgy tűnt, mintha Boholt különösebben elvárta volna akár egyiket, akár a másikat.

– Úgy a – folytatta –, ahogy mondtam. Rakatba’ könnyebb vándorolni. Egy vaják meg még jól jöhet a csapatban. Vad és kihalt egy vidék ez, hogyha nekünk ugrik egy rémsáska vagy vízipoloska, vagy egy striga, még bajt csinálhat. Ha meg Geralt a közelben lesz, nem lesz baj, mert neki ez a szakja. De a sárkány, az nem a szakja. Igaz?

Ismét nem erősítette meg, de nem is ellenkezett senki.

– Három Csóka uram – folytatta Boholt, és közben a törpnek adta a demizsont – Geralttal tart, és ez elég nekem biztosítéknak. Akkor meg ki zavar titeket, Kajmán? Darázs? Csak nem Kököröcsin?

– Kököröcsin – szólalt meg Yarpen Zigrin, és a bárdnak adta az üveget – mindig ott bukkan fel, ahol valami érdekes történik, és mindenki tudja, hogy se nem zavar, se nem segít, meg a lépést se lassítja. Olyan, mint a kullancs a kutya farkán. Hát nem, fiúk?

A „fiúk”, a szakállas és szögletes törpök úgy röhögtek, hogy rázkódott a szakálluk. Kököröcsin hátratolta fején a kalapot, és belekortyolt a demizsonba.

– Huhh, a mindenségit – nyögött fel, ahogy levegő után kapkodott. – Még a hangomat is elveszi. Miből főzték ezt, skorpióból?

– Egyvalami nem tetszik nekem, Geralt – szólalt meg Darázs, amikor átvette a lantostól az üveget. – Az, hogy ezt a varázslót a nyakunkra hoztad. Kezd itt már túl sok lenni a varázsló.

– Úgy van – vágott a szavába a törp. – Jól mondja Darázs. Annyi szükségünk van erre a Dorregarayra, mint disznónak a nyeregére. Egy ideje már megvan nekünk a magunk varázslója, a nemes Yennefer, pfúj, pfúj.

– Az ám – mondta Boholt bikanyakát vakargatva, amiről az imént csatolta le az acélszegecsekkel kivert bőr nyakörvet. – Túl sok itt a varázsló, kérem alássan. Egészen pontosan kettővel több, mint kéne. És túlságosan is ragaszkodnak a mi Niedamirunkhoz. Nézzétek csak meg, mi itt a csillagok alatt, a tűz körül, ők meg, kérem alássan, a melegben, a királyi sátorban fondorkodnak, a ravasz rókák, Niedamir, a boszorkány, a varázsló meg Gyllenstiern. Az a Yennefer a legrosszabb. És megmondjam nektek, miben mesterkednek? Hogy hogyan járassák velünk a bolondját, azon.

– Meg az őzhúst zabálják – vágott közbe komoran Darázs. – És mi mit eszünk? Mormotát! És mi a mormota, kérem én? Patkány az, semmi több. Akkor meg mit ettünk? Patkányt!

– Ugyan már – szólt Kajmán. – Nemsokára megpróbálhatjuk a sárkányfarkat. Semmi nincs olyan, mint a szénen sült sárkányfarkok.

– Yennefer – folytatta Boholt – egy utálatos, rosszmájú, nagypofájú nőszemély. Nem olyan, mint a te lányaid, Borch uram. Ezek csendesek és kedvesek, ott, nézzétek, leültek a lovak mellé, élesítik a szabályjukat, oszt’ mikor elmentem mellettük, elviccelődtem, azok meg rámmosolyogtak, kivillantották a kis fogacskáikat. Az ám, nekik lehet örülni, nem olyanok, mint a Yennefer, az csak kombinál meg kombinál. Én mondom nektek, figyelni kell, mert szar se lesz az egészségből.

– Miféle egyezségből, Boholt?

– Mi lesz, Yarpen, elmondjuk a vajáknak?

– Nem látok okot az ellenkezőjére – felelte a törp.

– Elfogyott a pálinka – bökte közbe Darázs, és fejével lefelé fordította az üveget.

– Akkor hozzál. Te vagy a legfiatalabb, kérlek alássan. Az egyezséget meg, Geralt, mi gondoltuk ki, mert nem vagyunk mi se bérencek, se pedig valami fizetett apródok, és nem fog minket Niedamir azzal a sárkányra küldeni, hogy odadob pár aranyat a lábunk elé. Az igazság az, hogy mi elbánunk a sárkánnyal Niedamir nélkül is, Niedamir viszont nem boldogul nélkülünk. Ebből aztán világosan következik, ki ér többet, meg hogy ki kellene, hogy nagyobb részt kapjon. Így hát becsületesen intézzük az ügyet – aki maga megharcol, és a sárkányt leteríti, az kapja a kincsek felét. Niedamir, születésére és címére való tekintettel így vagy úgy, de megkapja a negyedét. A többi meg, már ha segít, elosztja a maradék negyedét egyenlően, egymás között. Mit gondolsz erről?

– És mit gondol erről Niedamir?

– Nem mondott se igent, se nemet. De jobban teszi a senkiházi, ha nem szegül ellen. Megmondtam, egymaga nem megy a sárkány elébe, muszáj neki a hozzáértőkre hagynia, vagyis hát miránk, a Martalócokra, meg Yarpenra és a fiúkra. Mi fogunk ott állni kardtávra a sárkánytól, és senki más. A többi meg, a varázslókkal együtt, már ha becsülettel segítenek, elosztja maga közt a kincs negyedét.

– És a varázslókon kívül kiket számítász még a többiekhez? – érdeklődött Kőkörccsin.

– Egészen biztosan nem a regösöket meg a versfaragókat – röhögött fel Yarpen Zigrin. – Azokat számítjuk, akik bárdokkal harcolnak, és nem lanttal.

– Aha – mondta Három Csóka, miközben a csillagos eget nézte. – És mivel dolgozik Kecskerágó, a varga, meg a bandája?

Yarpen Zigrin a tábortűzbe köpött, és morgott valamit törp nyelven.

– A holopolei őrség ismeri ezeket a szaros hegyeket, ők lettek a vezetők – mondta halkán Boholt –, ezért hát ők is igazságos részhez jutnak. A vargával azért némiképp más a helyzet. Tudjátok, nem lesz az jól, ha a bugrisok arra a meggyőződésre jutnak, hogy ha megjelenik egy sárkány a környéken, ahelyett, hogy szakemberért küldenének, alkalomadtán az is elég, ha mérget adnak neki, oszt’ lehet tovább frütyögtetni a lányokat a vetésbe’. Ha elterjed ez a módi, tán még koldusbotra jutunk. Mi?

– Úgy ám – tette hozzá Yarpen. – Ezért aztán, én mondom nektek, annak a vargának valami baja kell essen véletlen, mielőtt még az a kurafi a legendákba bekerül.

– Ha meg kell esnie, akkor meg is fog esni – mondta Kajmán nagy meggyőződéssel. – Bízjátok csak ide.

– Kőkörccsin meg – szólalt meg a törp – kicifrázza a seggét balladában, jól kinevetteti. Hogy szégyen és gyalázat legyen a része, míg világ a világ.

– Egyről megfeledeztek – szólalt meg Geralt. – Van itt egyvalaki, aki beleköphet a levesetekbe. Aki nem fog belemenni semmiféle elosztásba és egyezésbe. Deneslei Eyckre gondolok. Beszéltetek vele?

– Miről? – vicsorgott Boholt, és doronggal megigazított egy hasábot a tűzrakásban. – Eyckkel, Geralt, nem lehet beszélni. Egyáltalán nem ért az üzlethez.

– Amikor megérkeztünk a táborotokhoz – mondta Három Csóka –, találkoztunk vele. Teljes fegyverzetben térdelt a köveken, és az eget bámulta.

– Állandóan azt csinálja – válaszolta Darázs. – Meditál vagy imákat mormol. Azt állítja, hogy így kell lennie, mert neki az istenek parancsolták meg, hogy az embereket a rossztól megvédje.

– Nálunk, Crinfridben – morogta Boholt – az ilyeneket az istállóban tartják, láncon, és ha adnak nekik egy darab szenet, csuda dolgokat festenek a falakra. De eleget pletykáltunk már itt a felebarátainkról, beszéljünk inkább az üzletről!

A fény körébe egy alacsony, fiatal nő lépett be hangtalanul; fekete haját arany háló szorította hátra, gyapjúköpenybe burkolózott.

– Mi büzlik ennyire? – kérdezte Yarpen Zigrin, aki úgy tett, mintha nem látná a nőt. – Csak nem kén?

– Nem. – Boholt oldalra nézett, és látványosan beleszippantott a levegőbe. – Ez pénzma, vagy valami más kencefice.

– Nem, ez talán... – a törp elfintorodott. – Ah! Ez a kegyelmes Yennefer kisasszony! Üdv, üdv.

A varázslónő lassan körbenézett az összegyűlteken, csillogó szeme egy pillanatra megakadt a vajákon. Geralt könnyedén elmosolyodott.

– Megengeditek, hogy helyet foglaljak?

– De hát ez természetes, nagysád – felelte Boholt, és felcsuklott. – Üljön csak ide, a nyeregbe. Emeld fel a segged, Kennet, és add át a nyeret a méltóságos varázslónőnek.

– Úgy hallom, az urak üzletről beszélnek. – Yennefer leült, kinyújtva maga előtt fekete harisnyába bújtatott, kecses lábait. – Nélkülem?

– Nem merésztünk – válaszolt Yarpen Zigrin – megzavarni egy ilyen fontos személyt.

– Te, Yarpen – Yennefer a törp felé fordult és ráhunyorított – inkább csak hallgass. Az első naptól kezdve következetesen levegőnek nézel, úgyhogy folytasd csak így tovább, ne zavartasd magad. Merthogy engem sem zavar.

– Hát maga meg miket nem mond, kisasszony – vigyorgott rá Yarpen, megvillantva egyenetlen fogsorát. – Fogókkal tépje meg, ha nem tartom jobbra, mint a levegőt. Példának okáért előfordul, hogy rontom a levegőt, amit magával szemben semmi esetre sem mernék elkövetni.

A szakállas „fiúk” dörgő nevetésre bődültek, de azonnal elhallgattak a kékeslila derengés láttán, ami hirtelen körbevette a varázslónőt.

– Még egy szó, és csak a rontott levegő marad utánad, Yarpen – mondta Yennefer fémcsengésű hangon. – És egy fekete folt a füben.

– Igaza van – köszörülte meg Boholt a torkát, hogy megtörje a beállt a csendet. – Maradj csöndben, Zigrin. Meghallgatjuk, amit Yennefer kisasszony el akar nekünk mondani. Mégiscsak azt panaszkolt fel, hogy nélküle beszélünk az üzletről. Ebből arra következtettek, hogy van számunkra valamiféle ajánlata. Hallgassuk meg, kérlek alássan, hogy miféle ajánlat az. Már ha csak nem azt akarja ajánlani nekünk, hogy egymaga, a varázslataival, elintézi a sárkányt.

– Mert akkor? – emelte fel a fejét Yennefer. – Azt gondolod, hogy ez lehetetlen, Boholt?

– Még az is lehet, hogy lehetséges. De számunkra nem kifizetődő, mert akkor bizonyára a kincsek felét követelné.

– Legalább – felelte hidegen a varázslónő.

– Na, hát akkor maga is látja, hogy nincs ebben nekünk semmi üzlet. Mi, asszonyom, szegény harcosok vagyunk, ha valaki elhalássza az orrunk elől a zsákmányt, kopoghat a szemünk az éhségtől. Mi sóskával meg libaparáccsal élünk...

– Csak ünnepnapkor kerül néha mormota is az asztalra – szúrta közbe Yarpen Zigrin bánatos hangon.

– ...forrás vizét isszuk. – Boholt húzott egyet a demizsonból, és kissé megrázkódott. – Számunkra, Yennefer kisasszony, nincs más megoldás. Vagy a préda, vagy megfagyni télen a cölöpfal tövében. Mert a fogadók nem olcsók.

– Se a sör – tette hozzá Kajmán.

– Se a parázna cafkák – merengett Darázs.

– Ezért hát – emelte szemét az égre Boholt – magunk fogjuk, varázslatok és a segítsége nélkül, megölni a sárkányt.

– Ennyire biztos vagy ebben? Ne feledd, Boholt, hogy a lehetőségeknek is vannak határai.

– Lehet, hogy vannak, sosem találkoztam velük. Nem, asszonyom. Megismétlem, a sárkányt magunk öljük meg, mindenféle varázs nélkül.

– Kiváltképp – tette hozzá Yarpen Zigrin –, mert bizonyára a varázslatok lehetőségeinek is megvannak a maguk határai, amiket, a magunkéval ellentétben, nem ismerünk.

– Magad jöttél rá – kérdezte lassan Yennefer –, vagy valaki elárulta neked? Csak nem a vaják jelenléte tisztos társaságokban bátorít titeket efféle önhittsége?

– Nem – felelte Boholt, és Geraltra nézett, aki úgy tűnt, nyereggel a feje alatt szundít, lustán elnyújtózva a pokrócon. – A vajáknak ehhez semmi köze. Figyeljen csak, Yennefer nagysád. Tettünk a királynak egy javaslatot, de nem tisztelt meg minket a válaszával. Mi türelmesek vagyunk, reggelig várunk. Ha a király a szavát adja, együtt megyünk tovább. Ha nem, mi visszafordulunk.

– Mi is – hördült fel a törp.

– Nem lesz itt semmiféle alkudozás – folytatta Boholt. – Vagy erre, vagy amarra. Ismételd el a szavainkat Niedamirnak, Yennefer kisasszony. És magának elmondom – ez az egyezség jó magának is és Dorregaraynak is, már ha egyáltalán meg tud állapodni vele. Nekünk, érti, nincs szükségünk a sárkánydögre, csak a farkát visszük. A többi meg a maguké, vegyék, oszt' vigyék. Nem sajnáljuk maguktól se a fogakat, se az agyát, se semmit, ami kellhet maguknak a varázsoláshoz.

– Egyértelmű – tette hozzá Yarpen Zigrin kuncogva. – A dög csak a maguké, varázslóké, és senki el nem veszi maguktól. Ha csak nem valami más keselyű.

Yennefer felállt, és a vállára vetette a kabátot.

– Niedamir nem fog hajnalig várni – mondta élesen. – Már most beleegyezik a feltételeitekbe. Csak hogy tudjátok, Dorregaray és az én tanácsom ellenében.

– Niedamir – sziszegte lassan Boholt – bölcsességet tanúsít, ami bámulatba ejtő egy ilyen fiatal király részéről. Mert számomra, Yennefer kisasszony, a bölcsességnek része többek között az a képesség is, hogy elengedjük a fülünk mellett az ostoba vagy őszintétlen tanácsot.

Yarpen Zigrin a szakállába horkantott.

– Máshogy fogtok csiripelni – tette a varázslónő csípőre a kezét –, amikor a sárkány holnap összeszabdal titeket, kilyuggat, és szilánkokra töri a lábatokat. A cipőmet fogjátok csókolgatni, és könyörögtök majd a segítségemért. Mint mindig. Milyen jól ismerlek titeket, hogy mennyire jól ismerem én a fajtátokat! Untig ismerem.

Hátat fordított nekik, és eltűnt a szürkületben, anélkül, hogy egy szóval is elbúcsúzott volna.

– Az én időmben – mondta Yarpen Zigrin – a varázslók a tornyaikban ültek, tudós könyveket olvastak, meg az üstjeiket kavargatták fakanállal. Nem voltak láb alatt a harcosoknak, nem avatkoztak a mi dolgunkba. És nem riszálták a hátsójukat a fiúk szeme láttára.

– Bár eme hátsó, őszintén szólva, felettébb kellemes – tette hozzá Kökörcsin a lantját hangolva. – Mi, Geralt? Geralt? Hé, hová lett a vaják?

– Az meg mit érdekel téged? – morogta Boholt, miközben fát dobott a tűzre. – Elment. Talán a szükségét végzi, kérlek alássan. Az ő dolga.

– Az ám – hagyta rá a bárd, és tenyérrel a húrokra csapott. – Énekeljek nektek valamit?

– Hát énekelj, a fenébe is – mondta Yarpen Zigrin, és kiköpött. – De nehogy azt hidd, Kökörcsin, hogy akár egy fityinget is adok a kornyikálásodért. Ez itt, öregem, nem királyi udvar.

– Az látszik – csóválta a fejét a trubadúr.

V

– Yennefer.

A nő megfordult, mintha meglepődött volna, pedig a vaják egy percig sem kételkedett abban, hogy már messziről hallotta a lépteit. A varázslónő a földre állította a kis fadézsát, felegyenesedett, és hátrasímitotta homlokából az arany hálóska alól kiszabadult, göndör fürtökben vállára omló haját.

– Geralt.

Mint mindig, csak két színt viselt. A saját színeit – a feketét és a fehéret. A haja fekete volt, hosszú, fekete szempillái csak találgatni engedték a mögöttük rejtőző szemek színét. Fekete volt a szoknyája, fekete volt fehér szőrmegalléros, rövid kaftánja. Fehér volt inge, amely a legvékonyabb lenszövetből készült. A nyakán fekete bársonyszalagot hordott, amit gyémántokkal körbevarrt obszidián csillag díszített.

– Semmit sem változtál.

– Te sem – görbült el a nő szája. – De ez mindkét esetben egyformán természetes. Vagy, ha úgy tetszik, egyformán természetellenes. Mindenesetre felemlgetni, még ha nem is a legrosszabb módszer a beszélgetés megkezdésére, teljesen felesleges. Nem igaz?

– Igaz – bólintott a férfi, de közben félrenézett, Niedamir sátra és a királyi íjászok máhás kocsik sötét árnyékával eltakart tábornüzének irányába. A távolabbi tábornüz felől Kökörcsin zengő hangja szállt feléjük, aki az „Út felett a csillagok”-at énekelte, az egyik legjobban sikerült szerelmi balladáját.

– Akkor hát, a bevezetőn már túl is estünk – mondta a varázslónő. – Hallgatlak, hogyan tovább.

– Mint látod, Yennefer...

– Látom – vágott közbe élesen. – De nem értem. Minek jöttél ide, Geralt? Hiszen nem a sárkány miatt. Gondolom, ebben a tekintetben semmi sem változott.

– Nem. Semmi sem változott.

– Akkor hát, kérdem én, minek csatlakoztál hozzánk?

– Ha azt mondom neked, hogy miattad, elhiszed?

A nő csendben figyelte a férfit, csillogó szemében bujkált valami, ami egyáltalán nem tetszett a vajáknak.

– Elhiszem, miért is ne – szólalt meg végül. – A férfiak szeretnek találkozni a régi szeretőikkel, szeretik feleleveníteni a régi emlékeket. Szeretik elképzelni maguknak, hogy a valaha volt szerelmi szenvedély ad nekik valamiféle életfogytig tartó tulajdonjogot a partnerükre. Jó hatással van a közérzetükre. Te sem vagy kivétel. Mindenek ellenére.

– Mindenek ellenére – mosolyodott el a férfi. – Igazad van, Yennefer. A látványod kitűnő hatással van a közérzetemre. Más szóval: örülök, hogy látlak.

– Ez minden? Na, akkor mondjuk, hogy én is örülök. Most, hogy így kiörvendeztük magunkat, jó éjszakát kívánok. Mint láthatod, épp lefekvéshez készülődöm. Előtte szeretnék megmosakodni, és szokásom ehhez a tevékenységhez levetkőzni. Állj távolabb, kérlek, hogy udvariasan biztosíthasd a minimális tapintatot.

– Yen – nyújtotta ki felé a kezét.

– Ne szólíts így! – sziszegte dühösen, miközben félreszökkent, és kék és vörös szikrák szikráztak fel a férfi felé nyújtott ujjaiból. – Ha pedig hozzám érsz, kiégetem a szemedet, te semmirekellő!

A vaják hátrább lépett. A varázslónő kissé megnyugodva ismét hátrasöpörte haját a homlokából, és csipőre tett kézzel állt vele szemben.

– Mit hittél, Geralt? Hogy kedélyesen elcsevegünk, hogy felidézzük a régi időket? Hogy a beszélgetést befejezendő együtt megyünk a szekérre, és szeretkezni fogunk a subákon, csak úgy, az emlékezetünk felfrissítésére? Mi?

Geralt, aki nem volt biztos abban, hogy a varázslónő mágiával olvas a gondolataiban, vagy kizárólag ügyesen találgat, hallgatott, és közben sandán mosolygott.

– Ez a négy év megtette a magáét, Geralt. Mostanra elmúlt, csak és kizárólag azért nem köptelek szembe, amikor ma találkoztunk. De ne tévesszen meg az udvariasságom.

– Yennefer...

– Hallgass! Többet adtam neked, mint bármelyik férfinak, te gazember. Magam sem tudom, miért éppen neked, te meg... Nem, drágám. Én nem vagyok kurva, se valami erdőben meglesett elflány, akit aztán egy reggel csak úgy el lehet dobni, elmenni, fel sem ébresztve, egy csokor ibolyát hagyva az asztalon. Akit nevetség tárgyává lehet tenni. Figyelmeztetlek! Ha akár csak egy szót is szólsz most, megbánod!

Geralt egyetlen szót sem szólt, pontosan megérezve a Yenneferben forrongó dühöt. A varázslónő újra félresöpörte homlokából az engedetlen tincset, és a férfi szemébe nézett, egészen közről.

– Találkoztunk, ez van – szólalt meg halkan a nő. – Nem fogunk előadást rendezni mindenki előtt. Őrizzük meg a méltóságunkat. Tegyük úgy, mintha kedves ismerősök volnánk. De ne kövess el hibát, Geralt. Közted és köztem már nincs semmi. Semmi, érted? És örülj, mert ez azt jelenti, hogy már elvettem bizonyos terveket, amiket még nemrég veled kapcsolatban forgattam. De mindez egyáltalán nem azt jelenti, hogy megbocsátottam neked. Én soha nem bocsátok meg neked, vaják. Soha.

Hirtelen sarkon fordult, megragadta a dézsát, és a vizet szanaszét fröcskölve eltűnt a kocsik mögött.

Geralt elhessegette a füle körül zümmögő szúnyogot, és lassan a tábortűz felé indult, ahol épp gyér tapssal jutalmazták Kökörcsin előadását. Felnézett a fekete, fogazott ormok fölött húzódó gránit égboltra. Nevetni támadt kedve. Nem tudta, miért.

VI

– Hé ott, óvatosan! Figyeljete oda! – kiabált Boholt, ahogy hátrafordult a bakon a menet felé. – Közelebb a sziklához! Figyeljete oda!

A kocsik körül köre zökkenve gördültek előre. A kocsisok átkozódtak, gyeplővel csapkodták a lovakat, és azt figyelték a nyeregből kihajolva idegesen, hogy a kerekek elég távol vannak-e a szoros falától, amely mellett a keskeny, egyenetlen út futott. Lent, a szakadék mélyén, fehér habot vetve zúgott a sziklatömbök között a Braa-folyó.

Geralt visszafogta a lovát, a ritkás barna mohával és sömörhöz hasonló fehér foltokkal borított sziklafalhoz simult. Hagyta, hogy a Martalócok málhás szekere megelőzze. Az oszlop elejéről Darázs ügetett felé, aki a holopolei felderítőkkal együtt a menetet vezette.

– Jól van! – kiáltotta. – Mozogjatok szaporábban! Odább tágasabb!

Niedamir király és Gyllenstiern, mindketten lóháton, néhány lovas íjász kíséretében beérték Geraltot. Mögöttük ott zörögtek a királyi tábor szekerei. Még hátrább gurult a törpök kocsija, amit a szünet nélkül üvöltöző Yarpén Zigrin hajtott.

Amikor Niedamir, a fehér bundás, vékonyka, szeplős kamasz elhaladt a vaják mellett, dölyfös, bár szemmel láthatóan unott pillantást vetett feléje. Gyllenstiern kiegyenesedett, és megállította a lovát.

– Engedje meg, vaják uram – szólalt meg parancsolóan.

– Hallgatom. – Geralt megtaszította a sarkával a kancát, és lassan haladt a kancellár oldalán a tábor mögött. Csodálkozott, hogy Gyllenstiern tekintélyes méretű bendője ellenére előnyben részesítette a nyeret a kocsiút kényelmeivel szemben.

– Tegnap – Gyllenstiern kissé meghúzta az aranszegekkel kivert kantárszárat, és félrevetette válláról a türkizkék kabátot –, tegnap azt mondta, magát nem érdekli a sárkány. Akkor mi érdekli magát, vaják uram? Mi végre tart velünk?

– Ez egy szabad ország, kancellár uram.

– Egyelőre. De ebben a menetben, Geralt uram, mindenkinek ismernie kell a maga helyét. És a szerepet, amit be kell töltenie, Niedamir király akaratának megfelelően. Felfogta ezt?

– Miről van szó, Gyllenstiern uram?

– Megmondom. Azt hallottam, hogy újabban nehéz szót érteni magukkal, vajákokkal. A lényeg az, hogy ha mutatnak a vajáknak egy szörnyeteget, amit meg kéne ölni, a vaják, ahelyett, hogy fogná a kardját és levágná, elkezd meditálni, hogy vajon szabad-e ezt, hogy nem haladja-e meg a lehetőségek határait, hogy nem ellenkezik-e a törvényeikkel, és hogy a szörnyeteg vajon valóban szörnyeteg-e, mintha nem lenne első pillantásra nyilvánvaló. Nekem úgy tűnik, egész egyszerűen túl jól megy maguknak. Az én időmben a vajákok nem a pénztől búzlóttek, hanem a kapcájuktól. Nem vitatkoztak, megölték, amit mondtak, mindegy volt nekik, hogy vérfarkas, sárkány vagy adószedő. Az számított, hogy jól le legyen vágva. Mi, Geralt?

– Van számomra valamilyen megbízása, Gyllenstiern? – kérdezte a vaják szárazon. – Akkor mondja, miről van szó. Megfontoljuk. Ha meg nincsen, kár tépni a pofánkat, nem igaz?

– Megbízás? – sóhajtott a kancellár. – Nem, nincsen. A sárkányról van szó, és világos, hogy ez meghaladja a lehetőségek határait, vaják. Akkor már inkább a Martalócok. Téged kizárólag figyelmeztetni akartalak. Óva inteni. A vajákok szeszélyét, ami abban áll, hogy a szörnyetegeket jókra és rosszakra osztják fel, tolerálhatjuk ugyan, én és Niedamir király, de nem kívánunk hallani róla, még kevésbé végignézni, ahogy a gyakorlatban alkalmazzák. Ne ártsa bele magát a király ügyeibe, vaják. És ne barátkozzon Dorregarayjal.

– Nem szokásom varázslókkal barátkozni. Honnan ez a feltételezés?

– Dorregaray – felelte Gyllenstiern – még a vajákokon is túltesz a szeszélyeiben. Nem áll meg ott, hogy jókra és rosszakra osztja fel a szörnyetegeket. Úgy gondolja, hogy jók azok egytől egyig.

– Kissé túllő a célon.

– Kétségkívül. De csodálatraméltó makacssággal védelmezi a nézeteit. Igazán, nem lepne meg, ha valami szerencsétlenség érné. És az, hogy különös társasággal csatlakozott hozzánk...

– Nem vagyok Dorregaray társa. Sem pedig ő az enyém.

– Ne szakíts félbe. Különös ez a társaság. Egy vaják, akinek annyi a skrupulusa, mint bundában a bolha. Egy varázsló, aki druida badarságokat ismételt a természet egyensúlyáról. Borch Három Csóka, a hallgatag lovag, és kísérete Zerrikániából, ahol, mint az köztudott, áldozatokat mutatnak be egy sárkány képmásának. És ezek mind egyszerre csak csatlakoznak a vadászathoz. Különös, nem igaz?

– Legyen igaz, ha ez teszi boldoggá.

– Akkor hát tudd – mondta a kancellár –, hogy a tapasztalat azt mutatja, a legrejtélyesebb problémákra a legegyszerűbb a megoldás. Ne kényszeríts arra, vaják, hogy alkalmazzam.

– Nem értem.

– Érted te, érted. Köszönöm a beszélgetést, Geralt.

Geralt megállt. Gyllenstiern meghajtotta a lovát, és a tábor beérve csatlakozott a királyhoz. Deneslei Eyck haladt el a vaják mellett fegyverekkel, színezüst pajzzsal és hatalmas kopjával megrakott hátsólovát vezetve, világos bőrből készült tűzdelt kabátján ott

maradt a páncél nyoma. Geralt üdvözlésre emelte kezét, de a kóbor lovag félrefordította a fejét, összeszorította keskeny száját, és megsarkantyúzta a lovat.

– Nem rajong érte – mondta Dorregaray, ahogy a vajákhoz ügetett. – Mi, Geralt?

– Szemmel láthatóan.

– Konkurencia, igaz? Mindketten hasonló foglalkozást űztök. Csak annyi, hogy Eyck idealista, te meg hivatásos vagy. Apró különbség, főleg azoknak, akiket megöltök.

– Ne hasonlíts engem Eyckhez, Dorregaray. Az ördög tudja, kit sértesz ezzel az összevetéssel, őt vagy engem, de ne hasonlíts össze.

– Ahogy akarod. Számomra, őszintén szólva, mindketten egyformán visszaszítók vagytok.

– Köszönöm.

– Nincs mit. – A varázsló megveregette Yarpent és törpjéi kiabálásától riadt lova nyakát. – Számomra, vaják, a gyilkosságot hivatásnak nevezni visszaszító, alantas és ostoba dolog. A világunk egyensúlyban van. Az ezen világot benépesítő bármelyik faj megsemmisítése, elpusztítása megbillenti ezt az egyensúlyt. Az egyensúly hiánya pedig közelebb visz a pusztuláshoz, az általunk ismert világ pusztulásához és a végéhez.

– Druida elmélet – állapította meg Geralt. – Ismerem. Egy vén hierofáns magyarázta el egyszer nekem, még Ríviában. Két nappal az után, hogy beszélgettünk, széttepték a patkányfajzatok. Semmi sem bizonyította, hogy az egyensúly megingott volna.

– A világ, ismétlem – nézett Dorregaray közönyösen a vajákra –, egyensúlyban van. Természetes egyensúlyban. Minden fajnak megvannak a maga természetes ellenségei, mindegyik természetes ellensége más fajoknak. Az emberekre ez éppúgy áll. Az ember természetes ellenségeinek a kiirtása, aminek magadat szentelted, és aminek az eredménye lassan kezd szemmel láthatóvá válni, a faj elkorcsosulásával fenyeget.

– Tudod mit, varázsló – válaszolt idegesen Geralt –, menj el egyszer egy anyához, akinek a gyereket felzabálta egy baziliszkusz, és mondd meg neki, hogy örülnie kéne, mert ennek köszönhetően az emberi faj megmenekült az elkorcsosulástól. Meglátod, mit felel erre.

– Kiváló érv, vaják – szólalt meg Yennefer, aki hátulról közeledett feléjük termetes pej lován. – Te meg, Dorregaray, figyelj arra, miket hordasz össze.

– Nem szokásom eltitkolni a nézeteimet.

Yennefer közéjük ügetett. A vaják észrevette, hogy a hajára borított arany hálót egy feltekert fehér kendőből készült pánt váltotta fel.

– A lehető leggyorsabban kezd eltitkolni, Dorregaray – mondta a nő. – Különösen Niedamir és a Martalócok előtt, akik már gyanítják, hogy szándékodban áll megakadályozni a sárkány elpusztítását. Amíg csak beszélsz, úgy fognak kezelni, mint egy veszélytelen bolondot. De ha mégis megpróbálnál valamihez fogni, a nyakadat törik, mire háromig számolnál.

A varázsló megvetően és gúnyosan mosolygott.

– Azonkívül – folytatta Yennefer –, ezeket a nézeteket hirdetve rontod szakmánk és hivatásunk tekintélyét.

– És mégis miképpen?

– Az elméleteidet alkalmazhatod bármilyen teremtményre és féregre, Dorregaray. De nem a sárkányokra. Mert a sárkányok az ember természetes és legrosszabb ellenségei. És most nem az emberi faj elkorcsosulásáról van szó, hanem a túléléséről. Ahhoz, hogy fent maradjon, le kell számolnia az ellenségeivel, azokkal, akik a fennmaradását megakadályozhatnák.

– A sárkányok nem ellenségei az embernek – szólt közbe Geralt.

A varázslónő a vajákra nézett, és elmosolyodott. De csak az ajkával.

– Ebben a kérdésben – felelte – hagyd ránk, emberekre, az ítélethozatalt. Te, vaják, nem azért vagy, hogy ítéletet hozz. Hanem hogy dolgozz.

– Mint egy előre beprogramozott, akarat nélküli gölem?

– A hasonlat tőled származik, nem pedig tőlem – tette hozzá hűvösen a varázslónő. – De mit mondjak, találó.

– Yennefer – szólta Dorregaray. – A képzettségedhez és a korodhoz képest megdöbbentő badarságokat hordasz össze. Miért épp a sárkányok emelkedtek számodra az emberek legfőbb ellenségeivé? Miért nem más, százszorta veszélyesebb teremtmények, olyanok, amiknek a lelkén százszorta több áldozat szárad, mint a sárkányokén? Miért nem a hirikka, a villásfarkú, a mantikór, az amfiszbéna vagy a griffmadár? Miért nem a farkas?

– Megmondom neked, miért. Az ember fölénye a többi rasszal és fajjal szemben, a harca az őt megillető helyért a természetben, az életteréért, csak akkor járhat sikerrel, ha végleg felhagy a kóborlással, ha nem vándorol tovább egyik helyről a másikra táplálékot kutatva, a természet naptára szerint. Ellenkező esetben nem érhető el a szaporodás kellő üteme, ahhoz az embergyerek túlságosan sokáig képtelen az önállóságra. Csak a városfalak védelmében vagy egy erődben képes a nő a megfelelő ütemben, vagyis évente szülni. A termékenység, Dorregaray, maga a fejlődés, a túlélés és az uralom feltétele. És itt jutunk el a sárkányokhoz. Csak a sárkány az, és egyetlen más szörnyeteg sem, amely egy várost vagy erődöt veszélyeztethet. Ha nem irtanák ki a sárkányokat, az emberek biztonságot keresve szétszóródnának, helyett, hogy összetartanának, mert a sárkányok tüze a sűrűn beépített településeken kész lidércnyomás: több száz áldozat, borzalmas pusztítás. Ezért kell a sárkányokat egytől egyig kiirtani, Dorregaray.

Amikor Dorregaray a nőre nézett, különös mosoly bujkált az ajkán.

– Tudod, Yennefer, nem szeretném megérni azt a percet, amikor megvalósul az eszméd az ember uralmáról, amikor a hozzád hasonlók megtalálják az őket megillető helyet a természetben. Szerencsére ez sosem fog bekövetkezni. Előbb mészároljátok le és mérgezik meg egymást, dögöltök meg vérhasban és tifuszban, mert a mocsok és a tetvek, nem pedig a sárkányok fenyegetik a ti csodálatos városaitokat, ahol az asszonyok évente szülnék ugyan, de tízből csak egy újszülött él tíz napnál tovább. Igen, Yennefer, termékenység, termékenység, és ismét csak termékenység. Foglalkozz inkább, kedvesem, a gyerekszüléssel, az sokkalta természetesebb elfoglaltság számodra. Az majd kitölti az időt, amit jelenleg ostobaságok terméketlen kigondolására fecsérelsz. Viszlát.

A varázsló megnógatta a lovát, és elvágtatott a menet éle felé. Geralt, amint egy pillantást vetett Yennefer sápadt és dühös grimaszra torzult arcára, már előre sajnálni kezdte a férfit. Tudta, miről van szó. Yennefer, mint a varázslónők többsége, terméketlen volt. De, ahogyan kevés más varázslónő, szenvedett emiatt, és valósággal örvengve válaszolt ennek felelegetésére. Dorregaray minden bizonnyal tisztában volt ezzel. De valószínűleg nem tudta, milyen bosszúálló is a nő természete.

– Keresi magának a bajt – sziszegte a nő. – Ohó, meg is találja. Figyelmeztetlek, Geralt. Ne gondold, hogy ha arra kerülne a sor, te pedig nem viselkedsz majd okosan, még téged foglak védeni.

– Nincs mitől tartanod – mosolyodott el a férfi. – Mi, vagyis a vajákok és akarat nélküli gólemek, mindig racionálisan cselekszünk. Elvégre egyértelműen és világosan ki vannak jelölve a lehetőségek határai, amelyek között mozoghatunk.

– Nahát, nahát, nézzenek oda – pillantott rá Yennefer, még mindig sápadtan. – Úgy megsértődöttél, mint valami kisasszonyka, akinek az erénye hiányát hányják a szemére. Vaják vagy, ezen nem változtathatsz. A te hivatásod...

– Hagyd már ezt a hivatás dolgot, Yen, mert a rosszullét kerülget tőle.

– Megmondtam, hogy ne szólíts így! A rosszulléteid pedig vajmi kevésbé érdekelnek. Ahogyan a vajákok korlátozott érzelmi palettájáról származó bármely más reakció is.

– Ettől függetlenül megfigyelheted némelyiküket, ha nem szűnsz meg a magasztos küldetésekről és az emberek jólétért folytatott harcról szóló történeteiddel boldogítani. És a sárkányokról, az emberi faj borzasztó ellenségeiről. Jobban értek hozzá.

– Igazán? – hunyorgott a varázslónő. – És mégis mit tudsz te, vaják?

– Ha más nem, azt – Geralt oda sem figyelt a nyakában lógó medál heves figyelmeztető rándulásaira –, hogy ha a sárkányoknak nem lennének kincseskamrái, az öreg ördögöt sem érdekelnék, a varázslókat pedig aztán végképp nem. Érdekes, hogy minden sárkányüldözéskor ott sündörög valami varázsló, akit szoros kapcsolatok fűznek az Ötvösök Céhéhez. Mint ahogy téged is. Aztán később, bár a piacot el kellene árasszák az ékkövek, valahogy sosem jutnak el odáig, és az áruk sem esik. Úgyhogy ne mesélj nekem a küldetésről és a faj fennmaradásáért folytatott háborúról. Túl jól és túl régen ismerlek.

– Túl régen – ismételte meg Yennefer, ajka ellenséges mosolyra görbült. – Sajnos. De ne gondold, hogy jól, te szukafatty. A mindenségit, milyen bolond voltam... Á, az ördögbe veled! Rád se bírok nézni!

Felrikkantott, felágaskodott a pejjel, és előre vágatott. A vaják visszatartotta hátasát, és elengedte maga mellett a kiabáló, átkozódó, csontpikulán füttyörésző törpök kocsiját. Közöttük feküdt a zabbal teli zsákokon terpeszkedve Kökörcsin, és a lantját pengette.

– Hé! – kiabálta a bakon ülő Yarpén Zigrin, és Yenneferre mutatott. – Valami feketéllik ott az úton! Kíváncsi vagyok, mi lehet az? Úgy fest, mint egy kanca!

– Úgy bizony! – kiáltott vissza Kökörcsin hátratulva a fején szilvakék kalapját. – Kanca az! Rádásul paripa hátán lovagol! Hallatlan!

Yarpén embereinek rázkódott a szakálla, ahogy kórusban röhögtek. Yennefer úgy tett, mintha nem hallaná.

Geralt megállította a lovát, elengedte maga mellett Niedamir lovas íjászeit. Mögöttük, kissé lemaradva, lassan haladt Borch, utána pedig a zerrikán lányok a menetoszlop hátvédjeként. Geralt megvárta, amíg beérik, és Borch lova oldalán vezette tovább a kancáját. Így haladtak tovább csendben.

– Vaják – szólalt meg hirtelen Három Csóka. – Szeretnék feltenni neked egy kérdést.

– Tedd csak.

– Miért nem fordulsz vissza?

A vaják egy pillanatig csendben nézte a férfit.

– Valóban szeretnéd tudni?

– Szeretném – válaszolta Három Csóka, és közben a vaják felé fordította arcát.

– Azért megyek velük, mert egy akarat nélküli gólem vagyok. Mert kőgombolyag vagyok, amit végigkerget a szél az országúton. Hová, mondd csak, hová kellene mennem? És miért? Itt legalább olyanok gyűltek össze, akikkel van miről beszélnem. Olyanok, akik nem hagyják félbe a beszélgetést, ha hozzájuk lépek. Olyanok, akik ha nem is szeretnek, a szemembe mondják, nem pedig kövekkel dobálnak a kerítés túloldaláról. Ugyanazért megyek velük, amiért veled mentem a tutajosok fogadójaiba. Mert nekem mindegy. Nincs hely, ahová tarthatnék. Nincsen célom, amit ott találnék az út végén.

Három Csóka köhintett.

– Minden út végén ott a cél. Mindenkinek van célja. Még neked is, bár neked úgy tűnik, hogy annyira más vagy.

– Most én teszek fel neked egy kérdést.

– Tedd csak.

– Vár rád valami cél ennek az útnak a végén?

– Vár.

– Szerencsés ördög vagy.

– Ez nem szerencse kérdése, Geralt. Ez annak a kérdése, miben hiszel, és minek szenteled magad. Senki sem tudhatja ezt jobban egy... vajáknál.

– Ma állandóan a hivatásról beszélnek nekem – sóhajtott Geralt. – Niedamir küldetése az, hogy megszerezze Malleore-t. Deneslei Eyck küldetése az, hogy megvédelmezze az embereket a sárkányoktól. Dorregaray úgy érzi, épp ennek az ellenkezőjére hivatott.

Yennefer, bizonyos változásoknak köszönhetően, melyeknek a szervezetét alávetették, nem teljesítheti be a hivatását, és ez szörnyen kínozza. Az ördögbe is, csak a Martalócok és a törpök nem érznek magukban semmiféle elhivatottságot, egyszerűen csak jól meg akarják szedni magukat. Talán ezért vonzanak ennyire?

– Nem hozzájuk vonzódasz, Ríviai Geralt. Nem vagyok se süket, se vak. Nem az ő nevük hallatára nyúltál akkor az erszényedhez. De nekem úgy tűnik...

– Szükségtelenül tűnik úgy – mondta szenvtelenül a vaják.

– Bocsánatot kérek.

– Szükségtelenül kérsz bocsánatot.

Visszafogták a lovukat, épp időben, mielőtt beleütköztek volna a caingorni íjászok hirtelen megtorpant oszlopába.

– Mi történt? – egyenesedett fel a kengyelben Geralt. – Miért álltunk meg?

– Nem tudom. – Borch hátranézett. Vea furcsán megnyúlt arccal gyorsan odavetett néhány szót.

– Előre ügetek – mondta a vaják –, és megnézem.

– Maradj.

– Miért?

Három Csóka egy pillanatig hallgatott a földet nézve.

– Miért? – ismételte Geralt.

– Menj – szólalt meg Borch. – Talán így lesz a jobb.

– Mi lesz jobb?

– Menj.

A híd, amely a szakadék két szélét kötötte össze, erősnek tűnt; vastag fenyőgerendákból építették, és egy négyszögletes pilléren nyugodott, amin hosszú habot vetve, zúgva tört meg a folyó.

– Hé, Darázs! – kiáltott Boholt, ahogy a kocsit közelebb vezette. – Minek álltál meg?

– Nekem kéne tudni, miféle híd ez?

– Miért kell arra mennünk? – kérdezte Gyllenstiern, ahogy közelebb léptetett. – Nincs az ínyemre, hogy a szekerekkel felnyomakodjunk erre a rozoga kis hídra. Hé, varga! Miért vezetsz minket erre, és nem az úton? Hiszen megy az út tovább, nyugatnak?

Holopole hős méregkeverője közelebb került, és levette báránysapkáját. Hallatlanul mulatságosan festett a szűrére csatolt, ódivatú félpáncélba öltözve, amit valószínűleg még Zsámbok király uralkodása idején kalapáltak.

– Amarra rövidebb az út, kegyelmes uram – mondta nem is a kancellárnak, hanem közvetlenül Niedamirnak, akinek az arckifejezése még mindig egyenesen fájó unalomról árulkodott.

– Merthogy? – vont össze kérdőn a szemöldökét Gyllenstiern. Niedamir még egy figyelmesebb pillantásra sem méltatta a vargát.

– Azok – felelte Kecskerágó a táj fölé magasodó három csorba hegycsúcsra bökkve –, azok ott a Chiava, a Nagysivár, meg a Pattanfog. Az út a régi erőd romjai felé vezet, és észak felől kerüli meg a Chiavát, a folyó forrásán túl. De a híddal le lehet az utat rövidíteni. A szoros mentén a hegyek közötti sekélyesre érünk. Ha meg ott nem találunk sárkánynyomot, hát megyünk tovább keletnek, átvizsgáljuk a szurdokokat. Még annál is tovább keletre meg laposka kis havasok jönnek, onnan egyenes út visz Caingornba, az uraságodnak a birtokaira.

– Te meg, Kecskerágó, merre szedtél magadra ennyi okosat ezekről a hegyekről? – kérdezte Boholt. – A kaptafa mellett?

– Nem, uram. Itt legeltettem fiatal koromban a birkákat.

– És kibírja ez a híd? – Boholt felállt a bakra, onnan nézett le a mélybe, a tajtékzó folyóra.

– Ez a szakadék vagy negyven öl megvan.

– Kibírja, uram.

– Honnan kerül egyáltalán híd ebbe a vadonba?

– Ezt a hidat – felelte Kecskerágó – a trollok építették a régi időkben, aki csak ráhajtott, annak szép kis summát kellett fizetnie. De mert hát kevesen jártak erre, a trollok is hamar inségre jutottak. Oszt’ a híd meg itt maradt.

– Ismétlem – szólt bosszúsan Gyllenstiern –, szekereink vannak, tele felszereléssel és takarmánnyal, a járatlan úton megrekedhetünk. Nem lenne jobb az úton haladni?

– Lehet az úton is – vonta meg a vállát a varga –, de akkor hosszabb az út. A király meg azt mondta, hogy sürgős neki a sárkány, hogy úgy várja, mint éhtyúk a taplót.

– A taknyot – javította ki a kancellár.

– Legyen, a taknyot – hagyta rá Kecskerágó. – De a híddal akkor is közelebb lesz.

– Na, akkor indulás, Kecskerágó – döntötte el Boholt. – Menj előre, te meg a hadsereged. Nálunk van egy ilyen szokás: azt engedjük előre, aki a legbátrabb.

– Egyszerre ne több, mint egy szekeret – figyelmeztette Gyllenstiern.

– Legyen. – Boholt rásuhintott a lovakra, a szekér tompán kopogott a híd gerendáin. – Utánunk, Darázs! Figyelj, egyenesen állnak-e a kerekek!

Geralt visszatartotta a lovát; Niedamir bíbor-arany kabátos íjásza ott tolongtak a kő hídfő körül, és elállták az útját.

A vaják kancája prüszkölt.

Megremegett a föld. A hegyek megrázkódtak, a sziklafal csipkés szegélye hirtelen összemosódott az égbolttal, maga a fal pedig váratlanul tompa, érezhető dübörgést hallatott.

– Vigyázat! – kiáltott fel Boholt, már a híd túloldaláról. – Vigyázzatok ott!

Az első, egyelőre apró kövek ott suhogtak és kopogtak körülöttük a görcsösen rángatózó omladékban. Az út egy része Geralt szeme láttára vált feketén ásító és rémisztő gyorsasággal egyre növvő hasadékká, aztán leszakadt, és fülsüketítő robajjal a szakadékba zuhant.

– Lóra! – kiáltotta Gyllenstiern. – Kegyelmes uram! A túloldalra!

Niedamir arcát a lova sörényébe fúrva a hídra iramodott, mögötte ugratott Gyllenstiern és az íjászok közül néhányan. A királyi társzekér, csattogó griffes zászlajával, dübörögve rontott utánuk a rángatózó palánkokra.

– Ez lavina! El az útból! – üvöltött Yarpen Zigrin hátulról, miközben a lovak farát korbáccsal verve megelőzte Niedamir második kocsiját, és félrelökte az íjászokat. – El az útból, vaják! El az útból!

A törpök szekere mellett Deneslei Eyck vágatott el, egyenes háttal és mereven. Ha az arca nem lett volna holtsápadt, és ajkait nem szorítja remegő grimaszba, az ember azt hihette volna, hogy a kóbor lovag észre sem veszi az útra záporozó köveket és sziklákat. Hátulról, az íjászok csoportjából valaki vadul kiáltozott, lovak nyerítettek.

Geralt megrántotta a gyeplőt, és megsarkantyúzta a lovát; lába előtt dübörgött a föld a magasból zuhanó szikláktól. A törpök kocsija zajosan dőcögött a köveken, közvetlenül a híd előtt felpattant, aztán nagy csattanással az oldalára borult, a törött tengelyre. A kereke megpattant a korláton, és lezuhant a mélybe, a tajtékozó habokba.

A vaják kancája, akit összevagdaltak az éles sziklaszilánkok, most felágaskodott. Geralt le akart róla ugrani, de a csizmája csatja beakadt a kengyelbe, oldalra zuhant, az útra. A kanca felnyerített és vágatni kezdett, egyenesen a szakadék felett táncoló híd irányába. Törpök rohantak át a hídon szitkozódva és üvöltve.

– Gyorsabban, Geralt – kiabálta a mögöttük futó Kökörcsin hátrafordulva.

– Ugorj fel, vaják! – kiáltotta a nyeregben hanykolódó Dorregaray, aki alig tudta féken tartani örvengő lovát.

Hátul, mögöttük az egész út a Niedamir szekereit szétzúzó, zuhanó sziklák verte porfelhőbe fulladt. A vaják belemélyesztette ujjait a varázsló nyerge mögötti málhaszíjba. Kiáltást hallott.

Yennefer felborult a lovával együtt, de ellökte magát, el a vakon rúgkapáló paták elől, és fejét a karjával eltakarva a földre zuhant. A vaják elengedte a nyeret, és a közivatarba alámerülve, a lába alatt nyíló hasadékokat átugorva a nő felé iramodott. Yennefer, ahogy a férfi vállon ragadta, térdre emelkedett. Szeme tágra nyílt, a felhasadt szemöldökéből szivárgó vérpatak már a fülcimpájáig ért.

– Állj fel, Yen!

– Geralt! Vigyázz!

Egy hatalmas, lapos sziklatömb, ami dübörögve és az omladék falát csikorogva súrolva csúszott lefelé, egyenesen feléjük tartott. Geralt elvágódott, testével takarva el a varázslónőt. Abban a pillanatban a tömb szétrobbant, milliónyi szilánkra hullva szét, amik rájuk zuhanva szúrtak, mint a darázs fullánkja.

– Gyorsabban! – kiáltotta Dorregaray. Táncoló lova hátáról pálcája mozdulataival újabb és újabb, az omladékból leváló sziklákat robbantott porrá. – A hídra, vaják!

Yennefer ujjait görbítve intett kezével, közben érthetetlenül felkiáltott. A kövek, amint elérték az egyszerre a fejük fölé magasodó kékes félgömböt, semmivé lettek, akár a felhevült vaslemezre hulló vízcseppek.

– A hídra, Geralt! – kiabálta a varázslónő. – Maradj a közelemben!

Eliramodtak Dorregaray és néhány lovát vesztett íjász nyomában. A híd himbálózott és remegett, a gerendák minden irányba kilengtek, egyik korláttól a másikhoz hanyva őket.

– Gyorsabban!

A híd hirtelen átható recsenéssel megereszkedett; az a része, melyet már a hátuk mögött tudtak, leszakadt, és dübörögve a szakadékba zuhant a törpök kocsijával együtt, ami aztán a lovak tébolyult nyerítése közepette darabokra zúzódtott a köveken. Az a szakasz, ahol álltak, még bírta, de Geralt egyszerre csak észrevette, hogy immár felfelé rohannak a hirtelen föléjük magasodó meredély felé. Yennefer zihálva káromkodott.

– A földre, Yen! Kapaszkodj!

A híd maradéka felcsikordult, megreccsent és megereszkedett, akár csak egy csúszda. Estükben ujjakkal a gerendák közötti mélyedésekbe kapaszkodtak. Yennefer nem tudta magát megtartani. Kislányosan felsikkantott, és csúszni kezdett. Geralt egy kézzel megkapaszkodva előrántotta a törét, a penget a gerendák közé dőfte, és két kézzel a markolatba kapaszkodott. Beleroppant a könyöke, ahogy Yennefer az övében és a hátán átvetett kardja markolatában fennakadva megrántotta. A híd újra megreccsent és még jobban megereszkedett, már-már függőlegesen állt.

– Yen – nyögte a vaják. – Csinálj valamit. A fenébe is, használj egy igét!

– Hogyan? – hallotta meg haragos, visszafojtott hördülését. – Hiszen lógok!

– Tedd szabaddá az egyik kezed!

– Nem tudom...

– Hé! – kiáltotta fentről Kökörcsin. – Bíjátok? Hé!

Geralt nem tartotta célszerűnek, hogy válaszoljon.

– Adjatok kötelet! – kiabált torkaszakadtából Kökörcsin. – Gyorsan, a mindenségit!

A trubadúr mellett megjelentek a Martalócok, a törpök és Gyllenstiern. Geralt meghallotta Boholt halk szavait.

– Várj, te dalnok. A nő mindjárt leesik. Akkor kihúzzuk a vajákat.

A Geralt hátán tekergő Yennefer felszisszent, mint egy vipera. A szíj fájdalmasan a férfi mellkasába vágott.

– Yen? Tudsz valami támaszt találni? A lábaddal? Tudsz csinálni valamit a lábaddal?

– Igen – nyögte a nő. – Kalimpálni.

Geralt lenézett az éles sziklák között zúgó folyóra; a kövek között az örvényben a híd néhány gerendája, egy ló és egy Caingorn élénk színeiben pompázó holttest vergődött. A

sziklákön túl a folyó smaragdzöld, tiszta vizű sodrában hatalmas pisztrángok orsószerű testét látta lustán úszni az áramlással.

– Bírod még, Yen?

– Még... igen...

– Húzódkodj feljebb. Támasztékot kell találnod...

– Nem... tudok...

– Adjatok köteleket! – kiabált Kökörcsin. – Mi van, elment az eszetek? Lezuhannak mindketten!

– Talán úgy a jó? – merengett el valahol hátul Gyllenstiern.

A híd reccsent egyet, és még jobban megsüllyedt. Geralt kezdte elveszíteni az érzést a tör markolatára szorult ujjaiban.

– Yen...

– Fogd be... és ne mocorogj...

– Yen?

– Ne szólíts így...

– Bírod?

– Nem – felelte a nő hidegen. Már nem küzdött, holt, tehetetlen teherként csüngött a férfi hátán.

– Yen?

– Fogd be.

– Yen. Bocsáss meg.

– Nem. Soha.

Valami lefelé kúszott a gerendákon. Fürgén. Mint egy kígyó.

A hideg fénnel derengő kötél, amely úgy hajlott és tekergett, mintha élne, mozgékony végével megérintette Geralt tarkóját, átcsúszott a hóna alatt, és laza csomóba tekeredett. Alatta a varázslónő mély levegőt véve felnyögött. A férfi biztos volt benne, hogy a nő elsírja magát. Tévedett.

– Figyelem! – kiáltotta felettük Kökörcsin. – Kihúzzunk benneteket! Kajmán! Kennet! Fel velük! Húzzátok!

Egy rántás, a megfeszülő kötél hideg, fullasztó szorítása. Yennefer nagyot sóhajtott. Megindultak felfelé, sebesen, hasukkal súrolva az érdes gerendákat.

Odafent Yennefer állt fel elsőnek.

VII

– Az egész szekértáborból – mondta Gyllenstiern – egyetlen szekeret sikerült megmentenünk, királyom, nem számolva a Martalócok kocsiját. Az osztagból hét íjász maradt. A szakadék túloldalán nincs többé út, csak görgeteg és sima sziklafal, ameddig látni engedi a kanyarulat. Nem tudhatjuk, megmenekült-e valaki azok közül, akik ott maradtak, amikor a híd összeomlott.

Niedamir nem válaszolt. Deneslei Eyck kihúzta magát, és a király elé állt, rászegezve ragyogó, lázas tekintetét.

– Magunkra vontuk az istenek haragját – szólalt meg égnek emelt kezekkel. – Vétkeztünk, Niedamir király. Szent hadjárat volt ez, hadjárat a gonosz ellen. Mert a sárkány maga a gonosz, igen, minden sárkány maga a megtestesült gonosz. Én nem megyek el közönyösen a gonosz mellett, én eltiprom... Elpusztítom. Úgy, ahogyan azt az istenek és a Szentírás megparancsolják.

– Mit hord ez itt össze? – ráncolta a homlokát Boholt.

– Nem tudom – felelte Geralt, miközben megigazította a kanca kötőfékét. – Nem értettem belőle egy szót sem.

– Halkan ott – szólt Kőkörcsin. – Próbálom megjegyezni, talán fel tudom majd használni, ha találok hozzá rimet.

– A Szentírás azt mondja – harsogott most már javában Eyck – feljövét majdan a mélységből a kígyó, a förtelmes sárkány, akinek hét feje és kilenc szarva van! És a hátán fog ülni a bíborba és skarlátba öltözött asszony, és annak a kezében aranyserleg lesz, és annak a homlokára lesz írva a jele a mindenféle legnagyobb parázsnaságnak!

– Én ismerem! – örült meg Kőkörcsin. – Ez Cília, a Sommerhalder bíró felesége!

– Maradj veszteg, költő uram – szólt rá Gyllenstiern. Maga meg, Denesle lovagja, beszéljen világosabban, ha volna szíves.

– A gonosszal szemben, király – kiáltott Eyck – tiszta szívvel és lelkiismerettel kell harcba indulni, felemelt fejjel! És kit látunk itt? Törpöket, akik pogányok, a sötétség szülöttei, és meghajolnak a sötét hatalmak előtt! Szentségtörő varázslókat, akik isteni jogokat, erőt és előjogokat bitorolnak! Vajákat, aki undorító korcs, átkozott, a természettel ellenes lény. Csodálkoztok, hogy büntetés hullt ránk? Niedamir király! Elértük a lehetőségeink határait! Ne tegyük próbára az isteni kegyelmet. Felszólítalak, király, hogy tisztítsd meg seregeinket a szennytől, mielőtt...

– Rólam egy szó sem – vágott közbe szomorúan Kőkörcsin. – Egyetlen szavacska se a költőkről. Pedig úgy igyekszem.

Geralt Yarpén Zigrinre mosolygott, aki lassú mozdulatokkal simogatta az övébe tűzött bárd életét. A törp vidáman vigyorgott vissza rá. Yennefer tüntetőleg elfordult, úgy tett, mintha az egészen a csípőjéig felszakadt szoknyája jobban aggasztaná, mint Eyck szavai.

– Kissé eltúlozza, Eyck uram – vetette oda élesen Dorregaray. – Még akkor is, ha kétségkívül nemes szándék vezérelte. Teljességgel szükségtelennek érzem, hogy megossza velünk, mi a véleménye a varázslókról, a törpökről és a vajákokról. Bár, úgy vélem, mindannyian hozzászoktunk már az efféle véleményekhez, sem nem illendőek, sem lovaghoz nem méltóak, Eyck uram. Azután meg különösen érthetetlen, hogy maga az, és senki más, aki odarohan, és mágikus tündekötelet dob a halálos veszedelembe került vajáknak és varázslónőnek. Abból, amit beszél, az következik, hogy valójában azért kellett volna imádkoznia, hogy lezuhanjanak.

– Az ördögbe – súgta Kőkörcsinnek Geralt. – Hát ő adta azt a kötelet? Eyck? Nem Dorregaray?

– Nem – morogta a bárd. – Eyck volt, valóban ő.

Geralt hitetlenül csóválta a fejét. Yennefer halkan káromkodott egyet, és felegyenesedett.

– Eyck lovag – mondta olyan mosollyal, amit Geraltól kívül mindenki kedvesnek és jóindulatúnak találhatott. – Hogy lehet ez? Szenny volnék, de mégis megmenti az életemet?

– Ön egy dáma, Yennefer – hajolt meg mereven a lovag. – És az Ön szépséges és őszinte arca azt engedi feltételeznem, hogy lemond még egyszer az átkozott varázstudományról.

Boholt felröhögött.

– Köszönöm Önnek, lovag – felelte Yennefer szárazon. – És Geralt, a vaják is köszöni. Köszönd meg neki, Geralt.

– Inkább üssön meg a guta – sóhajtott fel a vaják lefegyverző őszinteséggel. – Mégis miért? Egy undorító korcs vagyok, és az ocsmány arcom a javulás reményére sem enged következtetni. Eyck lovag akarata ellenére húzott fel engem a szakadékból, kizárólag azért, mert görcsösen kapaszkodtam egy szépséges dámába. Ha magam lógtam volna, Eyck a kisujját sem mozdította volna. Nem tévedek, igaz, lovag?

– Téved, Geralt uram – felelte nyugodtan a kóbor lovag. – Egyetlen szükséglet szenvedőtől sem tagadom meg a segítséget. Még valaki olyantól sem, mint egy vaják.

– Köszönd meg, Geralt. És kérj bocsánatot – jelentette ki éles hangon a varázslónő. – Ellenkező esetben azt bizonyítod, hogy legalábbis veled kapcsolatban teljesen igaza volt Eycknek. Képtelen vagy együtt élni az emberekkel. Mert más vagy. Tévedés részt vened ebben a hadjáratban. Egy értelmetlen cél hajszolt ide. A legtöbb értelme annak lenne hát, ha útjaink elválnának. Azt gondolom, hogy ezt már magad is beláttad. Ha pedig mégsem, hát lásd be végre.

– Miféle célról beszél, asszonyom? – szólt közbe Gyllenstiern. A varázslónő visszanézett rá, de nem válaszolt. Kökörcsin és Yarpén Zigrin sokatmondóan összemosisolyogtak, de úgy, hogy a varázslónő ne lássa.

A vajak Yennefer szemébe nézett. Jéghideg volt a pillantása.

– Elnézést kérek, és köszönöm, Denesle lovagja – hajtott fejet. – Minden jelenlevőnek köszönöm. A gondolkodás nélkül nyújtott gyors segítséget. Ahogy ott lógtam, hallottam, ahogyan egymás elébe vágva siettetek a segítségemre. Minden itt jelen levőnek az elnézését kérem. Kivéve a nemes Yennefert, akinek csak köszönöm, de akitől semmit sem kérek. Búcsúzom. A szenny önszántából hagyja el ezt a társaságot. Mert a szennynek elege van belőle. Viszlát, Kökörcsin.

– Ugyan már, Geralt – kiabálta Boholt. – Ne duzzogj, mint valami kislány, ne csinálj a bolhából elefántot. Az ördögbe ezzel a...

– Embereeeeeek!

A szoros torka felől Kecskerágó és néhány felderítésre küldött holopolei őrszaladt feléjük.

– Mi van? Minek üvölt ez így? – kapta fel a fejét Kajmán.

– Emberek... Kegyelme... Urak... – lihegte a varga.

– Nyögd már ki, ember – mondta Gyllenstiern, ahogy aranyövébe akasztotta hüvelykujjait.

– Sárkány! Amott, sárkány!

– Hol?

– A szoroson túl... A síkságon... Urak, ez...

– Lóra! – adta ki a parancsot Gyllenstiern.

– Kajmán! – kiáltott Boholt. – Kocsira! Darázs, lóra és utánam!

– Szaporán, fiúk! – bődült el Yarpén Zigrin. – Szaporán, az anyátok szentségét!

– Hé, várjatok! – Kökörcsin vállára vetette a lantját. – Geralt! Vegyél fel a lovadra!

– Ugorj fel!

A szoros világos sziklák egyre ritkuló, szabálytalan ívet alkotó omladékába torkolt. Azon túl a lejtő lassan ereszkedett egy füves, hepehupás legelő felé, melyet minden oldalról ezernyi hasadékkal tátongó mészkőfalak zártak körbe. A rétre három szűk kanyon, egy-egy kiszáradt patak torkolata vezetett.

Boholt, aki elsőként vágatott a sziklatorlaszhoz, hirtelen visszarántotta a lovát, és felállt a kengyelben.

– Ó, a francba – mondta. – Ó, a boldogságos francba. Ez... Ez nem lehet!

– Micsoda? – kérdezte a mellé érkező Dorregaray. Mellette állt Yennefer, aki a Martalócok kocsijáról ugrott le; most a sziklatömbnek támasztotta mellét, kinézett, aztán hátrább lépett, és megdörzsölte a szemét.

– Mi az? Mi van ott? – kiáltotta a Geralt háta mögül előhajló Kökörcsin. – Mi az, Boholt?

– Ez a sárkány... arany.

Nem messzebb, mint száz lépésre a sziklaszoros torkától, amin áthaladtak, az északi kanyon felé vezető úton, egy kissé tojásdad, alacsony dombon ült a teremtmény. Ott pihent, szabályos ívre hajlítva hosszú, kecses nyakát, keskeny fejét boltozatos mellkasára hajtva, és farkával fonva körbe kinyújtózott mellső lábait.

Ahogy ott ült ez a lény, volt benne, a tartásában, valami elmondhatatlanul kecses, valami macskaszerű, valami, ami ellentmondott annak, hogy nyilvánvalóan a hüllőktől származott. Merthogy a teremtményt éles rajzolatú, a világos sárgaarany szemet sértő fényével ragyogó

pikkelyek borították. Mert a dombocskán ülő lény arany volt – arany volt a földbe fűrődő karmai hegyétől hosszú farka végéig, mellyel könnyedén legyezgetett a dombot benövő bogács között. A teremtmény rájuk nézett óriási arany szemével, majd széttárta széles, arany denevérszárnyait, és így maradt mozdulatlanul, kikényszerítve csodálatukat.

– Aranysárkány – suttogta Dorregaray. – Ez lehetetlen... Egy élő legenda!

– Az rohadt élet, hogy aranysárkányok nincsenek – jelentette ki Kajmán, és kiköpött. – Tudom, mit beszélek.

– És akkor az ott micsoda, ami a dombon ül? – kérdezte tárgyilagosan Kökörcsin.

– Valami átverés.

– Káprázat.

– Az ott nem káprázat – szólalt meg Yennefer.

– Az egy aranysárkány – mondta Gyllenstiern. – A lehető legvalóságosabb aranysárkány.

– Aranysárkányok csak a legendákban léteznek!

– Hagyjátok abba – szakította őket félbe hirtelen Boholt. – Nincs miért felizgatni magunkat. Még a hülye is látja, hogy az egy aranysárkány. És mégis, kérem én kegyelmetek, mi a különbség aközött, hogy arany, kékeslila, fosbarna vagy kockás? Nagynak nem nagy, seperc alatt elintézzük. Darázs, Kajmán, vakarjátok ki a kocsit a törmelékből, szedjétek elő a felszerelést. Érdekel is engem, arany, nem arany.

– Van különbség, Boholt – mondta Darázs. – Méghozzá jelentős. Ez nem az a sárkány, amit követünk. Ez nem az, amelyiket megmérgezték Holopole alatt, ami a barlangjában ül, az ércen meg az ékszeren. Ez itt viszont csak a valagán ül. Akkor meg mi a bánatnak kellene nekünk?

– Ez a sárkány arany, Kennet – hördült fel Yarpén Zigrin. – Láttál már ilyet valaha? Nem érted? A bőréért többet kapunk, mint amennyit egy szokásos kincseskamrából kicsikarhattunk volna.

– És még csak el sem rontaná a drágaköpiacot – tette hozzá randán mosolyogva Yennefer. – Yarpennak igaza van. A megállapodás továbbra is áll. Osztzkodni van min, hát nem?

– Hé, Boholt? – kiáltott le Kajmán a szekérről, miközben nagy lármával keresgélt a felszerelésben. – Mit rakunk fel magunkra meg a lovakra? Mit okádkhat ez az aranyféreg? Tüzet? Savat? Gőzt?

– A fene se tudja, kérlek alássan – jött zavarba Boholt. – Hé, varázslók! Az aranysárkányról szóló legendák megmondják, hogyan kell ezeket megölni?

– Hogyan kell megölni? Egyszerűen – kiáltott fel hirtelen Kecskerágó. – Nincs ezen mit meditatálni, valami állatot adjatok gyorsan. Kitömjük valami mérgezővel és odadobjuk a hullónek, hadd dögöljön meg.

Dorregaray sandán nézett a vargára, Boholt kiköpött, Kökörcsin arcán undorral félrefordult, Yarpén Zigrin az oldalát fogva, kéjesen röhögött.

– Mit néztek így? – kérdezte Kecskerágó. – Lássunk munkához, el kell dönteni, mivel tömjük ki a dögöt, hogy a féreg minél előbb elpusztuljon. Valami olyannak kell lennie, ami borzasztóan mérgező, ami mérges vagy rothadt.

– Aha – szólalt meg a törp, még mindig nevetve. – Valami, ami mérgező, mocskos és bűzlik. Tudod mit, Kecskerágó? Úgy tűnik, te leszel az.

– Mi?

– Egy szart. Takarodj el innen, te csizmaszomorító, a szemem elé ne kerülj!

– Dorregaray uram – szólt Boholt a varázslóhoz lépve. – Tegye hasznossá magát. Emlékezzon vissza a mondákra és legendákra. Mit tud az aranysárkányokról?

A varázsló elmosolyodott, és kevélyen kihúzta magát.

– Azt kérdezed, mit tudok az aranysárkányokról? Keveset, de épp eleget.

– Akkor hallgatjuk.

– Hát hallgassatok, és hallgassatok figyelmesen. Amott előttünk egy aransáarkány ül. Elő legenda, talán az utolsó, az egyetlen ilyen teremtmény, amely megmenekült a gyilkos dühötöktől. Nem ölnék legendaát. Én, Dorregaray, nem engedem, hogy hozzányúljatok ahhoz a sáarkányhoz. Megértettetek? Mehettek csomagolni, kössétek fel a málhátokat, és menjetek haza.

Geralt meg volt róla győződve, hogy hangzavar fog kitörni. Tévedett.

– Kegyelmes varázsló – törte meg a csendet Gyllenstiern hangja. – Vigyázzon már arra, kivel és hogyan beszél. Niedamir király megparancsolhatja magának, Dorregaraynak, hogy kösse fel a málhát, és takarodjon a fenébe. De nem fordítva. Világos ez?

– Nem – felelte büszkén a varázsló. – Nem az. Mert én Dorregaray mester vagyok, és nem fog nekem parancsolgatni olyan, akinek a királysága egész területét belátni egy nyomorult, mocskos, szaros kis erőd cölöpfalán állva. Tisztában van vele, Gyllenstiern uram, hogy ha csak kiejtek egy ígét és teszek egy kézmozdulatot, maga téhenlepénnyé válik, a kiskorú királya meg valami elmondhatatlanul szörnyűbbé? Világos ez?

Gyllenstiern nem tudott válaszolni, mert Boholt odalépett Dorregaray-hoz, megragadta a vállát, és magához fordította. Kajmán és Darázs komoran hallgatva léptek elő Boholt háta mögül.

– Hallgasson ide, mágus uram – mondta halkan a hatalmas Martalóc. – Mielőtt elkezdené megtenni azokat a kézmozdulatait, hallgasson ide. Hosszasan magyarázhatnám, kérem alássan, mit csinálók én a parancsaiddal, a legendaiddal és az ostoba fecsegésseddel. De nincs kedvem. Úgyhogy legyen neked elég ez válaszképpen.

Boholt krárogott egyet, az orrába dugta az ujját, és közélről ráturházott a varázsló cipőjének az orrára.

Dorregaray elsápadt, de meg sem mozdult. Látta – ahogy a többiek is – a láncos csatacsillagot, melynek könyéknyi hosszú markolatát Kajmán tartotta mélyen leengedett kezében. Tudta – ahogy a többiek is –, hogy az idő, ami egy ige kimondásához szükséges, összehasonlíthatatlanul hosszabb annál az időnél, ami Kajmánnak kell majd ahhoz, hogy darabokra zúzza a koponyáját.

– Na – mondta Boholt. – Akkor most tessék udvariasan félrehúzódni, kérem alássan. És ha még egyszer eszedbe jutna kinyitni a pofádat, tömd be gyorsan egy fücsomóval. Mert ha még egyszer meghallom a nyekergésedet, azt megemlegeted.

Boholt megfordult, és megdörzsölte a kezét.

– Na akkor, Kajmán, Darázs, munkára, mert még a végén megszökik itt nekünk a férgé.

– Nem úgy fest, mint akinek a szándékában áll megszökni – mondta Kökörcsin az előttük elterülő rétet figyelve. – Nézzetek csak rá.

A dombon ülő aransáarkány ásított egyet, felemelte fejét, megmozgatta a szárnyait, és farkával a földre csapott.

– Niedamir király és ti, lovagok! – bödült fel rézkürtként hangzó kiáltása. – Villentretenmerth vagyok, a sáarkány! Úgy látom, nem tartóztatta fel mindannyiótokat a lavina, melyet, kérdés nélkül mondom, én magam zúdítottam a nyakatokba. Eljutottatok egészen idáig. Mint tudjátok, ebből a völgyből csak három út vezet ki. Keletre, Holopole felé, és nyugatra, Caingorn irányába. És ezekből az utakból kell választanotok. Az északi úton, urak, nem indulhattok el, mert én, Villentretenmerth, megtiltom nektek. Ha azonban valamelyikötök nem óhajtja a tiltásomat tiszteletben tartani, ezennel harcra hívom, tisztességes, lovagi párviadalra. Konvencionális fegyverrel, varázslatok nélkül, tűzokádás nélkül. A harc valamelyik fél teljes, feltétel nélküli megadásáig tart. A választ heroldotok által várom, ahogyan a szokás diktálja.

Mindannyian tátott szájjal álltak.

– Ez beszél! – sziszegte Boholt. – Hallatlan!

– Ráadásul szörnyen okosan – mondta Yarpén Zigrin. – Tudja valaki, mit jelent az a konfesszionális fegyver?

– Szokványos, nem mágikus – válaszolta Yennefer a szemöldökét ráncolva. – De engem valami más gondolkodtatott el. Akinek villás nyelve van, nem képes tagoltan beszélni. Ez a rohadék telepátiát használ. Vigyázatok, mindkét irányba működik. Olvasni tud a gondolataitokban.

– Mi az, ennek teljesen elment az esze, vagy mi? – idegesítette fel magát Darázs Kennet. – Tisztességes párviadal? Egy ostoba féreggel? Még ilyet! Csapatosan megyünk neki! Egységben az erő!

– Nem.

Körbenéztek.

Deneslei Eyck, immár a lován ülve, teljes fegyverzetben, a kengyel mellé tűzött kopjával lényegesen jobban festett, mint gyalogosan. Sisakja felhajtott rostélya alatt lázasan izzott a tekintete, fehér arca sápadt volt.

– Nem, Kennet uram – ismételte meg a lovag. – Csak a holttestemen keresztül. Nem engedem, hogy a jelenlétemben meggyalázzák a lovagi becsületet. Aki meg merészeli szegni a lovagi párviadal törvényeit...

Eyck egyre hangosabban beszélt, felindult hangja meg-megbicsaklott, és az izgatottságtól remegett.

– ...aki megsérti a becsületet, megsért engem is, és annak a vére, vagy a magamé, kiontatik eme meggyötört földre. A bestia párviadalt követel? Jól van hát! Hirdesse hát ki a herold a nevem! Döntsön hát az istenek ítélete! A sárkánnyal az agyarak és karmok ereje, és a pokoli gonoszság, de velem...

– Micsoda kretén – morogta Yarpén Zigrin.

– ...velem a becsület, velem a hit, velem a szüzek kicsordult könnye, akiket ez a féreg...

– Fejezd be, Eyck, meri elhányom magam! – üvöltött rá Boholt. – Előre, a mezőre! Menj neki a sárkánynak ahelyett, hogy itt fecsegsz!

– Ejj, Boholt, várjál – szólalt meg hirtelen a törp a szakállát cibálva. – Megfeledkeztél a szerződésről? Ha Eyck leteríti a hullót, övé a fele...

– Eyck semmit sem fogad el – vicsorította ki a fogait Boholt. – Ismerem. Neki elég, ha ír róla egy dalt Kőkörcsin.

– Csendet! – szólt Gyllenstiern. – Legyen hát így. A sárkány ellen a becsületes kóbor lovag áll ki, Deneslei Eyck, aki Caingorn színeiben harcol mint Niedamir király kopjája és kardja. Ez a király döntése!

– Na, ezt megkaptuk – csikorgatta a fogát Yarpén Zigrin. – Niedamir kopjája és kardja. Elintézt minket a caingorni kiskirály. És most mi lesz?

– Semmi – köpött ki Boholt. – Csak nem szeretnél ujjat húzni Eyckkel, Yarpén? Hülyeségeket beszél, de ha már felmászott a lóra és felizgatta magát, akkor jobb az útjából félreállni. Menjen csak, a fene vigye, és intezze el a sárkányt. Aztán meglátjuk.

– Ki lesz a herold? – kérdezte Kőkörcsin. – A sárkány heroldot akart. Esetleg én?

– Nem. Itt nem dalokat kell énekelni, Kőkörcsin – ráncolta Boholt a homlokát. – Legyen a herold Yarpén Zigrin. Akkora hangja van, mint egy bikának.

– Rendben, mi az nekem – mondta Yarpén. – Adjátok ide a címeres zászlót, hogy minden úgy legyen, ahogy kell.

– Csak illedelmesen beszéljen, törp uram. És úrhoz illően – emlékeztette Gyllenstiern.

– Ne tanítson engem beszélni – düllesztette ki büszkén hasát a törp. – Én már akkor követségbe jártam, amikor maga még kummának mondta a krumplit, és zümmének a legyet.

A sárkány továbbra is farkával vidáman integetve, nyugodtan ült a dombon. A törp felmászott a legmagasabb sziklára, megköszöörülte a torkát, és kiköpött.

– Hé, te ott! – kiabálta csípőre tett kézzel. – Te kibaszott sárkány! Hallgasd, mit mond neked a herold! Vagyishogy én! Elsőként Deneslei Eyck, a kerge lovag kapja el tisztelettel a töködet! A kopjáját meg a bendődbe döfi, szent szokás szerint, a te pusztulásodra, és a szegény szüzek és Niedamir király boldogságára! A harc tisztességes kell legyen és törvény szerinti, tüzet okádni nem megengedett, s csakis konfesszionálisan verheti egyik a másikat, ameddig ama másik a lelkét ki nem leheli vagy meg nem hal. Amit őszinte szívvel és lélekkel kívánunk neked! Megértetted, sárkány?

A sárkány ásított, meglengette szárnyát, aztán a földre huppanva gyorsan lemászott a kis dombról a sík területre.

– Megértettem, jámbor herold! – kiáltott vissza. – Akkor hát lépjen a harctérre a nemes Deneslei Eyck. Készen állok!

– Micsoda barmok! – Boholt kiköpött, és komor tekintettel követte Eycket, aki lépésben poroszkált át a sziklatorlaszon. – Átkozott, nevetséges...

– Fogd be a bagólesőd, Boholt – kiáltott oda a kezét dörzsölve Kökörcsin. – Nézd, Eyck rohamra készül! A mindenségit, milyen szép ballada lesz ez!

– Hurrá! Éljen Eyck! – kiáltott valaki Niedamir íjászai közül.

– Én meg – tette hozzá komoran Kecskerágó –, én azért csak a biztonság kedvéért kitömném kénnel.

Eyck, immár a harcmezőn, felemelt kopjájával szalutált a sárkánynak, lecsapta a sisakrostélyát, és megsarkantyúzta a lovat.

– Na, na – mondta a törp. – Lehet, hogy hülye, de támadni, azt tényleg tud. Nézzétek csak!

Eyck előrehajolt, megtámasztotta magát a nyeregben, és teljes vágtában eresztette a kopját lejjebb. A sárkány, Geralt várakozásaival ellentétben, nem ugrott el, nem fordult félre, hanem a földhöz lapulva egyenesen a támadó lovag felé iramodott.

– Vágd le! Vágd le, Eyck! – üvöltött Yarpen.

Eyck, bár hajtotta a vágta, nem szemből, vaktában támadt. Az utolsó pillanatban a ló feje fölött vetve át kopjáját ügyesen irányt változtatott. Ahogy a sárkány mellett elhaladt, a kengyelben felállva teljes erejéből ellökte. Egytől egyig mind felkiáltottak. Geralt nem csatlakozott a kórushoz.

A sárkány egy finom, könnyed, kecses fordulattal kerülte el a támadást, villámgyorsan, de lágyan, amúgy macskásan, élő aranyszalagként tekeregve mancsával a ló hasa alá kapott. A ló felvisított, magasra dobta a farát, a lovag megingott a nyeregben, de nem engedte el a kopját. Abban a pillanatban, amikor a ló orra már-már a földet érte, a sárkány mancsa egy erős rántásával lesöpörte Eycket a nyeregből. Mindannyian látták a felröppenő, forgó páncéllemezeket, mindannyian hallották a csörömpölést és puffanást, amivel a lovag a földre érkezett.

A sárkány leülve mancsával a lóra tiport, és lejjebb hajtotta fogakkal teli száját. A ló élesen felvisított, megrándult, aztán elhallgatott.

A beálló csendben mindannyian hallották Villentretenmerth sárkány mély hangját.

– A vitéz Deneslei Eycket elvihetik a harcterről, nem képes a küzdelmet folytatni. Kérem a következőt.

– Ó, baszd meg – törte meg Yarpen Zigrin a beálló csendet.

VIII

– Mindkét lába – mondta Yennefer, miközben kezét a lenkendőbe törölte. – És valami lehet a gerincével is. Úgy behorpadt a hátán a páncél, mintha pöröllyel kapott volna egyet. A lába, az meg a saját kopjája miatt. Nem ül egyhamar lóra. Ha egyáltalán felül még valaha.

– Szakmai kockázat – mormolta Geralt.

A varázslónő a homlokát ráncolta.

– Ez minden, amit hozzá tudsz fűzni?

– Mégis mit szeretnél még hallani, Yennefer?

– Az a sárkány hihetetlenül gyors. Túlágosan gyors, hogy egy ember megküzdhesen vele.

– Értem. Nem, Yen. Én nem.

– Elvek? – mosolygott rá rosszmájúan a varázslónő. – Vagy a közönséges, a legközönségesebb félelem? Ez az egyetlen emberi érzés, amit nem irtottak ki belőled?

– Egyik is, másik is – hagyta rá a vaják szenvtelenül. – Mi a különbség?

– Hát ez az – lépett közelebb Yennefer. – Semmi. Az elveket meg lehet szegni, a félelmet le lehet győzni. Öld meg azt a sárkányt, Geralt. Értem.

– Érted?

– Értem. Akarom azt a sárkányt. Az egészet. Csak magamnak akarom.

– Használj átkokat, és öld meg magad.

– Nem. Te öld meg. Én pedig visszatartom a varázslatokkal a Martalócokat meg a többieket, hogy ne zavarjanak.

– Yennefer, lesz, aki ott marad.

– És ez téged mióta zavar? Te csak törődj a sárkánnyal, az emberekkel majd én foglalkozom.

– Yennefer – felelte a vaják szárazon. – Képtelen vagyok felfogni. Minek neked az a sárkány? Ennyire megszáditene a pikkelyei sárgasága? Elvégre nem gyötör a pénztelenség, számtalan megélhetési forrásod van, ismerik a neved. Akkor meg miről van szó? De szépen kérek, a hivatást ne hozd szóba.

Yennefer hallgatott, végül savanyú arccal nagyot rúgott egy fűben heverő kőbe.

– Van valaki, aki segíteni tudna nekem. Állítólag... tudod, miről beszélek... Állítólag nem visszafordíthatatlan. Van rá esély. Még lehetne... Értesz?

– Értelek.

– Bonyolult operáció, és költséges. De ezért az aranysárkányért cserébe... Geralt?

A vaják hallgatott.

– Amikor ott lógtunk a hídon – szólalt meg a varázslónő –, valamit kértél tőlem. Teljesítem a kívánságodat. Mindenek ellenére.

A vaják szomorúan elmosolyodott, mutatójával megérintette Yennefer nyakán az obszidián csillagot.

– Túl késő, Yen. Már nem lógunk ott. Már nem érdekel. Mindenek ellenére.

A férfi a legrosszabbra számított, tűzviharra, villámokra, arculcsapásra, szidalmakra, átkokra. Csodálkozott, mikor nem látott mást, csak hogy a nő próbálja remegő ajkát megfékezni. Yennefer lassan elfordult. Geralt megbánta szavait. Megbánta az érzést, amely e szavakat szülte. A lehetőségek határa, amint átlépte, elpattant, akár a lant húrja. Ahogy Kököröcsinre pillantott, látta, ahogy a trubadúr gyorsan félrefordítja a fejét, kerülve a tekintetét.

– Na, akkor a lovagi becsület miatt már nem kell fájjon a fejünk, kérem alássan – kiáltotta Boholt. Immár fegyverzetben állt Niedamir előtt, aki még mindig ugyanazzal az unott arkifejezéssel ült a sziklán. – A lovagi becsület amott fekszik, és halkan nyögdecstel. Rossz ötlet volt, Gyllenstiern uram, a maguk lovagjaként és vazallusaként ráengedni Eycket. Nem akarok én ujjal mutogatni, de tudom, kinek köszönheti Eyck a törött csülkeit. Az ám, csakugyan, egy csapásra két ügyet is levettek a vállunkról. Egy holdkórost, aki örülten szerette volna feléleszteni a legendát arról, ahogy a hős lovag párbajban győzi le a sárkányt. Meg egy szélhámost, aki hasznót akart belőle húzni. Tudja maga, kiről beszélek, Gyllenstiern, nem igaz? Na, akkor jó. Most mi következünk. A sárkány most már a miénk. Most mi, a Martalócok, elintézzük ezt a sárkányt. De a magunk kontójára.

– És a szerződés, Boholt? – vetette oda kelletlenül a kancellár. – Mi van a szerződéssel?

– Szarok a szerződésre.

– Ez hallatlan! Ez felségstetsítés! – toppantott Gyllenstiern a lábával. – Niedamir király...

– Mi, a király? – üvöltött vissza Boholt hatalmas kétkezes kardjára támaszkodva. – Netalán a király saját maga, egyes egyedül akarna nekimenni a sárkánynak? Vagy talán maga, az ő hűséges kancellárja, préselné a potrohát páncélba, és állna ki a harcmezőre? Miért is ne, csak tessék, mi kívárvuk a sorunkat, kérem alássan. Megvolt az esélye, Gyllenstiern, hogy Eyck levágja a sárkányt, és vihette volna az egészet, nekünk meg nem maradt volna semmi, egyetlen arany pikkely sem a hátáról. De most már túl késő. Lásza be, nincs már senki, aki Caingorn színeiben kiállna. Nem talál még egy akkora barmot, mint Eyck.

– Nem igaz! – Kecskerágó, a varga a király elé vetette magát, aki még mindig azzal volt elfoglalva, hogy egy csak számára ismerős pontot méregetett a horizonton. – Király uram! Csak egy kevéskét várjon, hadd vonuljanak be a mieink Holopoléből, csak rájuk kell nézni! Köpjön a tudálékos nemesekre, kergesse őket el! Meglássá, ki a bátor igazán, akinek nem a szája jár, hanem a keze!

– Fogd be a pofád – szólt oda Boholt nyugodtan, miközben egy apró rozsdafoltot törölt le mellvértjéről. – Fogd be a pofád, te surmó, mert ha nem, én úgy befogom neked, hogy a fogaid a torkodban kötnek ki.

Kecskerágó, amint meglátta a közeledő Kenetet és Kajmánt, gyorsan hátrálni kezdett, és elbújt a holopolei örök között.

– Király! – kiáltott Gyllenstiern. – Király, mit parancsolsz?

Niedamir arcáról hirtelen eltűnt az unalom. Az ifjú uralkodó összeráncolta szeplős orrát, és felállt.

– Mit parancsolok? – felelte vékony hangon. – Végre megkérdezted, Gyllenstiern, ahelyett, hogy helyettem döntenél és helyettem és az én nevemben nyilatkoznál. Nagyon örülök. És maradjon is így, Gyllenstiern. Ettől a perctől kezdve hallgatni fogsz, és teljesíted a parancsokat. Itt az első közülük. Szedd össze az embereket, utasítsd őket, hogy fektessék kocsira Deneslei Eycket. Visszatérünk Caingornba.

– Uram...

– Egy szót se, Gyllenstiern. Yennefer kisasszony, nemes urak, búcsúzó. Elvesztegettem némi időt ezzel a hadjárattal, de sokat nyertem is. Sokat tanultam. Köszönöm a szavaikat, Yennefer kisasszony, Dorregaray uram, Boholt uram. És köszönöm a hallgatást, Geralt uram.

– Királyom – szólt Gyllenstiern. – Miért? A sárkány már itt van, épp itt. Csak ki kell nyújtania érte a kezét. Királyom, az álmai...

– Álmaim – ismételte gondolataiba mélyedve Niedamir. – Nekem még nincsenek. És ha itt maradok... Lehet, már soha nem is lesznek.

– És Malleore? És a hercegkisasszony keze? – A hadonászó kancellár nem adta fel. – És a trón? Királyom, a népük elismer...

– Szarok a népükre, ahogy Boholt uram mondaná – nevetett fel Niedamir. – Malleore trónja így is az enyém, mert van Caingornban háromszáz páncélosom és másfél ezer gyalogosom az ő ezer szaros tárcsásukkal szemben. Elismerni meg így is elismernek. Addig fogom akasztani, felnégyelni és lovakkal vonszoltatni őket, amíg elismernek. A hercegkisasszonyuk meg egy hájas tehén, és köpök a kezére, nekem csak a farára van szükségem, hadd szüljön örökös, utána meg úgyis megmérgezem. Kecskerágó mester módszerével. Elég a fecsegésből, Gyllenstiern. Lásd neki a parancsok teljesítésének, amiket kaptál.

– Valóban – súgta Kököröcsin Geraltnak. – Sokat tanult.

– Sokat – hagyta rá Geralt, és a dombra nézett, ahol az aranysárkány háromszögletű fejét leengedve villás, skarlátszín nyelvvel nyalogatott valamit, ami ott csücsült a földön mellette.

– De nem szeretnék az alattvalója lenni, Kököröcsin.

– És mit gondolsz, most mi lesz?

A vaják nyugodtan az apró, szürkészöld lényre nézett, amely ott csapdosott denevérszárnyacskaival a fölé hajoló sárkány arany karmai mellett.

– És te mit szölsz ehhez az egészhez, Kökörcsin? Mit gondolsz erről?

– És mégis mit számít az, hogy én mit gondolok? Én költő vagyok, Geralt. Hát van az én véleményemnek bármi jelentősége?

– Van.

– Na, akkor elmondom neked. Engem, Geralt, ha csak meglátok valami csúszómászót, egy kígyót, mondjuk, vagy valami más gyíkfélét, kiráz a hideg, annyira undorodom és félek attól az ocsmányságtól. De ez a sárkány...

– Na?

– Ez... ez szép, Geralt.

– Köszönöm, Kökörcsin.

– Mit?

Geralt elfordította a fejét, lassú mozdulattal a mellkasát keresztező szíj csatjához nyúlt, két lyukkal rövidebbre vette. Jobb kezét felemelve ellenőrizte, hogy a kard markolata megfelelő helyzetben van-e. A költő tágra nyílt szemmel bámulta.

– Geralt! Te meg akarod...

– Igen – felelte nyugodtan a vaják. – A lehetőségeknek megvan a határa. Elegem van ebből az egészből. Niedamirral tartasz, vagy maradsz, Kökörcsin?

A trubadúr lehajolt, óvatosan és nagy gonddal egy kő alá fektette a lantját, aztán felegyenesedett.

– Maradok. Hogy is mondtad? A lehetőségek határa? Lefoglalom ezt a címet a balladámnak.

– Lehet, hogy ez lesz az utolsó balládád.

– Geralt?

– Aha?

– Ne ölj... Képes vagy rá?

– A kard az kard, Kökörcsin. Ha egyszer előrántom...

– Próbáld meg.

– Megpróbálok.

Dorregaray felnevetett, Yennefer és a Martalócok felé fordult, és a távozó királyi menetre mutatott.

– Amott – mondta – távozik Niedamir király. Nem ad ki több királyi parancsot Gyllenstiern által. Távozik, józan észről téve tanúbizonyságot. Jó, hogy itt vagy, Kökörcsin. Azt javaslom, kezd el költeni a balládád.

– Miről?

– Nos, arról – húzta elő a varázsló pálcáját ruhája melléből –, hogy Dorregaray mester, a mágus, hogyan kergette haza a semmirekellőket, akik semmirekellő módon meg akarták gyilkolni az utolsó aransárkányt, ami maradt a földön. Ne mozdulj, Boholt! Yarpén, el a kezekkel a bárdtól! Meg se rezzenj, Yennefer! Eredjetek, semmirekellők, a király után, mint a jó anyátok nyomába. Indulás, lóra, szekérre! Figyelmeztetek benneteket, aki egy rossz mozdulatot is tesz, az után nem marad más, csak por és hamu. Nem tréfálok.

– Dorregaray! – sziszegte Yennefer.

– Varázsló uram – szólt békülékenyen Boholt. – Hát illik ezt így...

– Hallgass, Boholt. Megmondtam, nem nyúltok a sárkányhoz. Legendákat nem szokás megölni. Hátraarc és indulás.

Yennefer keze hirtelen előre lendült, Dorregaray körül pedig kékes lángok robbantak ki a földből, porfelhő tört fel a felszakított kavicsból és gyeptől. A lángoktól körbezárt varázsló megingott. Kajmán odaugrott hozzá, és ökle bütykeivel az arcába ütött. Dorregaray elesett,

varázspálcájából vörös villám pattant ki, majd ártalmatlanul hunyt ki a sziklák között. Darázs ugrott oda a másik oldalról, belerúgott a földön fekvő varázslóba, és épp lendületet vett, hogy megismételje. Geralt közéjük vetette magát, félrelökte Darázsát, előrántotta a kardját, és laposan, a karvért és a páncél mellvértje közé célozva döfött felé. Boholt akadályozta meg ebben, aki kétkezes kardja széles pengéjével kivédte a csapást. Kökörcsin gáncsot vetett Kajmánra, de nem járt sikerrel – Kajmán belekapaszkodott a bárd szivárványszín zekéjébe, és öklével a szemei közé csapott. Yarpen Zigrin hátulról ugrott elő, és baltája nyelével a térdhajlatba ütve ledöntötte Kökörcsint a lábáról.

Geralt tett egy fordulatot, hogy kitérjen Boholt kardja elől, közelről az odaugró Darázs felé vágott, feltépvé vas karvértjét. Darázs félrevetődött, megbotlott és elesett. Boholt felnyögött, és úgy suhintott felé a karddal, mintha kasza volna. Geralt átugrott a süvítő penge felett, kardja markolatával ráhúzott Boholt mellvértjére, eltaszította magától, és lecsapott, az arcára célozva. Boholt látva, hogy nehéz kardjával nem lesz képes kivédeni a csapást, hátravetődött és hanyatt esett. A vaják odaugrott hozzá, és abban a pillanatban érezte, hogy a föld kicsúszik dermedt lábai alól. Látta, ahogy a horizont vízszintesből függőlegesre vált. Hasztalan próbált ujjjaival védelmező Jelet formálni, oldalával nehezen a földhöz csapódott, merev kezéből kihullott a kard. Lüktetett, zúgott a füle.

– Köttözzétek meg őket, míg hat az ige – mondta Yennefer valahol felette, de nagyon messziről. – Mind a hármat.

Dorregaray és Geralt, elkábítva és tehetetlenül, ellenkezés és szó nélkül hagyták magukat megbéklyózni és a szekérhez kötni. Kökörcsin rángatózott és szitkozódott, úgyhogy azelőtt, hogy megkötözték volna, még a képébe is kapott egyet.

– Minek kössük meg ezeket, ezeket az árulókat, ezeket a szukafattyakat – mondta közelebb lépve Kecskerágó. – Nyuvasszuk ki őket azonnal, és nyugtunk lesz.

– Te vagy a fattyú, de nem is szukáé – felelte Yarpen Zigrin. – Ne sértegesd nekem a kutyákat. Takarodj innen, te kapca.

– Szörnyen bátrak vagyunk – ugatott vissza Kecskerágó. – Meglátom, mi marad a bátorságból, ha megjönnek az enyéim Holopoleből, elég csak rájuk nézni. Meglá...

Yarpen, alkatahoz képest váratlan furgeséggel, megfordult, és pofán vágta a baltanyéllel. A mellette álló Kajmán rásegített egy rúgással. Kecskerágó repült néhány ölnyit, mielőtt orral a fűbe fűrődött.

– Ezt megemlegetitek! – kiabált négykézláb. – Mindannyiótokat...

– Fiúk! – bödült el Yarpen Zigrin. – Adjatok a varga valagának, a jó kapca anyját! Kapd el, Kajmán!

Kecskerágó nem várta meg. Felpattant, és sietősen eliramodott a keleti kanyon irányába. Feltűnés nélkül a nyomába eredtek a holopolei nyomkövetők is. A röhögő törpök megkövetek hajigáltak utánuk.

– Valahogy rögtön tisztább lett a levegő – nevetett fel Yarpen. – Na, Boholt, szedelőzködjünk, aztán neki a sárkánynak!

– Lassan a testtel – emelte fel a kezét Yennefer. – Szedni, azt szabad, de a lábatokat. A nyakatokba. Mind, akik itt álltok.

– Hogy micsoda? – hajolt előre Boholt, és baljóslatú fény gyúlt a szemében. – Mit mond, fényességes kegyelmes boszorka kisasszony?

– Takarodjatok innen a varga nyomában – ismételte Yennefer. – Mindannyian. Egymagam bánok él a sárkánnyal. Nem konvencionális fegyverrel. És távozóban még meg is köszönhetitek nekem. Ha én nem volnék, már megízlelhetnétek volna a vaják kardját. Nosza, rajta, szaporán, Boholt, mielőtt megharagszom. Figyelmeztetlek, ismerem ígéket, amikkel heréltet csinálhatok belőletek. Elég, ha intek a kezemmel.

– Na nem – sziszegte Boholt. – A türelmem elérte lehetőségei határát. Nem hagyom, hogy hülyét csináljanak belőlem. Darázs, akaszd le a szekérről a kocsirudat. Érzem, hogy nekem

sem konvencionális fegyverre lesz szükségem. Én itt rögtön gerincre vágok valakit, kérem alássan. Nem fogok ujjal mutogatni, de egy bizonyos undok boszorkányt azon nyomban gerincre vágok.

– Próbáld csak meg, Boholt. Megédesítet a napomat.

– Yennefer – mondta szemrehányóan a törp. – Miért?

– Mi van, ha egyszerűen csak nem szeretek osztozkodni, Yarpén?

– Mit lehet tenni – mosolyodott el Yarpén Zigrin. – Mélyen emberi. Annyira emberi, hogy már majdnem törp. Jól esik ismerős vonásokat felfedezni egy varázslónőben. Mert én sem szeretek osztozkodni, Yennefer.

A törp rövid, villámgyors csapásra hajolt. Az acélgolyó, amely ki tudja, honnan és mikor került elő, felzúgott a levegőben, és Yennefer homlokának közepébe csapódott. Mielőtt a varázslónő észhez térhetett volna, már a levegőben lógott. Darázs és Kajmán ragadta meg a kezeit, Yarpén a bokáit kötötte össze pányvával. Yennefer veszettül kiabált, de amikor Yarpén egyik hátrébb álló legénye a fejére vetette a gyeplőt, és olyan erősen megszorította, hogy a szíj tátott szájába mélyedt, az belefojtotta a kiáltást.

– Na, és most mi lesz, Yennefer – szólt oda közelebb lépve Boholt. – Hogy akarsz most belőlem heréltet csinálni? Amikor a kezedet se tudod mozdítani?

A férfi fellépte a nő zekéjének gallérját, felszakította és szétnyitotta az ingét. Yennefer vinnyogását elfojtotta a kantárszár.

– Most nincs időm – mondta Boholt, miközben a törpök röhögése kíséretében szégyentelenül fogdosta –, de várj még egy kicsit, boszorka. Ha elintézzük a sárkányt, rendezünk egy kis mulatságot. Kössétek rendesen hozzá a kerékhez, fiúk. Mindkét mancsát az abroncshoz, de úgy, hogy a kisujját se tudja mozdítani. És egyelőre nehogy bárki is hozzá nyúljon, az ördögít, kérem alássan. A sorrendről majd annak a függvényében döntünk, ki hogyan teszi a dolgát a sárkánnyal.

– Boholt – szólalt meg a megkötözött Geralt halk, nyugodt és rosszindulatú hangon. – Vigyázz. Megtalállak a világ végén is.

– Csodálkozom rajtad – felelte a Martalóc, ugyanolyan nyugodtan. – Én a helyedben csak ülnék csendben. Ismerlek, és komolyan kell vennem a fenyegetésedet. Nem hagysz nekem más választást. Lehet, nem éled túl, vaják. Erre még visszatérünk. Kajmán, Darázs, lóra!

– Na, ezt megcsináltad – nyögött fel Kökörcsin. – Mi az ördögnek kellett nekem ebbe belekeveredni?

Dorregaray előre hajtott fejjel nézte a sűrű vércseppeket, amelyek lassan csöpögtek az orrából a hasára.

– Abbahagyhatnád végre a bámulást – kiabálta Geraltnak a varázslónő, aki kígyóként tekergett kötelékeiben, hiába próbálva elrejteni meztelen bájait. A vaják engedelmesen elfordította a fejét. Kökörcsin nem.

– Az alapján, amit látok – derült fel a bárd –, te tán egy egész hordó mandragóra-elixírt is elhasználtál, Yennefer. Hogy a macska rúgja meg, olyan a bőre, mint egy tizenhat éves lánykának.

– Fogd be a pofád, szukafatty! – üvöltött fel a varázslónő.

– Hány éves is vagy te valójában? – Kökörcsin nem hagyta annyiban. – Úgy kétszáz? Na, mondjuk százötven. És úgy viselkedtél, mint egy...

Yennefer kitekeredett nyakkal feléje köpött, de nem találta el.

– Yen – mondta szemrehányóan a vaják, miközben nyálas fülét dörzsölte a vállába.

– Hagyja abba a bámulást!

– Eszem ágában sincs – felelte Kökörcsin, aki közben le sem vette a szemét a szívderítő látványról, amit a kivetkeztetett varázslónő jelentett. – Miatta ülünk itt. Nekünk el is vágthatják a torkunkat. Őt meg legfeljebb megerőszakolják, ami az ő korában...

– Fogd be, Kökörcsin – mondta a vaják.

– Eszem ágában sincs. Épp szándékomban áll balladát írni két dudáról. Kérlek, ne zavarjatok.

– Kökörcsin – szívta vérző orrát Dorregaray. – Viselkedj komolyan.

– Én komoly vagyok, a szentségit!

Boholt, akit a törpök támogattak, ügyel-bajjal felmászott a nyeregbe. Fegyverzetében és a ráerősített bőr védőfelszerelésben nehézkes volt és bábszerű. Kajmán és Darázs hatalmas, kétkezes kardjaikat keresztbe fektetve a nyeregben már a lovakon ültek.

– Jól van – horkantott Boholt. – Menjünk neki.

– Nem úgy van az – szólalt meg egy mély hang, amely úgy zengett, akár egy sárgaréz trombita. – Én jöttem el értetek!

A sziklák gyűrűjén túlról előbukkant az aranyos fénnel csillogó hosszúkás fej, a háromszögletű, fogazott kinövések sorával felfegyverzett, kecses nyak, a karmokban végződő mancsok. Függőleges pupillájú, dühös hullószeme szarus szemhéj alól nézett rájuk.

– Nem győztem kivárni a csatamezőn – szólt a sárkány, Villentretenmerth körbenézve –, így hát magam jöttem elétek. Úgy látom, a harcra vágyó egyre kevesebb?

Boholt fogai közé szorította a kantárszárat, és mindkét kezével megragadta a kardot.

– Éb kívájlok – mondta fogai közt a gyeplővel alig kivehetően. – Kétfű a hartyra, djík!

– Felkészültem – felelte a sárkány, ívbe görbített háttal és sértően felemelt farokkal.

Boholt körbenézett. Kajmán és Darázs lassan, tüntető nyugalommal kerítették be a sárkányt két oldalról. Hátul ott várt Yarpen Zigrin és a legényei bárdokkal a kezükben.

– Aaaargh! – bödült el Boholt, erősen rávágott a lóra sarkával, és felemelte a kardját.

A sárkány feltekeredett, a földhöz vágta magát, és a háta mögül felülről, akár egy skorpió, lecsapott a farkával; nem is Boholtra célzott, hanem Kajmánra, aki oldalról támadott. Kajmán nagy csörömpölés, kiabálás és nyerítés közepette a lovával együtt felborult. Boholt vágására fogta, és irtózatossal lendülettel támadott, de a sárkány fürgén elugrott vaskos pengéje elől. A vágta lendülete elsodorta mellette Boholtot. A sárkány hátsó lábaira állva megpördült, majd karmait Darázsba vágta, egy lendülettel szakítva fel a ló hasát és lovasa combját. Boholtnak a nyeregből erősen kihajolva, fogai közt húzva a gyeplőt sikerült a lovat megfordítania, és újra támadott.

A sárkány farkával a feléje rohanó törpök közé csapott, egytől egyig felborítva őket, majd Boholt után vetette magát, menet közben mintegy mellékesen erősen rátaposva Darázsra, aki épp igyekezett felállni. Boholt fejét ide-oda kapkodva igyekezett a vágázó lóval lavírozni, de a sárkány összehasonlíthatatlanul gyorsabb és ügyesebb volt. Ravaszul balról kerülte Boholtot, hogy megnehezítse neki a vágást, és karmos mancsával feléje csapott. A ló két lábra ágaskodott és félreugrott, Boholt pedig kirepült a nyeregből, kardját és sisakját veszítve hátrazuhan a földre, és egy sziklába verte a fejét.

– Indulás, fiúk! A hegyekbe! – bödült el Yarpen Zigrin túlkiabálva Kajmán üvöltését, akire rázuhan a lova. A szakállukat lengető törpök olyan gyorsasággal rugaszkodtak el a sziklák irányába, ami lábuk kurtaságát figyelembe véve igazán bámulatra méltó volt. A sárkány nem üldözte őket. Nyugodtan leült és körbenézett. Kajmán hánykolódva vonyított a lova alatt. Boholt mozdulatlanul hevert. Darázs a sziklák irányába kúszott, oldalazva, akár egy hatalmas vas tarisznyarák.

– Hihetetlen – suttogetta Dorregaray. – Hihetetlen...

– Hé! – Kökörcsin úgy rángatta a kötelékeit, hogy csak úgy rázkódott a szekér. – Mi a fene az? Ott! Nézzétek!

A keleti szoros felől hatalmas porfelhő közeledett, de hamarosan elértek hozzájuk a kiáltások, a robaj és a paták dobogása is. A sárkány kinyújtott nyakkal szemlélődött.

A síkságra három nagy, fegyverekkel teli kocsi gördült be. Szétválva elkezdtek bekeríteni a sárkányt.

– Ez... a mindenségit, ez a holopolei őrség, meg a céhek! – kiáltott Kökörcsin. – Megkerülték a Braa forrását! Igen, ezek ők! Nézzétek, az Kecskerágó, az ott, az élen!

A sárkány leeresztette fejét, gyengéden a szekér irányába taszajtotta az apró, szürkés, csipogó kis lényt. Aztán a földre csapott a farkával, hangosan felbödült, és villámgyorsan a holopoleiek elébe iramodott.

– Mi ez? – kérdezte Yennefer. – Ez a kicsi? Ami itt forgolódik a fűben? Geralt?

– Az, amit a sárkány védelmezett tőlünk – felelte a vaják. – Az, ami nemrég kibújt a tojásából a barlangban amott, az északi kanyonban. Kissárkány, annak a sárkánynak a tojásából, akit Kecskerágó mérgezett meg.

A kissárkány botladozva és kidomborodó pocakjával a földet súrolva, ingatag léptekkel a szekérhez futott, csippan egyet, aztán cöveket vert, kiterjesztette a szárnyacskáit, végül aztán habozás nélkül a varázslónő oldalához bújt. Yennefer igen nehezen értelmezhető arckifejezéssel mélyet sóhajtott.

– Kedvel téged – morogta Geralt.

– Fiatal, de nem hülye – forgolódott Kökörcsin vigyorogva a kötelékeiben. – Nézzétek, hová dugta be a fejcskáját, a fene egye meg, de szeretnék a helyében lenni. Hé, picúr, menekülj! Ez Yennefer! A sárkányok réme! És a vajákoké. Legalábbis egy vajaké...

– Hallgass, Kökörcsin – kiáltotta Dorregaray. – Nézzetek oda, a mezőre! Már be is érték, hogy az ördög vinné el őket!

A holopoleiek kocsijai harci szekérként dübörögve hajtottak a rájuk támadó sárkány felé.

– Üssétek! – kiabált Kecskerágó a hajtó hátába kapaszkodva. – Vágjátok, cimborák, ahol csak éritek és amivel éritek! Ne sajnáljátok!

A sárkány ügyesen félreugrott az első nekirontó szekér elöl, ami kaszák és vasvillák élétől és buzogányoktól csillogott, de a következő kettő közé szorult, amikről szíjakon rángatott, hatalmas kettős halászháló zuhant rá. A sárkány belegabalyodott és felbukott, forgolódott és összegömbölyödött, aztán széttárta mancsait. A darabokra szaggatott háló éles hangon ropogott. Az első szekérről, aminek sikerült visszafordulnia, újabb hálókát hajítottak rá, és teljesen körbetekerték. A másik két szekér is visszafordult, hogy csörömpölve és a gödrökön zötyögve meginduljon a sárkány felé.

– Hálóra akadtál, kárász! – kiabált torka szakadtából Kecskerágó. – Mindjárt lekaparjuk rólad a pikkelyeidet!

A sárkány felüvöltött, gőzsugarak törtek fel belőle az ég felé. A szekerekről leugorva holopolei örök özönlöttek felé. A sárkány újra felbödült, kétségbeesett, vibráló üvöltéssel.

A válasz az északi kanyon felől hangzott fel, magas, harci kiáltásként.

Világos varkocsaikat lengetve, éles hangon fütyülve, villámgyors szablyavillanások közepette, őrült vágásban rohantak elő a szorosból...

– A zerrikánok! – kiáltotta a vaják erőtlenül rángatva kötelékeit.

– Az ördögbe! – vágta rá Kökörcsin. – Geralt! Érted?

A zerrikánok úgy vágta át a tömegben, mint forró kés a vajtömbben, széthasított holttestek jelölték útjukat; menet közben leugrottak a lovukról, és megálltak a hálók alatt rángatózó sárkány mellett. Az őrség elsőként odasiető tagja azonnal fejét vesztette. A második vasvillával támadt Véára, de a zerrikán két kézzel ragadva meg hegyével a föld felé mutató szablyáját, majd alulról, az ágyékától a szegycsontjáig kettéhasította. A maradék sietősen visszavonulót fűjt.

– A kocsikra! – bömbölte Kecskerágó. – A kocsikra, cimborák! Kocsikkal hajtunk át rajtuk!

– Geralt! – kiáltotta hirtelen Yennefer, miközben magához húzta és hirtelen mozdulattal a koci alá lökte összekötözött lábait, a vaják hátracsavart, összekötözött kezéhez. – Ignis Jele! Égesd át! Érzed a kötelet? Égesd át, a szentségit!

– Vaktában? – nyögött fel Geralt. – Megégetlek, Yen!

– Csináld azt a Jelet! Kibírom!

Engedelmeskedett, érezte a bizsergést az ujjaiában, ahogy Ignis Jelére hajlította őket közvetlenül a varázslónő összekötött bokái felett. Yennefer elfordította a fejét, hogy a zekéje nyakrészébe harapva fojtsa el nyögéseit. A csipogó kissárkány ott csapkodott a szárnyaival mellette.

– Yen!

– Égesd át! – üvöltött a nő.

A kötelék abban a pillanatban engedett, amikor az égett bőr undorító, émelyítő szaga már elviselhetetlenné vált. Dorregaray furcsa hangot hallatott, és bilincseiben a kerékabroncon függve elájult.

A varázslónő fájdalomtól eltorzult arccal nyújtózkodott ki, felemelve immár szabaddá vált lábát. Dühös, fájdalommal és haraggal telt hangon kiáltott fel. Geralt nyakában a medál úgy rángatózott, mintha életre kelt volna. Yennefer megfeszítette a combját, és lábával a holopolei őrség rohamozó szekerei felé intett, miközben egy ígét kiáltott. Dörrenés rázta meg a levegőt, ózon illata szállt fel.

– Ó, istenek – nyögött fel az ámuló Kökörcsin. – Micsoda ballada lesz ebből, Yennefer!

Az átok, amit kecses lábával vetett, nem sikerült mindenestől a varázslónőnek. Az első szekér mindazzal együtt, ami rajta volt, egyszerűen kacsaszerűen sárga színt öltött, amit a holopolei katonák észre sem vettek a harc hevében. A másik kocsival már jobban ment – szemvillanás alatt az egész legénysége hatalmas, rücskös varangyokká változott, amik mulatságosan brekegve ugráltak szerteszét. A vezetőjét vesztett szekér felfordult és darabokra tört. A hisztérikusan nyerítő lovak messze menekültek, maguk után vonszolva a törött szekérrudat.

Yennefer az ajkába harapott, és újra intett lábával a levegőben. Valahonnan az égből élénk zene zendült fel, melynek ritmusára a kacsaszínű kocsi hirtelen kacsaszín füstté foszlott szét, minek következtében teljes legénysége a földre zuhant, és festői halmot alkotva, értetlenül nézett körbe. A harmadik szekér kerekei kerekéről négyszögletessé változtak, és az eredmény azonnal megmutatkozott. A lovak felágaskodtak, a kocsi felborult, a holopolei hadsereg kigurult és szanaszét szóródott. Yennefer pusztá bosszúvágyból konokul hadonászott a lábával és szórta az átkokat, a holopoleieket teknőssé, lúddá, százlábúvá, flamingóvá vagy csíkos kismalaccá változtatva, ahogy alakult. A zerrikán lányok ügyesen és módszeresen levágták, aki kimaradt volna.

A sárkány végre cafatokra szaggatta a hálót, és szárnyaival csapkodva felreppent, elbődült, és hűrként megfeszülve a pogrom által megkímélten menekülő Kecskerágó varga után iramodott. Kecskerágó úgy inalt, akár egy szarvas, de a sárkány gyorsabb volt. Ahogy meglátta a kitáruló száját és a csillogó, pengeéles fogakat, Geralt elfordította a fejét. Rettenetes kiáltást hallott és ocsmány reccsenést. Kökörcsin elfojtott hangon felkiáltott. Yennefer, akinek olyan fehér volt az arca, akár a vászon, összecsuclott, az oldalára dőlt, és a szekér alá hanyt.

Rájuk szakadt a csönd, amit csak a holopolei hadsereg maradványainak gágogása, brekegése és rőfögése szakított meg időnként.

Véa csúfosan mosolyogva, szétvetett lábakkal állt Yennefer felett. A zerrikán felemelte szablyáját. A sápadt Yennefer felemelte lábát.

– Ne – szólalt meg Borch, másképp Három Csóka, aki a sziklán ült. A térdén ott tartotta a nyugodt és elégedett kissárkányt.

– Nem öljük meg Yennefer kisasszonyt – ismételte a sárkány Villentretenmerth. – A dolog már nem időszerű. Mi több, mostanra hálásak vagyunk Yennefer kisasszonynak felbecsülhetetlen értékű segítségéért. Szabadítsd ki őket, Véa.

– Érted, Geralt? – suttogta Kökörcsin zsibbadt karjait dörzsölgetve. – Érted? Van egy ősi ballada az aransárkányról. Az aransárkány képes...

– Képes bármilyen alakot felöltetni – mormolta a vaják. – Akár emberit is. Én is hallottam róla. De nem hittem el.

– Yarpen Zigrin uram! – kiáltotta Villentretenmerth a törpnek, aki egy vízszintes sziklába csimpaszkodott húsz rőffel a talajszint fölött. – Mit keres maga ott? Mormotákat? Nem épp a kedvenc csemegéje, ha jól emlékszem. Jöjjön le, és foglalkozzon a Martalócokkal. Szükségük van a segítségre. Nem gyilkol itt már többet senki. Senkit.

Kökörcsin, miközben a még mindig eszméletlen Dorregarayt élesztgette, nyugtalan pillantást vetett az éberén a harctéren köröző zerrickánokra. Geralt kenőccsel kente be és ellátta Yennefer megégett bokáit. A varázslónő fájdalomtól sziszegve ígéket mormolt.

Feladatát elvégezvén a vaják felállt.

– Maradjatok itt – mondta. – Beszélnem kell vele.

Yennefer fintorogva talpra állt.

– Veled megyek, Geralt – ragadta karon a férfit. – Lehet? Kérlek, Geralt.

– Velem, Yen? Azt gondoltam...

– Ne gondolkozz. – A nő a vállához simult.

– Yen?

– Minden rendben, Geralt.

A vaják a nő szemébe nézett, amely melegséget sugárzott. Mint régen. Lehajtotta a fejét, és megcsókolta a nő forró, lágy, készséges ajkait. Mint régen.

Odamentek. Yennefer a férfira támaszkodva szoknyáját ujjai közé csíptette, és mélyen meghajolt, akár egy király előtt.

– Három Csó... Villentretenmerth... – szólt a vaják.

– A nevem a ti nyelveteken szabad fordításban azt jelenti: Három Fekete Madár – felelte a sárkány.

A kissárkány, amely karmocskáival a férfi karjába kapaszkodott, odanyújtotta nyakát a simogató kéznek.

– Káosz és Rend – mosolyodott el Villentretenmerth. – Emlékszel, Geralt? A Káosz az erőszak, a Rend a vele szembeni védelem. Érdekes a világ végére sietni, hogy szembeszálljunk az erőszakkal és a gonosszal, igaz, vaják? Különösen ha, ahogy mondtad, tisztes a fizetség. És ezúttal az volt. Ez volt Myrgtabrakke sárkányasszony kincse, akit megmérgeztek Holopole alatt. Ő hívott engem ide, hogy segítsen neki, hogy feltartóztassam a rá leselkedő gonoszt. Myrgtabrakke már továbbrepült, röviddel azután, hogy Deneslei Eycket elvitték a csatamezőről. Elég ideje volt, míg ti beszéltek és veszekedtetek. De itt hagyta nekem a kincsét, a fizetségemet.

A kissárkány csippantott, és meglengette szárnyacskáit.

– Vagyis te...

– Igen – szakította félbe a sárkány. – Mit lehet tenni, ilyen idők járnak. A lények, akiket szokások szörnyetegeknek nevezni, egy ideje egyre inkább fenyegetve érzik magukat az emberek által. Már nem boldogulnak egymagukban. Szükségük van egy Védelmesőre. Amolyan... vajákra.

– És a cél... A cél, ami az út végén vár?

– Ő az – emelte fel a karját Villentretenmerth. A kissárkány rémülten csipogott. – Épp elértem. Hála neki tovább élek, Ríviai Geralt, bebizonyítom, hogy a lehetőségeknek nincs határa. Egyszer te is találsz majd ilyen célt, vaják. Még azok is, akik különböznek, tovább tudnak élni. Viszlát, Geralt. Viszlát, Yennefer.

A varázslónő, még erősebben szorítva a vaják karját, újra meghajolt. Villentretenmerth felállt, a nőre nézett, nagyon komoly volt az arca.

– Bocsásd meg az őszinteségem és egyenességem, Yennefer. Az arcotokra van írva, még csak meg sem kell próbálnom a gondolataitokban olvasni. Egymásnak teremtetek titeket, téged és a vajákat. De semmi sem lesz belőle. Semmi. Sajnálom.

– Tudom. – Yennefer kissé elsápadt. – Tudom, Villentretenmerth. De én is szeretném azt hinni, hogy a lehetőségeknek nincsen határa. Vagy legalábbis azt, hogy még nagyon távoli.

Véa odalépett Geralthoz, és megérintette a karját, aztán gyorsan néhány szót szólt. A sárkány elnevette magát.

– Geralt, Véa azt mondja, hogy még sokáig emlékezni fog „A Merengő Sárkány” kádjára. Arra számít, hogy egyszer még találkozunk.

– Micsoda? – kérdezte Yennefer hunyorogva.

– Semmi – vágta rá gyorsan a vaják. – Villentretenmerth...

– Hallgatlak, Ríviai Geralt.

– Bármilyen alakot felvehetsz. Bármilyet, amilyet csak szeretnél...

– Igen.

– Akkor miért ember? Miért Borch, három fekete madárral a címerében?

A sárkány derűsen elmosolyodott.

– Nem tudom, Geralt, milyen körülmények között keresztelték egymás útjait először a fajtánk távoli ősei. De tény, hogy a sárkányok számára semmi sem utálatosabb az embernél. Az ember ösztönös, ésszerűtlen iszonyt kelt a sárkányokban. Velem másképp van. Számomra... rokonszenvesek vagytok. Viszlát.

Nem volt ez sem fokozatos, maszatos átalakulás, sem ködös, pulzáló remegés, mint az illúziónál. Hirtelen történt, egy szemvillanás alatt. Azon a helyen, ahol egy pillanattal azelőtt még göndör hajú lovag állt három fekete madárral díszített tunikájában, ott ült az arany-sárkány, kecsesen kinyújtva hosszú, formás nyakát. A sárkány fejét lehajtva kiterjesztette szárnyát, mely a napsugarak fényében kápráztatóan aranylott. Yennefer hangosan felsóhajtott.

Véa, aki már a nyeregben ült Téa mellett, integetett.

– Véa – szólt a vaják –, igazad volt.

– Hm?

– Ő a legszebb.

Jégszilánk

I

A puffadt, felfúvódott, megmerevedett lábait az égre meresztő birkatetem megmozdult. A fal mellett kuporgó Geralt lassan előhúzta kardját, vigyázva, hogy a penge ne csikorduljon meg a hüvely veretén. Tíz lépésre tőle egy kupac szemét hirtelen felpúposodott és hullámozott egyet. A vaják felpattant és elrugaszkodott, mielőtt még elérte volna a megbolygatott szemétdombról feléje tartó bűz.

A szemétből hirtelen felcsapódó, tüskével hegyezett, tojásdad, orsóra emlékeztető, vaskos csápvég ördögi gyorsasággal közeledett felé. A vaják magabiztosan érkezett valami szétvert bútor maradványaira, melyek egy kupac rohadó zöldségen billegtek, megingott, de visszanyerte egyensúlyát, és egy rövid suhintással keresztülvágta a csápot, lemetszve róla a buzogányszerű szívókát. Tüstént félreugrott, de ezúttal lecsúszott a deszkáról, és combig a pöcegödör ingoványába süppedt.

A szemétdomb felrobbant, sűrű, bűzös kátrány, cseréptörmelék, rohadó rongydarabok és savanyú káposzta sápatag szálai törtek fel belőle, alóluk pedig három csápjával és a negyedik csonkjával a levegőt csapkodó hatalmas, gumószerű, formátlanságában groteszk krumplit idéző test bukkant elő.

Geralt, aki megrekedve mozdulni sem bírt, széles csípőfordulatból ejtett vágást, minden nehézség nélkül metszve le a következő csápot. A maradék kettő – vastagok, akár egy faág – hatalmas erővel csaptak le rá, még mélyebbre süppedtve a szeméthalomba. A test feléje kúszott, úgy szántva át szeméthalmot, mintha csak egy hordót vonszolnának keresztül rajta. A férfi látta, ahogy a borzasztó gumó felfakad, és a nyomában hatalmas, szögletes fogakkal teli, széles pofa tárul fel.

Hagyta, hogy a csápok körbefonják a derekát, egy cuppanással kirántsák a bűzös kátrányból, és a lény törzse felé vonszolják köröző mozdulatokkal egyre beljebb hatolva a szeméthalomba. A fogakkal teli száj vadul és dühösen csattogott. Amikor az irtózatos pofa közelébe vonszolták, a vaják lecsapott két kézre fogott kardjával, a penge könnyedén és lágyan mélyedt a testbe. Az irtózatos, édeskés bűz megakasztotta a lélegzetét. A szörnyeteg felszisszent és megremegett, a csápok elengedték, és görcsösen csapkodtak a levegőben.

Geralt a szennybe süllyedve még egyszer lecsapott, ezúttal a fonákjával, a penge undorítóan reccsent és csikorgott a vicsorgó fogakon. A lény bugyogva hörgött és elernyed, de sziszegve és bűzös kátrányt fröcskölve a vajakra rögvest felfúvódott. Ahogy erőteljes mozdulatai nyomán támasztékra leltek Geralt mocsokba süppedő lábai, elrugaszkodott és előre vetette magát, úgy hajtva maga előtt mellével ketté a szemetet, akár az úszók a vizet, aztán teljes erejéből lesújtott, felülről, és minden erejével a sápadtan foszforeszkáló szemek között a testbe hatoló pengére támaszkodott. Ahogy szétaradt a szarhalmon, akár egy átszúrt hólyag, a rém bugyborékolva felnyögött és megrázkódott, érezhető, forró fuvallatokban és szennyhullámokban törve ki. A csápok rángatóztak és tekergöztek a rothadó szemétben.

A vaják kikecmergett a sűrű pépből, úszva ingatag, de kemény talajt ért. Érezte, ahogy valami ragacsos és undorító, ami bejutott a csizmájába, felfelé kúszik a lábikráján. A kúthoz, gondolta, minél gyorsabban kimosakodni ebből, ebből az ocsmányságból. Kimosakodni. A lény csápjai még egyszer a szemétkébe csaptak, nedvesen, fröcskölve; aztán mozdulatlaná merevedtek.

Egy csillag lehullt, másodpercnyi villámlással keltve életre a fekete, mozdulatlan kis fényekkel díszített égboltot. A vaják nem kívánt semmit.

Mélyet sóhajtott, rekedten vette a levegőt, érezte, ahogy múlik a harc előtt felhajtott főzetek hatása. A városfalakhoz simuló, meredeken a folyó csillámló szalagja felé szakadó óriási szemét- és szennyhalom a csillagfényben szépnek és érdekesnek tetszett. A vaják kiköpött.

A szörny halott volt. Immár része lett a szeméthalomnak, melynek valaha lakója volt.

Újabb csillag hullt le.

– Szemétdomb – szólalt meg erőlködve a vaják. – Szenny, mocsok és szar.

II

– Büzlesz, Geralt – fintorodott el Yennefer, el sem fordulva a tükörtől, ami előtt szemhéjáról és szempilláiról mosta le a festéket. – Fürödj meg.

– Nincs víz – felelte a férfi a dézsába pillantva.

– Megoldjuk – a varázslónő felállt, és szélesebbre tárta az ablakot. – Inkább tengeri vagy édesvizet szeretnél?

– Tengerit, a változatosság kedvéért.

Yennefer hirtelen széttárta karját, elkiáltott egy ígét, közben rövid, bonyolult mozdulatsort téve kezével. A nyitott ablakon keresztül egyszer csak metsző, nedves hideg fűjt keresztül, a zsalugáterek megremegtek, és a szobába zöld, szabálytalan gömbben kavargó porfelhő tört be sűrítve. A kád vízzel telt meg, ami nyugtalanul hullámozott, nekiütődött a peremnek, és a padlóra fröccsent. A varázslónő leült, hogy folytassa, amit félbehagyott.

– Sikerült? – kérdezte. – És mi volt az, ott, a szemétdombon?

– Zeugl, ahogy sejtettem. – Geralt lehúzta csizmáit, félredobálta ruháit, és a vékába dugta lábát. – A fenébe, Yen, ez szörnyen hideg. Nem tudnád a vizet felmelegíteni?

– Nem. – A varázslónő közelebb hajtotta arcát a tükörhöz, és egy üvegpálcika segítségével valamit a szemébe csöpögtetett. – Egy ilyen ige pokolian fárasztó, és esetemben émelygéshez vezet. Neked meg, a főzeteid után, jót tesz a hideg.

Geralt nem vitatkozott. Semmi értelme sem volt Yenneferrel vitatkozni.

– Okozott a zeugl bármi nehézséget? – A varázslónő egy apró üvegpalackba sülyesztette a pálcikát, és mókásan fintorogva a másik szemébe is csöppentett valamit.

– Semmi különösebbet.

A nyitott ablakon keresztül zörgés, széttört fa éles roppanása, és egy népszerű, obszcén dal refrénjét hamisan és összefüggéstelenül ismételtető, makogó hang hallatszott be.

– Zeugl. – A varázslónő újabb üvegcsé után nyúlt az asztalon álló impozáns seregből, és kihúzta belőle a dugót. A szobában orgona és egres illata szállt fel. – Na tessék. Még a városban sem nehéz egy vajáknak munkát találnia, semmi szükség sincs arra, hogy a pusztában kóborolj. Tudod, Istredd azt mondja, hogy ez lassan már általánossá válik. Minden kivesző erdei és mocsári szörny helyét átveszi valami más, egy olyan új mutáció, amelyik alkalmazkodott a mesterséges, ember alkotta környezethez.

Geralt elfintorodott, mint mindig, amikor Istredd került szóba, őszintén kezdett elege lenni Yennefer Istredd zsenialitásával kapcsolatos lelkesedéséből. Még akkor is, ha Istreddnek igaza volt.

– Istreddnek igaza van – folytatta Yennefer valami orgona- és egresillatút dörzsölve az arcába és a szemhéjaiba. – Nézd csak meg, álpatkányok a csatornában és a pincékben, zeuglok a szemétdombokon, lapoloskák a mocsos árkokban és csurgókban, kosborok a malomtavakban. Nem gondolod, hogy ez már szinte szimbiózis?

És ghúlok a temetőben, amik a temetés másnapjára felzabálják a holttesteket, tette hozzá a férfi gondolatban, miközben leöblítette magáról a szappant. Teljes szimbiózis.

– Igen – tolta félre a varázslónő a tégelyeket és üvegcséket. – A városban is találhat magának egy vaják elfoglaltságot. Azt hiszem, egyszer végleg letelepedsz majd valami városban, Geralt.

Előbb üt meg a guta, gondolta a férfi. De nem mondta ki hangosan. Tisztában volt vele, hogy ha Yenneferrel ellenkezik, az elkerülhetetlenül veszekedéshez vezet, és a Yenneferrel való veszekedés nem tartozott a legbiztonságosabb dolgok közé.

– Befejezted, Geralt?

– Igen.

– Szállj ki a kádból.

Yennefer fel sem állt, csak hanyagul intett a kezével, és kimondta az ígét. A véka vize, azzal együtt, ami a padlóra ömlött, és ami Geraltól csöpögött, zúgva félig áttetsző gömbbé állt össze, és sűrítve kirepült az ablakon. A vaják hangos loccsanást hallott.

– Hogy vinne el titeket a fene, a kurva anyátok! – hangzott fel a mélyből a dühös kiáltás. – Hát nem tudjátok a mocskotokat hova kiönteni? Hogy zabálnának titeket élve fel a tetvek, hogy égetne a gyalázat, hogy dögölnétek meg!

A varázslónő becsukta az ablakot.

– A mindenségit, Yen – kacagott fel a vaják. – Önthetted volna a vizet máshová is.

– Megtehettem volna – mormolta a nő. – De nem volt kedvem.

Felkapta a mécsest az asztalról, és a férfihez lépett. Fehér hálóinge, amely mozgás közben körbefonta testét, földöntúli vonzerőt kölcsönzött neki. Még inkább, mintha meztelen lett volna, gondolta a férfi.

– Szeretnék megvizsgálni – mondta a nő. – A zeugl meg is karmolhatott.

– Nem karmolt meg. Éreztem volna.

– A főzetek után? Ne nevetess. A főzetek után egy nyílt törést sem éreznél, míg a kiálló csont el nem kezdene fennakadni a sövényben. A zeuglon meg bármi lehetett, akár merevgörccs vagy hullaméreg is. Ha így volna, még van idő tenni ellene. Fordulj meg.

A férfi megérezte testén a mécses lángjának lágy melegét, aztán időről időre a nő hajának simogatását is.

– Úgy tűnik, minden rendben – szólalt meg Yennefer. – Feküdj le, mielőtt a főzetek döntenek le a lábadról. Ezek a keverékek pokolian veszélyesek. Apránként tönkreteszed velük magad.

– Szükségem van rájuk harc előtt.

Yennefer nem válaszolt. Ismét leült a tükör elé, lassan fésülgette göndör, csillogó, fekete fűrtjeit. Mindig lefekvés előtt fésülte ki a haját. Geralt furcsának tartotta, de egyszerűen imádta nézni, ahogy csinálja. Az volt a gyanúja, hogy Yennefer tudott erről.

Hirtelen nagyon fájni kezdett; a főzetektől valósággal rázkódott, megmerevedett a nyaka, hullámokban tört gyomra mélyére az émelygés. Halkan elkáromkodta magát, az ágyra rogyott, de közben tovább nézte Yennefert.

Valami mozgásra figyelt fel a szoba sarkában, ami odavonzotta tekintetét. A ferdén a falra szögezett, pókhálóval borított szarvasagancson szurokfekete, apró madár ült.

Fejét félrefordítva sárga, mozdulatlan szemmel nézett a vajákra.

– Mi ez, Yen? Honnan került ide?

– Micsoda? – Yennefer odafordította fejét. – Á, az. Az egy vércse.

– Vércse? De hát a vércsék vörösek, ez viszont fekete.

– Ez egy mágusvércse. Én csináltam.

– Minek?

– Szükségem van rá – vágta rá. Geralt nem tett fel több kérdést, tudta, hogy Yennefer nem válaszolna.

– Elmész holnap Istreddhez?

A varázslónő az asztal szélére tolta az üvegcséket, egy skatulyába helyezte fésűjét, és bezárta a tükör szárnyait.

– Elmegyek. Korán reggel. Mert, van valami?

– Semmi.

A férfi mellé feküdt, nem oltotta el a mécsest. Sosem oltotta ki a fényt, gyűlölt sötétségben elaludni. Mindegy, hogy mécses, lámpás vagy gyertya, de végig kellett égjen. Mindig. Még egy furcsaság. Yennefernek valószínűtlenül sok furcsasága volt.

– Yen?

– Hm?

– Mikor indulunk tovább?

– Ne kezd – rántott nagyot a nő a dunyhán. – Három napja vagyunk itt, és már legalább harmincszor feltetted ezt a kérdést. Megmondtam, vannak itt elintéznivalóim.

– Istreddel?

– Igen.

A férfi sóhajtott, és átölelte a nőt, nem is titkolva szándékait.

– Ejj – súgta Yennefer. – A főzetek után...

– Na és akkor mi van?

– Semmi. – A nő felkacagott, mint egy csitri, és a férfihoz bújt, előre hajolt és újra felegyenesedett, hogy könnyebb legyen lehúzni a hálóingét. A meztelensége okozta elragadtatás, mint mindig, most is borzongásként futott végig a férfi hátán, megbizsergette a nő bőréhez érő ujjait. Ajkával a nő kerek, finom tapintású melleihez ért, melynek bimbói olyan sápadtak voltak, hogy csak formájukkal tűntek ki. Ujjaival beletúrt orgona- és egresillatú hajába.

A nő átengedte magát a kényeztetésnek, dorombolt, akár egy macska, és közben behajlított térdeivel a vaják csípőjét dörzsölte.

Hamar kiderült, hogy a férfi – mint általában – túlbecsülte ellenállóképességét a vajákfőzetekkel szemben, és elfelejtette, milyen kellemetlen hatással vannak a szervezetre. De talán nem is a főzetek tehetnek róla, gondolta, hanem hogy belefáradtam a küzdelembe, a kockázatba, a fenyegetésbe és a halálba? A fáradtság, amire megszokásból már fel sem figyelek? De a testem, ha mesterségesen tökéletesebbé is tették, nem adja meg magát a megszokásnak. Természetes választ ad. Épp csak akkor, amikor nem volna szabad. Az ördögbe.

De Yennefer – mint általában – nem engedte, hogy egy ilyen apróság elcsüggyessze. A férfi érezte, ahogyan megérinti, hallotta, ahogyan valamit mormol, közvetlenül a füle mellett. Mint általában, akarata ellenére is eltöprengett azon esetek jelentős számán, amikor a nő használni kényszerült ezt a szerfelett hasznos igét. De aztán nem töprengett tovább.

Rendkívüli volt, mint általában.

A nő száját figyelte, a sarkát, ahogy önfeledt mosolyban remegett. Jól ismerte ezt a mosolyt, és mindig inkább tűnt neki a győzelem, mint a boldogság mosolyának. Sosem kérdezte erről a nőt. Tudta, hogy nem válaszolna.

A szarvasagancson ülő fekete vércse szárnyaival csapkodott, és görbe csőrét csattogtatta. Yennefer elfordította a fejét, és felsóhajtott. Nagyon szomorúan.

– Yen?

– Semmi, Geralt – csókolta meg. – Semmi.

A mécses imbolygó lánggal lobogott. A falban egér zörgött, a komódban csendben percegett a szű, kimérten, egyenletesen.

– Yen?

– Hm?

– Menjünk el innen. Rosszul érzem itt magam. Ez a város borzasztó hatással van rám.

A nő az oldalára fordult, végigsimította tenyerével a férfi arcát, félresöpörve a haját, aztán tovább haladt ujjával lefelé, és megérintette nyakán a megkérgesedett forradást.

– Tudod, mit jelent a város neve? Aedd Gynvael?

– Nem. Tünde nyelven van?

– Igen. Azt jelenti: jégstilánk.

– Különös, nem illik ehhez a nyomorult porfészekhez.

– A tündék körében – suttogta elgondolkodva a varázslónő – kering egy legenda a Hókirálynőről, aki hóvihar idején fehér lovak húzta szánján keresztülhajt a vidéken. Haladtában a királynő éles, kemény, apró jégstilánkokat szór szerteszét, és jaj annak, akit egy ilyen stilánk a szíven vagy szemén talál. Az ilyen elveszett. Semmi sem fogja többé felvidítani, mindaz, amiben nincs meg a hó fehérsége, számára ocsmánnyá, utálatossá, visszataszítóvá válik. Nem lel békét, mindent hátrahagy, a Királynő után ered, vágya és szerelme nyomába. Természetesen sosem találja meg, és belepusztul a vágyakozásba. Állítólag itt, ezen a helyen történt ilyen még az emlékezet előtti időkben. Szép legenda, igaz?

– A tündék mindent képesek szép szavakba önteni – mormolta álmosan a férfi, miközben ajkával végigsimította a nő karját. – Ez egyáltalán nem legenda, Yen. Ez egy szépséges leírása annak az undorító jelenségnek, amit Zord Vadászatnak neveznek, és bizonyos vidékek átka. Megmagyarázhatatlan, tömeges téboly, ami arra készíti az embereket, hogy csatlakozzanak a kísértetek égen járó menetéhez. Láttam már ilyet. Való igaz, gyakran esik meg télen. Szép kis pénzt adtak volna érte, hogy véget vessek ennek a rémségnek, de nem vállaltam. A Rémmjárást nem lehet...

– Vaják – suttogta a nő, és arcon csókolta. – Egy fikarcnyi romantika sem szorult beléd. Én viszont... én szeretem a tündék legendáit, olyan szépek. Kár, hogy az embereknek nincsenek ilyen legendáik. Lehet, hogy valamikor lesznek? Lehet, hogy még megírják őket? De miről szólhatnának az emberek legendái? Akármerre nézünk, szürkesség és jelentéktelenség vesz körbe. Még az is, ami szépen indul, hamar unalomba és megszokásba fullad, ebbe az emberi rítusba, ebbe az unalmas ritmusba, amit életnek neveznek. Ó, Geralt, varázslónőnek lenni sem könnyű, de ha összehasonlítod a mindennapi, emberi léttel... Geralt? – A férfi mellkasára fektette fejét, amit lassan mozgott a lélegzet.

– Aludj – suttogta. – Aludj, vaják.

III

Ez a város rossz hatással volt a férfira.

Kora reggeltől. Kora reggeltől minden a kedvét rontotta, levertté és dühössé tette. Minden. Dühítette, hogy elaludt, amitől a kora reggel gyakorlatilag délnek bizonyult. Idegesítette Yennefer hiánya, aki elment, mielőtt ő felébredt volna.

Sietnie kellett, mert a kellékei, melyeket általában gondosan elrendezett a skatulyáikban, most rendetlenül szétszórva heverték az asztalon, akár egy jövőmondó jósláskor vetett kockái. Finom szőrből készült ecsetkék – azok a nagyobbak, melyek az arc púderezésére szolgáltak; a kisebbek, melyekkel az ajkára vitte fel a pirosítót, és az egészen kicsik, a hennához, amivel a szempilláját színezte. Kréták és ceruzák a szemhéjra és a szemöldökre. Csipeszek és ezüstkanalacsók. Porcelán- és tejüveg tégelyek és üvegcsék, bennük, amennyire tudta, kevercek és kenőcsök, olyan banális összetevőkből, mint a korom, a libazsír és a répalé, és olyan titokzatosakból, mint a mandragóra, az antimon, a nadragulya, a cannabis, a sárkányvér és az óriásskorpíoméreg-koncentrátum. És mindezeket túl, körös-körül, a levegőben – orgona és egres illata, a parfümé, amit mindig használt.

Ott volt ezekben a tárgyakban. Ott volt ebben az illatban.

De mégsem volt ott.

Ahogy Geralt lement a lépcsőn, érezte magában a növekvő nyugtalanságot és a felgyülemelő haragot. Mindennel szemben.

Dühítette a hideg és kemény rántotta, amit a fogadóstól kapott reggelire, aki csak egy pillanatra szakadt el a lánykától, akit a hátsó traktusban taperolt. Dühítette, hogy a lányka legfeljebb ha tizenkét éves lehetett. És hogy könnyes volt a szeme.

A meleg tavaszi idő és az élettől lüktető utca vidám hangzavara sem javított Geralt hangulatán. Még mindig nem tetszett neki Aedd Gynael, a városka, amely, úgy vélte, gunyoros paródiája minden általa ismert városkának – karikatúrába illően zajosabb, füledtebb, koszosabb és idegesítőbb náluk.

Még mindig érezte a ruhájában és a hajában a szemétdomb halványuló bűzét. Elhatározta, hogy elmegy egy fürdőbe.

A fürdőben idegesítette a fürdömester arckifejezése, amivel a vajákmedalionját és a kád szélére fektetett kardját méregette. Idegesítette a tény, hogy a fürdömester nem ajánlott fel neki kurvát. Nem állt szándékában szajhát igénybe venni, de a fürdőkben mindenkinek felajánlották őket, dühítette hát, hogy vele kivélt tettek.

Amikor a színszappantól erősen illatozva kilépett az ajtón, nem volt jobb a kedve, és Aedd Gynael sem lett semmivel se szebb. Még mindig nem volt itt semmi sem, ami tetszhetett volna neki. Nem tetszettek a vajáknak az utcákat megtöltő híg trágyahalmok. Nem tetszettek neki a szentély falának tövében kuporgó koldusok. Nem tetszett neki a csámpás felirat a falon, ami azt hirdette: TÜNDÉKET A REZERVÁTUMBÁ!

A várba nem engedték be, a sztarosza után küldték a kereskedőcéhbe. Ez idegesítette. Idegesítette az is, amikor a céh elöljárója, egy tünde, ráparancsolt, hogy a sztarosztát a főtéren keresse, és közben olyan megvetéssel és felsőbbrendűséggel viseltetett iránta, ami különös volt attól, akit rögvest rezervátumba terelnek.

A főtéren csak úgy hömpölygött a tömeg, ellepték a kofaasztalok, szekerek, lovak, marhák és legyek. Egy emelvényen pellengér állt a delikvenssel, akit a csőcselék sárral és szarral dobált meg. A delikvens mindeközben csodálatra méltó nyugalommal, ámde mocskosul szidalmazta kínzóit, még csak különösebben fel sem emelve hangját.

Geralt előtt, aki kellőképpen jártas volt a világ dolgaiban, teljesen világos volt, mi célból vonult ki a sztarosza ebbe a hangzavarba. A karavánok átutazó kereskedői a kenőpénzt belekalkulálták az árba, így hát valakinek ezt a kenőpénzt át kellett adni. A sztarosza, aki szintén tisztában volt a szokással, azért jelent meg, hogy a kereskedők ne fáradjanak hiába.

A helyszínt, ahol hivatalában eljár, egy rudakra feszített, piszkoskék baldachin jelentette. Alatta állt az asztal, ami körül a lármás ügyfelek tolongtak. Az asztal mögött ült Herbolth sztarosza, akinek fakó arcára kiült a mindennel és mindenekkel szembeni megvetés és lekicsinylés kifejezése.

– Hé! Hát te hova?

Geralt lassan odafordította a fejét. És azon nyomban elhallgattatta magában a dühöt, úrrá lett idegességén, kemény, hideg jégszilánkká fagyott. Már nem engedhette meg magának az érzelmeket. A férfinak, aki útját állta, fakó, üres szemei fölé sárgarígó tollához hasonló színű haja és épp olyan szemöldöke nyúlt. Keskeny, hosszú ujjú kezeit masszív sárgaréz lemezekből készült övében nyugtatta, melyen egy kard, egy buzogány és két tör függött.

– Aha – szólalt meg a férfi. – Ismerlek. Vaják, nem igaz? Herbolthhoz?

Geralt bólintott, de közben szüntelenül a férfi kezét figyelte. Tudta, hogy ennek a férfinak a kezét veszélyes volna szem elől tévesztenie.

– Hallottam rólad, szörnyek mézárorsa – mondta a sárgahajú, közben éberén figyelve Geralt kezét. – Bár azt hiszem, sosem találkoztunk, te is bizonyára hallottál rólam. Ivo Mírce vagyok. De mindenki Kabócának hív.

Geralt bólintott, jelezve, hogy hallott róla. Ismerte az árat is, amit Vizimában, Caelfben és Vattweirben a fejéért ígértek. Ha a véleményét kérnék, azt mondaná, az ár túl alacsony. De nem kérdezték.

– Helyes – mondta Kabóca. – Amennyire tudom, a sztarosza vár rád. Mehetsz. De a kardodat, barátom, azt itt hagyod. Engem itt, tudod, azért fizetnek, hogy felügyeljem ezt a ceremóniát. Senkinek sincs joga fegyverben Herbolth elé járulni. Megértetted?

Geralt közönyösen vállat vont, megoldotta a szíjat, és a hüvelyt körbetekerve átnyújtotta a kardját Kabócának. Kabóca szájszéle mosolyra húzódott.

– Na tessék – mondta. – Milyen udvarias, egy szóval sem ellenkezik. Tudtam, hogy a rólad szóló pletykák túloznak. Szeretném, ha egyszer te kérnéd el tőlem a kardomat, akkor meglátnád, mit válaszolok.

– Hóha hó, Kabóca – kiáltott rá hirtelen a sztarosza székéből felállva. – Engedd át! Jöjjön ide szaporán, Geralt uram, üdvözlöm, üdvözlöm. Vonuljanak arrébb, kupec urak, hagyjanak minket magunkra egy kicsit. A maguk érdekei helyébe most a város számára nagyobb jelentőségű ügy lép. A petíciót hagyják a titkáromnál!

A fogadtatás színlelt melegsége nem tévesztette meg Geraltot. Tudta, hogy csakis az alkudozás részéül szolgál. A kereskedők időt kaptak arra, hogy átgondolják, vajon kellőképpen magas-e a kenőpénz.

– Lefogadom, hogy Kabóca provokálni próbált. – Herbolth hanyagul felemelte kezét a vaják szintűgy hanyag meghajlására válaszul. – Ne is törődj vele. Kabóca csak parancsra ránt fegyvert. Igaz, hogy ez nem nagyon van az ínyére, de amíg én fizetek neki, el kell fogadnia, vagy takarodhat a szemem elől, vissza az országútra. Ne is törődj vele.

– Mi az ördögnek magának egy ilyen, mint Kabóca, sztarosza uram? Ennyire veszélyes volna itt?

– Nincs veszély, mert fizetek Kabócának – nevetett fel Herbolth. – Messze ér a híre, és ez nekem kapóra jön. Tudod, Aedd Gynvael, ahogy a többi város is a Toina völgyében, a rakverelini helytartó alá tartozik. A helytartók meg az utóbbi időben évszokról évszakra változnak. Különbben sem érti az ember, minek is váltakoznak, mert így is, úgy is minden második féltünde vagy negyedtünde; átkozott egy vér meg népség, ami csak rossz, a tündék miatt van.

Geralt nem tette hozzá, hogy meg a bibsik miatt, mert a viccen, ha ismerték is, nem mindenki nevetett.

– Minden új helytartó – folytatta a fintorgó Herbolth – azzal kezdi, hogy félreállítja a régi rendszer várnagyait és sztarosztáit, hogy aztán a saját rokonait és ismerőseit helyezze a székekbe. De azok után, amit egyszer Kabóca művelt egy bizonyos helytartó küldötteivel, engem már senki sem próbál meg kitérni a helyemből, így én lettem a legrégebbi rendszer – már nem is emlékszem, melyik – legidősebb sztarosztája. Na de, tán meg is halt, míg mi itt fecsegünk, ahogy a megboldogult első nejem szokta volt mondani. Térjünk a tárgyra. Miféle csúszómászó szállta meg a szemétdombunkat?

– Zeugl.

– Életemben nem hallottam még ilyesmiről. Gondolom, mostanra levágva?

– Mostanra levágva.

– Mennyibe fog kerülni a városi kincstárnak? Hetvenbe?

– Százba.

– Na, na, vaják uram! Tán csak nem ivott be ádázból? Száz márkát azért, mert levágott valami férget, ami befészkelte magát egy kupac szarba?

– Féreg, nem féreg, sztarosza, nyolc embert felzabált, ahogy maga mondta.

– Embert? Még csak az kéne! Nekem azt jelentették, hogy ez a szörnyeteg megette az öreg Göcsöt, aki arról volt híres, hogy sosem józanodott ki, egy vénasszonyt a váraljáról, meg Sulirad fuvaros gyerekeiből párat, amire nem került egyhamar fény, mert Sulirad maga se

tudja, hány gyereke van, túl gyorsan csinálja őket ahhoz, hogy meg lehessen számolni. Emberek ezek nekem? Nyolcvan.

– Ha nem öltem volna meg a zeuglt, nemsokára valaki fontosabbat zabált volna fel. A patikust, teszem azt. És akkor honnan szerezne kenőcsöt a lágyfekélyére? Száz.

– Száz márka az egy rakás pénz. Nem tudom, adnék-e ennyit akár egy kilencfejű hidráért. Nyolcvanöt.

– Száz, Herbolth uram. Vegye észre, hogy ha nem is volt egy kilencfejű hidra, a helyiek közül senki, és ez alól a híres Kabóca sem kivétel, nem lett volna képes elbánni a zeugllal.

– Mert az itteniek közül senkinek sem szokása a szarban meg a szemétben piszmogni. Az utolsó szavam: kilencven.

– Száz.

– Kilencvenöt, a démonokra és ördögökre!

– Legyen.

– Na – mosolyodon el szélesen Herbolth. – Elintézve. Mindig ilyen szépen alkudsz, vaják?

– Nem. – Geralt nem mosolygott. – Elég ritkán. De szerettem volna magának örömet okozni, sztarosza uram.

– És okoztál is, hogy a dögvész vinne el – röhögött fel Herbolth. – Hé, Féjsűkadj! Ide hozzám! Add a könyvet meg az erszényt, és számolj le nekem kilencven márkát, de gyorsan!

– Kilencvenöt kéne legyen.

– És az adó?

A vaják halkan elkáromkodta magát. A sztarosza méretes bélyeget nyomott a nyugtára, aztán a fülébe piszkált tolla tiszta végével.

– Remélem, most már béke lesz a pöcegödörben? He, vaják?

– Úgy kéne legyen. Csak egy zeugl volt. Igaz, ami igaz, lehet, hogy sikerült szaporodnia. A zeuglok hímnősek, mint a csigák.

– Miféle ostobaságokat hordasz itt össze nekem? – sandított rá Herbolth. – A szaporodáshoz kettő kell, azazhogy hím, meg nőstény. Mi az, ezek a zeuglok úgy kelnének ki, mint a bolhák meg az egerek, a szalmazsákban rohadt szénából? Hiszen még a hülye is tudja, hogy nincs hímegér meg nőstényegér, hogy az összes egyfajta, és hogy maguktól kelnek ki a rohadt szalmazsákban.

– A csigák meg az ázott levelekből kelnek ki – szólt közbe Féjsűkadj, a titkár, aki még mindig a pénz oszlopokba rendezésével volt elfoglalva.

– Mindenki tudja – hagyta rá Geralt derűsen mosolyogva. – Nincsenek hímcsigák meg nősténycsigák. Csak levelek vannak. És aki másképpen gondolná, az téved.

– Elég ebből – vágott közbe a sztarosza, gyanakodva méregetve a vajákat. – Elég nekem itt ezekből a férgekből. Azt kérdeztem, hogy kibújhat-e nekünk megint valami a szemétdombból, és kegyeskedj válaszolni, világosan és érthetően.

– Úgy egy hónap múlva át kellene vizsgálni a halmot, a legjobb volna kutyákkal. A kis zeuglok nem veszélyesek.

– És nem csinálhatnád ezt meg te, vaják? Ami a fizetséget illeti, megegyezünk.

– Nem. – Geralt elvette a pénzt Féjsűkadj kezéből. – Nem áll szándékomban bájos városkájában maradni egy hétig sem, nemhogy egy hónapig.

– Érdekes dolgokat beszélsz – mosolyodott el Herbolth hamiskásan, egyenesen a férfi szemébe nézve. – Bizony mondom, érdekeseket. Mert én azt gondolom, tovább maradsz itt.

– Rosszul gondolja, sztarosza uram.

– Úgy volna? Azzal a fekete jósnővel jöttél, a hogy is hívják, elfelejtettem. Ginevra, talán. A „Tokban” vettél vele ki szállást. Azt beszélik, egy szobába.

– És mi ezzel a gond?

– Az, hogy valahányszor csak Aedd Gynvaelbe látogat, nem utazik el olyan hamar. Merthogy járni, na járni azt már járt nálunk.

Féjsűkadj elmosolyodott, szélesen, csorbán és sokat sejtetően. Herbolth, aki még mindig Geralt szemébe nézett, nem mosolygott. Geralt is elvigyorodott, olyan undokul, amennyire csak tudott.

– Én arról amúgy semmit sem tudok – fordította el tekintetét a sztarosza, és sarkával a földbe túrt. – És annyira érdekel az egész, mint a kutyagumi. De hallgasson ide, Istredd, a varázsló, fontos ember nálunk. Pótolhatatlan ennek a városnak, mondhatni, felbecsülhetetlen értékű. Megbecsülik az emberek, az itteniek és a máshonnan valók is. Mi nem üjtük az orrunkat a varázslásába, meg különösképp a más dolgába se.

– Talán jobb is így – helyeselt a vaják. – És hol lakik, ha szabad kérdezni?

– Nem tudod? Hát hiszen az ott, látod azt a házat? Az a fehér, magas, ami nagyjából úgy van oda beszorítva a raktár meg a fegyverraktár közé, mint valagba a gyertya. De most nem fogod ott találni. Istredd nemrég kiásott a déli sánc mentén a földből valamit, és azóta úgy túr körbe-körbe, mint egy vakond. Meg még az embereimet is kihajtotta azokhoz az árkokhoz. Kimentem, megkérdeztem szépen, mester, minek ás itt gödröket, mint egy gyerek, ki fogják nevetni az emberek. Mi van itt ebben a földben? Ő meg úgy nézett rám, mint valami félkegyelműre, és azt mondja: „Történelem.” Milyen történelem már megint, kértem én. Erre ő: „Az emberiség történelme. Válasz a kérdésekre. A kérdésre, hogy mi volt, és a kérdésre, hogy mi lesz.” Szar se volt ott, mondtam neki erre, parlag, bokrok meg vérfarkasok, mielőtt a várost fel nem építették. És hogy mi lesz, az attól függ, kit jelölnek ki Rakverelinben helytartónak, már megint miféle rühes féltündét. A földben meg nincs semmiféle történelem, nincs ott semmi, legfeljebb giliszta, ha valakinek halra szottyán kedve. Azt hiszed, hallgatott rám? Na az kéne. Ás az tovább. Úgyhogy ha találkozni akarsz vele, eredj a déli sánchoz.

– Ejj, sztarosza uram – fakadt ki Féjsűkadj. – Most otthon van az. Mit érdeklik őt most az árkok, most hogy...

Herbolth fenyegetően nézett a titkárra. Féjsűkadj egyik lábáról a másikra állva összehúzta magát, és megköszörülte a torkát. A vaják, aki még mindig undokul mosolygott, keresztbe tette mellén a kezét.

– Igen, hmm, hmm – krárogott a sztarosza. – Ki tudja, lehetséges, hogy Istredd most valóban otthon van. De mi közöm is...

– Járjon egészséggel, sztarosza uram – szólt Geralt, aki még a meghajlás paródiáját sem erőltette. – Jó napot kívánok.

Odalépett a felé tartó, fegyvereivel csörömpölő Kabócahoz. Szó nélkül a kardjáért nyújtotta kezét, amit Kabóca a könyökhajlatában tartott. Kabóca hátrább lépett.

– Sietős a dolgod, vaják?

– Sietős.

– Megnéztem magamnak a kardodat.

Geralt olyan tekintettel mérte végig, hogy az még a legjobb szándékkal sem volt szívélyesnek mondható.

– Van mire büszkének lenned – biccentett. – Nem sokan nézték meg maguknak. És még kevesebben vannak, akik be is számolhattak róla.

– Hohó – villantotta rá a fogsorát Kabóca. – Ez szörnyen fenyegetően hangzott, egész libabőrös lettem. Mindig kíváncsi voltam, vaják, miért félnek tőletek annyira az emberek. És azt hiszem, most már tudom.

– Sietek, Kabóca. Add vissza a kardom, légy szíves.

– Füst a szemben, vaják, semmi más, csak füst a szemben. Úgy ijesztitek el az embereket, ahogyan a méhészt füsttel és büsszel a méheket, azzal a rezzenéstelen arcotokkal, meg azzal, ahogy beszéltek, a pletykákkal, amiket bizonyára ti magatok terjesztetek. A méhek meg menekülnek a füst elől, az ostobák, ahelyett, hogy belévernék a fullánkjukat a vajákvalagatokba, ami ugyanúgy felpuffadna tőle, mint akármelyik másik. Azt beszélük

rólatok, nem úgy éreztek, mint az emberek. Hazugság. Ha valaki jól megdöfné valamelyikötöket, azt megérezné.

– Befejezted?

– Igen – felelte Kabóca, és visszaadta a kardját. – Tudod, mi izgat engem, vaják?

– Tudom. A méhek.

– Nem. Azon töprengek, ha te bemennél az utca egyik végen a kardoddal, én meg a másikon, vajon melyikünk jutna el az utca végéig? Azt hiszem, megérne a dolog egy fogadást.

– Miért kötekedsz velem, Kabóca? A bajt keresed? Mit akarsz?

– Semmit. Csak érdekel, mennyi igaz abból, amit az emberek beszélnek. Hogy ti, vajákok, azért vagytok olyan jók a harcban, mert nincs szívetek, se lelketek, se lelkiismeretetek, nincs bennetek könyörület. Ennyi elég lenne? Mert rólam, példának okáért, ugyanezt mondják. És nem alaptalanul. Ezért vagyok olyan szörnyen kíváncsi, hogy ha bemennék abba az utcába, kettőnk közül melyikünk érne élve a végére. Mi? Érdemes volna fogadni? Mit gondolsz?

– Megmondtam, sietek. Nem fogom arra pazarolni az időmet, hogy ostobaságokon törjem a fejem. És nem szokásom fogadni. De ha valaha eszedbe jutna megakadályozni abban, hogy végigsétáljak egy utcán, őszintén azt tanácsolom, Kabóca, hogy előbb gondold meg.

– Füst – mosolyodott el Kabóca. – Füst a szemben, vaják. Semmi több. A viszontlátásra, ki tudja, talán valami kis utcában?

– Ki tudja.

IV

– Itt nyugodtan tudunk majd beszélni. Ül le, Geralt.

A dolgozószobában a könyvek impozáns száma volt a leginkább szembeötlő – azok foglalták el ebben a tágas helyiségben a legtöbb helyet. Vaskos kötetek töltötték meg a faliszekrényeket, meghajoltak alattuk a polcok, ott tornyosultak a ládák és a komódokon. A vaják becslései szerint egy vagyona kerülhettek. Természetesen nem hiányoztak más jellegzetes díszítőelemek sem – a kitömött krokodil, a plafonról függő kiszáritott sünhalak, a poros csontváz és alkohollal töltött üvegek hatalmas gyűjteménye, melyekben talán minden elképzelhető ocsmányság megtalálható volt – százlábúak, pókok, kígyók, varangyok, de mellettük számtalan emberi és nem embertől származó maradvány, főleg belek. Még egy homunkulusz is volt ott, vagy valami, ami homunkuluszra emlékeztetett, de éppolyan könnyen lehetett füstöléssel tartósított újszülött is.

Geraltra ez a gyűjtemény nem tett benyomást – fél évig lakott Yennefernél Vengerbergben, és Yennefernek ennél is érdekesebb volt a gyűjteménye, melynek részét képezte egy elképesztő méretű, valószínűleg hegyi trolltól származó fallosz is. Volt továbbá egy rendkívül tetszetősen kitömött egyszarvúja is, aminek szeretett a hátán szerelmeskedni. Geraltnak az volt a véleménye, hogy ha létezik a világon hely, ami ennél is kevésbé alkalmas a szeretkezésre, az talán csak egy élő egyszarvú háta lehet. Vele ellentétben, aki az ágyat luxusnak tekintette és nagyra értékelte eme csodálatos bútordarab minden lehetséges alkalmazását, Yennefer örülten extravagáns tudott lenni. Geralt felidézte magában a kellemes perceket, melyeket egy nyeregvetőn, egy korhadt fatörzsben, egy erkélyen, ráadásul másén, egy híd korlátján, egy sebes sodrású folyón himbálózó csónakban, illetve levitálva, harminc ölre a föld felett töltött a varázslónővel. De az egyszarvú volt a legrosszabb. Egy boldog napon azonban a bábu összeomlott alatta, a varrások elengedtek, és darabokra hullott, számtalan okot adva a nevetésre.

– Mi mulattat ennyire, vaják? – kérdezte Istredd, aki a hosszú asztal túloldalán ült, melynek lapját szép számú horpadt koponya, csont és rozsdás vasnemű foglalta el.

– Minden alkalommal, amikor ezeket a holmikat meglátom – a vaják helyet foglalt a szemközti oldalon, és a kisebb-nagyobb üvegtartályokra mutatott –, elgondolkodom azon, vajon tényleg lehetetlen-e mágiát művelni e nélkül az egész gusztustalanság nélkül, amitől görcsbe rándul az ember gyomra.

– Ízlés dolga – felelte a varázsló. – Ahogy a megszokásé is. Amitől az egyik undorodik, a másikat valahogy nem indítja meg. És te, Geralt, mitől undorodsz? Kíváncsi vagyok, mitől is undorodhat valaki, aki, ahogy hallottam, pénzért képes nyakig merülni az ürülékben és a mocskokban. Kérlek, ne tekintsd ezt a kérdést sértésnek vagy provokációnak. Igazán kíváncsi vagyok, mi hívhat elő egy vajáknál ellenszenvet.

– Abban az üvegben véletlenül nem érintetlen szűzlánytól származó havivért tartasz, Istredd? Tudd meg, hogy undorodom attól, ahogy elképzellek téged, a komoly varázslót, üvegcsével a markában, ahogy igyekszel hozzáférni ehhez az értékes folyadékhoz, csepről csepre, ott térdepelve, hogy úgy mondjam, magánál a forrásnál.

– Találó – mosolyodott el Istredd. – Természetesen a szellemes megjegyzésedről beszélek, mert ami az üveg tartalmát illeti, nem találtad el.

– De használsz időnként ilyen vért, igaz? Egyes varázslatokhoz, úgy hallottam, jobb neki se látni szűzlány vére nélkül, és legjobb olyantól, akit teliholdkor ölt meg derült égből a villámcsapás. Érdekelne, miben jobb az ilyen vér egy vén repedszarkúénál, aki részegen zuhant le a cölöpsáncról?

– Semmiben – hagyta rá a varázsló kedves mosollyal a száján. – De ha kiderülne, hogy ezt a szerepet gyakorlatilag ugyanolyan jól betöltheti a disznóvér is, amit lényegesen könnyebb beszerezni, minden suttyó varázslatokkal kezdene kísérletezni. De amikor arra kerül a sor, hogy a csőcseléknek össze kellene gyűjtenie és használnia ama téged olyannyira izgalomban tartó szűzvért, sárkánykönnyet, fehértarantula-mérget, levágott újszülöttkéz-főzetet, vagy amit olyan hullából készítenek, amit éjfélkor ástak ki, akkor nem is egy gondolja meg magát közülük.

Elhallgattak. Istredd, aki úgy tűnt, mélyen elgondolkodott, a körmével kopogott az előtte heverő repedt, megbarnult, állkapcsától megfosztott koponyán, mutatójával végigsimította a halántékánál ásító hasadék fogazott peremét. Geralt a férfit figyelte, de nem tolakodóan. Azon gondolkodott, hány éves lehet a varázsló. Tudta, hogy a tehetségesebbek tartósan fel tudták tartóztatni az öregedés folyamatát, még hozzá bármely életkorban. A férfiak a tekintély és presztízs miatt az érett felnőttkort részesítették előnyben, mely tudást és tapasztalatot sugalmazott. A nők – ahogy Yennefer is – kevésbé törődtek a presztízzsel, mint a vonzerővel. Istredd nem tűnt többnek kiérdemelt, fiatalos negyvenesnél. Kissé már deresedő, egyenes szálú, vállig érő haja volt, és számos, arcának komolyságot kölcsönző ránc a homlokán, a szája mellett és a szeme sarkában. Geralt nem tudta, hogy szürke, szelíd szemének mélysége és bölcsessége természetes volt-e, vagy varázslatokkal váltották ki. Hamar arra a következtetésre jutott, hogy teljesen mindegy.

– Istredd – törte meg a zavaró csendet. – Azért jöttem ide, mert szerettem volna találkozni Yenneferrel. Annak ellenére, hogy nem találtam itt, beinvitáltál. Beszélgetni. Miről? A csőcselékről, ami próbálja megtörni a mágia használatára vonatkozó monopóliumotokat? Tudom, hogy engem is ehhez a csőcselékhez sorolsz. Ez semmi újat nem jelent számomra. Egy pillanatig azt gondoltam, kiderül, más vagy, mint a kollégáid, akik sokszor csak azért bonyolódtak velem komolyabb beszélgetésbe, hogy tudassák velem, mennyire nem kedvelnek.

– Nem áll szándékomban bocsánatot kérni az, ahogy mondtad, kollégáim nevében – válaszolta nyugodtan a varázsló. – Megértem őket, mert ahogyan ők is, magam is nem keveset dolgoztam azért, hogy a mágiában valamiféle jártasságra szert tegyek. Egész kis tacsó koromban, amikor a velem egyidős fiúk a réteken szaladgáltak az íjaikkal, horgásztak, meg páros-páratlant játszottak, én a kéziratok fölött gubbasztottam. A torony kőpadlójától

szagatott a csontjaimban, és sajogtak az ízületeim, természetesen nyáron, mert télen a zománc csattogott a fogaimon. A régi tekercsek és könyvek porától addig köhögtem, míg a szememből az arcomra csordult a könnyem, a mesterem meg, az öreg Roedskilde, sosem szalasztotta el az alkalmat, hogy a korbáccsal a hátamra húzzon egyet; nyilván úgy gondolta, enélkül nem haladhatok a tanulásban kielégítő módon előre. Se háborúval, se nővel, se sörrel nem volt dolgom azokban a legszebb években, amikor mindezek a mulatságok a legjobban esnek.

– Szegényke – vágott a vaják savanyú képet. – Tényleg, könnyet csal a szemembe.

– Minek ez az irónia? Próbálok rávilágítani az okokra, amiért a varázslók nem rajonganak a falusi kuruzslókért, bűbajosokért, gyógyítókért, vasorrú bábákért meg vajákokért. Nevezheted akár, ha akarod, pusztá irigységnek is, de épp ebben áll az ellenszenv oka. Dühít minket, hogy a mágiát, a művészetet, amiről megtanították nekünk, hogy a kiválasztottak tudásaként kezeljük, a legkiválóbbak előjogaként és szent misztériumként, beavatatlanok és hozzá nem értők kezében lássuk. Még ha ez ócska, hitvány és nevetséges mágia is. Ezért nem kedvelnek a kollégáim. Én, mellesleg szólva, szintúgy nem kedvellek.

Geraltnak elege volt a vitából, elege a veszekedésből, elege a kellemetlen nyugtalanságérzetből, ami úgy kúszott végig a nyakán és a hátán, akár egy csiga. Egyenesen Istredd szemébe nézett, ujjával az asztal szélét szorította.

– Yenneferről van szó, igaz?

A varázsló felemelte fejét, közben még mindig lágyan kopogtatta körmeivel az asztalon fekvő koponyát.

– Gratulálok az éleslátásodhoz – felelte, állva a vaják pillantását. – Elismerésem. Igen, Yenneferről van szó.

Geralt hallgatott. Egyszer, évekkel azelőtt, hosszú, hosszú évekkel azelőtt, még fiatal vajákként lesben állt egy mantikórra. És érezte, ahogy a mantikór közeleg. Nem látta, nem hallotta. De érezte. Sosem felejtette el azt az érzést. És most pontosan ugyanúgy érezte magát.

– A te éleslátásod – folytatta a varázsló – sok időt megtakarít nekünk, ami a forró kása további kerülgetésével járna. Nos, így van, a dolog világos.

Geralt nem fűzött hozzá semmit.

– Közeli ismeretségem Yenneferrel – folytatta Istredd – meglehetősen régről datálható, vaják. Hosszú időn keresztül kötöttségek nélküli volt ez az ismeretség, ami hosszabb-rövidebb, többé vagy kevésbé rendszeres együtt töltött időszakokon alapult. Az efféle kötöttségek nélküli társkapcsolat általános gyakorlatnak tekinthető a foglalkozásunkat űző emberek körében. Annyi, hogy egyszer csak ez már nem felelt meg nekem többé. Úgy döntöttem, megteszem neki azt a javaslatot, hogy maradjon velem örökre.

– És mit válaszolt?

– Hogy fontolóra veszi. Adtam neki időt, hogy átgondolja. Tudom, hogy nem könnyű számára a döntés.

– Miért mondod ezt el nekem, Istredd? Mi vezet téged a tiszteletreméltó, de megdöbbenítő őszinteségen kívül, ami annyira ritka a foglalkozásodat űző emberek körében? Milyen célja van ennek az őszinteségnek?

– Prózái – sóhajtott a varázsló. – Merthogy, tudod, a személyed megnehezíti Yennefer számára a döntéshozatalt. Épp ezért arra kérlek, hogy szíveskedj félreállni. Hogy tűnj el az életéből, hogy ne hátráltasd tovább. Röviden: hogy menj a pokolba. Legjobb, ha csendben és búcsú nélkül, ami, mint azt bizalmasan közölte velem, amúgy is szokásod.

– Valóban – mosolyodott el kényszeredetten Geralt. – Keresetlen őszinteséged egyre inkább ámulatba ejt. Mindenre számítottam, csak egy ilyen kérésre nem. Nem gondolod, hogy kérés helyett inkább szénné kellene égetned egy gömbvillámmal? Nem volna többé akadály, csak egy kis korom, amit le kellene kaparni a falról. Nemcsak könnyebb, de biztosabb módszer is. Mert, tudod, a kérést vissza lehet utasítani, a gömbvillámot viszont nem.

– Nem veszem figyelembe a visszautasítás lehetőségét.
– Miért? Talán ez a kérdés nem volna más, mint figyelmeztetés, ami egy villámot vagy valami más vidám átkot előz meg? Vagy talán ezt a kérdést jól csengő érveléssel is alá tudod támasztani? Egy összeggel, ami elszédíti a kapzsi vajákat? Mennyit szándékozol nekem fizetni, hogy félreálljak a boldogságod útjából?

A varázsló abbahagyta a koponya kopogtatását, ráfektette tenyerét, és összeszorította az ujjait. Geralt észrevette, hogy a bütykei kifehéredtek.

– Nem állt szándékomban megsérteni téged egy ehhez hasonló ajánlattal – mondta. – Távol álljon tőlem. De... amennyiben... Geralt, varázsló vagyok, és nem is a legrosszabb. Nem akarok itt mindenhatósággal hivaikodni, de sok vágyadat megvalósíthatnám, ha hajlandó lennél őket megfogalmazni. Nem is egyet, úgymond, igen könnyedén.

Hanyagul legyintett egyet, mintha csak egy szűnyogot hessegetett volna el. Az asztal fölött a levegőben hirtelen mesésen színpompás pillangók rajzottak fel.

– Az én kívánságom, Istredd – sziszegte a vaják, miközben az arca előtt csapdosó rovarokat kergette félre –, az, hogy ne furakodj többé közém és Yennefer közé. Vajmi kevésbé érdekelnek a javaslataid, amikkel elé állsz. Megkérheted volna a kezét, amikor veled volt. Régen. Mert régen régen volt, most meg most van. Most velem van. Félre kellene állnom, megkönnyíteni a dolgod? Visszautasítom. Nemhogy nem segítek neked, de akadályozni foglak, a magam szerény lehetőségeinek megfelelően. Mint látod, nem maradok adósod őszinteségben.

– Nem áll jogodban visszautasítani. Neked nincs.

– Kinek nézel te engem, Istredd?

A varázsló az asztalon keresztülhajolva egyenesen a szemébe nézett.

– A futó kalandjának. Pillanatnyi hóbortnak, legjobb esetben, szeszélynek, kalandnak, amiből százával akadt Yennának, mert Yenna szeret az érzelmekkel játszadozni, lobbanékony és kiszámíthatatlan a szeszélyeiben. Ennek tartalak, mivelhogy eme néhány szót váltva veled elvettem annak lehetőségét, hogy kizárólag eszköznek tekintene. Higgy nekem, ez egész gyakran megesik vele.

– Nem értetted a kérdést.

– Tévedsz, megértettem. De szándékosan beszélek kizárólag Yenna érzéseiről. Merthogy te vaják vagy, és semmilyen érzelmet sem tapasztalhatsz meg. Nem kívánsz eleget tenni a kérésemnek, mert úgy hiszed, hogy fontos neked, azt gondolod, hogy... Geralt, te csak azért vagy vele, mert ő ezt akarja, és addig maradsz vele, ameddig ő ezt akarja. Az meg, amit érzel, az ő érzésének a projekciója, az érdeklődésnek, amit irányodban tanúsít. Az Alvilág minden démonára, Geralt, nem vagy gyerek, tudod, mi vagy te. Mutáns vagy. Ne érts félre, nem azért mondom, hogy megsértsz vagy megvetést tanúsítsak. Egy tényt állapítok meg. Mutáns vagy, és a mutációd egyik alapvető jellegzetessége a teljes érzéketlenség az érzelmekkel szemben. Ilyennek teremtettek, hogy képes legyél a hivatásodat művelni. Érted? Te nem érezhetsz semmit. Az, amit érzésnek hiszel, csak sejtszintű, szomatikus emlékezet, már ha érted, mit jelent ez a szó.

– Képzeld, értem.

– Annál jobb. Hallgass hát végig. Valami olyanra kérlek, amire megkérhetek egy vajákat, de egy embert nem kérhetnék meg. Egy vajákkal őszinte vagyok, egy emberrel szemben nem engedhetném meg magamnak az őszinteséget. Geralt, szeretnék Yennának megértést és állandóságot nyújtani, érzelmeket és boldogságot. Képes vagy, kezedet a szívedre téve, ugyanezt kijelenteni? Nem, nem vagy képes. Számodra ezek jelentésüktől megfosztott szavak. Kóborolsz Yenna nyomában, úgy örülsz a pillanatnyi rokonszenvének, amivel kitüntetett, akár egy gyerek. Mint az elvadult macska, aki felé mindenki köveket hajít, elégedetten dorombolsz, mert került valaki, aki nem fél téged megsimogatni. Érted, mire gondolok? Ó,

tudom, hogy érted, világos, hogy nem vagy ostoba. Magad is tudod hát, hogy nem áll jogodban visszautasítani engem, amikor szépen kérlek.

– Épp annyi jogom van visszautasítani – sziszegte Geralt –, mint neked kérni, épp ezért a jogaink kölcsönösen hatályon kívül helyezik egymást, visszatérünk a kiindulópontra, és ez a pont a következő: Yen, aki láthatóan ügyet sem vet a mutációra és következményeire, most velem van. Megkérte a kezét, jogodban áll. Azt felelte, megfontolja? Jogában áll. Az a benyomásod, hogy akadályozom a döntése meghozatalában? Hogy habozik? Hogy én vagyok a habozásának oka? Ez viszont már nekem áll jogomban. Ha habozik, bizonyára mégiscsak meg van rá az oka. Bizonyára mégiscsak nyújtok neki valamit, bár az is lehetséges, hogy nincsen rá szó a vajákok szótárában.

– Hallgass végig...

– Nem. Te hallgass végig. Azt mondod, valaha veled volt? Ki tudja, lehet, hogy nem én, hanem te voltál számára valaha futó kaland, szeszély, fékezetlen érzelem, ami annyira jellemző rá? Istredd, még azt sem tudom kizárni, hogy nem kezelt-e téged annak idején kizárólag eszközként. Ezt, varázsló uram, nem lehetséges pusztán egy beszélgetés alapján kizárni. Ebben az esetben, nekem úgy tűnik, maga a szerszám fontosabb az ékesszólásnál is.

Istredd meg sem rezzent, még az állkapcsát sem szorította össze. Geralt csodálta a varázsló önuralmát. Márpedig a hosszúra nyúló hallgatás arra látszott utalni, hogy célt ért a csapás.

– Játssz a szavakkal – szólalt meg végre a varázsló. – Megittasodsz tőlük. Szavakkal szeretnéd helyettesíteni a normális, emberi érzéseket, amelyek hiányoznak belőled. A szavaid nem fejeznek ki érzelmeket, csak hangok, mint amilyeneket ez a koponya ad ki, ha megkopogtatod. Mert te éppolyan üres vagy, mint ez a koponya. Nincs jogod...

– Hagyd ezt abba – szakította félbe élesen Geralt, talán túlságosan is élesen. – Hagyj fel azzal, hogy makacsul eltagadod tőlem a jogaimat, elegendem van belőle, hallod? Megmondtam neked, a jogaink egyenlők. Nem, a bűdös francba, az enyém több.

– Igazán? – A varázsló kissé elsápadt, amivel elmondhatatlan örömet szerzett Geraltnak. – És milyen alapon?

A vaják elgondolkodott egy pillanatra, aztán úgy döntött, megadja a kegyelemdöfést.

– Pontosan azon – szólalt meg erélyesen –, hogy tegnap éjszaka velem szeretkezett, és nem veled.

Istredd közel húzta magához a koponyát, megsimogatta. A keze, Geralt legnagyobb bánatára, még csak meg sem remegett.

– Ez szerinted bármiféle jog alapja lehet?

– Csak egyé. Azé a jogé, hogy levonjuk a következtetéseket.

– Aha – mondta lassan a varázsló. – Rendben. Ahogy akarsz. Velem ma délelőtt szeretkezett. Vond le a következtetéseidet. Én már levontam.

Sokáig tartott a csend. Geralt kétségbeesetten kereste a szavakat. De nem találta. Egyet sem.

– Kár a szóért – bökte ki végül, felállt, dühösen magára, mert ez olyan fesztelenül és ostobán hangzott. – Megyek.

– Menj az ördögbe – válaszolta Istredd ugyanolyan fesztelenül, oda sem nézve.

V

Amikor a nő belépett, Geralt kezével a feje alatt, ruhában feküdt az ágyon. Úgy tett, mintha a plafont bámulná. A nőt nézte.

Yennefer lassan becsukta maga mögött az ajtót. Gyönyörű volt.

Hogy milyen szép, gondolta magában a férfi. Minden szép benne. És fenyegető. A színei, a fekete és a fehér ellentéte. A szépség és a fenyegetés. Azok a természetes, hollófekete fűrtjei.

A jellegzetes arcsontja, melyet mosolyránca – már ha úgy látta célszerűnek, hogy mosolyogjon – rajzolt ki az ajka mellett, amely csodálatosan keskeny és sápadt volt a rúzs alatt. A szemöldöke, amely csodálatosan szabálytalan, ha lemossa a szemet, amivel nappalra kihúzza. Az orra, csodálatosan túl hosszú. Az apró keze, csodálatosan ideges, nyugtalan és ügyes. A dereka, keskeny és törékeny, amit túl szorosra húzott övvel emel ki. Karcsú lába, amely tojásdad formát kölcsönzött fekete szoknyájának, ahogy mozgott. Gyönyörű volt.

A nő szó nélkül az asztalhoz ült, állát összefont tenyerébe fektette.

– Na jó, kezdjük – szólta. – Ez a hosszúra nyúló, drámaisággal telt csend kissé banális számomra. Intézzük el. Kelj fel az ágyból, és ne bámuld ezzel a sértődött arckifejezéssel a vakfödémet. A helyzet meglehetősen ostoba, és nincs értelme e tekintetben még tovább rontani. Kelj fel, ha mondom.

A férfi vonakodás nélkül, engedelmesen felkelt, és szétvetett lábbal leült a nővel szemben egy zsámolyra. Az nem került a tekintetét. Sejtette volna.

– Ahogy mondtam, intézzük el, intézzük el gyorsan. Hogy ne hozzalak kellemetlen helyzetbe, azonnal válaszolok az összes kérdéssre, még csak fel sem kell tenned őket. Igen, így igaz, amikor Aedd Gynvaelbe érkeztem veled, Istreddhez jöttem, és tudtam, hogy ha találkozunk, ágyba fogunk bújni. Nem gondoltam, hogy ki fog tudódni, hogy ott fogtok dicsekedni egymásnak. Tudom, hogy érzed most magad, és sajnálom, hogy így van. De nem, nem érzem magam hibásnak.

A férfi hallgatott.

Yennefer megrázta a fejét, csillogó fekete fürtjei zuhatagként hullottak alá a válláról.

– Geralt, mondj valamit.

– Ő... – köszörülte meg a torkát. – Ő Yennának nevez.

– Igen. – Nem sütötte le a szemét. – Én meg Valnak hívom. Ez a neve. Az Istredd álnév. Évek óta ismerem, Geralt. Nagyon közel áll hozzám. Ne nézz így rám. Te is közel állsz hozzám. És épp ez itt a gond.

– Fontolóra veszed, hogy elfogadod az ajánlatát?

– Csak hogy tudd, fontolóra veszem. Megmondtam, évek óta ismerjük egymást. Hosszú... évek óta. Összeköt minket a közös érdeklődés, a célok, a törekvések. Szavak nélkül megértjük egymást. Képes nekem támaszt nyújtani, és ki tudja, lehet, eljön az a nap, amikor szükségem lesz támaszra. De mindenekelőtt... Ő... ő szeret engem. Azt hiszem.

– Nem fogok az utadba állni, Yen.

A nő felkapta a fejét, ibolyaszín szemében kékes láng lobbant.

– Az utamba? Te semmit sem értesz, te idióta? Ha az utamban állnál, ha egyszerűen csak akadályoznál, egy szempillantás alatt megszabadulnék ettől a gáttól, elteleportálnálak a Bremervoord-félsziget csücskébe, vagy elreptenének forgószéllal Hannu földjére. Ha egy kicsit megerőltetném magam, kristálytömbbe olvasztanálak, és kitennék a kertbe, a bazsarózsa ágyásába. Úgy átmosnám az agyad, hogy elfelejtenéd, ki voltam, és hogy hívtak. Mindezt azzal a feltétellel, hogy kedvem támadna hozzá. Mert mondhatnám egyszerűen azt is: „Kellemes volt, viszlát.” Megszökhetnék csendben, mint ahogy te tetted valaha, amikor elszöktél a házamból Vengerbergben.

– Ne kiabálj, Yen, ne légy erőszakos. És ne ásd elő azt a vengerbergi történetet, hiszen megértjük egymásnak, hogy nem kezdjük előlről. Nem haragszom rád, Yen, hiszen nem teszek neked szemrehányásokat. Tudom, hogy téged nem lehet a szokványos mércével mérni. És az, hogy sajnálom... Az, hogy belepusztulok a tudatba, hogy elveszítelek... Az csak sejtisztű emlékezet. Egy érzelmektől megfosztott mutáns atavisztikus érzésfoszlányai...

– Nem bírom elviselni, amikor így beszélsz! – fakadt ki a nő. – Gyűlölöm, amikor ezeket a szavakat használod. Soha többet ne használj ezeket a szavakat a jelenlétemben. Soha!

– És ez változtat a tényen? Elvégre mutáns vagyok.

– Nincs itt semmiféle tény. Ne ejtsd ki előttem ezt a szót.

A szarvasagancson ülő fekete vércse a szárnyával csapkodott, és a karmait csikorgatta. Geralt a madárra nézett, sárga, mozdulatlan szemére. Yennefer újra összefont tenyerébe fektette állát.

– Yen.

– Hallgatlak, Geralt.

– Azt ígérted, válaszolsz a kérdéseimre. A kérdésekre, amiket még csak fel sem kell tennem. Maradt egy, a legfontosabb. Az, amit sosem tettem fel neked. Amit féltem feltenni. Válaszold meg.

– Képtelen vagyok, Geralt – felelte keményen.

– Nem hiszek neked, Yen. Túl jól ismerlek.

– Egy varázslónőt nem lehet jól ismerni.

– Válaszolj a kérdéseimre, Yen.

– Azt válaszolom: nem tudom. De miféle válasz ez?

Elhallgattak. Az utcáról beszűrődő zaj elcsitult, elcsendesedett.

A nyugat felé hajló nap fényeket gyűjtött a zsalugáter réseiben, ferde fénysugarakkal szötte át a szobát.

– Aedd Gynael – morogta a vaják. – Jégstilánk... Éreztem. Tudtam, hogy ez a város... Ellenséges. Rossz.

– Aedd Gynael – ismételte meg lassan a nő. – A tündekirálynő szánja. Miért? Geralt, miért?

– Követlek téged, Yen, mert belegabalyodott, összefonódott a szánom hámja a tiéd talpával. És körülöttem mindenütt forgatag. És fagy. Hideg.

– A meleg felolvasztaná benned a jégstilánkot, amivel megsebeztelek – suttogta. – Akkor megtörne a varázs, olyannak látnál, amilyen valójában vagyok.

– Akkor ostorozd hát meg fehér lovaidat, Yen, hadd száguldjanak északra, ahol sosem jön el az olvadás. Bárcsak sosem jönne el. Szeretném minél előbb a jégvárakban találni magam.

– Az a vár nem létezik. – Yennefer ajka megremegett, legörbült. – Szimbólum. A mi szánutunk hajsza egy álom után, ami elérhetetlen. Mert én, a tündekirálynő, melege vágyom. Épp ez az én titkom. Ezért visz el minden évben hóviharok közepette a szánom valamelyik kisvárosba, és minden évben akad, aki a varázslatomtól legyőzve hozzáköti szánja hámját az enyém talpához. Minden évben. Minden évben valaki új. Mindörökké. Mert a melegség, amire annyira vágyom, egyszerre elpusztítja a varázslatot, elpusztítja a mágiát és bűbájt. Az én jégcsillaggal eltalált kiválasztottam egyszerre egyszerű senkivé válik. És én felengedett tekintetében nem leszek jobb, mint a többi... halandó nő...

– És a folttalan fehérség alól kibontakozik a tavasz – mondta a férfi. – Kibontakozik Aedd Gynael, a szépséges nevű, csúnya városka. Aedd Gynael és a szemétdombja, az óriási, büzlő szeméthalom, ahová be kell hatolnom, mert ezért fizetnek meg, mert ezért teremtetek meg, hogy behatoljak a mocsokba, amitől másokat iszony és undor tölt el. Megfosztottak az érzés képességétől, hogy ne legyen képes átérezni, milyen iszonyúan mocskos is az a mocsok, hogy ne hátráljak meg, hogy ne meneküljek el előle rémülettől átitatva. Igen, megfosztottak az érzelmektől. De nem teljesen. Az, aki megtette, kontár munkát végzett, Yen.

Elhallgattak. A fekete vércse tollait susogtatta kiterjesztve és összezárva szárnyait.

– Geralt...

– Hallgatlak.

– Akkor most te felelj a kérdéseimre. Arra a kérdésre, amit sosem tettem fel neked. Arra, amit féltem... Most sem teszem fel neked, de válaszolj. Mert... Mert nagyon vágyom arra, hogy hallhassam a válaszod. Azt az egy, azt az egyetlen szót, amit sosem mondtál nekem. Mondd ki, Geralt. Kérlek.

– Képtelen vagyok.

– Mi az oka?

– Nem tudod? – mosolyodott el a férfi szomorúan. – A válaszom pusztá szó volna. Szó, ami nem fejez ki érzelmet, nem fejez ki érzést, mert engem azoktól megfosztottak. Szó, ami pusztán csak hang volna, amit egy üres és hideg koponya ad, ha ráütnek.

A nő csendben figyelte. Tágra nyílt szeme lángoló ibolyaszínűvé vált.

– Nem, Geralt – válaszolta. – Ez nem igaz. Vagy talán igaz, de mégsem egészen. Nem fosztottak meg téged az érzésektől. Most már látom. Most már tudom, hogy...

Elhallgatott.

– Fejezd be, Yen. Már döntöttél. Ne hazudj. Ismerlek. Látom a szemedben.

A nő nem sötétítette le a szemét. A férfi tudta.

– Yen – suttogta.

– Add a kezéd – felelte.

Ahogy a nő a tenyerébe fogta a kezét, Geralt azonnal megérezte a vér lüktetését alkarja bizsergő ereiben. Yennefer ígéket suttogott nyugodt, kimért hangon, de a férfi látta az izzadságcseppet, amit az erőfeszítés gyöngyözött sápadt homlokára, látta fájdalomtól kitágult szembogarait.

Amikor elengedte a kezét, kinyújtóztatta tenyereit, és mozgatni kezdte őket, gyengéd mozdulatokkal simogatva valami láthatatlan alakot, lassan, felülről lefelé. Ujjai között a levegő sűrűsödni kezdett és zavarossá vált, gömbölyded alakot vett fel füstként gomolyogva.

A férfi büvölten figyelte. A teremő mágia, amit a varázslók csúcsteljesítményének tekintettek, mindig magával ragadta, sokkal inkább, mint a káprázatok vagy az átváltoztatás mágiája. Igen, gondolta magában, Istreddnek igaza volt, ezzel a mágiával összevetve az én Jeleim egyszerűen nevetségesen festenek.

Yennefer erőfeszítéstől remegő kezei között lassan egy szénfekete madár öltött testet. A varázslónő ujjai gyengéden simogatták felborzolt tollait, lapos fejcskáját, görbe csőrét. Még egy babonázóan folytonos, becéző mozdulat, és a fekete vércse fejét félrehajtva hangosan felrikoltott. Ikertestvére, aki még mindig mozdulatlanul ült az agancson, káromva válaszolt.

– Két vércse – mondta halkan Geralt. – Két fekete vércse, amit mágia teremtet. Úgy sejtem, mindkettőre szükség van.

– Jól sejtet – felelte a nő nehezen. – Mindkettőre szükségem van. Tévedtem, amikor azt gondoltam, elég lehet egy is. Hogy én mekkorát tévedtem, Geralt... Micsoda tévedésbe vezetett engem a télikirálynő gögje, aki meg van győződve a saját mindenhatóságáról... De vannak dolgok... amiket még mágiával sem lehet megszerezni. És vannak ajándékok, amiket nem szabad elfogadni, ha valaki nem képes őket viszonzni... valami hasonlóan értékessel. Ellenkező esetben az ilyen ajándék kicsúszik az ujjaink közül, semmivé olvad, akár a tenyérbe szorított jégcszilánk. Csak a szomorúság marad, a veszteség és a sértettség érzése...

– Yen...

– Varázsló vagyok, Geralt. Az anyag feletti hatalom, amivel bírok, ajándék. Viszonzott ajándék. Megfizettem érte... Mindazzal, amim volt. Nem maradt semmim.

A férfi hallgatott. A varázslónő remegő kézzel megtörölte homlokát.

– Tévedtem – ismételte. – De helyrehozom a hibám. Az érzések és az érzelmek...

Megérintette a fekete vércse fejét. A madár felborzolta tollait, és hangtalanul kitátotta görbe csőrét.

– Érzések, szeszélyek és hazugságok, csábítás és játék. Érzelmek és a hiányuk... Ajándékok, amiket nem szabad elfogadni... Hazugság és igazság. Mi az igazság? A hazugság ellentéte? Vagy egy tény állítása? És ha a tény hazugság, akkor mi az igazság? Ki van tele érzésekkel, amelyek ide-oda rángatják, és ki volna egy hideg koponya üres kérge? Ki? Mi az igazság, Geralt? Egyáltalán mi az az igazság?

– Nem tudom, Yen. Mondd meg.

– Nem – mondta a nő, és lesütötte szemét. Először. Korábban sosem látta, hogy ezt tette volna. Soha.

– Nem – ismételte. – Képtelen vagyok, Geralt. Nem tudom neked elmondani. Elmondja neked ez a madár, amely az érintésedből született. Madár? Mi az igazság?
– Az igazság – felelte a vércse – jégstilánk.

VI

Bár számára úgy tűnt, bármiféle cél és szándék nélkül bolyong a sikátorokban, hirtelen ott találta magát a déli fal mellett, az ásatáson, árkok sorai között, melyek a kőfal melletti romokat vágták át, kacskaringósan tekeregve az ősi alapzatok napvilágra hozott négyzetei között.

Istredd ott volt. Felgyűrt ujjú ingben és magas szárú csizmában kiabált a legényekkel, akik kapával ásták fel a tarka föld-, agyag- és faszén rétegek sávjaival töltött árokfalat. Mellettük deszkákon megfeketedett csontok, edénycserepek és mindenféle felismerhetetlen, összeroncsolódott, rozsdával befutott tárgyak feküdtek.

A varázsló azonnal észrevette. Miközben néhány hangos utasítást adott az ásóknak, kiugrott az árokból, és odament hozzá, közben nadrágjába törölve kezét.

– Hallgatlak, miről van szó? – kérdezte kertelés nélkül.

A vaják, aki mozdulatlanul állt a férfival szemben, nem felelt. A legények munkát tettetve, maguk között sugdolózva, éberen figyelték őket.

– Csak úgy árad belőled a gyűlölet – vágott savanyú képet Istredd. – Miről van szó, azt kérdelem? Elszántad magad? Hol van Yenna? Remélem, hogy...

– Ne remélj túl sokat, Istredd.

– Hohó – felelte varázsló. – Mit nem hallok a hangodban? Csak nem jól érzem?

– És mégis mit érzel?

Istredd csípőre tette a kezei, és kihívóan nézett a vajakra.

– Ne fárasztuk egymást – mondta. – Gyűlölsz engem, és én is téged. Megsértettél, amikor azt mondtad Yenneferről... tudod, mit. Én hasonló sértéssel feleltem meg neked. A terhemre vagy, én meg a te terhedre. Intézzük el, mint férfi a férfival. Nem látok más megoldást. Ezért jöttél ide, igaz?

– Igen – válaszolt Geralt a homlokát dörzsölve. – Igazad van, Istredd. Ezért jöttem. Kétségkívül.

– Helyes. Nem mehet így tovább. Csak ma tudtam meg, hogy Yenna úgy kering közöttünk az elmúlt néhány évben, akár egy rongylabda. Egyszer velem van, egyszer veled. Elsőkik tőlem, hogy megkeressen téged, és fordítva. A többiek, akikkel a szüneteket tölti, nem számítanak. Csak mi ketten számítunk. Ez nem mehet így tovább. Ketten vagyunk, csak egy maradhat.

– Igen – ismételte Geralt, el sem véve a kezét homlokáról. – Igen... Igazad van.

– Önhittségünkben – folytatta a varázsló – azt hittük, Yenna habozás nélkül a jobbikat választja. Azt illetőleg, hogy melyikünk a jobb, egyikünknek sem voltak kétségei. Az lett a vége, hogy mint két taknyos, elkezdtünk a kegyeiért versengeni, és pont mint két éretlen taknyos, csak annyit fogtunk fel belőle, mik is voltak ezek a kegyek és mit jelentettek. Gondolom, hozzám hasonlóan te is átgondoltad, és tudod, mekkorát tévedtünk mindketten. Yennának a legkevesbé sem áll szándékában választani közülünk, még akkor sem, ha, tegyük fel, képes lenne választani. Nincs mit tenni, magunk kell elintézzük helyette. Merthogy nekem eszem ágában sincs megosztani Yennán senkivel, és az a tény, hogy eljöttél ide, hasonlóan árulkodik rólad. Mindketten túlságosan jól ismerjük. Amíg ketten vagyunk, egyikünk sem lehet biztos felőle. Csak egy maradhat. Megértetted, igaz?

– Igaz – mondta a vaják, bár nehezebbre esett mozgatni zsibbadt ajkait. – Az igazság egy jégstilánk...

– Mi?
– Semmi.
– Mi van veled? Beteg vagy, vagy részeg? Vagy talán teletömted magad vajákfűvekkel?
– Semmi sincs velem. Valami... Valami a szemembe ment. Istredd, csak egy maradhat. Igen, ezért jöttem ide. Kétségkívül.
– Tudtam én – felelte a varázsló. – Tudtam, hogy eljössz. Különben is, őszinte leszek hozzád. Elejét vetted a terveimnek.
– Gömbvillám? – mosolyodott el halványan a vaják.
Istredd összehúzta a szemöldökét.
– Talán – felelte. – Talán még gömbvillám is. De semmiképp sem lesből. Becsületesen, szemtől szemben. Vaják vagy, ez kiegyenlíti az esélyeinket. Na, dönts, hol és mikor.
Geralt elgondolkodott. És döntött.
– Az a kis tér... – mutatta kezével. – Arra jártam...
– Tudom. Van ott egy kút, Zöld Kulcsnak hívják.
– Akkor a kút mellett. Igen. A kút mellett... Holnap, két órával napfelkelte után.
– Rendben. Ott leszek időben.
Egy pillanatig még mozdulatlanul álltak, nem néztek egymásra. Végül a varázsló mormolt valamit az orra alatt, belerúgott egy agyaggöröngybe, aztán a sarkával rácsapva szétzúzta.
– Geralt?
– Mi az?
– Nem érzed ostobán magad?
– Ostobán érzem magam – ismerte be kelletlenül a vaják.
– Megkönnyebbültem – morogta Istredd. – Mert én egy utolsó kreténnek érzem magam. Sosem gondoltam volna, hogy valaha életre-halálra meg kell verekednem egy vajákkal egy nő miatt.
– Tudom, hogy érzed magad, Istredd.
– Mit lehet tenni... – mosolyodott el kényszeredetten a varázsló. – A tény, hogy erre sor került, hogy rászántam magam valami olyasmire, ami ennyire gyökeresen ellenkezik a természetemmel, arról árulkodik, hogy... Hogy így kell lennie.
– Tudom, Istredd.
– Természetesen azt is tudod, hogy annak, aki túléli közülünk, gyorsan el kell majd menekülnie és elrejtőznie Yenna elől valahol a világ végére?
– Tudom.
– És természetesen arra számítasz, hogy amikor lecsillapodik majd a dühe, az a valaki visszatérhet hozzá?
– Természetesen.
– Na, akkor megbeszéltük. – A varázsló olyan mozdulatot tett, mintha hátrat akart volna fordítani neki, de pillanatnyi habozás után kezét nyújtott. – Viszlát holnap, Geralt.
– Viszlát holnap – szorította meg a vaják a feléje nyújtott kezét. – Viszlát holnap, Istredd.

VII

– Hé, vaják!
Geralt felemelte fejét az asztaltól, amelynek lapjára káprázatos cirádákat mázolt elgondolkodva a kiömlött sörből.
– Nem volt könnyű téged megtalálni. – Herbolth sztarosztta odaült mellé, és félretolta a kancsókat meg a korsókat. – A fogadóban azt mondták, kiköltöztél az istállóba, az istállóban viszont csak a lovat meg a batyud találtam. Te meg itt... Ez talán az egész városban a legkoszlotabb kocsmá. Csak a legalja söpredék jár ide. Mit csinálsz te itt?

– Iszom.

– Azt látom. Beszélni szeretnék veled. Józan vagy te?

– Mint a gyerek.

– Örömmel hallom.

– Miről van szó, Herbolth? Mint látja, elfoglalt vagyok. – Geralt rávigyorgott a szolgálólányra, aki újabb kancsót rakott az asztalra.

– Az a hír járja – húzta össze szemöldökét a sztarosza –, hogy te meg a mi varázslónk úgy döntöttetek, hogy agyonveritek egymást.

– Az a mi dolgunk. Az övé, meg az enyém. Ne avatkozzon bele.

– Nem, az nem a ti dolgotok – ellenkezett Herbolth. – Szükségünk van Istreddre, nem telik nekünk még egy varázslóra.

– Hát akkor menjen kend a templomba, és imádkozzon a győzelméért.

– Ne csúfolkodj, no – mordult rá a sztarosza. – És ne okoskodj itt nekem, te csavargó. Az istenekre, ha nem tudnám, hogy a varázsló sosem bocsátja meg nekem, börtönbe vettetélek, a verem legaljára, két lóval vonszoltatnák a falon túlra, vagy azt parancsolnám Kabócának, hogy vágjon le, mint egy disznót. De Istreddnek sajnos a becsület a rögeszméje, és nem bocsátaná ezt meg nekem. Tudom, hogy nem bocsátaná meg.

– Remek, hogy így alakul. – A vaják kiitta a következő korsót, és az asztal alá köpte a szalmaszárat, ami beleesett. – Szerencsém van, mit mondjak. Ez minden?

– Nem – mondta Herbolth, és előhúzott a felöltője alól egy teli erszényt. – Itt van száz márka, vaják, fogd, és tűnj el Aedd Gynvaelből. Tűnj el innen, lehetőleg azonnal, de mindenképp napkelte előtt. Megmondtam, hogy nem telik nekünk még egy varázslóra, nem engedem, hogy a mienk párbajban kockáztassa az életét valaki olyannal, mint te, valami ostoba ok miatt, egy ilyen assz...

Elhallgatott, nem fejezte be, pedig a vaják meg sem rezzent.

– Hordd el ettől az asztaltól az ocsmány pofádat, Herbolth – felelte Geralt. – A száz márkádat meg dugd fel a seggedbe. Menj innen, mert rosszul vagyok, ha rád nézek, még egy pillanat, és a sapkádtól a csizmádig végighánylak.

A sztarosza eldugta az erszényt, és mindkét kezét az asztalra fektette.

– Ha nem, hát nem – mondta. – Szerettem volna szépen, de ha nem, hát nem. Verekedjetek csak, kaszaboljátok össze, gyűjtsátok fel, tépjétek egymást cafatokra azért a kurváért, aki annak teszi szét a lábát, akinek csak akarja. Azt gondolom, elbánik veled Istredd, te bérbetyár, de úgy, hogy csak a csizmád marad utánad, ha meg mégsem, akkor én utolérlek, mielőtt még a holtteste kihülne, és az összes csontodat összetöröm, míg kínozlak. Egyetlen porcikádat sem hagyom épen, te...

Nem sikerült visszarántania a kezét az asztalról, a vaják mozdulata túlságosan gyors volt, az asztallap alól előszökkenő karja elmosódott a sztarosza szemében, és a tör csattanva ékelődött a keze ujjai közé.

– Meglehet – suttogta a vaják a pugio markolatára szorítva öklét. Herbolth arcát vizsgálta, amelyből kiszökött a vér. – Meglehet, hogy Istredd végez velem. Ha pedig nem... Akkor elmegyek innen, és te, te mocsok szemét, ne próbálj feltartóztatni engem, ha csak nem akarod, hogy a koszos kis városod utcáskái a kiontott vérral teljenek meg. Takarodj innen.

– Sztarosza uram! Mi történik itt? Hé, te...

– Nyugalom, Kabóca – szólalt meg Herbolth, miközben lassan elvette a kezét, óvatosan húzva át az asztalon, egyre távolabb a tör pengéjétől. – Semmi sem történt. Semmi.

Kabóca visszadugta a hüvelyébe félig kivont kardját. Geralt nem nézett rá. Nem nézett a sztarosztára, ahogy az elhagyta a kocsmát, miközben Kabóca fedezte a tántorgó tutajosokkal és kocsisokkal szemben. Az alacsony, patkányképű, áthatóan éles, sötét tekintetű embert nézte, aki néhány asztallal arrébb ült.

Felidegesítettem magam, állapította meg döbbenet. Remeg a kezem. Tényleg, remeg a kezem. Hihetetlen ez, ami velem történik. Vajon mindez azt jelentené, hogy...

Igen, gondolta a patkányképű kis fickóra nézve. Talán igen.

Így kell lennie, gondolta.

Milyen hideg...

Felállt.

Ahogy a kis fickóra nézett, elmosolyodott. Utána félrehajtotta a kabátja szárnyát, előhúzott a tömött erszényből két aranypénzt, és az asztalra dobta. Az érmék megcsörrentek, az egyik gurulás közben nekiütődött a tör pengéjének, ami még mindig ott meredt a csiszolt fában.

VIII

Az ütés váratlanul érte, a bot halkan suhant a sötétségben, olyan gyorsan, hogy nem sok hiányzott, hogy a vaják ne tudja eltakarni a fejét karja egy ösztönös mozdulatával, hogy ne legyen képes testét ruganyosan félrehajtva az ütest tompítani. Félreugrott, térdre érkezett, bukfencet vetett, és talpra állt, érezte a levegő mozgását, amit a bot újabb suhintása idézett elő, könnyed fordulattal tért ki az ütés elől, megfordult a két alak között, ami a sötétségben közrefogta, és a jobb vállához nyúlt. A kardjáért.

Nem volt nála kard.

Semmi sem írhatja ki belőlem ezeket az ösztönöket, gondolta, miközben könnyedén félreugrott. Rutin? Sejtszintű emlékezet? Mutáns vagyok, mutánsként reagálok, gondolta, miközben újra térdre esett, hogy egy csapást elkerüljön, és a töréért nyúlt a csizmaszárába. Nem volt nála tör.

Savanyúan elmosolyodott, aztán kapott egyet a bottal a fejére. Szikrázott a szeme, a fájdalom egészen az ujjá hegyéig sugárzott. A tagjai elernyedtek, és elesett; de tovább mosolygott.

Valaki rávetette magát, a földhöz szorította. Egy másik leszakította az övéről erszényét. A szeme elkapta egy kés villanását. A mellén térdelő felhasította a zekéjét a nyakánál, megragadta a láncot, és előhúzta a medalliont. És azonnal kieresztette a kezéből.

– Baal-Zebuthra – hallotta a sziszegését. – Ez vaják... Igéző...

A másik zihálni kezdett.

– Nem volt nála kard... Az istenekre... Pfu, pfu, a bűbájra, a Gonoszra... Tűnjünk el innen, Radgast! Ne érj hozzá, pfu, pfu!

A hold egy pillanatra átsütött egy ritkásabb felhőn. Geralt ott látta közvetlenül maga előtt a sovány, patkányszerű arcot, a kicsi, fekete, csillogó szempárt. Hallotta a másik talpának dobogását, ahogy távolodott, aztán eltűnt a macskáktól és odakozmált zsírtól bűzlő sikátorban.

A patkányképű kis fickó lassan levette a térdét a melléről.

– Legközelebb... – hallotta Geralt tisztán suttogását. – Legközelebb, ha öngyilkos akarsz lenni, vaják, ne rángass bele másokat. Egyszerűen kösd fel magad az istállóban a kantárszárra.

IX

Éjszaka esnie kellett.

Geralt kilépett az istálló elé, megdörzsölte a szemét, ujjával kifésülte hajából a szalmát. A felkelő nap megcsillant a vizes háztetőkön, arannyal fénylett a pocsolyákban. A vaják kiköpött, a szájában még mindig ott volt az a rossz íz, fején a dudor tompa fájással szaggatott.

Az istálló előtti korláton sovány, fekete macska ült, és elmélyülten nyalogatta a mancsát.

– Cic, cic, cicuska – mondta a vaják.

A macska mozdulatlanul merevedett, és rosszindulatúan nézett vissza rá; aztán ellenségesen lelapította fülét, és vicsorogva a vajákra sziszegett.

– Tudom – bólintott Geralt. – Én se szeretlek. Csak vicceltem.

Ráérős mozdulatokkal erősen meghúzta kabátja kilazult csatjait és kapcsait, kisimította magán ruhája redőit, ellenőrizte, hogy egyetlen helyen sem akadályozza-e a szabad mozgásban. Átvetette hátán a kardját, helyreigazította a markolat fekvését jobb válla felett. Bőrszíjjal övezte homlokát, füle mögé szorítva hátra haját. Felhúzta hosszú harci kesztyűit, melyeket rövid, kúp alakú ezüstszegecsekkel vertek ki.

Még egyszer a napba nézett, függőleges réssé szűkítve szembogarát. Szép nap, gondolta. Szép nap a harcra.

Sóhajtott, kiköpött, és lassan megindult az utca vége felé, végig a nedves vakolat és a meszes habarcs csipős, átható szagát árasztó falak mentén.

– Hé, ütődött!

Körbenézett. Kabóca ott ült három gyanúsnak látszó, felfegyverzett illető társaságában a sánc mentén végigfektetett gerendahalmon. A férfi felállt, kinyújtózkodott, aztán a pocsolyákat gondosan kerülgetve kísértelt az utca közepére.

– Merre az arra? – kérdezte keskeny tenyerét fegyvertől súlyos övébe akasztva.

– Nem a te dolgod.

– Hogy a helyzet világos legyen, fikarcnyit sem érdekel a sztarosza, a varázsló, meg ez az egész szaros város – mondta Kabóca lassan megnyomva a szavakat. – Te ellenben érdekel, vaják. Nem jutsz el ennek az utcának a végére. Hallod? Meg akarok bizonyosodni arról, milyen ügyes is vagy a harcban. Nem hagy ez a dolog nyugodni. Állj meg, ha mondom.

– Tűnj el az utamból.

– Állj! – üvöltötte Kabóca, kardja markolatára csúsztatva kezét. – Nem érted, amit mondok? Meg fogunk küzdeni! Kihívlak! Rögvest kiderül, melyikünk a jobb!

Geralt megrántotta a vállát, le sem lassítva lépteit.

– Harcra hívlak! Hallod, te korcs? – ordította Kabóca, és ismét az útjába állt. – Mire vársz? Húzd elő a gyíkbőrből a vasadat! Mi van, elöntött a félelem? Vagy talán csak az olyanokkal állsz ki, mint Istredd, akik meghágták a boszorkádat?

Geralt ment tovább, arra kényszerítve Kabócát, hogy szüntelenül hátrálva, ügyetlenül visszafelé masírozzon. A Kabócéval tartó illetők felálltak a gerendarakásról, és követték őket, bár távolabb, hátrább maradtak. Geralt hallotta, ahogy a sár fröcsköl a csizmájuk alatt.

– Kihívlak! – ismételte Kabóca, aki felváltva sápadt el és vörösödött ki. – Hallod, te vajákpestis? Mi kell még neked? A pofádba kell köpjek?

– Köpj csak.

Kabóca megállt, köpésre csücsörítette a száját, és csakugyan teleszívta a tüdejét levegővel. A vaják szemébe nézett, nem a kezére. Ez volt a hiba. Geralt, aki még mindig nem lassította le lépteit, villámgyorsan ütött, lendületet sem véve, csak térdhajtásból, tüskés kesztyűbe bújtatott öklével. Közvetlenül a szájára ütött, egyenesen a fintorgó ajkakba. Kabóca szája felhasadt, úgy robbant szét, akár a szétnyomott meggyek. A vaják előregörnyedt, és még egyszer ütött, ugyanarra a helyre, de most rövid lendületet véve, érezve, ahogy az ütés erejével és hevével elszáll belőle a düh. Kabóca, aki egyik lábával a sárban, másikkal a levegőben megperdült, vért okádott, és nagy loccsanással hanyatt esett egy pocsolyába. A vaják, ahogy meghallotta a háta mögött a penge szisszenését hüvelyében, megállt, és fürgén odafordult, kezét a kard markolatán pihentetve.

– Na – mondta dühtől remegő hangon. – Na, rajta.

Az, amelyik előhúzta fegyverét, a szemébe nézett. Egy pillanatra. Aztán elfordította tekintetét. A többiek hátrálni kezdtek. Lassan, majd egyre gyorsabban. Ahogy ezt meghallotta, a kardot rántó is hátrálni kezdett, hangtalanul mozgatva száját. Az, amelyik a

legtávolabb volt, megfordult, és sarat fröcskölve szanaszét elrohant. A többiek megmerevedtek, nem próbáltak közelíteni.

Kabóca hasra fordult a sárban, a könyökére támaszkodva felhúzta magát, motyogott valamit, hörögni kezdett, és a jelentős mennyiségű vörös mellett kiköpött valami fehéret is. Ahogy elment mellette, Geralt kelletlenül pofán rúgta, megroppantva arccsontját, és újra a pocsolójába lökve a férfit.

Ment tovább, hátra se nézett.

Istredd már a kútnál volt, ott állt a kávánál, a csörlő mohától zöldes favázának támaszkodva. A derekán kard lógott. Szép, könnyű, félig zárt kosármarkolatú tergán kard volt, mely a hüvely vasalt végével lovaglósizmája fénylő szárát támasztotta. A varázsló vállán borzas tollú fekete madár ült.

Vércse.

– Itt vagy, vaják. – Istredd odanyújtotta a madárnak kesztyűs karját, aztán gyengéden és óvatosan a kút feletti kis tetőre ültette.

– Itt vagyok, Istredd.

– Nem hittem volna, hogy eljössz. Azt gondoltam, továbbálltál.

– Nem álltam tovább.

A varázsló fejét hátravetve, gondtalanul és hangosan felnevetett.

– Meg akart... meg akart minket menteni – mondta. – Mindkettőnket. De nem lesz abból semmi, Geralt. Keresztezzük kardjaink. Csak egy maradhat.

– Karddal kívánsz megvívni?

– Csodálkozol? Elvégre te is karddal kívánsz megvívni. Haladjunk, állj elő!

– Miért, Istredd? Miért karddal, és nem mágiával?

A varázsló elsápadt, ajka idegesen remegett.

– Állj elő, ha mondom! – ordította. – Ez nem a kérdések ideje, a kérdések ideje lejárt! Eljött a tettek ideje!

– Szeretném tudni – felelte lassan Geralt. – Szeretném tudni, miért kard. Szeretném tudni, honnan és miért került hozzád az a fekete vércse. Jogom van tudni. Jogom van az igazsághoz, Istredd.

– Az igazsághoz? – ismételte keserűen a varázsló. – Úgy van, meglehet, hogy van. Igen, meglehet, hogy van. A jogaink egyenlők. A vércse, azt kérdezed? Hajnalban repült hozzám, esőtől ázottan. Levelet hozott. Rövid volt, emlékszem minden sorára. „Viszlát, Val. Bocsáss meg. Vannak ajándékok, amiket nem szabad elfogadni, és nincsen bennem semmi, amivel meg tudnám neked hálálni. Ez az igazság, Val. Az igazság jégoszlopunk.” Na, Geralt? Kielégítő a válasz? Élhetnél a jogoddal?

A vaják lassan bólintott.

– Rendben – szólt Istredd. – Akkor most én élek a magaméval. Mert én ezt a levelet nem veszem tudomásul. Én nem tudok nélküle... Akkor már inkább... Állj elő, az ördögbe!

Előrehajolt, és ahogy gyors, ügyes mozdulattal kardot rántott, gyakorlatról árulkodott. A vércse felrikoltott.

A vaják mozdulatlanul állt, oldala mellett leeresztett kézzel.

– Mire vársz? – vakkantott oda a varázsló.

Geralt lassan felemelte a fejét, egy pillanatra a férfira nézett, aztán sarkon fordult.

– Nem, Istredd – szólt halkán. – Viszlát.

– A fenébe is, mit akar ez jelenteni?

Geralt megállt.

– Istredd – vetette oda a válla felett. – Ne rángass bele másokat. Ha muszáj, kösd fel magad az istállóban a kantárszárakra.

– Geralt! – kiáltotta a varázsló, de hangja hirtelen megtört, hamis, kellemetlen zengése sértette a fület. – Én nem adom fel! Nem szökik el előlem! Elmegyek utána Vengerbergbe, elmegyek utána a világ végére is, megtalálom! Sosem mondok le róla! Vedd tudomásul!

– Ég veled, Istredd.

Betért egy sikátorba, egyszer sem nézett már vissza. Ment, ügyet sem vetve az útjából sietősen kitérő emberekre, a kapkodva becsapott ajtókra és zsalugáterekre. Senkit és semmit sem vett észre.

A levélre gondolt, ami a fogadóban vár rá.

Felgyorsította lépteit. Tudta, hogy az ágy fejénél ott vár rá görbe csőrében levelet tartva az esőáztatta, fekete vércse. Szerette volna a levelet minél előbb elolvasni.

Még ha tudta is, mi áll benne.

Az örök tűz

I

– Te disznó! Te ragyaverte kobzos! Te csaló!

Geraltban feltámadt a kíváncsiság, és az utca sarkához vezette kancáját. Mielőtt még a kiabálás forrását megtalálhatta volna, mély, ragacsos üvegcsörömpölés csatlakozott hozzá. Egy üveg meggybefőtt, gondolta a vaják. Ilyen hangot ad ki egy üveg meggybefőtt, ha jelentős magasságból vagy nagy erővel vágják valakihez. Jól emlékezett erre; míg együtt éltek, nem egyszer megesett Yenneferrel, hogy dühében kompótos üvegeket vágott hozzá. Már azokat, amiket az ügyfeleitől kapott. Merthogy Yennefernek fogalma sem volt a befőzés mikéntjéről, és ebben az esetben a mágia sem kecségtetett sok sikerrel.

Az utca sarkán túl, a keskeny, rózsaszínre festett ház előtt egész kis csoport szájtáti gyűlt össze. Az apróska, virágos erkélyen, pontosan a tető lejtős eresze alatt egy fiatal, szőke nő állt hálóingben. A nő behajlította a fodrok alól elővillanó puha, kerekded karját, és lendületből a mélybe hajított egy csorba virágcserepet.

A fehér tollas, szilvakék kalapocskát viselő vékony férfi úgy ugrott földre, mint akit leforráztak, így a kaspó épp előtte csapódott szilánkokra törve a földbe.

– Vespula, kérlek! – kiáltotta a tollas kalapú férfi. – Ne higgy a pletykáknak! Hű voltam hozzád, itt pusztuljak meg, ha nem igaz!

– Gazember! Ördögfattyá! Csavargó! – kiabálta a teltecske szőkeség, és eltűnt a ház mélyén, minden bizonnyal azzal a céllal, hogy további lövedékeket keressen.

– Hé, Kökörcsin! – kiáltott oda a vaják, ahogy makacskodó és prűszkölő kancáját a harctérre vezette. – Mi van veled? Mi történik itt?

– Csak az, ami szokott – felelte a trubadúr vigyorogva. – Mint általában. Üdv, Geralt. Mit csinálsz itt? Az ördögít, vigyázz!

Egy önkupa süvített át a levegőn, hogy aztán csörömpölve az utcakövön csattanjon. Kökörcsin felemelte, megnézte magának, és a csatornába hajította.

– Hordd el innen a kacatjaidat! – üvöltött a szőkeség, akinek mindeközben bájosan hullámoztak a fodrok telt keblén. – És takarodj a szemem elől! Soha többé be ne tedd ide a lábad, te nótafa!

– Ez nem az enyém – csodálkozott el Kökörcsin, egy olyan nadrágot emelve fel a földről, aminek mindkét szára más színű volt. – Életemben nem volt ilyen nadrágom.

– Takarodj innen! Látni sem akarlak! Te... te... Tudod, milyen vagy az ágyban? Semmirevaló! Semmire, hallod? Halljátok, emberek?

Újabb cserép röpült el süvítve a belőle kimeredő száraz kóróval együtt. Kökörcsinnek épphogy csak sikerült félrehajolnia. A kaspó után pörögve a mélybe szállt egy rézbogrács is, amibe vagy két és fél gallon férhetett. A lőtávon kívül maradó bámészkodó tömeg fetrengett a röhögéstől. A természetesebb tréfamesterek még tapsoltak is, és illetlenül próbálták a szőkeséget cselekvésre biztatni.

– Ugye nincs neki otthon számszeríja? – nyugtalankodott a vaják.

– Nem kizárt, hogy van – felelte a költő, és fejét az erkély felé fordította. – Rémes egy kupleráj van nála. Láttad azt a nadrágot?

– Akkor nem lenne talán jobb tovább állni? Visszajössz, ha lecsillapodott.

– Vigye el az ördög – fintorodott el Kökörcsin. – Nem megyek vissza olyan házba, ahonnan rágalmakat és rézedényeket szólnak rám. Eme amúgy sem különösebben tartós

viszonyt ezennel lezártak tekintem. Csak azt várjuk meg, hogy kihajítsa a... Ó, anyám, ne! Vespula! A lantom!

A férfi kinyújtott kézzel előre vetődött, megbotlott és elesett, de az utolsó pillanatban, épp, mielőtt a kövezetet elérte volna, elkapta a hangszert. A lant panaszos dallamra pendült.

– Huhh – sóhajtott a bárd, ahogy feltápáskodott a földről. – Megvan. Jól van, Geralt, most már mehetünk. Igaz ugyan, nála van még a menyétgalléros felöltöm, de hát – ez van, ennyi károm legyen. Ahogy én ismerem, felöltővel nem dobálózik.

– Te hazug semmirekellő! – kiáltott fel a szőkeség, és szaftosan köpött a balkonról. – Te csavargó! Te rekedt fácán!

– Miért ilyen veled? Mit vétettél, Kökörcsin?

– Csak a szokásos – rántotta meg a vállát a trubadúr. – Monogámiát követel, hogy az egyik a másikkal, ő maga meg más gatyájával dobálja az embert. Hallottad, mit összeüvöltött itt rólam? Az istenekre, hát én is ismerek olyanokat, akik szebben ellenkeznek, mint ahogy ő igenel, de azért nem kiabálok róla utcahosszan. Menjünk innen.

– Mit mondasz, hová menjünk?

– Mégis mit gondolsz? Az Örök Tűz szentélyébe? Gyere, beugrunk a „Lándzsahegybe”. Le kell nyugtassam az idegeimet.

A vaják ellenkezés nélkül vezette a kancáját Kökörcsin nyomában, aki fürgén indult előre a keskeny sikátorban. A trubadúr menet közben megcsavarta a lant gyűrűit, és próbaképpen mély, vibráló akkordot fogva megpendítette a húrokat.

Őszi fuvallat illata szállt

A szavak súlyát tél szele fújta el

Így kell lennie, semmit sem változtathat már

Szempillád csúcsán a gyémánt meg

Elhallgatott, és vidáman odaintegetett két fruskának, akik kezükben teli zöldséges kosarakkal sétáltak el mellette. A fruskák felvihogtak.

– Mi szél hozott Novigradba, Geralt?

– Be kellett vásárolnom. Lószerszámot, valamennyi felszerelést. Meg egy új kabátot. – A vaják megigazította magán a ropogó, frissen illatozó bőrt. – Hogy tetszik az új kabátom, Kökörcsin?

– Nem követed a divatot – fintorodott el a bárd, miközben lesöpört egy tyúktollat saját buggyos ujjú és cakkosan szegett gallérú, csillogóan búzavirágkék zekéje ujjáról. – Ah, örülök, hogy találkoztunk. Itt, Novigradban, a világ közepén, a kultúra bölcsőjében és centrumában. Itt aztán a felvilágosult ember végre fellélegezhet!

– Talán menjünk fellélegezni egy utcácskával arrább – vetette fel Geralt a csavargóra nézve, aki összekuporodva és a szemét düllesztve épp a szükségét végezte a mellékutcában.

– Kezd ez a te örökös szarkazmusod idegesítővé válni – fintorodott el újra Kökörcsin. – Én mondom neked, Novigrad a világ közepe. Majdnem harmincezer lakosa van, Geralt, nem is számítva az átutazókat, el tudod ezt képzelni? Kőből épített házak, a főbb utcákon kövezet, tengeri kikötő, üzletek, négy vízimalom, mészárszékek, fűrészmalomok, hatalmas csizmagyártó manufaktúra, és mellé még az összes elképzelhető céh és mesterség. Pénzverde, nyolc bank és tizenkilenc zálogház. Vár és őrtorony, hogy a lélegzeted is eláll. És a mulatságok: vérpad, csapóajtós akasztófa, harmincöt fogadó, színház, állatkert, bazár és tizenkét bordély. És szentélyek, nem emlékszem, mennyi. Sok. Na és azok a nők, Geralt, mosdottak, bodorítottak és illatosak, azok a szaténok, bársonyok és selymek, azok a halcsontok és szalagok... Ó, Geralt! A versek maguk tolulnak az ajakra:

Ott, hol élsz, már hótól fehérlik

*Jéggel csillog tavacska s ingovány
Így kell lennie, meg már semmi sem törheti
A vágyódást, mely szemedben bujkál...*

– Újabb ballada?

– Aha. Az a címe, hogy „Tél”. De még nincs kész, képtelen vagyok befejezni, Vespula miatt egész zaklatott lettem, és nem állnak össze a rímek. Aha, Geralt, elfelejtettem megkérdezni, mi van Yenneferrel?

– Semmi.

– Értem.

– Egy szart érted. Na, hol van az a kocsmá, messze még?

– A sarkon túl. Na, már itt is vagyunk. Látod a cégtáblát?

– Látom.

– Szép jó napot, és legforróbb üdvözetem – vigyorgott Kököröcsin a lépcsőt söprögető lánykára. – Hát mondta-e már valaki a naccsádnak, hogy csinoska?

A lány elvörösödött, és erősen a kezébe szorította a seprűt. Geralt egy pillanatig azt gondolta, hogy ráver egyet a nyelével a trubadúrra. Tévedett. A lány kedvesen elmosolyodott, és megrebegtette a szempilláit. Kököröcsin, mint általában, ügyet sem vetett erre.

– Szép jó napot, és üdvözetem! Jó napot! – harsant fel, ahogy a fogadóba lépett, és erélyesen végighúzta hüvelykujját a lant húrjain. – Kököröcsin mester, eme ország leghíresebb poétája, látogatta meg koszlott kis lokálot, gazduram! Mivelhogy megjött a kedve a sörivásra! Hát méltányolod te a megtiszteltetést, ami részemről ér, te kókler?

– Értékelem én – mondta a pult fölött előre hajolva a kocsmáros komoran. – Öröm, hogy látom, dalnok uram. Látom, hogy az adott szava tényleg nemcsak porhintés. Végére is megígérte, hogy reggel azon nyomban beugrik, hogy kifizesse a tegnapi fogyasztást. Én meg, gondolja csak el, úgy voltam vele, hogy hazudik, mint általában. Úgy éljek, elszégyelltem magam.

– Teljesen szükségtelenül restelled magad, jó ember – tette hozzá derűsen a trubadúr. – Mivelhogy nincs pénzem. Majd később beszélgetünk róla.

– Nem – felelte hidegen a kocsmáros. – Rögvest elbeszélgetünk róla. A hitelnek vége, kegyelmes költő uram. Kétszer egymás után senki sem szed rá engem.

Kököröcsin felakasztotta a lantját egy falból kiálló kampóra, asztalhoz ült, levette a kalapját, és elgondolkozva végigsimított a beletűzött kócsagtollon.

– Van pénzed, Geralt? – kérdezte reményteli hangon.

– Nincs. Mindenem, ami volt, elment a kabátra.

– Az nem jó, az nem jó – sóhajtott Kököröcsin. – A mindenségít, nincs egy árva lélek, senki, aki állhatná a ceppet. Gazduram, miért van ekkora pangás ma nálad?

– Túl korán van a szokványos vendégekhez. A kőművessegédek meg, már azok, akik a szentélyt renoválják, már voltak is, aztán visszamentek az építkezésre, és elvitték magukkal a mestert is.

– És nincs itt senki, de senki se?

– Senki se Biberveldt kereskedő méltóságán kívül, aki a nagyteremben reggelizik.

– Itt van Dainty? – vidult fel Kököröcsin. – Hát rögtön ezzel kellett volna kezdeni. Gyerünk a terembe, Geralt. Ismered Dainty Biberveldtet, a félszerzetet?

– Nem.

– Nem baj. Megismered. Ohó! – kiáltott a trubadúr az oldalsó terem felé tartva. – Nyugat felől hagymaleves fuvalatát és sóhaját érzem, mily kellemes az orrnak. Kukucs! Mi vagyunk! Meglepetés!

A terem középső asztalánál, a fokhagymafüzérekkel és fűszercsokrokkal díszített tartóoszlop alatt ült egy pufók arcú, göndör fürtű, pisztáciazöld mellényű félszerzet. Jobb

kezében fakanalat tartott, baljával az agyagtálat fogta. Kökörcsin és Geralt láttán mozdulatlanra merevedett, és eltátotta a száját; hatalmas, mogyoróbarna szemei tágra nyíltak a félelemtől.

– Szervusz, Dainty – szólta Kökörcsin vidáman integetve kalapjával. A félszerzet még mindig ugyanabban a helyzetben ült, még a száját sem csukta be. Geralt észrevette, hogy a keze kissé remeg, amitől a kanálról lógó hosszú főtt hagymaszál úgy lengedezett, akár egy inga.

– Üüü... üüüdv, Kökörcsin – dadogta, és hangosan nyelt egyet.

– Csuklasz? Megijesztlek, akard? Vigyázz: a város határán látták a nejedet! Mindjárt ideér! Gardenia Biberveldt személyesen! Ha, ha, ha!

– Mekkora egy hülye vagy. Kökörcsin – felelte szemrehányóan a félszerzet.

Kökörcsin megint csak gyöngyözően felkacagott, és közben még két bonyolult akkordot is lefogott a lant húrjain.

– Na, mert amilyen arcot épp vágsz, barátom, az kivételesen ostoba, úgy mereszted ránk a szemed, mintha szarvunk meg farkunk nőtt volna. Vagy talán a vajáktól ijedtél meg? Mi? Tán azt gondolod, megnyitották a vadászati idényt félszerzetekre? Tán...

– Hagyd abba – lépett az asztalhoz Geralt, aki már nem bírta tovább hallgatni. – Bocsáss meg, barátom. Kökörcsin ma komoly személyes tragédiát kellett átéljen, és még nem tette túl magát rajta. Igyekszik tréfával álcázni a szomorúságát, csüggedését és szégyenét.

– Ne is mondjátok – szűrölte ki a félszerzet végre a kanál tartalmát. – Kitalálom magam. Vespula kivágott végre, mint a macskát szarni? Mi, Kökörcsin?

– Nem bocsátkozom beszélgetésbe érzékeny kérdésekről olyan alakokkal, akik magukban zabálnak és isznak, a barátaikat meg hagyják állni – felelte a trubadúr, miközben a választ meg sem várva helyet foglalt. A félszerzet nagyot merített a levesből kanálával, és lenyalta a róla csüggő sajtuszálakat.

– Ami igaz, az igaz – szólta komoran. – Legyetek hát a vendégeim. Foglaljatok helyet, aztán csak mintha otthon lennétek. Ennétek hagymalevest?

– Alapvetően nem szokásom ilyen korán enni – húzta fel az orrát Kökörcsin. – De legyen hát, eszem. Csak annyit, hogy ne éhgyomorra. Hahó, gazduram! Sört, ha lesz szíves! De szaporán!

A kupákat és levesestányérokat egy lányka hozta ki, akinek tekintélyes, vaskos hajfonata a fenekéig ért. Geralt szemügyre vette kerek, pihés arcocskáját, és megállapította, hogy szép szája lenne, ha nem felejtene el becsukni.

– Erdei driádom! – kiáltotta Kökörcsin, miközben karon ragadta a lányt, és megcsókolta a tenyerét. – Szilfidem! Tündérem! Te isteni lény, kinek szeme akár fakókék tavak vize! Gyönyörű vagy, mint a hajnal, izgatóan szétnyíló ajkad íve...

– Adjanak neki sört, de gyorsan – nyögött fel Dainty. – Különben rossz vége lesz.

– Nem lesz, nem lesz – bizonygatta a bárd. – Igaz, Geralt? Nehéz még két olyan nyugodt fickót találni, mint amilyenek mi ketten vagyunk. Jómagam, kupec uram, költő vagyok és zenész, márpedig a zene finomítja a modort. Az itt jelen lévő vaják pedig csupán a rémekre jelent veszélyt. Bemutatom neked: ő Ríviai Geralt, a strigák, vérfarkasok és mindenfajta más mocsadék réme! Talán hallottál is Geraltról, Dainty?

– Hallottam – pislantott gyanakodva a vajákra a félszerzet. – Mégis mit... Mégis mit keres Novigradban, Geralt uram? Tán csak nem bukkantak fel itt valamiféle iszonytató szörnyszülöttek? Fel volna... khm, khm... bérelve?

– Nem – mosolyodott el a vaják. – Mulatni jöttem.

– Ó – felelte Dainty, aki mindeközben idegesen kalimpált félrőfnyire a padló felett lógó, szőrös lábával. – Akkor jó...

– Mi a jó? – Kökörcsin lenyelt egy kanál levest, és belekortyolt a sörébe. – Csak nem szeretnél minket kisegíteni, Biberveldt? Mármost, úgy értem, a mulatozásban. Hogy milyen

remekül alakulnak a dolgok. Mi itt, a Lándzsahegyben szándékozunk becsípni. Utána meg, úgy terveztük, beugrunk a Golgotavirágba; az egy rendkívül drága és remek örömtanya, ahol befizethetünk egy féltündére, de ki tudja, talán egy tisztavérű tündére is. De szükségünk van szponzorra.

– Kire?

– Valakire, aki kifizeti.

– Valahogy sejtettem – mormolta Dainty. – Sajnálom. Először is, elígérkeztem egy üzleti tárgyalásra. Másodszor, nem áll módomban ilyesfajta szórakozást finanszírozni. Harmadszor, a Golgotába kizárólag embereket engednek be.

– És mik volnánk mi, kuvikbaglyok? Á, értem. Nem engednek be félszerzeteket. Ez igaz. Igazad van, Dainty. Ez Novigrad. A világ közepe.

– Úgy van... – válaszolta a félszerzet, aki furcsán lebiggyesztve száját még mindig a vajákat nézte. – Akkor én most megyek. Elígérkeztem...

A terem ajtaja puffanva feltárult, és a szobába betoppant...

Dainty Biberveldt.

– Istenek! – kiáltott fel Kökörcsin.

Az ajtóban álló félszerzet semmiben sem különbözött attól a félszerzettől, amelyik az asztalnál ült, már azt a tényt leszámítva, hogy az asztalnál ülő tiszta volt, az ajtóban álló viszont piszkos, zilált és elgyötört.

– Megvagy, te szukafajzat! – bömbölte a koszos félszerzet, és az asztal felé iramodott. – Te tolvaj!

A kiköpött ikertestvére felpattant, egyúttal felborította a széket, és feldöntötte az edényeket is. Geralt ösztönösen reagált, villámgyorsan felkapta a padról a kardját hüvelyestől, és a nehéz szíjjal nyakon csapta Biberveldtet. A félszerzet a padlóra rogyott, arrébb gördült, átbújt Kökörcsin lábai között, és négykézláb a kijárat felé rohant, a keze és a lába pedig hirtelen olyan hosszúra nyúlt, akár csak a pók lába. Ezt látva a piszkos Dainty Biberveldt elkáromkodta magát, felkiáltott és felugrott, hogy aztán nagy puffanással csapódjon vállával a fa válaszfalba. Geralt félrehajította a kardhüvelyt, egy rúgással eltüntette az útból a széket, és üldözőbe vette. A tiszta Dainty Biberveldt, aki mostanra a mellénye színén kívül semmiben sem hasonlított már Dainty Biberveldtre, úgy ugrotta át a küszöböt, akár egy szöcske, már ott is volt a főteremben; és akkor beleütközött a félig tátott szájú lánykába. Amint meglátta hosszú mancsait és gúnyrajzba illően szétfolyt fizimiskáját, a lányka eltátotta a száját, amilyen szélesre csak bírta, és fülsüketítő sikolyt hallatott. Geralt kihasználta, hogy a lánnyal ütközve megtört a lény ritmusa, a szoba közepén beérte, és egy ügyes térd Rúgással a padlóra döntötte.

– Meg se moccanj, barátocskám – sziszegte összeszorított fogai közül, kardja hegyét a fura szerzet tarkójának szegezve. – Meg se moccanj.

– Mi történik itt? – üvöltött fel a fogadós, aki lapátnyéllal a kezében rohant feléjük. – Mi akar ez lenni? Őrség! Duska, eredj az örökért!

– Neeee! – visított fel a lény a földhöz simulva és még jobban elformátlanodva. – Kegyelem! Neeeee!

– Csak semmi őrség! – kiabálta oda a piszkos félszerzet, aki ekkor bukkant elő a szobából. – Kapd el a lányt, Kökörcsin!

A trubadúr megragadta a rikoltozó Duskát, a sietség ellenére gondosan megválasztva, hol is kapja el. Duska felsikkantott, és lekuporodott a lábához a földre.

– Nyugalom, gazduram – nyögte ki Dainty Biberveldt. – Ez személyes ügy, nem fogunk hozzá öröket hívni. Megfizetem minden kárát.

– Nincs is semmiféle károm – felelte körbenézve a kocsmáros józanul.

– De lesz – csikorgatta a fogát a testes félszerzet. – Mert én ezt mindjárt elverem. De még hogy! Kegyetlenül, hosszasan és igen nagy átéléssel fogom elverni, ez meg mindent összetör majd maga körül.

A földhöz lapított hosszúmancsú lény, egyúttal Dainty Biberveldt elkent karikatúrája keservesen felzokogott.

– Nem lesz abból semmi – közölte hűvösen a hunyorgó fogadós, és kissé feljebb emelte a lapátnyelet. – Verje csak az utcán vagy az udvaron, félszerzet uram. Ne itt. Én meg hívom az őrséget. Muszáj, na, az én fejem rajta. Hanem ez... hiszen ez valami szörnyeteg!

– Gazduram – szólt nyugodtan Geralt, percre sem engedve a penge szorításából a furcsa szerzet nyakán. – Őrizze mega nyugalmát. Senki sem ver szét semmit, nem lesz itt semmiféle rombolás. Urai vagyunk a helyzetnek. Vaják vagyok, és, amint látja, a szörny a markomban van. Mivelhogy azonban ez valóban személyes ügynek tűnik, a szobában beszéljük meg, nyugodtan. Kökörcsin, ereszd el a lányt, és gyere ide. A táskámban van egy ezüstlánc. Vedd elő, és kötd össze alaposan Őméltósága mancsait a könyökénél, a háta mögött. Ne mocorogj, barátocskám.

A lény halkan nyöszörgött.

– Rendben, Geralt – mondta Kökörcsin. – Megkötöttem. Gyertek a szobába. Maga meg, gazduram, mit áll ott? Sört rendeltem. És nekem, ha sört rendelek, addig kell egyiket a másik után elém raknia, míg el nem üvöltöm magam, hogy „Vizet!”.

Geralt belökte a megkötözött lényt a szobába, és durván az oszlop tövébe ültette. Dainty Biberveldt is leült, és kelletlenül figyelte.

– Valami borzasztó, ahogy ez az izé fest – mondta. – Egy igazi savanyodó tésztakupac. Nézd az orrát, Kökörcsin, mindjárt leesik neki, hogy a jó édes anyját. A füle meg olyan, mint az anyósomé volt, közvetlenül a temetése előtt. Brrr!

– Várjunk, várjunk – morogta Kökörcsin. – Te vagy Biberveldt? Na, persze, kétség sem fér hozzá. De egy perccel ezelőtt még az, ami az oszlop tövében csücsül, voltál te. Ha nem tévedek. Geralt! Minden tekintet rád szegeződik. Vaják vagy. Az ördögbe is, mi történik itt? Mi a fene ez?

– Mimik.

– Mimik, aki mondja – vágta rá orrát lóbálva, torokhangon a lény. – Nem vagyok én semmiféle mimik, hanem doppler, és Tellico Lunngrevink Letorte a nevem. Röviden Penstock. A barátaim Dudunak hívnak.

– Adok én neked mindjárt Dudut, te szukafatty! – kiáltott Dainty az öklét ráemelve. – Hol vannak a lovaim? Te tolvaj!

– Uraim – figyelmeztette őket a fogadós, aki kezében a kancsóval meg egy nyaláb korsóval épp akkor lépett be a szobába. – Megígérték, hogy nyugalom lesz.

– Oh, sör – sóhajtott fel a félszerzet. – A fenébe is, hogy én milyen szomjas vagyok. És éhes!

– Magam is innék egyet – közölte bugyborékoló hangon Tellico Lunngrevink Letorte. Senki még csak rá sem hederített.

– Mi a fene ez? – kérdezte a kocsmáros a lényt figyelve, aki a sör láttán lecsüngő, tésztaszerű ajkai közül előre nyújtotta hosszú nyelvét. – Mi az ördög ez, uraim?

– Mimik – ismételte mega vaják, ügyet sem vetve a lény grimaszaira. – Egyébiránt több neve is van. Váltány, kettős, vexling, bedak. Vagy doppler, ahogy ő mondta magára.

– Vexling! – kiáltott fel a fogadós. – Itt, Novigradban? Az én kocsmámban? Gyorsan, hívni kell az őrséget! Meg a papokat! Az én fejem rajta...

– Csak lassan, csak lassan – hördült fel Dainty Biberveldt, aki épp sietősen kanalazta Kökörcsin levesét a csodával határos módon épen maradt tányérból. – Ide tudjuk még hívni, akit kell. De később. Ez a gazfickó itt kirabolt engem, eszem ágában sincs átadni az itteni törvénykezésnek, mielőtt visszakapnám, ami az enyém. Ismerlek én titeket, novigradiakat, meg a ti bírítókat. Jó, ha az egytizedét kapnám, semmi többet.

– Kegyelmezzetek – jajdult fel szívszaggatóan a doppler. – Ne adjatok ki az embereknek! Tudjátok, mit csinálnak azok az olyanokkal, mint én?

– Még szép, hogy tudjuk – bólintott a fogadós. – Az elcsípett dopplereken a papok ördögűzést hajtanak végre. Aztán meg felkötik egy karóhoz az ilyenek kezét-lábát, jól betapasszák körbe vasreszelékkel kevert agyaggal, és addig sűtik a tűz felett, amíg az agyag úgy meg nem keményedik, mintha téglá volna. Legalábbis így csinálták régebben, amikor még gyakrabban lehetett találkozni ezekkel a szörnyekkel.

– Barbár szokás, mélyen emberi – fintorgott Dainty félretolva kiürült tányérját. – De meglehet, igazságos büntetés az útonállásért és a rablásért. Na, beszélj, te gazember, hol vannak a lovaim? De szaporán, mielőtt áthúszom azt a nagy orrod a lábad között, és beleverem a seggedbe! Azt kérdeztem, hol vannak a lovaim?

– El... Eladtam őket – nyögte ki Tellico Lunnrevink Letorte, és laffogó fülei hirtelen apró karfiolokra emlékeztető gumókká ugrottak össze.

– Eladta! Hallottátok? – tajtékzott a félszerzet. – Eladta a lovaimat!

– Világos – felelte Kökörcsin. – Volt rá ideje. Már három napja itt van. Három napja látlak itt... vagyis őt... Az ördögbe, Dainty, ez azt jelenti, hogy...

– Még szép, hogy azt jelenti! – üvöltötte a kereskedő, és szőrös lábával nagyot toppantott. – Kirabolt út közben, a várostól egy napi járásra! És az én képemben érkezett meg, értitek? És eladta a lovaimat! Én ezt megölöm! Ezzel a két kezemmel fojtom meg!

– Mesélje el nekünk, hogy történt, Biberveldt uram.

– Ríviai Geralt, ha nem tévedek? Vaják?

Geralt bólintva helyeselt.

– Remek, hogy így alakult – közölte a félszerzet. – Dainty Biberveldt vagyok Keserűfűrétről, földműves, állattenyésztő és kereskedő. Szólíts Daintynek, Geralt.

– Mesélj, Dainty.

– Nos hát, a következőképpen volt. Én és a csikósaim eladni tereltük a lovakat az ördöggázlói vásárra. Az utolsó pihenőnk a várostól egy napi útra tartottuk. Ott éjszakáztunk, de előtte azért elbántunk egy akócska kisüstivel. Az éjszaka közepén felébredek, érzem, majd szétrobban a hólyagom; lemásztam hát a szekerről, meg akkor már, gondoltam, odapillantok, mit csinál a réten a sok konyik. Megyek ki, akkora a köd, mint a fene, nézek, oszt' egyszer csak ott áll valaki. Ki az, kérdem. Az meg semmit. Közelebb megyek, és meglátom... saját magamat. Mint a tükörben. Gondoltam, nem kellett volna meginni azt a kisüstit, azt az átkozott lötytyöt. Ez meg ott... mert hiszen ez volt az, hát nem kupán vágott? Csillagokat láttam, és kicsúsztak alólam a lábaim. Reggel meg valami nyavalyás bozótban ébredtem, a fejemen akkora dudorral, mint egy uborka, nem volt körös-körül egy teremtet lélek se, a táborunknak sem volt nyoma se. Ott bóklásztam egész nap, mire végre megtaláltam az utat; két napig kóboroltam, kis gyökereket meg nyers gombát ettem. Ez meg... ez a mocsok Duduska meg, vagy hogy is hívják, elutazott Novigradba az én képemben, és túlادott a lovaimon! Én ezt azon nyomban... A csikósaimat meg megleckéztetem, százat csapok az ostorral az összes csupasz valagára a vaksi bandának! Hogy a saját princípálisukat ne ismerjék fel, hogy így hagyják magukat rászedni! Tökkelütött, tyúkeszű, iszákos...

– Ne neheztelj rájuk, Dainty – szólalt meg Geralt. – Esélyük sem volt. A mimik olyan pontosan másol, hogy lehetetlen megkülönböztetni az eredetitől, vagyis az áldozatától, akit kiszemelt magának. Sosem hallottál még a mimikekről?

– Hallani, azt hallottam. De azt hittem, csak kitalációk.

– Nem kitalációk. A dopplernek elég közelebbről megnézni az áldozatát, hogy villámgyorsan és hibátlanul alkalmazkodhasson a szükséges anyagszerkezethez. Azt is meg kell hagyni, hogy ez nem valamiféle szemfényvesztés, hanem teljes, tökéletes átalakulás. A legkisebb részletekbe menően. Senki sem tudja, hogyan csinálja a mimik. A varázslók úgy sejtik, a vérnek ugyanazon alkotóelemei lépnek működésbe, mint a likantrópiánál, de én azt gondolom, hogy ez vagy valami más, vagy ezerszer erősebb. Végül is a vérfarkasnak csak két,

legfeljebb három formája lehet, a doppler pedig bármivé képes átváltozni, amivé csak akar, feltéve, hogy többé-kevésbé egyezik a testtömegük.

– A testtömegük?

– Na, hát masztodonná nem tud átváltozni. Se egérré.

– Értem. És a lánc, amivel megkötözted, mire való?

– Ezüst. A likantrópokra halálos, a mimiket, mint látod, csak meggátolja az átalakulásban.

Ezért ül itt a saját alakjában.

A doppler összeszorította pempős ajkait, és dühös tekintettel a vajákra meresztette ködös szemét, amely mostanra elvesztette a félszerzet íriszének mogyoróbarna színét, és sárgává változott.

– Jobb is, hogy ül ez a pimasz kis fattyú – hördült fel Dainty. – Gondoljatok csak bele, még megszállni is ide jött, a Hegybe, ahol én magam is szobát szoktam bérelni! Már egészen a fejébe vette, hogy ő én vagyok!

Kökörcsin megrázta a fejét.

– Dainty – mondta. – Ő te voltál. Én már harmadik napja találkozom itt vele. Úgy nézett ki, mint te, és úgy is beszélt, mint te. Úgy gondolkodott, mint te. Amikor aztán arra került a sor, hogy ki állja a ceppet, olyan zsugori volt, mint te. Vagy talán még inkább.

– Ez utóbbi épp nem aggaszt – felelte a félszerzet –, mert talán visszaszerzem a pénzem egy részét. Undorodom attól, hogy hozzá érjek. Vedd el tőle az erszényét, Kökörcsin, és nézd meg, mi van benne. Egész soknak kellene lennie, ha ez a lótolvaj tényleg eladta a lovaimat.

– Hány lovad volt, Dainty?

– Tizenkettő.

– A világpiaci árral számolva – mondta a trubadúr a bugyellárisba nézve – az, ami itt van, talán ha egyre elég, feltéve, hogy öreg, és gyulladt a patája. Novigradi ár szerint viszont két, de legfeljebb három kecskére.

A kereskedő nem mondott semmit, de úgy festett, mint aki rögtön elsírja magát. Tellico Lunngrvink Letorte mélyen lecsüggesztette az orrát, az alsó ajkát meg még mélyebbre, aztán csendesen felbugyborgott.

– Egyszer – sóhajtott fel végül a félszerzet –, kifosztott és tönkretett egy lény, amiről azt hittem, csak a mesékben létezik. Erre mondják azt, hogy pech.

– Se több, se kevesebb – tette hozzá a vaják egy pillantást vetve a széken kucorgó dopplerre. – Magam is meg voltam győződve róla, hogy a mimikeket már régen kiirtották. Úgy hallottam, régebben nem kevés élt belőlük az itteni erdőkben, meg a fennsíkon. De a tény, hogy képesek voltak mimikrire, felettébb nyugtalanította az első telepeseket, és elkezdték levadászni őket. Meglehetősen hatékonysággal. Egyhamar kiirtották őket szinte mind egy szálig.

– És micsoda szerencse – vágta rá a fogadós. – Pfu, pfu, az Örök Tűzre esküszöm, akkor már inkább egy sárkány vagy az ördög, ami úgyis mindég sárkány vagy ördög, és tudni lehet, mihez tartsuk magunkat. De a vérfarkasság, átváltozások meg váltakozások, ezek borzasztó, démoni metódusok, csalárdságok és álnok varázslatok, amiket az emberek kárára és vesztére találtak ki ezek az ocsmányságok! Én mondom maguknak, hívjuk ki az őrseget, és tűzre ezzel az undormánnyal!

– Geralt? – érdeklődött Kökörcsin. – Örömet hallanám a szakértő véleményét. Valóban annyira veszélyesek és agresszívek ezek a mimikek?

– A másolásra való képességük – felelte a vaják – olyan tulajdonság, ami sokkal inkább a védekezést, mint a támadást szolgálja. Sosem hallottam...

– A fenébe – szakította félbe dühösen Dainty, és öklével az asztalra csapott. – Ha valaki kupán csapása és a rablás nem erőszak, akkor nem tudom, mi volna az. Hagyjátok abba az okoskodást. A dolog egyszerű: megtámadtak, és megfosztottak nemcsak a nehéz munkával

megszerzett vagyonomtól, de a saját személyemtől is. Elégtételt követelek, nem nyugszom, míg...

– Őrség, őrséget kell hívni – mondta a fogadós. – Meg a papokat kell hívni! És elégetni ezt a monstrumot, ezt a másfajút!

– Hagyja abba, gazduram – kapta fel a fejét a félszerzet. – Kezd unalmas lenni ezzel a maga őrségével. Felhívom rá a figyelmét, hogy magának semmi rosszat nem okozott a nevezett másfajú, csakis nekem. És, csak úgy zárójelben, magam is másfajú vagyok.

– Miket nem mond, Biberveldt uram – nevetett fel idegesen a kocsmáros. – Hol van ez itt magához képest. Hát maga kis híján ember, ez meg itt hisze' monstrum. Csodálkozom, vaják uram, hogy ilyen nyugodtan ücsörög. Hát, már bocsánat, de mire van maga? Az a maga dolga, hogy szörnyeket öljön, nem-e?

– Szörnyeket – felelte hidegen Geralt. – De nem értelmes fajok képviselőit.

– Na, kérem – mondta a fogadós. – Most azért túlozni tetszett egy kicsit.

– Csakugyan – vágott közbe Kőköröcsin. – Ezzel az értelmes fajjal elvetted a sulykot, Geralt. Nézz csak rá!

Való igaz, Tellico Lunngrevink Letorte e pillanatban nem emlékeztetett egy értelmes faj képviselőjére. Egy sárból és lisztből tapasztott bábura emlékeztetett, ami homályos, sárga szemeiben esdeklő pillantással nézett a vajákra. Ahogyan a szipogó hangok, amiket az asztallapig lógó orrával adott ki, sem voltak értelmes faj képviselőjéhez méltóak.

– Elég ebből az üres fecsegésből! – ordított fel hirtelen Dainty Biberveldt. – Nincs miről vitatkozni! Az egyetlen, ami számít, azok a lovaim és a károm! Hallod, te átkozott tinóru! Kinek adtad el a lovaimat? Mit csináltál a pénzzel? Mondd meg azonnal, vagy megrugdoslak, összeverlek, és lenyúzom a bőröd!

Duska résnyire tárta az ajtót, és bedugta a szobába hamvasszőke fejecskéjét.

– Apám, a kocsmában vendégek vannak – suttogetta. – A kőművesegédek az építkezésről, meg mások is. Kiszolgálom én őket, de ne kiabáljanak itt ilyen hangosan, mert odaát már kezdenek csodálkozni.

– Az Örök Tűzre! – ijedezett a fogadós a szétfolyt dopplerra pillantva. – Ha valaki benéz ide, és ezt meglátja... Ejj, bajok lesznek. Ha már nem hívhatjuk az őrséget, akkor... Vaják uram! Ha ez egy igazi vexling, akkor mondja meg nekije, hogy változzon már át valami illendővé, hogy fel ne ismerjék. Egyelőre.

– Igaz is – mondta Dainty. – Változzon csak át valamivé, Geralt.

– Kivé? – bugyborgott fel hirtelen a doppler. – Fel tudok venni bármilyen formát, ha előtte alaposan megnéztem. Szóval melyikötökké kellene átváltoznom?

– Engem felejts el – vágta rá sietősen a kocsmáros.

– És engem is – csattant fel Kőköröcsin. – Különben is, miféle álca volna az. Engem mindenki ismer, úgyszólván ha két Kőköröcsint látnának egy asztal mellett, az sokkal nagyobb szenzáció lenne, mint ez az izé itt a saját formájában.

– Velem is hasonló volna a helyzet – mosolyodott el Geralt. – Te maradtál, Dainty. És jó ez így. Ne sértődj meg, de magad is tudod, hogy az emberek nehezen tudják egyik félszerzetet a másiktól megkülönböztetni.

A kupec nem gondolkodott sokáig.

– Jól van – mondta. – Legyen hát. Vedd le róla a láncot, vaják. Na, gyorsan, változz át énám, te értelmes faj.

Miután levették a láncot, a doppler megdörzsölte tésztaszerű mancsait, megtapogatta az orrát, és a félszerzetre düllesztette szemét. Arcán a lötytyedt bőr összehúzódott, és színt kapott. Az orra megrövidült és tompa cuppanással beljebb húzódott, kopasz fején göndör fürtök nőttek. Dainty kimeresztette a szemét, a fogadós néma csodálatban tátotta el a száját, Kőköröcsin sóhajtott egyet és felnyögött.

Az utolsó, ami átváltozott rajta, a szeme színe volt.

A Második Dainty Biberveldt megköszöri a torkát, átnyúlt az asztalon, megragadta Első Dainty Biberveldt korsóját, és mohón rátapasztotta ajkait.

– Lehetetlen, ez lehetetlen – szólalt meg halkan Kökőrcsin. – Nézzétek csak, hüen lemásolta. Meg se lehet különböztetni. Minden ízében. Most még a szúnyogcsípéseket és a foltokat is a nadrágján... Hát ez az, a nadrágján! Geralt, erre még a varázslók sem képesek! Tapintsd meg, ez valódi gyapjú, nemcsak valami káprázat! Hallatlan! Hogy csinálja?

– Azt senki sem tudja – morogta a vaják. – Ő maga sem. Megmondtam, hogy minden képessége megvan arra, hogy akarata szerint változtassa meg az anyag szerkezetét, de ez szervi, ösztönös készség...

– Na de hogy nadrágot... Miből csinált nadrágot? És mellényt?

– Az az ő saját, helyezethez szabott bőre. Nem hiszem, hogy szívesen megszabadulna attól a nadrágtól. Különböztetné is, azonnal elveszítené a gyapjú sajátosságait...

– Kár – adott élelátásáról tanúságot Dainty. – Mert már épp elgondolkodtam, ne parancsoljam-e meg neki, hogy változtasson egy vödör akármit egy vödör arannyá.

A doppler, aki jelen pillanatban a félszerzet tökéletes mása volt, kényelmesen elterpeszkedett és szélesen elvigyorodott, láthatóan örömmel vette, hogy a figyelem középpontjába került. Últében ugyanolyan tartást vett fel, mint Dainty, és ugyanúgy lóbálta szőrös lábát.

– Sokat tudsz a dopplerekről, Geralt – szólalt meg, aztán meghúzta a korsót, jólesően cuppogott egyet, és felcsuklott. – Bizony mondom, sokat.

– Istenek, a hangja és a modora is egész a Biberveldté – mondta Kökőrcsin. – Nincs valakinél egy piros szalag? Meg kell jelölni, a mindenségit, vagy még ráfázunk.

– Na ne már, Kökőrcsin – háborodott fel Első Dainty Biberveldt. – Csak nem fogsz vele összekeverni? Hiszen első...

– ...pillantásra látszik a különbség – fejezte be Második Dainty Biberveldt és ismét bájosan felcsuklott. – Igazán, ahhoz, hogy összekeverj minket, hülyébb kell, hogy legyél, mint a seggem szüretkor.

– Nem mondtam? – suttogta ámuldozva Kökőrcsin. – Úgy gondolkozik és beszél, mint Biberveldt. Lehetetlen megkülönböztetni...

– Túlzás – biggyesztette le ajkát a félszerzet. – Erős túlzás.

– Nem – ellenkezett Geralt. – Ez nem túlzás. Hiszed, vagy sem, de ő ebben a pillanatban te vagy, Dainty. Valami ismeretlen módon a doppler pontosan lemásolja az áldozata pszichikumát is.

– A pszi micsodáját?

– Na, a sajátos gondolkodásmódját, a személyiségét, az érzéseit, a gondolatait. A lelkét. Ami megerősítené azt, amit a varázslók többsége és az összes pap tagad. Azt, hogy a lélek maga is matéria.

– Szentségtörés – szisszent fel a fogadós.

– És ostobaság – jelentette ki határozottan Dainty Biberveldt. – Ne etess minket dajkamesékkel, vaják. A sajátos gondolkodásmódját, szép is lenne. Lemásolni valakinek az orrát meg a nadrágját az egy dolog, de az észjárását, az nem szarral gurigázás. Rögtön be is bizonyítom neked. Ha ez a tetves doppler lemásolta volna az én kereskedői észjárásomat, hát nem Novigradban adta volna el a lovakat, ahol nincs keletje, hanem elment volna Ördöggázlóra, a lóvásárra, ahol árverési árak vannak, ki ad többet. Ott nem veszít az ember...

– Épphogy veszít – parodizálta a doppler a félszerzet sértődött fintorát, és jellegzetes hangján prüszkölt egyet. – Először is, az ördöggázló árverési ár lefelé kerekített, mert a kupecsek megbeszélik egymás közt, hogyan licitáljanak. Ráadásul jutalékot is kell fizetni a kikiáltónak.

– Ne oktass engem kereskedelemre, te segg – háborodott fel Biberveldt. – Én Ördöggázlón kilencvenet vagy százat kaptam volna darabjáért. És te mennyit kaptál ezektől a novigradi spílerektől?

– Százharmincat – felelte a doppler.

– Hazudsz, te nyomorult.

– Nem hazudok. A lovakat egyenesen a kikötőbe hajtottam, Dainty uram, és találtam ott egy tengerentúli szőrmekereskedőt. A szűcsök nem használnak ökröket, amikor összeállítják a karavánjaikat, mert az ökrök túlságosan lassúak. A szőrme könnyű, de értékes, így aztán gyorsan kell utaznia. Novigradban nincs keletje a lovaknak, ezért aztán lovak sincsenek. Egyedül nekem volt eladó, ezért aztán én diktáltam az árat. Ilyen egyszerű...

– Megmondtam, engem te ne oktass! – kiáltott rá vörös fejfel Dainty. – Na, jól van, szóval kerestél rajta. És a pénz hol van?

– Megforgattam – felelte büszkén Tellico, és a félszerzet jellegzetes mozdulatát utánozva átfésülte ujjjaival bozontos üstökét. – A pénznek, Dainty uram, forognia kell, az üzletnek pedig pörögnie.

– Vigyázz, hogy én be ne pörögjek! Mondd, mit csináltál a dohánnyal, amit a lovakért kaptál?

– Megmondtam. Árut vásároltam.

– De mit? Mit vettél, te nyomorult?

– Bí... bíbortetűt – dadogta a doppler, aztán gyorsan sorolni kezdte. – Ötszáz véka bíbortetűt, hatvankét mázsa mimózakérget, ötvenöt gallon rózsaoლajat, huszonhárom hordó csukamájolajat, hatszáz agyagtálat és nyolcvan font méhviaszt. A csukamájolajat, mellesleg szólva, nagyon olcsón vettem, mert kissé megavasodott. Aha, majd elfelejtettem. Vettem még száz rőf pamutzsínórt.

Hosszú, nagyon hosszú csönd állt be.

– Avas csukamájolaj – szólalt meg végre Dainty, nagyon lassan ejtve ki minden egyes szót.

– Pamutzsínór. Rózsaoლaj. Biztosan álmodom. Igen, ez egy rémálom. Novigradban bármit meg lehet venni, temérdek értékes és hasznos dolgot, ez a kretén meg itt mindenféle szarságra költötte a pénzem. Az én alakomban. Nekem végem, odalett a pénzem, odalett a kereskedői jó hírem. Nem, nekem ebből elegendem van. Add kölcsön a kardodat, Geralt. Itt helyben agyoncsapom.

A szoba ajtaja csikorogva kitárult.

– Biberveldt kalmár! – rikkantotta el magát a belépő illető, akinek sovány testén úgy lógott bíbor tógája, akár egy madárijesztőn. A fején felfordított éjjeliedényre emlékeztető formájú bársonykalapot viselt. – Itt találom Biberveldt kalmárt?

– Igen – vágta rá egyszerre mindkét félszerzet.

A következő pillanatban az egyik Dainty Biberveldt Geralt arcába loccsantotta korsója tartalmát, gyakorlott mozdulattal kirúgta a széket Kökörcsin alól, és az asztal alatt átsusszanva az ajtó felé iramodott, útközben feldöntve a nevetséges kalapú illetőt.

– Tűz! Segítség! – bömbölte a fő helyiségbe toppanva. – Gyilkosság! Minden lángokban!

Geralt lerázta magáról a habot, és utána vetette magát, de a másik Biberveldt, aki szintén az ajtó felé szaladt, megcsúszott a fűrészponton, és a lába elé zuhant. Mindketten épp a küszöbön vágódtak el. Kökörcsin meg, aki közben igyekezett feltápáskodni az asztal alól, éktelenül átkozódott.

– Megtámadtaaaak! – kiáltott fel a padlón a bíbor tógájába gabalyodott sovány illető. – Megtámadtaaaak! Banditááák!

Geralt átgördült a félszerzeten, berontott a kocsmába, és látta, ahogy a doppler a vendégeket félrelökösve az utcára rohan. Utána vetette magát, de csak azért, hogy felbukjon az útját álló emberek ruganyos, de mégis tömör falában. Egy agyagfoltos és sörtől bűzlő fickót sikerült feldöntenie, de a többiek mozdulatlaná tették erős karjaik acélos szorításával.

Dühösen vergődött, amire a szakadó cérna és a hasadó bőr száraz pattanása volt a válasz, mire a jobb hóna alatt hirtelen szellősebb lett. A vaják elkáromkodta magát, de már nem próbált szabadulni.

– Megvan! – kiáltották a kőművesek. – Megvan a gazember! Mit csináljunk, mester?

– Meszet! – kiáltott vissza a mester, aki csak erre kapta fel a fejét az asztallapról, és pisla tekintettel nézett körbe.

– Őőőrség! – üvöltött a bíbor fickó, aki négykézláb igyekezett kikecmeregni a szobából. – Hivatalos személy elleni támadás! Őrség! Ezért akasztófára kerülsz, gazfickó!

– Megvan – kiáltották a kőművesek. – Megvan, uram!

– Ez nem az! – üvöltött fel a tógás illető. – Kapjátok el azt a latrot! Utána!

– De ki után?

– Biberveldt, a félszerzet után! Utána, utána! Tömlöcbe vele!

– Mindjárt, mindjárt – szólalt meg Dainty, aki akkor bukkant elő a szobából. – Mi ez itt, Schwann uram? Maga csak ne vegye a lepcsés szájára a nevemet! És ne fűjjon riadót, amikor nincs arra szükség.

Schwann elhallgatott, és meglepetten nézett a félszerzetre. A szobából félrecsúszott kalapjában a lantját vizsgáló Kökörcsin lépett elő. A kőművesek összesúgtak egymás között, aztán végre elengedték GERALTOT. A vaják, még ha nagyon dühös volt is, megelégedett azzal, hogy szaftosat köpött a padlóra.

– Biberveldt kalmár! – kukorékolta el magát Schwann rövidlátó szemével hunyorogva. – Mit akar ez jelenteni? Egy városi hivatalnok elleni támadás sokba... Ki volt ez? A másik félszerzet, aki elmenekült?

– A kuzinom – vágta rá szaporán Dainty. – A távoli kuzinom...

– Igen, igen – erősítette meg sietősen Kökörcsin, aki elemében érezte magát. – Biberveldt távoli kuzinja. A Flúgos Biberveldt. A család fekete báránya. Gyerekkorában beleesett a kútba. Ki volt száradva. De balszerencséjére a vödör egyenesen a fejére esett. Általában nyugodt, de ha bíbort lát, megvadul. De nincs miért aggódni, mert megnyugszik, amint vörös szőrt lát egy asszony ölén. Ezért rohant el egyenesen a Golgotavirágba. Én mondom magának, Schwann uram...

– Elég, Kökörcsin – sziszegte a vaják. – Fogd be, a mindenségit!

Schwann megigazította magán a tógát, lesöpörte róla a fűrészport, aztán kihúzta magát, és gögös képet vágott.

– Igeen – mondta. – Hát figyeljen jobban a rokonaira, Biberveldt kalmár, elvégre maga is tudja, hogy felelősséggel tartozik értük. Ha panaszt emelnék... De nincs időm ilyesmire. Én, Biberveldt, hivatali ügyben járok itt. A város vezetésének nevében felszólítom, hogy fizesse be az adóját.

– He?

– Az adóját – ismételte meg a hivatalnok, és ajkát olyan grimaszra biggyesztette, amit minden bizonnyal valaki nála sokkalta jelentőségteljesebbtől lesett el. – Mit gondolt? Csak nem ragadt át magára a kuzinjáról? Ha üzletet köt, adót kell fizetnie. Vagy mehet a tömlöcbe, leülni.

– Én?! – bődült fel Dainty. – Én, üzletet? Nekem csak veszteségem van, a kurva életbe! Engem...

– Óvatosan, Biberveldt – sziszegte a vaják, Kökörcsin meg suttyomban szőrös bokáján rúgta a félszerzetet. A félszerzet felköhintett.

– Világos – mondta, erőltetett mosolyt csalva pufók arcára. – Világos, Schwann uram. Ha üzletet kötünk, adót kell fizetnünk. Ha jó az üzlet, magas adót. És fordítva, ha jól sejttem.

– Nem az én dolgom az üzleteit megítélni, kalmár uram – vágott savanyú képet a hivatalnok, aztán leült az asztal mellé, és tógája feneketlen mélységeiből előhúzott egy abakuszt meg egy pergamentekercset, amiket aztán szétterített a korábban ruhája ujjával

letörölt asztallapon. – Én azért vagyok, hogy számoljak, és a pénzt beszédjem. Igeen... Akkor hát készítsünk számvetést... Az annyi, mint... hmmm... Kettőt elveszek, marad az egy... Igeen... Ezerötszázötvenhárom korona és húsz kopper.

Dainty Biberveldt torkából tompa hörgés hangzott. A kőművesek csodálkozva mordultak fel. A fogadós kiejtette kezéből a tálat. Kökörcsin felsóhajtott.

– Na, akkor viszlát, fiúk – szólt keserűen a felszerzet. – Ha valaki keresne, a tömlőben leszek.

II

– Holnapig, holnap délig – nyögött fel Dainty. – Az a szukafatty, az a Schwann, hogy törné ki a nyavalya azt az undok vénembert, adhatott volna nekem több időt is. Több mint ezerötszáz korona, honnan szedek én elő ennyi dohányt holnapig? Nekem végem, tönkrementem, itt rohadok meg a börtönben! Ne üljünk itt, az ördögbe, én mondom nektek, kapjuk el azt a semmirekellő dopplert! El kell kapnunk!

Mindhárman a használaton kívüli szökőkút medencéjének márványperemén ültek, ami egy kis terecske közepét foglalta el hatalmas, ámde kivételesen ízléstelen kereskedőházak gyűrűjében. A víz a medencében zöld volt és szörnyen piszkos, a szemét között úszkáló aranykeszegek erősen meg kellett dolgoztassák a kopolyúikat, nyitott szájacskáikkal kapkodtak a felszínen levegő után. Kökörcsin és a felszerzet krumplifánkot majsolt, amit a trubadúr az imént fújt meg egy útjukba eső kofasztalról.

– Én a te helyedben – mondta a bárd – felhagynék az üldözéssel, és nekiállnék keresni valaki olyat, aki kölcsönadná a pénzt. Mit nyersz azzal, ha elkapod a dopplert? Talán azt gondolod, hogy Schwann elfogadja cserébe?

– De hülye vagy, Kökörcsin. Ha elkapom a dopplert, visszaveszem tőle a pénzem.

– Milyen pénzedet? Az, ami az erszényében volt, elment arra, hogy megfizessük a károkat, meg hogy Schwann megkenjük. Nem volt neki több.

– Kökörcsin – fintorodott el a felszerzet. – Még az is lehet, hogy a költészetben kiismered magad, de ha üzleti ügyekről van szó, már megbocsáss, de reménytelenül ostoba vagy. Hallottad, mennyi adót számolt ki Schwann? Na és mi után fizetnek adót? He? Mi után?

– Minden után – közölte a költő. – Én még az éneklés után is fizetek. És egy cseppet sem izgatja őket, amikor elmagyarázom, hogy belső készítésnek engedelmeskedve énekeltem.

– Hülye vagy, ahogy mondtam. Az üzletben a hasznod után fizeted az adót. A haszon után. Kökörcsin! Felfogtad? Ez az észement doppler nekem adva ki magát belekeveredett valami kétségkívül csaló üzelmekbe. És keresett rajtuk! Haszna lett! És nekem kell utána megfizetni az adót, ráadásul még jó eséllyel fedezhetem ennek a rongyosnak az adósságait is, már ha adósságba keveredett! Ha viszont nem fizetek, akkor mehetek a tömlőbe, mindenki szeme láttára fognak vassal megbillogozni, és a bányába küldenek. Az ördögbe!

– Aha – vágta rá vidáman Kökörcsin. – Akkor hát nincs más választásod, Dainty. Titokban el kell menekülnöd a városból. Tudod, mit? Van egy ötletem. Teljesen betekerünk téged egy báránybőrbe. Aztán amikor meg átléped a kaput, elkiáltod magad: „Barika vagyok, bee, bee!” Senki sem fog felismerni.

– Kökörcsin – szólt komoran a felszerzet. – Fogd be, vagy felrúglak. Geralt?

– Mi az, Dainty?

– Segítesz nekem elkapni a dopplert?

– Hallgass végig – felelte a vaják, aki még mindig sikertelenül próbálta összefércelni szétszakadt kabátujját. – Ez itt Novigrad. Harmincezer lakos, emberek, törpök, féltündék, felszerzetek és manók, és nyilván még egyszer annyi átutazóban. Hogyan akarsz te megtalálni valakit ekkora csődületben?

Dainty lenyelte a fánkot, aztán lenyalogatta az ujjait.

– És a mágia, Geralt? A ti vajákvarázslásaitok, amikről annyi történet kering?

– A dopplert csak akkor lehet mágikus úton megtalálni, ha a saját alakjában van, de az utcán nem a magáéban sétálgat. De ha mégis így volna, a mágiával semmire se mennénk, mert itt minden tele van gyenge mágikus jelekkel. Minden második ház ajtajában varázsszár van, minden harmadik ember hord valami amulettet, a legkülönbébbeket, tolvajok ellen, bolha ellen, ételmérgezés ellen, össze se lehet számolni.

Kökörcsin végighúzta ujjait a lant nyakán, és a húrokba csapott.

– Visszatér a tavasz, meleg esővel illatoz! – énekelte. – Nem, nem jó. Visszatér a tavasz, napja... Nem, a mindenségit. Nem megy. Egy cseppet sem...

– Hagyd abba az óbégatást – mordult rá a félszerzet. – Kezdesz az idegeimre menni.

Kökörcsin odadobta a keszegeknek a fánkja maradékát, és beleköpött a medencébe.

– Nézzétek – mondta. – Aranyhalak. Állítólag az ilyen halak teljesítik a kívánságokat.

– Ezek vörösek – hívta fel rá a figyelmét Dainty.

– Ugyan már, nagy dolog. A fenébe is, hát hárman vagyunk, ezek meg három kívánságot teljesítenek. Mindegyikünkre jut egy. Mit szólsz, Dainty? Nem kívánnád azt, hogy a halacska kifizesse az adódat helyetted?

– Dehogynem. De csak azután, hogy valami essen le az égből, és vágja kupán azt a dopplert. És még hogy...

– Állj, állj. Nekünk is van kívánságunk. Én azt szeretném, ha a hal megszúrná nekem a ballada befejezését. És te, Geralt?

– Hagyj békén, Kökörcsin.

– Ne rontsd el a multságunkat, vaják. Mondd, mit kívánnál?

A vaják felállt.

– Azt szeretném – mormolta –, ha az, hogy e pillanatban épp próbálnak minket bekeríteni, félreértésnek bizonyulna.

A szökőkúttal szemben nyíló sikátorból négy feketébe öltözött, kerek børsapkát viselő illető lépett ki, és lassan a medence felé indultak. Dainty körbenézett, aztán halkán elkáromkodta magát.

A hátuk mögötti utcácskából még négyen léptek elő. Ezek nem jöttek közelebb, csak szétszóródva lezárták a sikátort. A kezükben különös kinézetű korongokat tartottak, amik mintha feltekert kötélrészletek lettek volna. A vaják körbenézett, és vállát megmozgatva a helyére igazította a hátán átvetett kardot. Kökörcsin felnyögött.

A fekete illetők háta mögül egy alacsony, fehér kaftánt és rövid, szürke felöltőt viselő férfi bontakozott ki. Nyakában az aranylánc lépései ritmusára fel-felragyogott, sárgásan verve vissza a fényt.

– Chappelle... – jajdult fel Kökörcsin. – Ez Chappelle...

A hátuk mögött a fekete ruhás illetők lassan a szökőkút felé indultak. A vaják a kardjáért nyúlt.

– Geralt, ne – suttogta Kökörcsin közelebb csúsztatva. – Az istenekre, nehogy fegyvert ránts. Ez a templomórség. Ha ezekkel szembeszegülünk, nem jutunk ki élve Novigradból. Hozzá se érj a kardodhoz.

A fehér kaftános férfi fürgé léptekkel közeledett feléjük. A feketébe öltözött alakok követték, menetoszlopban zárva körül a medencét, és elfoglalták gondosan megválasztott, stratégiai helyzetüket. Geralt kissé előre dőlve, éberén figyelte őket. A furcsa tekercsek nem egyszerű korbácsok voltak, ahogy kezdetben sejtette. Hanem lamiák.

A fehér kaftános férfi egyre közeledett.

– Geralt – suttogta a bárd. – Az összes istenekre, ne veszítsd el a fejed...

– Nem hagyom, hogy hozzám érjenek – morogta a vaják. – Nem hagyom, hogy hozzám érjenek, akárhik is legyenek ezek. Légy óvatos, Kökörcsin... Ha elkezdődik, rohanjatok, ahogy a lábatok bírja. Én majd lefoglalom őket... egy ideig...

Kökörcsin nem válaszolt. Lantját a vállára vetve mélyen meghajolt a férfi előtt, akinek fehér kaftánját arany- és ezüstcérnával gazdagon hímzett aprólékos, mozaikszerű minta díszítette.

– Méltóságos Chappelle...

A Chappelle-nek nevezett férfi megállt, és végigmérte őket. Geralt észrevette, hogy acélszínű szeme undorítóan hideg volt. A homloka sápadt és betegesen verejtékes volt, az arcán pedig szabálytalan, vörös foltokban ütközött ki a pír.

– Dainty Biberveldt, a kalmár – szólalt meg. – A tehetséges Kökörcsin. És Ríviai Geralt, az oly ritka vajákmesterség képviselője. Régi ismerősök találkozója? Nálunk, Novigradban?

Senki sem válaszolt.

– Rendkívül szerencsétlennek tartom ama tényt – folytatta Chappelle –, hogy feljelentést tettek maguk ellen.

Kökörcsin kissé elsápadt, a félszerzetnek összekoccantak a fogai. A vaják nem nézett Chappelle-re. Le sem vette a szemét a szökökutat körbekerítő børsapkás, fekete figurák fegyveréről. A legtöbb Geralt által ismert országban a szöges lamia, vagyis az úgynevezett mayheni korbács készítése és birtoklása szigorúan tiltott volt. Novigrad sem volt ez alól kivétel. Geralt látott már olyanokat, akiket lamiával csaptak arcon. Azokat az arcokat lehetetlen volt elfelejteni.

– A Lándzsahegyhez címzett vendégfogadó tulajdonosa – folytatta Chappelle – volt olyan arcátlan, hogy azzal vádolja kegyelmeteket, hogy egy démonnal paktálnak, egy szörnyeteggel, melyet váltánynak vagy vexlingnek neveznek.

Senki sem válaszolt. Chappelle összefonta kezét a mellén, és jeges tekintettel fürkészte őket.

– Kötelességemnek éreztem, hogy értesítsem magukat eme feljelentés tényéről. Egyúttal tudatom, hogy az említett fogadós tömlöcbe vettetett. Felmerült a gyanúja, hogy serital avagy tömény szesz befolyása alatt beszélt félre. Csakugyan, mit ki nem találhatnak az emberek! Először is, vexlingek nincsenek. Csupán a babonás parasztok képzeletének szüleményei.

Senki sem fűzött hozzá semmit.

– Másodszor, miféle vexling venné a bátorságot, hogy közel kerüljön egy vajához – mosolyodott el Chappelle –, aztán ne vágják le azon nyomban? Igaz? Tehát a fogadós vádaskodása nevetséges volna, ha nincs egy fontos részlet.

Chappelle bólintott, igen hatásos szünetet tartva. A vaják hallotta, amint Dainty lassan kiereszti az imént mély lélegzettel a tüdejébe szívott levegőt.

– Igen, egy fontos részlet – ismételte meg Chappelle. – Mégpedig az, hogy eretnekséggel, szentségtörő istenkáromlással van dolgunk. Hiszen nyilvánvaló, hogy semmiféle, de egyáltalán semmiféle vexling vagy más szörnyeteg sem volna képes akár csak megközelíteni is Novigrad falait, mivel itt tizenkilenc szentélyben lobog az Örök Tűz, melynek szent ereje a várost védelmezi. Aki azt állítja, hogy vexlinget látott a Lándzsahegyben, kőhajításnyira az Örök Tűz legfőbb oltárától, az egy istenkáromló eretnek, kinek kijelentését vissza kell vonnia. És hogyha nem kívánná visszavonni, akkor a segítségére leszünk ebben, erőnkhez és eszközeinkhez mérten, melyekből, higgyenek nekem, akad számomra a tömlöcben. Úgyhogy, amint látják, nincs miért aggódni.

Kökörcsin és a félszerzet arckifejezése határozottan arról árulkodott, hogy más véleményen vannak.

– Egyáltalán nincs hát miért aggodalmaskodni – ismételte Chappelle. – Az urak bántódás nélkül elhagyhatják Novigradot. Nem fogom magukat feltartóztatni. Azonban ragaszkodnom kell ahhoz, hogy a fogadós sajnálatra méltó kitalációit ne terjesszék kegyelmetek, és ne

tárgyalják meg széles körben ezt az esetet. Azon véleménynyilvánítást, mely megkérdőjelezhetné az Örök Tűz isteni hatalmát, mi, az egyház szerény szolgálói kénytelenek volnánk eretnekségként kezelni, annak minden következményével együtt, méghozzá a szándéktól függetlenül. Kegyelmetek vallási meggyőződése, bármilyen is legyen, és melyeket tiszteletben tartok, nem számítanak. Higgyenek, amiben akarnak. Én mindaddig elnéző maradok, amíg valaki az Örök Tűzet tiszteli, és nem káromolja. Ha pedig káromolja, akkor máglyára vettetem, és kész. Novigrad városában mindenki egyenlő a törvény előtt. És a törvény is ugyanaz mindenkire nézve: mindenki, aki az Örök Tűzet meggyalázza, máglyára vettetik, vagyona pedig elkobzásra kerül. De elég ebből. Ismétlem, mindenféle bántódás nélkül átléphetik Novigrad kapuit. A legjobb...

Chappelle kissé elmosolyodott, mohó grimaszra szívtá arcát, és körbenézett a terecskén. Az a néhány járókelő, aki a jelenetet figyelte, felgyorsította lépteit, és gyorsan félrerántotta fejét.

– ...a legjobb – fejezte be Chappelle –, a legjobb az volna, ha most azonnal tennék. Késlekedés nélkül. Természetesen a mélyen tisztelt Biberveldt kalmár esetében eme „késlekedés nélkül” azt jelenti, „az adózási kérdések rendezését követően késlekedés nélkül”. Köszönöm az urak nekem szentelt idejét.

Dainty félrefordult, és hangtalanul tátogni kezdett. A vajáknak kétsége sem fért hozzá, hogy ez a hangtalanul kiejtett szó a „kurafi” volt. Kökörcsin bambán vigyorogva eresztette le a fejét.

– Vaják uram – szólalt meg hirtelen Chappelle. – Ha volna szíves, egy szóra négyszemközt.

Geralt közelebb lépett, Chappelle kissé előre nyújtotta kezét. Ha hozzáér a könyökömhöz, leütöm, gondolta a vaják. Leütöm, ha addig élek is.

Chappelle nem érintette meg Geralt könyökét.

– Vaják uram – mondta halkán, hátat fordítva a többieknek. – Tisztában vagyok azzal, hogy egynémely városok, Novigraddal ellentétben, nem lehetnek az Örök Tűz isteni gondviselésének részesei. Tegyük fel hát, hogy egy vexlinghez hasonló szörnyeteg garázdálkodik az egyik ilyen városban. Kíváncsi volnék, hogy ilyen esetben mennyiért vállalná, hogy élve fogja el a vexlinget?

– Nem szegődöm el szörnyekre vadászni sűrűn lakott városokban – vontá meg a vállát a vaják. – Olyasvalaki láthatná kárát, akinek köze sincs az ügyhöz.

– Ennyire érdekelne az ártatlanok sorsa?

– Ennyire. Merthogy rendszerint engem tesznek felelőssé a sorsukért. És fenyegetnek a következményekkel.

– Értem. De nem volna az ártatlanok sorsa feletti aggodalom fordítottan arányos a díjazás mértékével?

– Nem volna.

– Ez a hangnem, vaják, nem tetszik nekem túlságosan. De annyi baj legyen, értem, mit akarsz ezzel a hanggal sugalmazni. Azt sugalmazod, hogy nem szeretnéd elvégezni... azt, amire megkérhetnélek, így hát a fizetség mértéke nem bír jelentőséggel. Na és a fizetség módja?

– Nem értem.

– Azt én nem hiszem.

– De mégis.

– Pusztán elméleti síkon – mondta Chappelle halkán, nyugodtan, és hangjában nyoma sem volt haragnak vagy fenyegetésnek –, lehetséges volna, hogy a szolgálataidért járó fizetség volna a garancia arra, hogy te és a barátaid élve juttok ki ebből... ebből a feltételezett városból. Akkor mi lenne?

– Erre a kérdésre – mosolyodott el undokul a vaják – nem lehet elméletben megfelelni. A helyzetet, amelyről beszél, méltóságos Chappelle, át kellene ültetni a gyakorlatba. Egyáltalán nem sietnék így tenni, de ha kénytelen leszek... Ha nem lesz más választásom... Kész vagyok elpróbálni.

– Hm, még az is lehet, hogy igazad van – felelte szenvtelenül Chappelle. – Túl sokat elmélkedünk. Ami ellenben a gyakorlatot illeti, látom, hogy nem kerül sor az együttműködésre. Talán jobb is így? Mindenesetre remélem, hogy mindez nem fog közöttünk nézeteltéréshez vezetni.

– Magam is – szólta Geralt – hasonló reményt éltetek.

– Hát akkor hadd éltesse minket ez a remény, Ríviai Geralt. Tudod, mi az Örök Tűz? A ki nem alvó láng, a túlélés szimbóluma, a sötétségben mutatott út, a fejlődés, a szebb holnap hírnöke? Az Örök Tűz, Geralt, a remény. Mindenki, kivétel nélkül mindenki számára. Mert ha van valami, ami közös... számodra, számomra... a mások számára... az a valami épp a remény. Emlékezz erre. Örülök, hogy megismerhettelek, vaják.

Geralt egy szó nélkül, mereven meghajolt. Chappelle egy percig még figyelte, aztán erélyesen sarkon fordult, és átmasírozott a téren, egy pillantást sem vetve a kíséretére. A lamiával felfegyverkezett férfiak szabályos alakzatba zárkózva indultak utána.

– Ó, édes jó anyukám – nyöszörgött Kökörcsin, ijedten nézve a távozók után. – Micsoda szerencsénk volt. Már ha ez a vége. Már ha nem kapnak el minket azonnal...

– Nyugodj meg – szólta rá a vaják –, és hagyd abba a nyivákolást. Hiszen semmi se történt.

– Tudod, ki volt ez, Geralt?

– Nem.

– Ez Chappelle volt, a biztonságügyi helytartó. Novigrad titkosszolgálatja az egyház fennhatósága alá tartozik. Chappelle nem pap, hanem a hierarcha szürke eminenciása, a legnagyobb hatalmú és legveszedelmesebb ember a városban. Mindenki, még a Tanács és a céhek is reszketnek előtte, mint a nyárfalevél, mert ez első osztályú gazember, Geralt, aki úgy megrészegült a hatalomtól, mint pók a légyvértől. Még ha csak halkan is, de azért szerte a városban beszélik, mire is képes. Nyom nélkül eltűnt emberek. Hamis vádak, kínzások, orgyilkosság, terror, zsarolás és közönséges rablás. Kényszer, csalás és botrányok. Az istenekre, szép kis históriába kevertél bele bennünket, Biberveldt.

– Szállj le rólam, Kökörcsin – fakadt ki Dainty. – Épphogy neked nincs mitől félned. Senki sem bánt egy trubadúrt. Valami számomra ismeretlen okból érinthetetlenek vagytok.

– Még az érinthetetlen költő is – nyögött föl Kökörcsin, aki még mindig sápadt volt – bezuhanhat itt Novigradban egy elszabadult kocsi elé, halálos mérgezést kaphat a haltól, vagy szerencsétlenül árokba fulladhat. Chappelle az ilyen balesetek szakértője. Azt, hogy egyáltalán szóba állt velünk, már önmagában hallatlan dolognak tartom. Egy valami biztos, nem ok nélkül tette. Valamiben sántikál. Meglátjátok, egy szempillantás alatt belekever bennünket valamibe, láncra vernek és elvonszolnak minket, hogy megkínózzanak a törvény nevében. Itt így megy ez!

– Abban, amit mond – mondta a félszerzet Geraltnak – nem kevés az igazság. Vigyáznunk kell. Hogy ezt a gazember Chappelle-t még hordja a hátán a föld! Évek óta azt beszélik róla, hogy beteg, hogy megüti a guta, és mind arra várnak, mikor harap már végre fűbe...

– Hallgass, Biberveldt – sziszegte riadtan a trubadúr, és körbenézett –, mert még valaki meghallja. Nézzétek, hogy bámul minket mindenki. Menjünk innen, én mondom nektek. És azt tanácsolom, vegyük komolyan, amit Chappelle mondott nekünk a dopplerről. Én példának okáért életemben nem láttam semmiféle dopplert, és ha szükséges, megesküszöm erről a Szent Tűzre is.

– Nézzétek – szólalt meg hirtelen a félszerzet. – Valaki rohan felénk.

– Meneküljünk! – kiáltott fel Kökörcsin.

– Csak nyugalom, nyugalom – mosolyodott el szélesen Dainty, és ujjaival a hajába túrt. – Ismerem. Ez Pézsma, egy itteni kereskedő, a Céh kincstárnoka. Voltak közös üzleteink. Hé, nézzétek, milyen képet vág! Mintha a gatyájába tojt volna. Hé, Pézsma, engem keresel?

– Az Örök Tűzre esküszöm – zihálta Pézsma, ahogy hátratolta fejen a rókabőr sapkát, és megtörölte ruhája ujjával a homlokát. – Biztos voltam benne, hogy magukkal hurcolnak a barbakánba. Bizony mondom, kész csoda. Csodálom, hogy...

– Kedves tőled – szakította félbe a félszerzet csipkelődve –, hogy így csodálkozol. Örvendeztess meg minket még inkább azzal, hogy elmondod, miért.

– Ne tessed a hülyét, Biberveldt – ráncolta össze a homlokát Pézsma. – Mostanra az egész város tudja, micsoda üzletet csináltál a bíbortetűvel. Már mindenki erről beszél, látod, nyilván eljutott a híre a hierarchához, meg Chappelle-hez, hogy milyen nagy eszed van, hogy milyen ravaszul is húztál hasznót abból, ami Povissben történt.

– Mit hadoválsz itt össze, Pézsma?

– Ó, az istenekre, nem hagynád abba, Dainty, ne add itt nekem, hogy nem szereted a túrós rétest. Vettél bíbortetűt? Fityingekért, ha egyszer öt húsz volt vékája? Vettél. Kihasználta, hogy sovány a kereslet, és a val váltókkal fizettél, egyetlen fillér készpénzt sem fektettél bele. És mi lett? Egyetlen nap alatt túladtál az egész rakományon, négyszeres áron, helyben fizetve. Tán még nem lesz pofád azt állítani, hogy véletlen, hogy pusztá szerencse? Hogy amikor megvetted a bíbortetűt, semmit sem tudtál a puccsról Povissben?

– Hogy mi? Miről beszélsz?

– Puccsot hajtottak végre Povissben! – kiabálta Pézsma. – Meg kitört az a, na, hogyan mondják... korhadalom! Rhyd királyt megbuktatták, mostan a Thyssen-klán van uralmon! Rhyd udvara, nemessége és hadserege kéket hordott, úgyhogy az ottani szövödék is csak az indigót vették. A Thyssenek színe meg a skarlát, úgyhogy az indigó olcsó lett, a bíbortetű ára meg az egekbe szökött, és akkor kiderült, hogy te vagy az, Biberveldt, aki rátette a mancsát az egyetlen elérhető szállítmányra! Ha!

Dainty komor ábrázattal hallgatott.

– Ravasz, Biberveldt, nem mondom – folytatta Pézsma. – És senkinek egy szót se, még a barátaidnak se. Ha nekem mondtál volna valamit, mind kereshettünk volna, tán még közös faktoriát is alapíthattunk volna. De te inkább magad akartad, suttyomban. Ahogy tetszik, de most már te se számítsál ám énram! Az Örök Tűzre, igaz az, hogy minden félszerzet önző semmirekellő és szaros kutya. Nekem Vimme Vivaldi sosem avalizál váltót, neked meg? Azonnal. Ti mind egy húron pendültök, ti átkozott másfajúak, ti pestises félszerzetek meg törpök. Vigyen el titeket a fene!

Pézsma kiköpött, sarkon fordult, és faképnél hagyta őket. Dainty elgondolkodva meg vakarta a fejét, hogy csak úgy sercegett az üstöke.

– Valami kezd nekem derengeni, fiúk – mondta végül. – Már tudom, mit kell tennünk. A bankba megyünk. Ha valaki képes kiigazodni ezen az egészen, akkor az a valaki az én bankár ismerősem, Vimme Vivaldi.

III

– Másnak képzeltem a bankot – suttogta Kököröcsin a helyiségben körbenézve. – Hol tartják ezek itt a pénzt, Geralt?

– Ördög tudja – válaszolta halkán a vaják, igyekezve eltakarni kabátja ujján a szakadást. – Talán a pincében?

– Egy szart. Körülnéztem. Itt nincs pince.

– Akkor biztos a padláson.

– Uraim, fáradjanak az irodámba – szólt Vimme Vivaldi.

A hosszú asztaloknál ülő fiatalemberek és meghatározhatatlan korú törpök azzal voltak elfoglalva, hogy számjegyek és betűk soraival töltsék meg a pergameníveket. Egytől egyig előre görnyedtek, és kissé kinyújtották a nyelvüket. Pokolian egyhangúnak tűnt a vajáknak ez a munka, de láthatóan kivétel nélkül lekötötte a dolgozókat. A sarokban egy alacsony széken kolduskinézetű öregember ült, és tollakat hegyezett. Lassan haladt.

A bankár gondosan bezárta az iroda ajtaját, végigsimította hosszú, fehér, gondozott szakállát, amit itt-ott atramentum foltozott, és megigazította bordó bársonyzekéjét, amit csak nehezen tudott begombolni tekintélyes méretű hasán.

– Tudja, Kökörcsin uram – mondta a pergamenekkel megrakott, hatalmas mahagóniasztal mellé ülve. – Teljesen másnak képzeltem magát. Merthogy ismerem a maga dalait, ismerem, hallottam. Wanda királykisasszonyról, aki a Duppa-folyóba ölte magát, mert senki sem akarta. És a jégmadárról, ami árnyékszékbe esett...

– Az nem az enyém – vörösödött el dühében Kökörcsin. – Sohasem írtam ilyesmit!

– Á. Akkor bocsánatot kérek.

– Akkor talán rátérhetnénk a tárgyra? – szólt közbe Dainty. – Az idő sürget, ti meg hülyéskedtek. Komoly bajban vagyok, Vimme.

– Ettől féltem – csóválta a törp a fejét. – Emlékszel, figyelmeztettelek. Biberveldt. Megmondtam neked három napja, hogy ne fektesd a pénzed abba az avas halolajba. Mit ér az, ha olcsó, a nominális érték nem számít, csak az a fontos, mekkora lesz a haszonhányad a viszonteladásnál. Ugyanez érvényes a rózsaolajra, a viaszra, meg azokra az agyagtálakra. Mi ütött beléd, Dainty, hogy ilyen szarokat veszel össze, ráadásul helyben, készpénzzel, ahelyett, hogy az eszedre hallgatnál, és akkreditívvel vagy váltóval fizetnél? Megmondtam neked, Novigradban pokolian magasak a raktározási költségek, két hét alatt meghaladják az áru értékének a háromszorosát is. Te meg...

– Na – nyögött fel halkán a félszerzet. – Mondd, Vivaldi. Én meg?

– Te meg erre, hogy nincs miért aggódni, mert huszonnégy óra alatt túladsz mindenben. Erre most megjelsz, és hülyén, de lefegyverzően mosolyogva közlöd, hogy bajban vagy. Nem megy, mi? A költségek meg nőnek, mi? He, nem jó ez, nem jó. Hogyan húzzalak ki ebből, Dainty? Ha legalább biztosítottad volna azt a vackot, akkor most elküldethetnék valakit a kancellisták közül, hogy szép csendben gyűjtsa fel a raktárt. De, aranyom, az egyetlen, amit tehetünk, hogy filozofikusan közelítjük meg a dolgot, vagyis azt mondjuk magunknak: „Megette a kutya”. Ilyen az üzlet, egyszer nyersz, másszor veszítesz. Meg aztán mennyi pénz is ez, a csukamájolaj, a viasz meg az olaj. Nevetséges összeg. Beszéljünk a komolyabb tételekről. Mondd meg nekem, kezdek eladni a mimózakérget? Mert az ajánlatok kezdenek beállni öt öthatodon.

– He?

– Süket vagy? – ráncolta össze a homlokát a bankár. – Az utolsó ajánlat pontosan öt öthatod. Remélem, azért jöttél vissza, hogy leüsd. Hetet úgysem kapsz, Dainty.

– Visszajöttem?

Vivaldi megsimogatta a szakállát, és kipiszkálta belőle a kalácsmorzsákat.

– Egy órája jártál itt – felelte nyugodtan –, és arra utasítottál, hogy tartsam hétig. Hétszeres haszon mellett, azon az áron, amennyit fizettél, az két korona és negyvenöt kopper fontjáért. Ez kissé magas, Dainty, még az ilyen tökéletesen eltalált piacon is. Mostanra össze kellett beszéljenek a cserzőműhelyek, és testületileg tartani fogják az árat. A fejemet teszem rá...

Az ajtó kitárult, és az irodába betoppant egy zöld filcsapkás, foltos nyúlprém kabátot viselő, kenderkötéllel felövezett valami.

– Sulimir kalmár két korona tizenötöt ad! – sívította el magát.

– Hat egythatod – váltotta át gyorsan Vivaldi. – Mit csináljunk, Dainty?

– Eladni! – kiáltotta a félszerzet. – Hatszoros haszon, és te még dilemmázol, a szentségit?

Az irodába betoppant egy másik valami, ami sárga sapkát és valami régi zsákra emlékeztető köpönyeget viselt. Ahogyan az első valami is, vagy két rőf magas volt.

– Biberveldt kalmár utasítja, hogy ne adja hét alatt! – kiáltotta el magát, megtörölte ruhaujjával az orrát, és kirohant.

– Aha – törte meg a törp a hosszúra nyúló csendet. – Az egyik Biberveldt megparancsolja, hogy eladjak, a másik Biberveldt közli, hogy várjak. Érdekes helyzet. Mit tegyünk, Dainty? Rögtön rátérsz a magyarázatra, vagy várunk, míg valami harmadik Biberveldt arra nem ad utasítást, hogy pakoljuk a kérget egy gályára, és szállítsuk a Kutyafejűek Országába? He?

– Mi a csoda ez? – dadogta Kökörcsin a zöltsapkás valamire mutatva, ami még mindig ott állt az ajtóban. – Az ördögbe is, mi ez?

– Fiatal manó – felelte Geralt.

– Kétségkívül – erősítette meg szárazon Vivaldi. – Nem egy vén troll. Különbözik meg lényegtelen, micsoda. Na, Dainty, hallgatlak.

– Vimme – felelte a félszerzet. – Nagyon kérlek. Ne tegyél fel kérdéseket. Valami szörnyű dolog történt. Tedd csak fel, és hidd is el, hogy nekem, a keserűfürési Dainty Biberveldtnek, tisztos kalmárnak, fogalmam sincs, mi történik itt. Meséld el nekem mindent, részletesen. Az utolsó három nap eseményeit. Kérlek, Vimme.

– Érdekes – szólt a törp. – Na, de azért a jutalékért, amit kérek, teljesítenem kell a principálisom kívánságait, akármilyenek legyenek is. Hallgasd hát. Megjelentél itt három nappal ezelőtt, lihegve, és letétbe helyeztél nálam ezer koronát, aztán avalizációt kértél egy kétezer-ötszáz-húszas, bemutatóra szóló váltóra. Megadtam neked az avalizációt.

– Biztosíték nélkül?

– Igen. Kedvellek, Dainty.

– Mondd tovább, Vimme.

– A második napon reggel rontottál be nagy dérrel-dúrral, követelve, hogy nyissak akkreditívet egy vizimai bankra. Nem csekély összegre, háromezer-ötszáz koronára. Amennyire emlékszem, a kedvezményezett egy bizonyos Ther Lukokian, más néven Trüffel kellett legyen. Na, én meg nyitottam egy ilyen akkreditívet.

– Biztosíték nélkül – vágta rá a félszerzet; hangjában remény bujkált.

– Az irántad érzett rokonszenvem, Biberveldt – sóhajtott fel a bankár – valahol háromezer korona táján ér véget. Ebben az esetben írásban kertem tőled kötelezettségvállalást, hogy fizetésképtelenség esetén a malom az enyém.

– Milyen malom?

– Az apósod, Arno Hardbottom malma Keserűfürésen.

– Nem megyek haza – jelentette ki komoran, de határozottan Dainty. – Elszegődöm valami hajóra, és kalóznak állok.

Vimme megvakarta a fülét, és gyanakodva nézett rá.

– Eee – mondta. – Hiszen már rég visszavetted és széttepted azt a kötelezettségvállalást. Fizetőképessé vagy. Nem csoda, ilyen haszon mellett...

– Haszon?

– Igaz is, elfelejtettem – morogta a törp. – Semmin sem lett volna szabad csodálkoynom. Jó vásárt csináltál a bíbortetűvel, Biberveldt. Mert tudod, Povissben puccsra került sor...

– Már hallottam – szakította félbe a félszerzet. – Az indigó olcsó lett, a bíbor drágult. Én meg kerestem rajta. Igaz ez, Vimme?

– Igaz. Itt van nálam letétben hatezer-háromszáznegyvenhat koronád és nyolcvan kopperod. Nettó, a jutalékom és az adók levonása után.

– Befizetted utánam az adót?

– Már hogyan ne – csodálkozott Vivaldi. – Hiszen egy órája jártál itt, és közölted, hogy fizessem be. A kancellista már át is vitte a teljes összeget a városházára. Úgy ezerötszáz körül, mert nyilvánvalóan a lovak eladása is beleszámított.

Az ajtó nagy csattanással kinyílt, és az irodába betoppant valami egy nagyon mocskos sapkában.

– Két korona harminc! – kiáltotta. – Hazelquist kalmár!

– Nincs eladás! – üvöltött fel Dainty. – Jobb árra várunk! Tűnés, mind a kettő, irány vissza a tőzsdére!

A két manó elkapta a rézpénzeket, amiket a törp dobott oda nekik, és tovább álltak.

– Igeen... Hol is tartottam? – töprengett Vivaldi egy hatalmas, különös formájú ametiszt-kristállyal játszva, amit papírnehezéknek használt. – Aha, a váltóért vett bíbortetűnél. A hitellel meg, amit említettem, arra kellett neked, hogy megvásárolj egy nagy rakomány mimózakérget. Rengeteget vettél, és elég olcsón, harmincöt kopperért fontját, egy zangvebári alkusztól, valami Trüffeltől vagy Szömöröcsöktől. Tegnap futott be a gálya a kikötőbe. És akkor kezdődött.

– El tudom képzelni – nyögött fel Dainty.

– Mihez van valakinek szüksége mimózakéregre? – Kökörcsin nem bírta megállni.

– Semmihez – morogta komoran a félszerzet. – Sajnos.

– A mimózakéreg, költő uram – világosította fel a törp – a bőrök feldolgozásához használt cserzőanyag.

– Már ha valaki volna olyan hülye – szólt közbe Dainty –, hogy mimózakérget vegyen a tengerentúlról, amikor Temeriában potom pénzért meg lehet venni a tölgyét.

– És épp itt van a vámpír elásva – mondta Vivaldi. – Mert Temeriában épp most hirdették ki a druidák, hogy ha az emberek nem hagynak fel azonnal a tölgyek pusztításával, sáska- és patkányjárást szabadítanak az országra. A druidákat támogatják a driádok is, és az ottani királynak a driádok a gyengéi. Röviden: tegnap óta teljes embargó van érvényben a temeriai tölgyre, ezért a mimóza drágul. Jók voltak az értesüléseid, Dainty.

A kancellária felől dobogás hallatszott, aztán berobbant az irodába egy zöltsapkás, lihegő valami.

– Méltóságos Sulimir kalmár... – zihálta a manó – utasított, hogy ismétljem el: Biberveldt kalmár, a félszerzet, egy igazi sörtés vaddisznó, spekuláns és szélhámos, és hogy ő, Sulimir, azt kívánja Biberveldtnek, hogy verje ki a sömör. Két korona negyvenötöt ad, és ez az utolsó szava.

– Eladni – közölte erélyesen a félszerzet. – Indulj, pöttöm, szaladj, és erősítsd meg. Számolj, Vimme.

Vivaldi benyúlt a pergamentekercs alá, és előhúzott egy apró törpabakuszt. Igazi kis csecsebecse volt; az emberek által használt számolóeszközökkel ellentétben a törpök kisebb abakuszainak formája áttört piramisra emlékeztetett. Vivaldi abakuszát azonban aranyszálakból készítették, melyeken szögletesre csiszolt, egymásba illeszkedő rubin-, smaragd-, ónix- és feketeachát-rögöket lehetett félrehúztatni. A törp vaskos ujjá gyors, ügyes mozdulataival tologatta kis ideig az ékköveket, fel, le, oldalra.

– Az annyi, mint... hmm, hmm... A költségek és a jutalékom levonásával... Adólevonással... Igeen. Tizenötezer-hatszázhuszonkét korona és huszonöt kopper. Nem rossz.

– Ha jól számolok – mondta lassan Dainty Biberveldt akkor összesen, nettó, nálad kell hogy legyen...

– Pontosan huszonegyezer-kilencszázhatvankilenc koronádnak és öt kopperodnak. Nem rossz.

– Nem rossz? – kiáltott fel Kökörcsin. – Nem rossz? Ennyiért lehet venni egy nagyobbacska falut vagy egy kisebb várat! Én még életemben nem láttam ennyi pénzt együtt!

– Én sem – felelte a félszerzet. – De csak ne ragadtassuk el magunkat, Kökörcsin. A helyzet az, hogy ezt a pénzt még senki sem látta, és nem tudni, meglátja-e valaha is.

– Ugyan már, Biberveldt – legyintett a törp. – Honnan ezek a komor gondolatok? Sulimir készpénzzel vagy váltóval fizet, márpedig Sulimir váltóira van fedezet. Akkor hát miről van szó? Félsz attól, hogy veszteséged lesz azon a büzlő csukamájolajon meg a viaszon? Ilyen nyereség mellett játszva fedezed a veszteségeket...

– Nem erről van szó.

– Akkor hát miről?

Dainty megköszöri torkát, és leengedte göndör fejét.

– Vimme – szólt a padlót bámulva. – Chappelle szaglászik utánunk.

A bankár cuppantott egyet.

– Kellemetlen – vetette oda. – De számítani lehetett rá. Tudod, Biberveldt, az információk, amiket ezekhez a tranzakciókhoz felhasználtál, nemcsak kereskedelmi, hanem politikai jelentőségűek is. Arról, hogy mi készülődik Povissben és Temeriában, senki sem tudott, Chappelle sem, márpedig Chappelle szeret a dolgokról elsőként értesülni. Így hát most, képzelheted, azon töri a fejét, honnan szedted. És azt gondolom, hogy mostanra kitalálta. Mert én is kitaláltam.

– Érdekes.

Vivaldi végignézett Kökörcsinen és Geralton, és elfintorította pisze orrát.

– Érdekes? Az érdekes az, amilyen társaságban jársz, Dainty – felelte. – Trubadúr, vaják és kalmár. Gratulálok. Kökörcsin úr megfordul itt-ott, még királyi udvarokban is, és bizonyára nem hiába hegyezi a fülét. Na de a vaják? Testőrnek? Vagy az adósaid ijesztgetésére?

– Sietősen levont következtetések, Vivaldi uram – szók közbe hűvösen Geralt. – Nem tartozunk egy társasághoz.

– Én pedig – vörösödött el Kökörcsin – nem hegyezem a fületem. Költő vagyok, nem pedig kém!

– Sok mindent beszélnek – fintorodott el a törp. – Nagyon sok mindent, Kökörcsin uram.

– Hazugság! – kiáltotta a trubadúr. – Egy nagy szart!

– Jól van már, elhiszem, elhiszem. Csak azt nem tudom, Chappelle el fogja-e hinni. De, ki tudja, lehet, hogy az egész magától feledésbe merül. Én mondom neked, Biberveldt, hogy az utolsó szélütése óta Chappelle nagyon megváltozott. Lehet, hogy megcsapta a halál szele, és félelmében elgondolkodott? Egy szóval, ez már nem az a Chappelle. Valahogy olyan udvarias lett, megértő, nyugodt és... és már-már tisztességes.

– Eeee – felelte a félszerzet. – Chappelle, tisztességes? Udvarias? Az lehetetlen.

– Úgy van, ahogy mondom – válaszolta Vivaldi. – És ahogy mondom, úgy is van. Ráadásul most más baja is van az egyháznak, amit úgy hívnak: az Örök Tűz.

– Merthogy?

– Ahogy mondják, mindenhol lobognia kell az Örök Tűznek. Mindenhol, az egész környéken, a tűznek szentelt oltárokat kell állítani. Rengeteg oltárt. Ne kérdezz a részletekről, Dainty, nem igazán ismerem ki magamat az emberi babonákon. De tudom, hogy az összes pap, köztük Chappelle is, szinte mással sem foglalkozik, csak azokkal az oltárokkal meg azzal a tűzzel. Nagy előkészületek zajlanak ott. Az adók az egekbe szöknek, abban biztos lehetsz.

– Na – mondta Dainty. – Sovány vigasz, de...

Az iroda ajtaja ismét felpattant, és a szobába megint csak beesett a vajáknak már ismerős zöldsapkás és nyúlbundás valami.

– Biberveldt kalmár – közölte – meghagyta, hogy vegyenek még több edényt, ha elfogyna. Az ár nem fontos.

– Remek – mosolyodott el a félszerzet, de a mosolya egy veszett vadmacska vicsorgó pofájára emlékeztetett. – Veszünk egy halom edényt, Biberveldt kalmár kívánsága számunkra parancs. Mit kellene még beszerezniünk? Káposztát? Kátrányt? Vaszgerekblyét?

– Továbbá – mondta rekedt hangon a bundás valami –, Biberveldt kalmár harminc korona készpénzt kér, mert le kell fizetnie valakit, ennie kell és sört innia, de a Lándzsahegyben valami három akasztófáraló ellopta az erszényét.

– Aha. Három akasztófáraló – felelte elnyújtott hangon Dainty. – Hát igen, úgy tűnik, ez a város tele van akasztófáralókkal. És hol is van most, ha szabad kérdezni, a méltóságos Biberveldt kalmár?

– Hol volna – vágta rá szívgva a valami –, ha nem a Nyugati Bazárban.

– Vimme – mondta ellenségesen Dainty. – Ne tegyél fel kérdéseket, de keríts nekem valahonnan egy masszív, vaskos husángot. Elmegyek a Nyugati Bazárba, de hát oda husáng nélkül nem mehetek. Kicsit túl sok ott az akasztófáraló meg a tolvaj.

– Husángot, azt mondod? Keríték. De Dainty, egy dolgot szeretnék megtudni, mert nagyon gyötör a kíváncsiság. Megállapodtunk, hogy nem teszek fel kérdéseket, úgyhogy nem kérdezek, csak találgatok, te pedig megerősíted vagy meghazudtolod. Rendben van?

– Találgass.

– Az az avas csukamájolaj, a rózsaoilaj, a viasz és a tálak, az a nyavalyás madzag, mind csak taktikai fogás, ugye? Szeretted volna elterelni a konkurencia figyelmét a bíbortetűről és a mimózáról? Zavart idézni elő a piacon? He, Dainty?

Az ajtó hirtelen kinyílt, és az irodába berohant valami sapka nélküli.

– Sóska jelenti, hogy minden készen áll! – kiabálta vékony hangon. – Kérdi, öntsük-e?

– Öntsük! – harsogta a félszerzet. – Öntsük azonnal!

– A vén Rhundurin rőt szakállára! – kiáltott fel Vimme Vivaldi, ahogy a manó mögött becsukódott az ajtó. – Semmit sem értek. Mi történik itt? Mit öntsetek? És hová öntsetek?

– Fogalmam sincs – ismerte be Dainty. – De az üzletnek, Vimme, pörögnie kell.

IV

Miután Geralt nagy nehezen átfurakodott az embertömegben, egyenesen egy standnál lyukadt ki, amit a lenyugvó nap fénysugaraiban vörösen szikrázó rézlábasokkal, bográcsokkal és serpenyőkkel aggattak körbe. Az asztal túloldalán egy olajzöld csuklyás, nehéz főkabór lábbelivel viselő, rőt szakállú törp állt. A törp arca szemmel láthatóan fásultságról árulkodott – röviden szólva, úgy festett, mint aki pillanatokon belül szemen köpi az áru között válogató kliensét. Az ügyfél melle hullámozott, lobogtatta arany fűrtöcskéit, és mindeközben szakadatlan szóáradattal sújtotta a törpöt, melynek nem volt se vége, se hossza.

Az ügyfél ugyanis nem volt más, mint maga Vespula, akit Geralt csak parittyaként ismert. Nem várta meg, hogy felismerje, gyorsan visszaolvadt a tömegbe.

A Nyugati Bazár élettől lüktetett, a csödületen keresztülvető út a galagonyabokrokra való átvergődésre emlékeztetett. Lépten-nyomon belekapaszkodott valami a ruhaujjába és a nadrágszárába – hol gyerekek, akik elveszítették az anyukájukat, amikor azok az italméréses sátraktól ráncigálták el az apákat, hol spiclik az őrszobától, hol árusok, akik láthatatlanná tévő sapkákkal, afrodiziákumokkal és cédrusfába faragott, disznó jelenetekkel sefteltek. Geralt abbahagyta a mosolygást, és inkább káromkodni kezdett, mindeközben jó hasznát véve a könyökének is.

Lantszót hallott, és ismerős, gyöngyöző kacajt. A hangok egy mesésen tarka stand felől szálltak fel, amin a következő felirat díszelgett: „Csodák, amulettek és halcsali – nálunk megtalálja”.

– Mondta már valaki a kisasszonynak, hogy milyen csinos? – kiáltotta Kököröcsin, aki az asztalon ülve vidáman lóbálta a lábát. – Nem? Az lehetetlen! Ez a vakok városa, nem más, mint a vakok városa. Gyerünk, jó emberek! Ki akar hallani egy balladát a szerelemről? Aki szeretne meghatódni és gazdagodni lelkében, dobjon hát a kalapba egy érmét! Mivel, na mivel

jössz itt, te kis szaros? A rezet tartsd meg a koldusoknak, ne sértegetsz itt rézzel engem, a művészt. Én még tán megbocsátok, de a művészet soha!

– Kökörcsin – szólította meg Geralt közelebb lépve. – Úgy emlékszem, azért váltunk szét, hogy megkeressük a dopplert. Te meg itt koncertet rendezel. Nem szégyen neked vén koldus módjára, vásárban énekelni?

– Szégyen? – csodálkozott el a bárd. – Az a fontos, mit és hogyan énekelsz, nem az, hogy hol. Különben is, éhes vagyok, és a stand tulajdonosa ebédet ígért cserébe. Ami pedig a dopplert illeti, keressétek magatok. Én alkalmatlan vagyok a hajszára, a verekedésre meg az önbíráskodásra. Én költő vagyok.

– Jobban tennéd, ha kerülnéd a feltűnést, te költő. Itt van a jegyesed, akadhat még gondod.

– A jegyesem? – pislogott Kökörcsin idegesen. – Kiről beszélsz? Mert van néhány.

A kezében rézserpenyőt szorongató Vespula egy rohamozó őstulok lendületével vágott magának utat a népes hallgatóságon keresztül. Kökörcsin felpattant az asztalról, és menekülőre fogta, ügyesen ugrálva át a répával teli kosarak felett. Vespula kitágult orrcimpáival fújtatva a vaják felé fordult. Geralt hátrálni kezdett, de háta a stand falának kemény ellenállásába ütközött.

– Geralt! – kiáltotta Dainty Biberveldt, aki az imént ugrott elő a tömegből, félrelökve Vespulát. – Gyorsan, gyorsan! Láttam! Arra, arra ott, megszökik!

– Még elkaplak titeket, csirkefogók! – kiabálta Vespula, miközben az egyensúlyát próbálta visszanyerni. – Elszámolok még az egész disznó bandáttal! Szép kis társaság! Egy paradicsommadár, egy toprongyos csavargó meg egy szőrös lábú mélynövésű! Megemlegettek még ti engem!

– Erre, Geralt! – kiáltotta Dainty, és futás közben szétrebbentett egy csapat nebulót, akik azzal voltak elfoglalva, hogy itt a piros, hol a pirost játszottak. – Arra, ott, a kocsik közé futott! Kerülj elé balról! Gyorsan!

Üldözőbe vették, miközben őket magukat is üldözték a könyökükkel fellökött árusok és vásárlók szidalmai. Geralt csak valami csoda folytán kerülte el, hogy felbotoljon egy lába elé keveredett taknyos kiskölyökben. Átugrotta, de felborított két heringeshordót, amiért a felbőszült halász a hátára húzott egy élő angolnával, amit épp akkor mutatott meg egy vevőnek.

Amikor észrevették a dopplert, épp egy birkakarám mellett próbált elosonni.

– A másik oldalról! – üvöltött Dainty. – Kerülj elé a másik oldalról, Geralt!

A doppler fel-felvillanó zöld mellényében olyan sebesen rohant végig a kerítés mellett, akár a villám. Nyilvánvalóvá vált, miért nem öltötte fel valaki más formáját. Senki sem tudott fűrészgben egy félszerzet nyomába érni. Senki. Csak egy másik félszerzet. Vagy egy vaják.

Geralt látta, ahogy a doppler porfelhőt verve hirtelen irányt változtat, ahogyan ügyesen eltűnik a vágóhídként és mészárszékként szolgáló nagy sátor elkerítő palánk részében. Dainty is látta. Átugrott a dorongokon, és elkezdte keresztülverekedni magát a karámban összezsúfolt, bégető birkanyájon. Nyilvánvaló volt, hogy nem fog neki sikerülni. Geralt megfordult, és palánk deszkái között átbújva a doppler nyomába eredt. Hirtelen rántást érzett, és meghallotta a szakadó bőr reccsenését, a kabátja pedig a másik hóna alatt is meglehetősen szellős lett hirtelen.

A vaják megállt. Elkáromkodta magát. Kiköpött. És még egyszer elkáromkodta magát.

Dainty berohant a sátorba a doppler után. Kiabálás, ütések zaja, szitokszavak és éktelen láрма hallatszott ki.

A vaják harmadszorra is elkáromkodta magát, ezúttal kivételesen ocsmányan, majd fogát csikorgatva felemelte jobb kezét, és egyenesen a sátorra mutatva Aard jelére görbítette ujjait. A ponyva úgy fűvódott fel, akár a vitorlák az orkánban, belsejéből pedig embertelen üvöltés, dübögés és marhabögés hangzott fel. Aztán a sátor összedőlt.

A doppler a hasán csúszva kúszott ki a ponyva alól, és eliramodott a másik, kisebb sátor felé, ami minden bizonnyal hűtőházként működött. Geralt gondolkodás nélkül felé nyújtotta tenyerét, és hátba találta a Jellel. A doppler úgy zuhant a földre, mint akibe villám csapott, bukfcenet vetett, de azonnal felpattant, és berohant a sátorba. A vaják a sarkában loholt.

A sátor bűzlött a hústól. És sötét volt.

Tellico Lunngrevink Letorte ott állt, erősen zihálva, mindkét kezével egy karón lógó, féldisznóba kapaszkodva. A sátornak nem volt más kijárata, a ponyva pedig erős volt, és sűrűn a földhöz cövekelték.

– Csupa öröm újra találkozni, mimik – szólta Geralt hűvösen.

A doppler nehezen és hörögve vette a levegőt.

– Hagyj engem békén – nyögte ki végre. – Miért üldözöl engem, vaják?

– Tellico – mondta Geralt. – Ostoba kérdéseket teszel fel. Ahhoz, hogy hozzájuss Biberveldt lovaihoz és személyéhez, beverted a fejét, és otthagytad a semmi közepén. Még mindig az ő személyiségét használod, és fütyülsz a bajra, amit neki okozol ezzel. Ördög tudja, mit forgatsz még a fejedben, de én így vagy úgy, de megakadályozlak abban, hogy végrehajtsd a terved. Nem akarlak sem megölni, sem átadni a hatóságoknak, de a városból el kell takarodnod. Gondoskodom róla, hogy eltakarodj.

– És ha nem akarok?

– Akkor talicskán tollak ki, egy zsákban.

A doppler hirtelen felfűvódott, aztán váratlanul fogyni és nyúlni kezdett, göndör, gesztenyeszín fűrtjei fehérré váltak, és addig egyenesedtek, míg a válláig nem értek. A félszerzet zöld mellénye fekete bőrre változva olajosan felcsillant, a karrészén és a kézelőn ezüstszegecsek szikráztak fel. Pufók, pirosposzgás arca megnyúlt és sápadttá vált.

A jobb vállá fölött egy kard markolata nyúlt előre.

– Ne közelíts – szólalt meg rekedt hangon a másik vaják, és elmosolyodott. – Ne közelíts, Geralt. Nem engedem, hogy hozzám éj.

Milyen egy ocsmány vigyorem van, gondolta Geralt a kardja után nyúlva. Milyen egy ocsmány pofám van. Milyen ocsmányul hunyorgok a szememmel. Szóval így festek? Az ördögbe.

A doppler és a vaják keze egyszerre ért a markolathoz, mindkét kard egyszerre csusszant elő hüvelyéből. Mindkét vaják egyszerre tett két gyors, könnyű lépést – egyet előre, egyet oldalra. Mindketten egyszerre emelték fel kardjukat és ejtettek vele rövid, sziszegő körvágást.

Mindketten egyszerre váltak mozdulatlaná ebben a helyzetben.

– Nem tudsz engem legyőzni – hördült fel a doppler. – Mert én te vagyok, Geralt.

– Tévedsz, Tellico – felelte halkan a vaják. – Dobd el a kardod, és térj vissza Biberveldt alakjába. Különben, előre figyelmeztetlek, megbánod.

– Én te vagyok – ismételte meg a doppler. – Nem kerülhetsz fölénybe velem szemben. Nem vagy képes engem legyőzni, mert én te vagyok!

– Még csak fogalmad sincs róla, hogy milyen az én bőrömben, mimik.

Tellico leeresztette kardot szorító kezét.

– Én te vagyok – ismételte.

– Nem – szegült ellen a vaják. – Nem vagy az. És tudod, miért? Mert egy szegény, kicsi, jó szándékú doppler vagy. Egy doppler, aki meg is ölhetne volna Biberveldtet, és eláshatta volna a hulláját a bozótosban, ezáltal teljes mértékben bebiztosítva magát és teljes bizonyosságot szerezve, hogy nem fogják leleplezni, soha, senki, beleértve még a félszerzet feleségét, a híres Gardenia Biberveldtet is. De nem ölted meg, Tellico, mert nem voltál rá képes. Mert egy szegény, kicsi, jó szándékú doppler vagy, akit a barátai Dudunak hívnak. És akárhivé is változzál át, mindig ugyanaz maradsz. Csak azt tudod lemásolni, ami jó bennünk, mert azt, ami rossz bennünk, nem érted. Pontosan ilyen vagy, doppler.

Tellico hátrált, hátát a sátorponyvának támasztotta.

– Ezért – folytatta Geralt – most átváltozol Bibervelddé, és szépen idenyújtod nekem a mancsodat, hogy megköthessselek. Nem vagy képes ellenszegülni nekem, mert én vagyok az, akit képtelen vagy lemásolni. És te ezt nagyon jól tudod, Dudu. Mert hiszen egy perccel ezelőtt magadévá tetted a gondolataimat.

Tellico hirtelen kiegyenesedett, arcvonásai, melyek a vaják arcvonásai voltak, elmosódtak és szétfolytak, fehér haja hullámozni és sötétedni kezdett.

– Igazad van, Geralt – mondta alig kivehetően, mert az ajka épp alakot váltott. – Magamévá tettem a gondolataidat. Rövid időre, de elég volt. Tudod, mit csinállok most?

A vaják bőrkabátja csillogó, búzavirágkék színt öltött. A doppler elmosolyodott, megigazította a fején kócsagtollas, szilvakék kalapját, és meghúzta a vállán átvetett lant szíját. A lantét, ami egy perccel ezelőtt kard volt.

– Megmondom neked, mit csinállok, vaják – nevetett fel Kőkörscsin zengő és gyöngyöző kacajával. – Elindulok szépen, beolvadok a tömegbe, és ott szép csendben átváltozok valakivé, akár egy koldussá. Mert inkább vagyok koldus Novigradban, mint doppler a semmi közepén. Novigrad az adósom, Geralt. Mert ennek a városnak a létrejötte tette tönkre a világot, amiben megélhettünk, ahol élhettünk a magunk természetes formájában. Kiirtottak minket, úgy vadásztak ránk, mint a veszett kutyákra. Egyike vagyok azon keveseknek, akik túléltek. Túl akarok élni, és túl is élek. Régebben, amikor télen a farkasok üldöztek, farkassá változtam, és a falkával futottam hetekig. És túléltem. Most épp ugyanezt csinálom, mert nem szeretnék tovább kószálni a berekben és kidőlt fák üregében telelni, nem akarok örökké éhes lenni, nem akarok szüntelenül célkeresztben lenni. Itt, Novigradban, meleg van, van mit enni, keresethez lehet jutni, és nagyon ritkán lödöznek az emberek nyilakkal egymásra. Novigrad egy farkasfalka. Csatlakozom ehhez a falkához, és túlélem. Érted?

Geralt vonakodva bólintott.

– Adtatok – folytatta a doppler pimasz kőkörscsini mosolyra húzva a száját – némi szerény lehetőséget a törpöknek, félszerzeteknek, manóknak, de még a tündéknek is az asszimilációra. Én miért volnék rosszabb náluk? Miért tagadják meg tőlem ezt a jogot? Mit kellene tennem, hogy ebben a városban élhessek? Talán özikeszemű, selymes hajú és hosszú lábú tündelánnyá kellene változnom? Mi? Mivel jobb egy tünde nálam? Abban, hogy a tündelány látványára az izgalomtól toporogtok, az én látványomtól meg hánynotok kell? Dugjátok fel magatoknak az ilyen érveket. Én akkor is túlélem. Tudom, hogyan. Farkasként futottam, vonyítottam, és megverekedtem a többiekkel a nőstényért. Novigrad lakójaként kereskedni fogok, vesszőkosarat fonni, koldulni vagy lopni, egy leszek közületek, és azt fogom csinálni, amit általában a közületek valók tesznek. Ki tudja, talán meg is nősülök?

A vaják hallgatott.

– Igen, ahogy mondtam – folytatta nyugodt hangon Tellico. – Elmegyek. És te, Geralt, nem próbálsz majd visszatartani, még csak meg sem fogsz moccanni. Mert én, Geralt, egy pillanatra megismertem a gondolataidat. Köztük azokat is, amiket nem ismernél be, amiket még önmagad elől is titkolsz. Mert ahhoz, hogy engem visszatarts, meg kellene ölnöd. Téged viszont a gondolat, hogy hidegvérrel megölj engem, undorral tölt el. Igaz?

A vaják hallgatott.

Tellico ismét megigazította a lant szíját, sarkon fordult, és a kijárat felé indult. Bátran lépdelt, de Geralt látta, ahogy a penge süvítésére várva görcsben áll a nyaka és meggörnyed a válla. Visszacúsztatta a kardot hüvelyébe. A doppler megállt félúton, és visszaneézett rá.

– Viszlát, Geralt – mondta. – Köszönöm.

– Viszlát, Dudu – felelte a vaják. – Sok sikert.

A doppler sarkon fordult, és Kőkörscsin élénk, vidám, ringó lépteivel a nyüzsgő bazár felé indult. Ahogyan Kőkörscsin is, élénken lengette bal karját, és, ahogyan Kőkörscsin is, rávigyorgott a rosszlánnyokra, akik mellett elment. Geralt lassan utána indult. Lassan.

Séta közben Tellico megragadta a lantját, lépteit lelassítva lefogott két akkordot, miután gyakorlott mozdulatai nyomán felcsendült a Geraltnak ismerős melódia. Kissé oldalra fordulva énekelni kezdett.

Épp úgy, ahogy Kökörcsin.

*Visszatér a tavasz, s az útra eső árad
Nap tüze adja át a szívnek melegét
Így kell lennie, hisz mindég bennünk izzik a láng
Az örök tűz, melynek neve remény*

– Ismételd el Kökörcsinnek, ha megjegyezted – kiáltotta. – Mondd meg neki, hogy a „Tél” csapnivaló cím. Ennek a balladának az „Örök Tűz” címet kellene adni. Viszlát, vaják!

– Hé! – harsant fel hirtelen a kiáltás. – Paradicsommadár!

Tellico meglepetten fordult hátra. A kofaasztal mögül vészesen hullámzó keblekkel előttoppant Vespula, és baljóslatú tekintettel mérte végig.

– A ringyók után caplatsz, te szélhámos? – sziszegte egyre izgatóbban hullámozva. – Dalocskákat énekelgatsz, te gazember?

Tellico lekapta a sapkáját, és meghajolt, szélesen vigyorogva azzal a Kökörcsinre jellemző mosolyával.

– Vespula, drágaságom – mondta negédesen. – Mennyire örvendek, hogy látlak. Bocsáss meg nekem, édesem. Tartozom neked...

– Tartozol, tartozol – szakította félbe Vespula hangosan. – És amivel tartozol, rögtön meg is fizeted! Nesze!

A hatalmas rézserpenyő felcsillant a napfényben, és mély, visszhangzó csörömpöléssel a doppler arcának csapódott. Tellico, akinek az arcára elmondhatatlanul ostoba grimasz fagyott, megingott, aztán széttárt karokkal elvágódott; arcvonásai hirtelen változni kezdtek, maszatossá váltak, és elvesztették a bármihez is való hasonlatosságukat. Ezt látva a vaják melléugrott, útközben letépve a standról egy méretes kilimet. Miután a szőnyeget a földre terítette, a dopplert két rúgással rágördítette, és jóllehet fűgén, de szorosan beletekerte.

Végül ráült a csomagra, és megtörölte homlokát. A serpenyőt szorongató Vespula ellenségesen méregette, körülöttük a tömeg egyre sűrűsödött.

– Beteg – mondta a vaják, és kényszeredetten elmosolyodott. – Az ő érdekében tettem. Ne jöjjenek ilyen közel, jó emberek, a szerencsétlennek levegőre van szüksége.

– Hallottátok? – kérdezte nyugodt, de zengő hangon Chappelle, aki váratlanul átfurakodott a tömegen. – Kérem, oszlassák fel a gyülekezést! Kérem, oszoljanak! A gyülekezés tiltott. Pénzbírsággal büntetendő!

A tömeg egy szempillantás alatt minden irányba szétrebbent, csak azért, hogy feltűnhessen az élénk léptekkel és lantszó kíséretében közeledő Kökörcsin. Amikor Vespula meglátta, borzasztó sikolyt hallatott, elhajította a serpenyőt, és rohanva távozott a téren keresztül.

– Mi történt vele? – kérdezte Kökörcsin. – Ördögöt látott?

Geralt felállt a csomagról, ami alig láthatóan mozgolódni kezdett. Chappelle lassan közelebb lépett. Egyedül volt, a testőrségét sehol sem lehetett látni.

– Nem mennék közelebb – mondta halkán Geralt. – Én a maga helyében, Chappelle uram, nem mennék közelebb.

– Azt mondod? – szorította össze Chappelle keskeny ajkát hűvös tekintettel méregetve a vajákat.

– Én a maga helyében, Chappelle uram, úgy tennék, mintha semmit sem láttam volna.

– Valóban, minden bizonnyal – felelte Chappelle. – De nem vagy az én helyemben.

A sátor mögül Dainty Biberveldt szaladt feléjük lihegve és csatakosan. Chappelle-t látva megtorpant, füttyörészve összefonta a kezét a háta mögött, és úgy tett, mintha a magtár tetőszerkezetét csodálná.

Chappelle Geralthoz lépett, nagyon közel. A vaják nem mozdult, csak ráhunyorogott. Egy pillanatig nézték egymást, aztán Chappelle a csomag fölé hajolt.

– Dudu – szólt Kökörcsin a feltekert kilimből kilógó, furcsán alaktalanná vált kordovánbőr cipőjének. – Másold le Biberveldtet, gyorsan.

– Hogy mi? – kiáltott fel Dainty, aki azonnal abbahagyta a magtár bámulását. – Hogy micsoda?

– Halkabban – mondta Chappelle. – Na, Dudu, hogy állsz?

– Máris – hangzott fel egy visszafojtott nyögés a kilimből. – Máris... Azonnal...

A feltekert szőnyegből kilógó kordováncipői szétfolytak és elhomályosultak, aztán egy félszerzet szőrös, meztelen talpaivá alakultak.

– Mássz ki, Dudu – mondta Chappelle. – Te meg, Dainty, maradj veszteg. Az embereknek minden félszerzet ugyanolyan. Nem igaz?

Dainty mormogott valamit érthetetlenül. Geralt, aki még mindig hunyorogott, gyanakodva méregette Chappelle-t. A helytartó viszont felegyenesedett és körbenézett, minek következtében a közvetlen környezetükben kitartó utolsó bámészkodók nyomán csak a fapapucsuk távolba vesző kopogása maradt.

Második Dainty Biberveldt ügyel-bajjal kecmeregve kigördült a szőnyegből; nagyot tüsszentett, felült, aztán megdörzsölte az orrát és a szemét. Kökörcsin leült mellé egy ládára, és arcán mérsékelt érdeklődéssel pengetni kezdte a lantját.

– Mit gondolsz, Dainty, ki ez itt? – kérdezte szelíden Chappelle. – Nagyon hasonlít rád, nem gondolod?

– A kuzinom – vágta rá a félszerzet, és elvigyorodott. – Nagyon közeli családtag. Dudu Biberveldt Kesorűfűréről, nagy koponya, ami az üzletet illeti. Épp arra jutottam, hogy...

– Igen, Dainty?

– Arra jutottam, hogy kinevezem a novigradi közvetítőmnek. Mit mondasz erre, kuzin?

– Ohó, köszönöm, kuzin – vigyorodott el szélesen a nagyon közeli családtag, a Biberveldt klán büszkesége, és nagy koponya, már ami az üzletet illeti. Chappelle is elmosolyodott.

– Valóra vált az álmod? – mormolta Geralt. – Már a városi életről? Hogy mit láttok ti ebben a városban, te, Dudu... és te, Chappelle?

– Ha a hangásban laknál – morogta vissza Chappelle –, ennéd a gyökereket, áznál és fáznál, akkor tudnád. Nekünk is jár valami az élettől, Geralt. Nem vagyunk rosszabbak nálatok.

– Tény – bólintott Geralt. – Nem vagytok. Megesik még az is, hogy jobbak vagytok. Mi van az igazi Chappelle-lel?

– Megütötte a guta – suttogta Második Chappelle. – Már két hónapja lesz. Agyvérzés. Legyen neki könnyű a föld, és világítson neki az Örök Tűz. Épp a közelben voltam... Nem vette észre senki... Geralt? Ugye nem fogsz...

– Mit nem vett észre senki? – kérdezett vissza rezzenéstelen arccal a vaják.

– Köszönöm – mormolta Chappelle.

– Többen is vagytok itt?

– Számít ez?

– Nem – hagyta rá a vaják. – Nem számít.

A szekerek és kofaasztalok mögül előbukkant egy kétrőfnyi magas, zöld sapkás és foltos nyúlprém kabátot viselő figura, és odaporoszkált hozzájuk.

– Biberveldt uram – dadogott szuszogva a manó, ahogy körbenézett, egyik félszerzetről a másikra kapva tekintetét.

– Azt hiszem, fiam – szólalt meg Dainty –, hogy a kuzinommal, Dudu Biberveldttel van elintéznivalód. Mondd. Mondd csak. Ő az.

– Sóska jelenti, hogy mind elkelt – mondta a manó, és hegyes kis fogacskáit kivillantva szélesen elmosolyodott. – Négy koronába darabja.

– Azt hiszem, sejtem, miről van szó – szólt közbe Dainty. – Kár, hogy nincs itt Vivaldi, szempillantás alatt kiszámolná, mennyi a haszon.

– Ha megengeded, kuzin – szólalt meg Tellico Lunngrevink Letorte, röviden Penstock, a barátainak Dudu, Novigrad számára pedig a népes Biberveldt-család tagja. – Ha megengeded, kiszámolom. Ami a számokat illeti, csálhatatlan az emlékezetem. Ahogyan más dolgokban is.

– Kérlek – hajolt meg Dainty. – Kérlek, kuzin.

– A költség – ráncolta össze a homlokát a doppler – nem volt magas. Tizenhármat az olajért, nyolc ötven a csukamájolajért, hmm... Az mind együtt, beleszámolva a zsinórt, negyvenöt korona. A bevétel pedig: hatszáz szorozva négy koronával, vagyis kétezer-négyszáz. Nincs jutalék, mert nincs közvetítő sem.

– Kérlek, ne feledkezz meg az adóról – figyelmeztette Második Chappelle. – Kérlek, ne feledkezz meg róla, hogy a városvezetés és az egyház képviselőjével állsz szemben, aki kellő komolysággal és lelkiismeretes kezelési kötelezettségeit.

– Adómentes – közölte Dudu Biberveldt. – Mert szent cél érdekében került eladásra.

– He?

– A megfelelő arányban kevert csukamájolajat, viaszt, és csipetnyi bíborral színezett rózsaoiljat – magyarázta a doppler – elegendő agyagtálba önteni, és mindegyikbe belemeríteni egy darabka zsinórt. A meggyújtott zsinór szép, vörös lángot ad, mely sokáig ég, és alig van szaga. Örök Tűz. A papoknak mécsesekre volt szüksége az Örök Tűz oltárain. Már nincs rá szükségük.

– A ménkübe... – mormogta Chappelle. – Igaz is... Kelltek mécsesek... Dudu, te egy zseni vagy.

– Anyám után – felelte szerényen Tellico.

– Milyen igaz, tiszta anyja – helyeselt Dainty. – Nézzetek csak abba az okos szemébe. Kiköpött Begonia Biberveldt, az én drága nénikém.

– Geralt – nyögött fel Kökörcsin. – Három nap alatt többet keresett, mint én az énekléssel egész életemben!

– A helyedben – felelte komolyan a vaják – hagynám az éneklést a fenébe, és kereskedőnek állnék. Kérd csak meg, lehet, elfogad tanoncnak.

– Vaják – rántotta meg a kabátujját Tellico. – Mondd, hogyan... hálálhatnám meg...

– Huszonkét koronával.

– Mi?

– Új kabátra. Nézd, mi maradt az enyémből.

– Tudjátok, mit? – kiáltott fel hirtelen Kökörcsin. – Menjünk el mind kuplerájba! A Golgotaviragba! A cechet Biberveldték állják!

– És beengedik a félserzeteket? – aggódalmaskodott Dainty.

– Csak próbáljanak meg nem beengedni – vágott fenyegető képet Chappelle. – Csak próbálják meg, és az egész bordélyt megvádolom heréziával.

– Na – kiáltotta Kökörcsin. – Akkor rendben van. Geralt? Jössz?

A vaják halkán felnevetett.

– Tudod mit, Kökörcsin – felelte –, örömmel.

Némi áldozat

I

A szirén derékig kiemelkedett a vízből, aztán tenyerével hirtelen erőteljesen a víz színére csapott. Geralt megállapította, hogy a mellei szépek, sőt tökéletes. Egyedül a színe rontott az összehatáson – a mellbimbói sötétzöldek voltak, és az őket körülvevő udvar is épp csak egy kicsit volt világosabb. Ügyesen igazodva a közeledő hullámhoz, a szirén kecsesen előrehajolt, megrázta vizes, szeladonzöld fürtjeit, és dallamosan énekelni kezdett.

– Mi az? – hajolt keresztül a herceg a kogge oldalán. – Mit mond?

– Visszautasította – felelte Geralt. – Azt mondja, nem szeretné megtenni.

– Lefordítottad neki, hogy szeretem? Hogy el sem tudom képzelni nélküle az életemet? Hogy szeretném feleségül venni? Hogy csakis ő létezik a számomra, és senki más?

– Lefordítottam.

– És mit mondott?

– Semmit.

– Akkor ismételd meg.

A vaják ajkához érintette ujjait, és remegő trillát adott ki magából. Fordítani kezdte a herceg vallomását, nem kis erőfeszítéssel választva meg a szavakat és a dallamot.

A szirén a vízen hanyatt fekvé félbeszakította.

– Ne fáradj, nem kell lefordítanod – énekelte. – Megértettem. Amikor azt mondja, szeret engem, mindig olyan ostoba képet vág. Mondott valami kézzelfoghatóbbat is?

– Nem igazán.

– Kár. – A szirén a vízre csapott, aztán halfarkát erősen meghajlítva alábukott, habot verve a tengeren vörösmárnáéra emlékeztető, karcsú úszójával.

– Mi az? Mit mondott? – kérdezte a herceg.

– Hogy kár.

– Mi kár? Mit akar jelenteni, hogy kár?

– Nekem úgy tűnik, hogy ez visszautasítás.

– Engem senki sem utasíthat vissza! – kiáltotta a herceg a nyilvánvaló tényekkel dacolva.

– Uram – mormolta a kogge kapitánya közelebb lépve. – A hálók készen állnak, elég kivetni őket, és az öné lesz...

– Azt nem ajánlom – szólt oda halkan Geralt. – Nincs egyedül. A víz alatt többen is vannak, és alattunk a mélyben akár egy kraken is lehet.

A kapitány megremegett, elsápadt, és meglehetősen érthetetlen mozdulattal mindkét kezével megragadta a hátsóját.

– Kra... kraken?

– Kraken – erősítette meg a vaják. – Nem ajánlom, hogy hálókcal próbálják megtréfálni. Elég, ha egyet kiált, és a lélekvesztőjéből csak vízen lebegő deszkák maradnak, minket meg vízbe fojtanak, mint a kiscicákat. Különben is, Agloval, dönts el, feleségül szeretnéd venni, vagy pedig hálóval kifogni, és hordóban tartani?

– Szeretem – felelte határozottan Agloval. – Feleségül akarom venni. De ahhoz az kell, hogy lábai legyenek, nem pedig pikkelyes halfarka. És ezt meg is lehet oldani, elvégre két font szebb gyöngyért vettem egy mágikus főzetet, teljes körű jóállással. Megissza, és kinőnek a lábai. Csak kicsit meg kell szenvednie, három nap, nem több. Hívd ide, vaják, mondd el neki még egyszer.

– Már kétszer elmondtam. Azt mondta, hogy teljes mértékben ki van zárva, hogy nem egyezik bele. De hozzátette, hogy ismer egy tengeri boszorkányt, egy hínárasszonyt, aki hajlandó egy varázsigével elegáns farokká változtatni a lábaidat. Fájdalommentesen.

– Elment a józan esze! Hogy nekem legyen halfarkam? Soha az életben! Hívd ide, Geralt!

A vaják messze kihajolt a hajó oldala felett. A kogge árnyékában a víz zöld volt, és olyan sűrűnek tűnt, akár a kocsonya. Nem kellett hívnia. A szirén egy hirtelen felszökő vízsugárban a felszínre bukkant. Egy pillanatig meg is állt a farkán, aztán továbbúszott a hullámmal, és a hátára fordult, teljes pompájában mutatva meg mindazt, amivel büszkélkedhetett. Geralt nagyot nyelt.

– Hé, ti! – énekelte. – Sokáig tart még? Cserepes lesz a bőröm a naptól! Fehérhajú, kérdezd meg, beleegyezik-e.

– Nem egyezik bele – felelte énekelve a vaják. – Sh’eenaz, értsd meg, neki nem lehet farka, ő nem élhet a víz alatt. Te tudsz levegőt venni, de ő a víz alatt egyáltalán nem képes lélegezni!

– Tudtam! – kiáltott fel vékony hangon a szirén. – Tudtam! Kifogások, ostoba, bugyuta kifogások, de egy fíkcnyi önfeláldozás sem! Aki szeret, az áldozatot hoz! Én már meghoztam érte az áldozatot, mindennap kimásztam hozzá a sziklára, ami ledörzsölte a fenekemről a pikkelyeket, és összeszaggatta az úszómat; még meg is fáztam miatta! Ő meg nem akarja miattam feláldozni azt a két undorító pipaszárat? A szerelem nemcsak azt jelenti: elvenni, képesnek kell lenni arra is, hogy lemondj dolgokról, hogy feláldozz valamit! Ismételd el neki!

– Sh’eenaz! – kiáltotta Geralt. – Nem érted? Ő nem élhet a vízben!

– Nem fogadok el ilyen ostoba kifogásokat! Én is... Én is kedvelem őt, és szeretném, hogy ivadékaink legyenek, de hogyan, ha egyszer ő nem akar tejes lenni? Hova kellene neki az ikrát raknom, mi? A sapkájába?

– Mit beszél? – kiabálta a herceg. – Geralt! Nem azért hoztalak ide, hogy cseveréssz vele, hanem hogy...

– Ragaszkodik ahhoz, amit mondott. És dühös.

– Vessétek ki azokat a hálókat! – üvöltötte el magát Agloval. – Egy hónapig a medencében tartom, majd akkor...

– Majd azt! – üvöltött vissza a kapitány, a könyökével illusztrálva, milyet is. – Kraken is lehet alattunk! Látott már krakent, uram? Ugorgyon csak a vízbe, ha annyira szeretne, oszt’ kapja el a kacsóival! Én ebbe nem fogok beleavatkozni. Nekem ebből a hajóból kell megélnem!

– Te az én kegyelmemből élsz, te gazember! Vesd ki a hálókat, vagy felakasztatlak!

– Becsokolhat a kutya seggibe! Ezen a hajón az enyém az utolsó szó!

– Maradjatok csendben, mind a ketten! – kiáltott rájuk dühösen Geralt. – Valamit mond, de ez nehéz dialektus, figyelnem kell!

– Elegem van! – kiabált éneklő hangon Sh’eenaz. – Éhes vagyok! Na, fehérhajú, döntse el ő, de döntse el azonnal. Egyet ismételj el neki: nem fogom többé nevetség tárgyává tenni magam és vele mutatkozni, ha úgy akar kinézni, mint egy négykarú tengeri csillag. Ismételd el neki, hogy azokra a kis játékokra, amiket a sziklán ajánlgat nekem, ott vannak a barátnőim, akik sokkal jobbak benne! De számomra ez csak éretlen móka, ami azoknak a gyerekeknek való, akiknek még el sem színeződtek a pikkelyei. Én egy rendes, egészséges szirén vagyok...

– Sh’eenaz...

– Ne szakíts félbe! Még nem fejeztem be! Egészséges vagyok és normális, érett a peterakásra, neki pedig, ha tényleg rám vágyik, farka kell legyen és úszója, és mindene, ami egy rendes tritonnak. Máskülönben látni sem akarom!

Geralt gyorsan lefordította, próbálva elkerülni, hogy közönséges legyen. Nem igazán sikerült. A herceg elvörösödött, és ocsmányul elkáromkodta magát.

– Szégyentelen szajha! – kiabálta. – Te rideg makréla! Keressen csak magának egy tőkehalat!

– Mit mondott? – érdeklődött Sh’eenaz közelebb úszva.

– Hogy nem szeretne farkat!

– Akkor mondd meg neki... Mondd meg neki, hogy száradjon ki!

– Mit mondott? – kérdezte a herceg.

– Azt mondta – tolmácsolt a vaják hogy fulladj meg.

II

– Eh, kár – mondta Kökörcsin –, hogy nem hajózhattam ki veletek, de mit lehet tenni, ha úgy okádok a tengeren, hogy azt jobb nem is emlegetni. Pedig tudod, életemben nem beszélgettem még szirénnel. Kár, a mindenségit.

– Ahogy én téged ismerlek – válaszolta Geralt, miközben megszorította a málha kötését –, így is megírod a balladát.

– Még szép. Már meg is van az első pár szakasz. Az én balladámban a szirén feláldozza magát a hercegért, és gyönyörű lábacsákra cseréli a halfarkat, de a hangja elvesztésével fizet érte. A herceg elárulja, eltaszítja magától, neki pedig megszakad a szíve, és tajtékká változik a tengeren, midőn a nap első sugarai...

– Ki hiszi el ezt a marhaságot?

– Az lényegtelen – fakadt ki Kökörcsin. – Nem azért írsz balladát, hogy higgyenek benne. Azért írod, hogy meghatódjanak. De nem veled fogom ezt megbeszélni, mikor neked halvány fogalmad sincs a dologról. Mondd meg inkább, mennyit fizetett Agloval?

– Semmit sem fizetett. Azt állította, hogy nem hajtottam végre a feladatot. Hogy mást várt, és ő az eredményért fizet, nem a jó szándékért.

Kökörcsin megcsóválta a fejét, levette a kalapját, és ajkán fájdalmas grimasszal bámult a vajákra.

– Ez azt jelenti, hogy még mindig nincs pénzünk?

– Úgy tűnik.

Kökörcsin még fájdalmasabb képet vágott.

– Ez mind az én hibám – nyögött fel. – Mindenről én tehetek. Geralt, dühös vagy rám?

Nem, a vaják nem volt dühös Kökörcsinre. Egyáltalán nem.

Az, ami történt velük, Kökörcsin hibájából esett meg, ehhez semmi kétség sem férhetett. Mert nem más, hanem Kökörcsin erősködött, hogy menjenek el a négyjuhari búcsúba. A búcsútartás, bizonygatta a poéta, mély és természetes emberi szükségleteket elégített ki. Időről időre, állította a bárd, az embernek találkoznia kell más emberekkel egy olyan helyen, ahol nevetgélhetnek és énekelhetnek, ahol kedvükre telezabálhatják magukat saslikkal meg piroggal, ihatnak sört, hallgathatnak zenét, és megszorongathatják tánc közben a lányok izzadt domborulatait. Hogyha minden ember egyenként akarná eme szükségleteit kielégíteni, érvelt a költő, összefüggéstelenül és szervezetlen módon, leírhatatlan fejtelenség keletkezne. Ezért találták ki az ünnepeket és a búcsúkat. És ha már vannak ünnepek és búcsúk, meg is kell rajtuk jelenni.

Geralt nem vitatkozott, habár a saját mély és természetes szükségleteiről alkotott listáján a búcsúkon való részvétel készítése nagyon távoli helyet foglalt el. Mégis beleegyezett, hogy elkíséri Kökörcsint, mert arra számított, hogy az emberseregben tudomást szerezhet egy esetleges feladatról vagy munkáról – rég nem bérelte fel senki, és a készpénztartalékai vészesen apadni kezdtek.

A vaják nem nehezelt Kökörcsinre, amiért kötekedni kezdett az Erdőörökkel. Maga sem volt vétlen – végtére is akár közbe is avatkozhatott volna, hogy visszatartsa a bárdot. Nem

tette, maga sem állhatta a másfajúak elleni küzdelemre felesküdt hírhedt önkéntes alakulatot, a Vadonőröket, akiket Erdőőröknek is neveztek. Őt is dühítette, ha azt kellett hallgatnia, ahogy nyilakkal keresztülyuggatott, összekaszabolt vagy felakasztott tündékkal, vargányokkal és szépasszonyokkal kérkedtek. Kökőrcsin viszont, aki a vaják társaságában vándorolva arra a meggyőződésre jutott, hogy bármit büntetlenül megúszhat, ezúttal még magán is túltett. Az Őrök kezdetben nem reagáltak a gúnyolódására, a hergelésre és a disznó javaslataira, melyek orkánszerű nevetést csaltak elő a jelenetet szemlélő bugrisokból. Amikor azonban Kökőrcsin elénekelt sebtében rögtönzött disznó és becsmérő kupléját, mely a következő sorral zárult: „Nimanddá válhatsz, Erdőőrnek állhatsz”, mindez botrányba és kemény, senkit sem kímélő verekedésbe fulladt. A tánc házként szolgáló csűr porig égett. Budibog, vagyis Nyúlfar ispán csapata avatkozott közbe, mert Négyjuhar az ő birtokán fekszik. Az Erdőőröket, Kökőrcsint és Geraltot együttesen tették felelőssé minden kárért és büntetért, beleértve még egy bizonyos vörös és kiskorú, süketnéma lány megrontását is, akit a botrány lecsengése után találtak meg a pajta mögötti bozótban kipirulva és bután mosolyogva, egész a hónaljáig felhúzott hosszúingben. Szerencsájukra Nyúlfar ispán ismerte Kökőrcsint, így annyival végződött az egész, hogy büntetést kellett fizetniük, ami viszont elvitte az összes pénzüket, amijük csak volt. Ráadásul lóhalálában menekülniük kellett Négyjuharból, mert a faluból elkergetett Erdőőrök bosszúval fenyegetőztek, és a közeli erdőkben egy egész szakaszuk, több mint negyven férfiember vadászott ruszalkákra. Geraltnak a legkevésbé sem volt kedve ahhoz, hogy eltalálja egy Vadonőrő nyila – az Erdőőrök nyílveszseinek hegye fogazott volt, akár egy szigonyé, és ocsmányul ronsolt.

Akkor kellett elvetniük az eredeti tervüket arra nézve, hogy végigjárják az erdőszéli falvakat, ahol a vajáknak még lett is volna valamiféle munkára kilátása. Ehelyett a tengerpartra mentek, Bremervoordba. Sajnos a vaják Agloval herceg és a szirén Sh'eenaz vajmi kevés sikerrel kecsegtető szerelmi afférján kívül semmiféle elfoglaltságot nem talált magának. Mostanra felélték Geralt arany pecsétgyűrűjét és az alexandritos brosst, amit a trubadúr kapott valaha emlékül számos menyasszonya egyikétől. Nyomorult egy helyzet volt. De nem, a vaják nem volt dühös Kökőrcsinre.

– Nem, Kökőrcsin – mondta. – Nem vagyok dühös rád.

Kökőrcsin nem hitte el, ami világosan látszott abból, hogy hallgatott. Kökőrcsin ritkán hallgatott. Megveregette a lova nyakát, aztán ki tudja, hányadszorra, végigtúrta a málháját. Geralt tudta, hogy semmit sem fog ott találni, amit pénzzé lehetne tenni. Az ételszag, amit a közeli kocsmából fújt feléjük a parti szél, kezdett elviselhetetlenné válni.

– Mester? – kiáltott valaki. – Hé, mester!

– Hallgatlak – fordult meg Geralt. A mellettük lefékező bricskáról, amibe két vadszamarat fogtak be, egy nemezcizmát és nehéz farkasbőr subát viselő, potrohos, daliás férfi kecmergett le.

– Ej, no – jött zavarba a közeledő potrohos. – Hát nem a kegyelmedről volt szó... Hanem a Kökőrcsin mesterről...

– Én volnék – húzta ki magát büszkén a költő, és megigazította kócsagtollas kalapját. – Mi kéne, jóember?

– Minden tisztelem – mondta a potrohos. – Teleri Drouhard volnék, fűszerkereskedő, az itteni Céh előljárója. A fiam, Gaspard, épp most jegyezte el a Dáliát, a kogge kapitányának, Mestvinnek a lányát.

– Aha – mondta Kökőrcsin, megőrizve emelkedett komolyságát. – Gratulálok, és sok boldogságot kívánok az ifjú párnak. De mégis, miben lehetnék a segítségére? Netalán az első éjszaka jogáról volna szó? Azt sosem utasítom vissza.

– He? Nem... arról... Vagyis hát, ma este lesz a lakoma és az eljegyzési vigalom. A feleségem, amint csak a híre elterjedt, hogy maga, mester, Bremervoordba látogatott, lyukat beszélt a hasamba... Csak asszony az. Hallgass rám, azt mondja, Teleri, megmutatjuk mi

mindenkinek, hogy nem vagyunk ám surmók, mint ők, hogy minekünk futja ám a kultúrára meg a művészetre. Hogyha minálunk lakoma van, akkor az a léleké, nem ám csak, hogy leigyunk magunk, oszt' okádjunk. Én meg neki, az ostoba asszonynak, mondom, hogy de hiszen már felfogadtam egy bárdot, hát nem elég az? Őmeg, hogy egy az kevés, hogy ho-hó, a Kököröcsin mester, az ám csak a, olyan híres, hogy a fene is megeszi majd a szomszédokat. Mester? Tiszteljen meg minket... Huszonöt tallért kész vagyok, már ugye, csak jelképesen... Csak ugye, hogy a művészetet támogassam...

– Csak nem csal a fülem? – kérdezett vissza elnyújtott hangon Kököröcsin. – Én, hogy én legyek a második bárd? Valami másik muzsikushoz a ráadás? Én? Olyan mélyre még nem sülyedtem, kegyelmes uram, hogy én valaki kísérője legyek!

Drouhard elvörösödött.

– Bocsásson meg, mester – gagyogott. – Nem úgy gondoltam azt... Csak az asszony... Bocsássa meg... Tiszteljen meg a...

– Kököröcsin – sziszegte oda halkán Geralt. – Ne húzd fel nekem az orrod. Szükségünk van arra a pár garasra.

– Ne oktass ki engem! – csattant fel a költő. – Én húzom fel az orrom? Én? Nézzenek csak oda! Akkor mit mondjunk rólad, aki kétnaponta elutasít valami jövedelmező ajánlatot? Hirikkát nem ölsz, mert kihalóban van, skorpiófátyolkát meg azért, mert ártalmatlan, nocnyicát sem, mert bájos, sárkányt meg, mert a törvény tiltja. Képzeld csak el, én is tartom magam valamire! Nekem is megvan a magam törvénye!

– Kököröcsin, kérlek, tedd meg értem. Némi áldozat, ember, semmi több. Ígérem, hogy én se fogok finnyáskodni a következő munkánál, ami az utamba kerül. Na, Kököröcsin...

A trubadúr a földre pillantott, és megvakarta világos, puha szőrrel borított állát. Drouhard eltátotta a száját, és közelebb húzódott.

– Mester... Tiszteljen meg minket. A feleségem nem bocsátja meg, hogy nem kérleltem magát eleget. Na... Legyen harminc.

– Harmincöt – vágta rá határozottan Kököröcsin.

Geralt elmosolyodott, és reménykedve szippantott bele a fogadó felől szálló ételszagba.

– Legyen, mester, legyen – felelte szaporán Teleri Drouhard, de olyan szaporán, hogy nyilvánvaló volt, megadta volna a negyvenet is, ha az kellett volna. – No akkor... Az én házam, már ha kedve támad rendbe szedni magát és pihenni egyet, a maga háza is. És kegyelmed... Hogy hívják magát?

– Ríviai Geralt.

– Kegyelmed is, magától értetődik, szívesen látom. Enni, inni valamit...

– Hát persze, örömmel – mondta Kököröcsin. – Mutassa az utat, drága Drouhard uram. És, csak úgy magunk között, ki volna az a másik bárd?

– A nemes Essi Daven kisasszony.

III

Geralt még egyszer áttörölte ruhaujjával az övcsatját és a kabátja ezüstszegeceit, ujjával átfésülte tiszta pánttal hátraszorított haját, és egyik szárát a másikhoz dörgölve megtisztította a csizmáját.

– Kököröcsin?

– Hm? – A bárd végigsimította a kalapjába tűzött kócsagtollat, aztán a helyére rántotta és megigazította magán a zekét. Mindketten azzal töltötték a fél napjukat, hogy kitisztítsák és úgy-ahogy rendbe szedjék az öltözküket. – Mi az, Geralt?

– Próbálj meg úgy viselkedni, hogy a vacsora után dobjanak ki minket, és ne előtte.

– Viccelsz talán – legyintett sértődötten a költő. – Vigyázz inkább a saját modorodra. Bemehetünk?

– Mehetünk. Hallod ezt? Valaki énekel. Egy nő.

– Csak most hallottad meg? Ez Essi Daven, vagyis Szemőke. Mi az, sosem találkoztál még trubadúrnővel? Igaz, elfelejtettem, te kerülöd azokat a helyeket, ahol a művészet virágzik. Szemő tehetséges költő és énekes, bár nem mentes a hibáktól, melyek közül, mint hallom, a pimaszság nem is a legkisebb. Az, amit épp most énekel, az én tulajdon balladám. Na ezért rögtön lesz hozzá egy-két szavam, de olyan, hogy könnybe lábad a szemecskéje.

– Kökörcsin, könyörülj meg rajta. Ki fognak minket hajítani.

– Ne avatkozz bele. Ezek szakmai ügyek. Bemegyünk.

– Kökörcsin?

– Hm?

– Miért Szemőke?

– Meglátod.

A mulatságot egy heringes és csukamájolajos hordóktól megszabadított hatalmas raktárban rendezték. A szagot – ha nem is nyomtalanul – azzal nyomták el, hogy ahová csak lehetett, színes szalagokkal díszített fagyöngy- és angyalmetélt-csokrokat aggattak. Itt-ott, ahogy a szokás diktálta, fokhagymakoszorúk is lógtak, amik a vámpírokat voltak hivatottak elijeszteni. A falhoz tolt asztalokat és padokat fehér vászonnal terítették le, a sarokban méretes tűzhelyet és nyársat rögtönöztek. Szorosan voltak, de mégsem volt zsivaj. A több mint félszáz különféle rangú és hivatási jelenlevő, beleértve a pattanásos vőlegényt és az őt bámuló fitos orrú jegyesét is, mind elmélyülten, csendben hallgatták a zengő és dallamos balladát, melyet egy szerény, kék ruhába öltözött lány énekelt, aki térdének támasztott lanttal egy emelvényen ült. A lány nem lehetett több tizenhét évesnél, és nagyon karcsú volt. Hosszú, lágy haja sötét arany színben játszott. Abban a pillanatban, ahogy beléptek, a lány épp befejezte a dalt, egy biccentéssel megköszönte a dübörgő tapsot, és megrázta fürtjeit.

– Üdvözlöm, mester, üdvözlöm. – Az ünnepi öltözékben feszítő Drouhard fürgén odapattant hozzájuk, és a raktár közepe felé vezette őket. – Üdvözlöm magát is, Gerard uram... Megtisztel... Igen... Engedje meg... Méltóságos asszonyok, nemes urak! Íme itt van tisztelt vendégünk, aki tiszteletét tette ma nálunk, és megtisztelt bennünket... Kökörcsin mester, a híres dalnok és rímko... költő, aki, úgy értem, nagyon megtisztelt tiszteletével... Megtiszteltettünk általa...

Mindenünnen taps és kiáltások hangzottak fel, épp időben, mert úgy tűnt, Drouhard olyannyira megtiszteltetett, hogy halálba dadogja magát. A büszkeségtől elvörösödött Kökörcsin emelkedett ábrázatot öltött, és hanyagul meghajolt, aztán odaintegetett a lányoknak, akik úgy csücsültek a hosszú padon az idősebb matrónák felügyelete alatt, akár a tyúkok a rúdon. A lányok mereven ültek, azt a benyomást keltve, hogy legalábbis asztalosenyvvel, vagy valami más hatékony ragasztóval csirizelték oda őket. Kivétel nélkül mindannyian görcsösen összeszorított térdükön pihentették kezüket, és résnyire tárták ajkaik.

– Nos, akkor – kiáltott fel Drouhard –, rajta hát, sörre, komák, lakomára! Parancsoljatok, parancsoljatok! Amink van, szívesen...

A kékszoknyás leányzó átverekedte magát a tömegen, amely hatalmas tengerhullámként csapott le az étellel megrakott asztalokra.

– Üdv, Kökörcsin – mondta a lány.

A „csillagszemű” kifejezést GERALT banálisnak és elcsépeltnak tartotta, különösen azóta, hogy Kökörcsinnel indult útnak, merthogy a trubadurnak jó szokása volt boldogboldogtalannak ezzel a bókkal udvarolni, ráadásul általában minden alap nélkül. Essi Daven esetében azonban még annak is el kellett ismernie beceneve találó voltát, aki olyannyira kevésbé volt fogékony a költészetre, mint a vaják. Merthogy kedves és rokonszenves, de egyébiránt semmiképp sem különleges arcocskájában hatalmas, gyönyörű, csillogó, mélykék

szem lángolt, amitől képtelen volt elszakítani tekintetét. Essi Daven másik szemét jobbra eltakarta és elzárta a tekintet elől egy arcába hulló, aranyló fűt. Ezt a tincset aztán Essi időről időre feje egy rántásával vagy nagyot fújva félredobta, és akkor bebizonyosodott, hogy Szemőke másik szeme sem marad el semmiben az előbbtől.

– Üdv, Szemő – vetette oda fintorogva Kökörcsin. – Szép volt a ballada, amit az imént énekeltél. Jelentősen feljavítottad a repertoárod. Mindig azt mondtam, ha valaki nem tud verset írni, annak a másét kell kölcsönvennie. Sokat vettél kölcsön?

– Egy párat – vágta rá rögtön Essi Daven, és fehér fogacskáit kivillantva elmosolyodott. – Kettőt, talán hármat. Többet akartam, de nem sikerült. Rémes egy makogás, a dallam meg, még ha kedves és szerény is a maga egyszerűségében, hogy ne mondjam, kezdetlegességében, mégsem az, amit a hallgatóságom várna. Írtál talán valami újat, Kökörcsin? Valahogy nem hallottam.

– Nem csoda – sóhajtott fel a bárd. – A balladáimat olyan helyeken adom elő, ahová csakis a tehetségeseket és hírneveseket hívják, te pedig arrafelé nem jársz.

Essi kissé elpirult, és félrefújta lokniját.

– Tény – felelte. – Nem járok bordélyokba, a hangulatuk lesújtóan hat rám. Együttérzek veled, amiért ilyen helyeken kell énekelned. De mit lehet tenni, ez már csak így van. Akiben nem bujkál tehetség, nem válogathatja meg a közönséget.

Most Kökörcsin volt az, aki láthatóan elvörösödött. Szemő viszont vidáman felnevetett, hirtelen a nyakába vetette magát, és cuppanósan arcon csókolt. A vaják csodálkozott, de azért nem túlságosan. Ha egyszer Kökörcsin foglalkozását üzte a lány is, nem sokban különböztethetett tőle kiszámíthatóság terén.

– Kökörcsin, te vén zöldike – mondta Essi, aki még mindig a bárd nyakában lógott. – Örülök, hogy újra látlak, jó egészségben, ráadásul szellemi képességeid teljes birtokában.

– Ejj, Babuskám – ragadta Kökörcsin derékon a lányt, felemelte, és úgy megforgatta maga körül, hogy csak úgy suhogott a szoknyája. – Remek voltál, az istenekre, rég nem hallottam ilyen takaros gúnyolódást. Még szebben veszekszel, mint ahogy énekelsz! És egyszerűen csodásan nézel ki!

– Annyiszor megkértelek már, Kökörcsin – fújta félre Essi a tincset Geraltra pillantva –, hogy ne hívj engem Babuskának. Különben is, talán legfőbb ideje volna bemutatni nekem a barátodat. Ahogy látom, nem tartozik a testvériségünkhöz.

– Isten ments – nevetett fel a trubadúr. – Neki, Babuska, nincsen se hangja, se hallása, és rímbe szedni is csak a „sert” tudja a „seggel”. Ez itt Ríviai Geralt, a vajákok céhének képviselője. Gyere közelebb, Geralt, csókold kacsón Szemőket.

A vaják közelebb lépett, nem igazán tudva, mihez is kezdjen. Kézen, jobban mondva gyűrűn csókolni kizárólag olyan dámát volt szokás, aki legalábbis duquesa volt, és ez esetben előbb fél térdre kellett ereszkedni. Az alacsonyabb rangú asszonyokkal szemben itt, Délen ez a gesztus félreérthetetlenül erotikusnak számított, és mint ilyen, jobbra az egymáshoz igen közel álló párokra korlátozták.

Szemő azonban eloszlatta a kétségeit, amint ujjait lefelé fordítva készségesen a magasba emelte kezét. Esetlenül megragadta, és úgy tett, mintha hozzáértené ajkát. Essi, aki még mindig őt figyelte szépséges szemével, elpirult.

– Ríviai Geralt – mondta. – Nem akármilyen társaságban forgolódsz, Kökörcsin.

– Részemről a megtiszteltetés – motyogta a vaják annak tudatában, hogy ékesszólásában Drouharddal vetekszik. – A kisasszony...

– Az ördögbe – csattant fel Kökörcsin. – Ne hozd zavarba Szemőt ezzel a nyökögéssel meg a formaságokkal. Őt Essinek hívják, őt meg Geraltnak. A bemutatásnak vége. Térjünk a tárgyra, Babuska.

– Ha még egyszer Babuskának nevezel, lekeverek neked egyet. Mégis mi az a tárgy, amire rá kellene térnünk?

– El kell döntetnünk, hogyan énekeljünk. Én azt javaslom, hogy felváltva, úgy néhány balladát. A hatás kedvéért. Természetesen mindenki a saját balladáit énekli.

– Legyen.

– Mennyit fizet neked Drouhard?

– Nem a te dolgod. Ki kezdi?

– Te.

– Rendben. Ej, nézzetek csak oda, ki látogatott el hozzánk. Őfelsége Agloval herceg. Nézzétek csak, most vonul be.

– Háhá – vidult fel Kökörcsin. – A közönség színvonala egyre javul. Bár, a másik oldalról, nincs okunk számítani rá. Fukar egy alak ez – Geralt a megmondhatója. Az itteni herceg átkozottul nem szeret fizetni. Felfogadni, na azt igen. A fizetéssel már rosszabb a helyzet.

– Hallottam ezt-azt. – Essi Geraltra nézett, és félresöpörte arcából a tincset. – Mindenki erről beszél a kikötőben és a mólón is. A híres Sh'eenaz, igaz?

Agloval rövid biccentéssel válaszolt az ajtó mellett felsorakozott vendégek mély meghajlására, majd szinte azonnal Drouhardhoz lépett, és félrevonta egy sarokba, jelezve, hogy nem várja el a figyelmet vagy a tiszteletnyilvánítást a terem közepén. Geralt a szeme sarkából figyelte őket. A beszélgetés halkan folyt, de látszott, hogy mind a ketten izgatottak. Drouhard folyton-folyvást a homlokát törölgette ruhaujjával, a fejét tekergette, vagy a nyakát vakarta. Kérdéseket tett fel, melyekre a borús és komor herceg válaszul csak megvonta a vállát.

– A herceg úr – szólalt meg halkan Essi, közelebb húzódva Geralthoz – nyugtalannak tűnik. Csak nem szívügyek már megint? A reggel kezdődött nézeteltérés lenne a híres szirénnel? Mit mondasz, vaják?

– Lehetséges – sandított rá Geralt a költőnőre, mert meglepte, és furcsa módon fel is dühítette a kérdése. – Mit lehet tenni, mindenkinek van valami magánéleti gondja. De nem mindenki szereti, ha vásárokon énekelnek ezekről a gondokról.

Szemő kissé elsápadt, félrefújta a tincset, és kihívóan nézett vissza a férfirra.

– Amikor ezt mondtad, megsérteni akartál vagy csak megbántani?

– Sem ezt, sem azt. Egyszerűen csak elejét akartam venni az Agloval és a szirén gondjaival kapcsolatos további kérdéseidnek. Kérdéseknek, melyeknek a megválaszolására nem érzem magamat feljogosítva.

– Megértem. – Essi Daven gyönyörű szeme kissé összeszűkült. – Nem állítalak már többé hasonló dilemma elé. Nem teszek már fel egyetlen kérdést sem, amit fel szerettem volna tenni, és amiket, hogy őszinte legyek, kizárólag egy kellemes beszélgetésre való bevezetésnek és felhívásnak szántam. Mit lehet tenni, nem kerül hát sor erre a beszélgetésre, és nem kell félned attól, hogy a tartalmát majd megéneklék valahol egy vásárban. Örvendtem.

A lány sietősen sarkon fordult, és elindult az asztalok felé, ahol azonnal nagy tisztelettel üdvözölték. Kökörcsin egyik lábáról a másikra lépett, aztán sokatmondóan megköszönte a torkát.

– Nem mondanám, hogy kimondottan udvarias voltál velem, Geralt.

– Ostobán sült el – hagyta rá a vaják. – Való igaz, megbántottam, minden ok nélkül. Lehet, hogy utána kellene mennem, és bocsánatot kérni?

– Hagyd csak – mondta a bárd, és még hozzátette velősen: – Soha sem lesz második lehetőség, hogy jó első benyomást tégy. Gyere, igyunk inkább egy sört.

Nem sikerült meginniük azt a sört. Egy csapat bőbeszédű polgáron keresztül odafurakodott hozzájuk Drouhard.

– Gerard uram – mondta. – Engedje meg. Őfelsége szeretne magával beszélni.

– Azonnal megyek.

– Geralt – ragadta meg a karját Kökörcsin. – Ne feledd.

– Mit is?

– Megígérted, hogy bármilyen megbízást elvállalsz, finnyáskodás nélkül. Szavadon foglak. Hogy is mondtad? Némi áldozat?

– Rendben, Kökörcsin. De honnan tudod, hogy Agloval...

– Kiszagolom a pénzt. Ne feledd, Geralt.

– Rendben, Kökörcsin.

Drouharddal a terem sarkába mentek, távol a vendégektől. Agloval egy alacsony asztal mellett ült. Egy tarka öltözkű, rövid, fekete szakállat viselő, napbarnított férfi ült mellette, akire Geralt korábban nem figyelt fel.

– Ismét találkozunk, vaják – kezdett rá a herceg. – Bár ma reggel még megesküdtem arra, hogy nem akarlak látni többé. De nincs kéznél más vaják, veled vagyok kénytelen beérni. Ismerkedj meg Zelesttel, a végrehajtómmal és a gyöngyhalászat felügyelőjével. Beszélj, Zelest.

– Ma reggel – mondta halkan a napbarnított illető – a szokásos területen túlra akartam terjeszteni a halászatot. Az egyik csónak távolabb úszott ki nyugat felé, a hegyfokon túlra, a Sárkányfogak irányába.

– A Sárkányfogak – szólt közbe Agloval – két nagy vulkanikus zátony a földfok végén. Látszanak az öblünk felől.

– Úgy van – helyeselt Zelest. – Általában nem hajóznak arra, mert ott örvények vannak, sziklák, veszélyes merülni. De az öbölben egyre kevesebb a kagyló. No igen, egy hajó odament. Hétfős legénység, két hajós és öt bűvár, köztük egy asszony. Amikor estére járva sem tértek vissza, kezdtünk nyugtalankodni, habár a tenger nyugodt volt, mintha csak olívával locsolták volna végig. Kiküldtem néhány sebes szkiffet, és hamar meg is találtuk a csónakot, ott sodródott a tengeren. A csónakban nem volt senki, egy teremtet lélek sem. Mintha a föld nyelte volna el őket. Nem tudni, mi történt. De harc kellett, hogy legyen, igazi mézárszék. A nyomok...

– Milyenek? – húzta össze szemét a vaják.

– Úgy van, hogy a teljes fedélzet össze volt fröcskölve vérrel.

Drouhard felszisszent, és nyugtalanul körbenézett. Zelest halkabbra fogta.

– Úgy volt, ahogy mondom – ismételte összeszorított állkapoccsal. – A csónak keresztül-kasul végig volt fröcskölve a kiontott vérrel. Ott, a fedélzeten, és nem másutt rendezték meg azt a valóságos vérfürdőt. Valami lemészárolta azokat az embereket. Azt beszélik, tengeri szörnyeteg. Semmi kétség, tengeri szörnyeteg.

– És nem kalózek? – kérdezte halkan Geralt. – Nem a gyöngyhalász konkurencia? Kizárható a lehetősége, hogy egy egyszerű késelés lenne?

– Kizárható – szólt közbe a herceg. – Nincs itt semmiféle kalóz, se konkurencia. A késelések pedig általában nem azzal érnek véget, hogy az érintettek eltűnnek, mind egy szálig. Nem, Geralt. Zelestnek igaza van. Ez tengeri szörnyeteg, semmi más. Hallgass ide, senki sem mer kihajózni a tengerre, még a közeli és ellenőrzött halászterületekre sem. Az embereken páni félelem uralkodott el, megbénult a kikötő. Még a koggék és a gályák sem hajóznak ki. Felfogod, mit jelent ez, vaják?

– Felfogtam – bólintott Geralt. – Ki mutatja meg nekem azt a helyet?

– Ha – fektette Agloval az asztalra a tenyerét, aztán dobolni kezdett ujjaival. – Ez már tetszik. Ez valóban vajákhoz méltó. Egyből a tárgyra, felesleges fecsegés nélkül. Igen, ezt szeretem. Látod, Drouhard, mondtam neked, hogy az éhes vaják a jó vaják. Mi, Geralt? Hiszen ha nincs a te zenekedvelő barátod, akkor ma is vacsora nélkül mentél volna aludni. Jók az értesüléseim, igaz?

Drouhard leeresztette a fejét. Zelest bárgyún bámult maga elé.

– Ki mutatja meg nekem azt a helyet? – ismételte Geralt, hűvös tekintettel figyelve Aglovalt.

– Zelest – mondta a herceg, abbahagyva a mosolygást. – Zelest megmutatja neked a Sárkányfogakat és a hozzájuk vezető utat. Mikor akarsz munkához látni?

– Az első dolgom lesz reggel. Legyen a mólónál, Zelest uram.

– Rendben van, vaják uram.

– Remek – dörzsölte meg a kezét a herceg, és ismét gúnyosan elmosolyodott. – Geralt, arra számítok, hogy ezzel a szörnnyel jobban fog menni, mint Sh’eenaz esetében. Tényleg számítok rá. Aha, még valami. Megtiltom, hogy a történetekről bármit elfecsegy, nem kívánok nagyobb pánikot, mint ami már így is a vállamat nyomja. Megértetted, Drouhard? Kitépetem a nyelvedet, ha csak meg mersz mukkanni.

– Megértettem, herceg.

– Rendben – állt fel Agloval. – Ez esetben távozom, nem zavarom a mulatságot, és nem szítok pletykát. Viszlát, Drouhard, kívánj a nevemben sok szerencsét a jegyeseknek.

– Köszönöm, herceg.

Essi Daven a hallgatóság sűrű füzérében, egy széken ülve énekelte dallamos és bánatos balladáját, mely egy megcsalt szerető sajnálatra méltó sorsáról szólt. Kökörcsin egy oszlopnak támaszkodva mormolt valamit az orra alatt, és közben ujjain számolta a szótagokat és az ütemet.

– Na és, mi volt? – kérdezte. – Van munkád?

– Van. – A vaják nem bocsátkozott részletekbe, melyek egyébiránt amúgy sem érdekelték a bárdot.

– Megmondtam neked, kiszagoltam a pénzt. Jól van, nagyon jól. Én keresek, te keresel, lesz miből dorbézolni. Elmegyünk Cidarisba, még odaérünk a szüretünnepre. Most pedig elnézésedet kérem egy pillanatra. Kinéztem magamnak ott a padon valami érdekeset.

Geralt követte a költő tekintetét, de tizenegynéhány résnyire tátott szájú fruskán kívül nem látott semmi érdekeset. Kökörcsin megigazította a zekéjét, a kalapját a jobb fülére csapta, és szökdelő léptekkel a pad felé indult. Egy gyakorlott oldalirányú manőverrel megkerülte a lányokat vigyázó matrónákat, és megkezdte fogvillogtatásra épülő, szokásos rituáléját.

Essi Daven befejezte a balladát; tapsot kapott, egy kis erszényt és egy nagy csokor szép, de kissé kókadtt krizantémot.

A vaják a vendégek között keringett, az alkalmat lesve, hogy végre elfoglalhassa helyét az étellel megrakott asztal mellett. Vágyakozva nézte a gyors ütemben köddé váló pácolt heringet, a töltött káposztát, a főtt tőkehalpofát és a bárányszeleteket, a darabokra szaggatott kolbászfüzéreket és kappanokat, a késekkel felvagdalt füstölt lazacokat és disznósonkákat. A baj csak az volt, hogy az asztal melletti padokon nem volt szabad hely.

A kissé felbátorodott leánykák és matrónák Kökörcsint ostromolták, csicseregve követelve színre lépését. Kökörcsin arcán hamis mosollyal ellenkezett, ügyetlenül tettetve a szerényt.

Geralt legyőzte zavarát, és némi erőfeszítéssel már-már az asztalig furakodott. Egy idősebb, erősen ecetszagú férfi meghökkentő udvariassággal készségesen félrehúzódott, jó néhány szomszédját kis híján ledöntve a padról. Geralt késlekedés nélkül hozzálátott az evéshez, és szempillantás alatt lemeztelenítette az egyetlen tálat, amihez hozzá tudott férni. Az ecetszagú öreg elétolta a következőt. A vaják hálából elmélyülten hallgatta végig az öreg mai időkről és mai fiatalokról szóló, hosszas tirádáját. Mivel azonban az öreg az erkölcsi szabadosságot konokul „renyhességként” írta le, Geraltnak akadt némi nehézsége a kellő komolyság megőrzésével.

Essi a fal tövében állt a fagyöngycsokrok alatt, magában, és a lantját hangolta. A vaják látta, ahogy egy szűk szabású brokátkaftánt viselő ficsúr lép oda hozzá, ahogy ajkán halovány mosollyal mond valamit a költőnőnek. Essi csinos ajkát kissé legörbítve végigmérte a szépfiút, aztán gyorsan odavetett néhány szót. A ficsúr összehúzta magát, és sietősen távozott, rubinvörös füle pedig még sokáig lángolt a félhomályban.

– ...ocsmányság, szégyen és gyalázat – folytatta az ecetszagú öreg. – Egyetlen roppant renyheség, én mondom magának.

– Úgy igaz – helyeselt bizonytalanul Geralt, miközben kenyérrel tunkolta ki a tányérját.

– Csendet kérünk, nemes asszonyok és méltóságos urak – kiáltott fel Drouhard a terem közepére lépve. – A nevezetes Kőkörcsin mester, annak dacára, hogy némiképp elgyötört s testét nyavalya gyötri, elénekli most nekünk a Marienn királynéről és a Fekete Hollóról szóló híres balladát! Mindezt pedig a molnár leánya, Veverka kisasszony forró kéréseire teszi, mert neki, azt állítja, nem képes ellenállni.

Veverka kisasszony, a padon ülő, kevésbé mutatós leányok egyike egy szempillantás alatt megszépült. Zsibongás és tapsvihár tört ki, elnyomva az ecetszagú öreg újabb renyheségeit. Kőkörcsin megvárta, amíg teljesen csönd lett, aztán eljátszott a lantján egy hatásos belépőt, és énekelni kezdett, le sem véve a szemét Veverka kisasszonyról, aki strófáról strófára egyre szebb lett. Való igaz, gondolta Geralt, ez a szukafattyá hatékonyabb, mint azok a mágikus olajak és krémek, amiket Yennefer árul a boltocskájában Vengerbergben.

Látta, ahogy Essi elsurran Kőkörcsin félkörben összeverődött hallgatóságának háta mögött, és óvatosan eltűnik a terasz irányába. Valami furcsa késztetésnek engedelmeskedve ügyesen kicsusszant az asztal mögül, és utána indult.

Ott állt a lány, előrehajolva; könyökét a stég korlátjának támasztotta, fejét törékeny, magasra emelt vállai közé húzta. A hold fényében csillogó, szélről ráncolt tengert nézte, és a kikötőben lobogó tüzeket. Geralt lába alatt megreccsent egy deszka. Essi felegyenesedett.

– Sajnálom, nem akartalak megzavarni – mondta zibbadtan, azt a sebesen feltűnő fintort keresve a lány ajkán, amivel az imént a brokátba öltözött ficsúrt fogadta.

– Nem zavarasz – felelte a lány mosolyogva, és félredobta lokniját. – Nem a magányt keresem itt, csak a friss levegőt. Téged is bosszantott a füst és a fülledtség?

– Kicsit. De sokkal jobban bosszantott a tudat, hogy megbántottalak. Essi, azért jöttem, hogy bocsánatot kérjek, és hogy megpróbáljam visszanyerni az esélyt egy kellemes beszélgetésre.

– Épphogy neked tartozom bocsánattal – mondta a lány a korlátra fektetve tenyerét. – Túl élesen reagáltam. Mindig túl élesen reagálok, képtelen vagyok uralkodni magamon. Bocsáss meg, és adj még egy esélyt. A beszélgetésre.

A férfi közelebb lépett, és a korlátnak támaszkodott, közvetlenül a lány mellett. Érezte a belőle áradó meleget, a lány verbénaillatát. Szerette a verbéna illatát, bár a verbénaillat mégsem az orgona és egres illata volt. – Mi jut eszedbe a tengerről, Geralt? – kérdezte a lány hirtelen.

– A nyugalanság – vágta rá a vaják, szinte gondolkodás nélkül.

– Érdekes. Pedig annyira nyugodtnak és fegyelmezettnak tűnsz.

– Nem állítottam, hogy nyugalanságot érzek. Azt kérdezted, mi jut az eszembe róla.

– De ami az eszedbe jut, az a lelked tükre. Költő vagyok, tudok erről egy s mást.

– És neked, Essi, mi jut eszedbe a tengerről? – kérdezte meg gyorsan, hogy véget vethessen a beszélgetésnek a nyugalanságról, amit érzett.

– Az örök mozgás – válaszolta a lány, de nem rögtön. – A változás. A rejtély, a titok, valami, amit képtelen vagyok megérteni, amit ezerféleképpen írhatnék le, ezer versben, de mégsem jutnék el a velejéig, egészen a lényegéig. Igen, talán ez.

– Akkor hát – felelte a vaják, miközben érezte, hogy a verbéna egyre erősebb hatással van rá. – Az, amit érzel, éppúgy a nyugalanság. Pedig annyira nyugodtnak és fegyelmezettnak tűnsz.

A lány odafordult hozzá, félredobta aranylókiját, és rászegezte szépséges tekintetét.

– Nem vagyok se nyugodt, se fegyelmezett.

Hirtelen történt, teljesen váratlanul. A mozdulat, amit a vaják tett, és ami kizárólag érintés akart lenni, egy könnyed érintés a lány vállán, két keze erős szorításává alakult annak vékony

derekán, gyors, de mégsem erőszakos mozdulattá, mellyel magához húzta, a két test váratlan, vérpezsdítő találkozásáig. Essi hirtelen mozdulatlanra merevedett, a teste megfeszült, erősen hátradőlt, és határozottan a kezeire szorította tenyerét, mintha el akarná lökni magát tőle, eltaszítani derekáról a férfi kezeit, de ehelyett erősen megragadta őket, előre hajtotta a fejét, szétnyitotta ajkait, és megtorpant.

– Miért... Miért csináljuk ezt? – suttogta. A szeme tágra nyílt, az aranylő tincs az arcába hullott.

A férfi lassan és nyugodtan félrebillentette a fejét, közelebb hajtotta az arcát, aztán váratlan gyorsasággal csókban forrt össze az ajkuk. De Essi még akkor sem engedte el a vaják derekát markoló kezeit, és még mindig erősen hátradőlt, kerülve, hogy a testük egymáshoz érhesse, így forogtak körbe, ebben a helyzetben, mintha csak táncolnának. A lány készségesen, gyakorlottan csókolt. És hosszan.

Utána aztán könnyedén és minden erőfeszítés nélkül szabadította ki magát a férfi karjaiból, újra a korlátnak támaszkodott, és a vállá közé húzta fejét. Geralt hirtelen borzasztóan, elmondhatatlanul ostobán érezte magát. Ez az érzés tartotta vissza attól, hogy közelebb lépjen a lányhoz, és átölelje hajlott vállait.

– Miért? – kérdezte hűvösen a lány, meg sem fordulva. – Miért csináltad ezt?

Szeme sarkából a férfira nézett, és a vaják hirtelen megértette, hogy tévedett. Hirtelen tudta, hogy a képmutatás, a hazugság, a tettetés és a merészség egyenesen olyan ingoványba vezetik, ahol közte és a mélység között nem lesz semmi más, csak a rugalmas, vékonyka takaróvá összeállt fű és moha, mely bármelyik pillanatban engedhet, elpattanhat és átszakadhat.

– Miért? – ismételte a lány.

A férfi nem válaszolt.

– Nőt keresel erre az éjszakára?

A férfi nem válaszolt. Essi lassan megfordult, és a karjához ért.

– Menjünk vissza a terembe – szólt hozzá fesztelenül, de a férfit nem tévesztette meg ez a könnyedség, érezte, a lány mennyire feszült. – Ne vágj ilyen képet. Semmi sem történt. Az meg, hogy én nem keresek férfit erre az éjszakára, korántsem a te hibád. Igaz?

– Essi...

– Menjünk vissza, Geralt. Kököröcsin már háromszor adott ráadást. Rajtam a sor. Gyere, énekelek...

Valahogy furcsán nézett a vajákra, aztán egy fújással félresöpörte az arcából a tincset.

– Énekelek neked.

IV

– Ohó – színlelt meglepetést a vaják. – Hát mégis itt vagy? Azt hittem, nem jössz haza éjszakára.

Kööröcsin bereteszte az ajtót, szögbe akasztotta a lantját és kócsagtollas kalapját, aztán levetette a zekéjét, leporolta, és a szobácska sarkában heverő zsákokra fektette. Ezek a zsákokon, egy csöbrön és egy jókora, borsószalmával kitömött strózsákon kívül nem volt bútor az apró padlásszobában – még a gyertya is a padlón állt egy megdermedt viasztócsában. Drouhard csodálta ugyan Kööröcsint, de láthatóan nem eléggé, hogy a rendelkezésére bocsássa a kamrát, vagy akár csak egy cselédfülkét.

– És mégis miből – kérdezte a csizmáját húzó Kööröcsin – gondoltad, hogy nem térek haza éjszakára?

– Azt gondoltam – támaszkodott alkarjára a vaják, amitől csak úgy zizegett a szalma –, hogy Veverka kisasszony ablaka alá mész szerenádozni, végtére is egész este úgy lihegtél a nyomában, mint a vizsla, ha szukát lát.

– Ha, ha – nevetett fel a bárd. – Hogy te milyen gyermeketegen ostoba vagy. Nem értesz te semmit. Veverka? Fikarcnyit sem érdekel Veverka. Csak Akeretta kisasszonyban akartam kissé felszítani a féltékenységet, akire holnap szándékozom lecsapni. Húzódj arrébb.

Kökörccsin a szalmazsákra rogyott, és magára húzta Geraltról a lópokrócot. Geralt furcsamód haragot érzett. Az aprócska ablak felé fordult, amin keresztül, ha a pókok nem dolgoznak olyan szorgosan, megláthatta volna a csillagos égboltot.

– Min duzzogsz már? – kérdezte a költő. – Zavar, hogy teszem a szépet a lányoknak? Mégis mióta? Tán felcsaptál druidának, és tisztaságot fogadtál? Vagy talán...

– Hagyd abba a locsogást. Fáradt vagyok. Nem vetted észre, hogy két hét óta először került egy szalmazsák alá, meg tető a fejünk fölé? Téged nem boldogít a gondolat, hogy reggel nem hull a nyakunkba a harmat?

– Számomra – adta át magát Kökörccsin az álmodozásnak – fehérség nélkül nem is szalmazsák a szalmazsák. Akkor nem teljes a boldogság, és mégis miféle boldogság az, aminek híja van?

Geralt tompán felnyögött, mint mindig, amikor az éjszaka közepén jött rá Kökörccsinre a beszélhetnék.

– A boldogság, ha híja van – folytatta a bárd, elmélyülten hallgatva a saját fejtegetését –, az olyan, mint... A félbe maradt csók... Miért csikorgatod a fogaidat, ha szabad kérdeznem?

– Iszonyúan unalmas vagy, Kökörccsin. Semmi más, csak szalmazsákok, lányok, fenekek, mellek, boldogság, aminek híja van, meg csókok, amiket a kutyák szakítanak félbe, amiket a jegyeseid szülei uszítanak rád. Mit mondjak, úgy tűnik, képtelen vagy másra. Úgy tűnik, csak a léha szabadoosság, hogy ne nevezzem válogatás nélküli paráznaságnak, teszi számotokra lehetővé, hogy balladákat szerezzetek, verseket írjatok és énekeljete. Úgy tűnik, és ezt jegyezd csak fel magadnak, ez a tehetség sötét oldala.

Túl sokat mondott, és a higgadtságát sem igazán sikerült megőriznie. Kökörccsin pedig könnyedén és tévedhetetlenül kihámozta a lényegét.

– Aha – felelte nyugodtan. – Essi Daven, vagyis Szemőke. Szemő szépséges szemecskéje megakadt a vajákon, és összezavarta a vajákat. A vaják úgy bánt Szemőkével, mint kisdeák a királylánnyal. És helyett, hogy magát okolná, a lányt hibáztatja, és próbálja megtalálni a sötét oldalát.

– Hülyeségeket beszélsz, Kökörccsin.

– Nem, aranyom. Essi mély benyomást tett rád, el sem tudod titkolni. Egyébként nem látok ebben semmi kivetnivalót. De vigyázz, ne kövess el hibákat. Ő nem olyan, mint gondolod. Ha van is a tehetségének sötét oldala, akkor egészen biztosan nem az, amire gondolsz.

– Felteszem – mondta a vaják, igyekezve uralkodni a hangján –, hogy nagyon jól ismered.

– Elég jól. De nem úgy, ahogy gondolod. Nem úgy.

– Ismerd el, ez elég szokatlan tőled.

– Te hülye. – A bárd kinyújtózkodott, és a tarkója alá tette kezét. – Babuskát majdhogynem gyerekkora óta ismerem. Olyan nekem... na... Mintha a húgom lenne. Ismétlem, semmiféle ostoba hibát ne kövess el vele szemben. Azzal igen nagy szomorúságot okoznál neki, merthogy te is mély benyomást tettél rá. Valld csak be, lenne hozzá kedved?

– Még ha úgy is volna, veled ellentétben nem szokásom az ilyesmit megvitatni – vágott vissza erélyesen Geralt. – És dalt sem költenék róla. Köszönöm, amit róla mondtál, mert lehet, hogy valóban megvédtél attól, hogy valami ostobaságot kövessék el. De ezzel ennyi. Úgy gondolom, kimerítettük a témát.

Kökörccsin egy percig mozdulatlanul feküdt és hallgatott, de Geralt túl jól ismerte ehhez.

– Tudom – szólalt meg végül a költő. – Már mindent tudok.

– Szart se tudsz. Kökörcsin.

– Tudod, mi a te bajod? Meg vagy róla győződve, hogy más vagy. Te egyenesen kérkedsz a mássággodtól, azzal, amit olyan abnormalisnak gondolsz. Te egyenesen tolakodóan ráerőszakolod az emberekre ezt az abnormalitást, és nem érted, hogy a legtöbb, józanul gondolkodó ember számára te vagy a legnormálisabb ember kerek e világon, és azt kívánják, bár mindenki ilyen normális lenne. Kit érdekel, hogy gyorsabbak a reakcióid, hogy napsütésben függőlegesen hasított a pupillád? Hogy úgy látsz a sötétben, akár egy macska? Hogy értesz a varázslatokhoz? Nagy dolog. Én, aranyom, ismertem egyszer egy fogadóst, aki képes volt tíz percen keresztül megállás nélkül fingani, ráadásul úgy, hogy az „Üdvözlégy, ó, Hajnalcsillag” című zsoltár dallamát adja ki. Ha nem vesszük figyelembe ezt az, akárhogy is, de nem hétköznapi képességét, ez a fogadós volt a legnormálisabb az összes normálisak között, voltak gyerekei, felesége és még egy reumás tántija is...

– Mégis mi köze van ennek Essi Davenhez? Meg tudnád magyarázni?

– Természetesen. Alaptalanul tűnt úgy számodra, hogy Szemő valami beteges, egyenesen perverz kíváncsiságból érdeklődött irántad, hogy úgy néz rád, mint valami tűzmadárra, kétfejű borjúra vagy egy vadasparki szalamandrára. Te meg persze azonnal felhúztad az orrod, és rögtön az első alkalommal udvariatlanul és minden ok nélkül megdorgáltad, olyan döfést adtál vissza, amit ő sosem mért rád. Hiszen a tanúja voltam. Az események további folyásának már nem voltam a tanúja, de észrevettem, hogy eltűntetek a teremből, és láttam, milyen vörös volt az arcocskája, amikor visszajöttetek. Igen, Geralt. Én itt óva intelek a hibáktól, te meg máris elkövetted őket. Meg akartad rajta bosszulni a, már feltételezésed szerint, beteges kíváncsiságot. Úgy döntöttél, kihasználod ezt a kíváncsiságot.

– Megismétlem, hülyeségeket beszélsz.

– Kipróbáltad – folytatta a bárd rendíthetetlenül –, vajon elbújhatsz-e vele a szénakazalban, hogy kíváncsi-e arra, milyen is egy csodabogárral, egy vaják-korccsal szerelmeskedni. Szerencsére Essi bölcsőbbnek bizonyult nálad, és kiismerve okait, nagylelkűen megkönyörült az ostobaságodon. Mindenesetre erre következtetek abból, hogy nem feldagadt pofával jöttél vissza a stégről.

– Befejezted?

– Befejeztem.

– Na, akkor jó éjszakát.

– Tudom, miért dühöngsz és csikorgatod a fogad.

– Nyilván. Te mindent tudsz.

– Tudom, ki az, aki ennyire elrontott téged, aki miatt képtelen vagy egy normális nőt megérteni. Alaposan meggyötört téged ez a te Yennefered, vigyen el az ördög, ha értem, mit látsz benne.

– Hagyd abba, Kökörcsin.

– Tényleg nem szeretnél inkább egy normális lányt, mint például Essi? Mije van a varázslónőknél, ami nincs meg Essiben? A koruk talán? Lehet, hogy Szemő nem a legfiatalabb, de annyi éves, ahánynak látszik. És tudod, mit vallott be nekem Yennefer egyszer pár pohár után? Ha, ha... Azt mondta nekem, hogy amikor először csinálta férfival, épp egy év telt el azóta, hogy feltalálták a kétbarázdás ekét!

– Hazudsz, Yennefer rühell téged, mint a pestist, és sosem bízna meg benned.

– Hát legyen, hazudtam, beismerem.

– Nem kell. Ismerlek.

– Az csak úgy tűnik neked, hogy ismersz. Ne felejtse el, hogy bonyolult természet vagyok.

– Kökörcsin – sóhajtott fel a vaják, aki mostanra tényleg elálmosodott. – Egy cinikus, disznó, hazug kurvapecér vagy. És hidd el nekem, nincs ebben semmi bonyolult. Jó éjszakát.

– Jó éjszakát, Geralt.

V

– Korán kelsz, Essi.

A költőnő hátrafogta szélfűtta haját, és elmosolyodott. Óvatosan, a lyukakat és a korhadt deszkákat kerülgetve lépett a mólóra.

– Nem hagyhattam ki a lehetőséget, hogy egy vajágot munka közben lássak. Megint kíváncsiskodónak fogsz tartani? Mit tegyek, nem titkolom, tényleg kíváncsi vagyok. Hogy haladsz?

– Mivel hogy haladok?

– Ó, Geralt – mondta a lány. – Nem tartod sokra a kíváncsiságom, se a tehetségem, hogy információkat szerezzek és értelmezzek. Már mindent tudok a gyöngyhalászokat ért szerencsétlenségről, ahogy ismerem az Aglovallal kötött megállapodásod részleteit is. Tudom, hogy hajóst keresel, aki hajlandó elmenni arra, a Sárkányfogak felé. Találtál valakit?

A férfi egy pillanatig figyelmesen fürkészte a lányt, aztán hirtelen döntött.

– Nem – válaszolta. – Nem találtam. Egyet sem.

– Félnék?

– Félnék.

– De mégis hogyan akarsz felderítést végezni, ha egyszer nem hajózatsz ki a tengerre? Hogyan kapod el a grabancát annak a szörnynek, amelyik a gyöngyhalászokat lemészárolta, ha egyszer nem tudsz kihajózni?

Kézen fogta a lányt, és lesegítette a mólóról. Lassan sétáltak a köves part nedves fövényén, a szárazföldre húzott barkaszok mellett, a cölöpökre akasztott halászhálók sorfalai mentén, a felhasított, száradó halak szélfűtta függőyei között. Bár a dolog váratlanul érte, Geraltnak be kellett ismernie, hogy a költőnő társasága egyáltalán nem zavarja, nem terhes vagy tolakodó számára. Azonkívül remélte, hogy a nyugodt és tárgyilagos beszélgetés semmissé teszi annak az ostoba csóknak a következményeit a teraszon. A tény, hogy Essi kijött a mólóra, azzal a reménnyel töltötte el, hogy nem neheztel rá. És ez örömmel töltötte el.

– Hogyan kapom el a szörny grabancát – morogta a lány szavait ismételve. – Ha tudnám, hogyan. Nagyon keveset tudok a tengeri szörnyekről.

– Érdekes. Az alapján, amit én tudok, a tengerben lényegesen több a szörnyeteg, mint a szárazföldön, mind a számuk, mind a fajok mennyiségét illetően. Ebből annak kellene következnie, hogy a tenger kiváló terep a vajákok számára.

– Nem az.

– Miért?

– Az emberek térhódítása a tengeren – köszörülte meg a vaják a torkát félrefordulva – nem olyan rég kezdődött meg. A vajákokra korábban volt szükség, a szárazföldön, még a kolonizáció első szakaszában. Nem vagyunk alkalmasak a tengerben élő szörnyekkel folytatott harcra, bár valóban tele van mindenféle erőszakos mocsadékkal. De a vajákok meglévő képességei nem elégségesek a tengeri szörnyetekkel szemben. Ezek a teremtmények vagy túl nagyok a számunkra, vagy túl jól fel vannak páncélozva, vagy túlságosan is elemükben érzik magukat. Vagy mind egyszerre.

– És a szörny, ami lemészárolta a gyöngyhalászokat? Nem jöttél rá, mi volt az?

– Talán kraken?

– Nem. A kraken ripityára törte volna a csónakot, de a csónak egészben maradt. És ahogy beszélük, csurom vér – Szemő nagyot nyelt, és láthatóan elsápadt. – Ne hidd, hogy csak okoskodom. A tenger mellett nőttem fel, láttam ezt s azt.

– Ha így állunk, mi lehetett az? Egy nagy kalmár? Magával ránthatta azokat az embereket a fedélzetről...

– Akkor nem lett volna véres. Ez nem kalmár, Geralt, nem orka, nem sárkányteknős, mert ez a valami nem törte szét és nem borította fel a csónakot. Ez a valami feljutott a fedélzetre, és ott rendezett vérfürdőt. Lehet, hogy hibát követsz el, amikor a tengerben keresed?

A vaják elgondolkodott.

– Kezdelek csodálni, Essi – mondta. A költő elpirult. – Igazad van. Támadhatott a levegőből is. Lehetett ornitodrakon, griffmadár, sárkánykígyó, légsárkány vagy villásfarkú. Vagy akár rók...

– Bocsáss meg – szólalt meg Essi. – Nézd, ki jön itt.

A parton Agloval közeledett feléjük, egymaga, erősen átázott ruhában. Láthatóan dühös volt, amikor pedig meglátta őket, valósággal elvörösödött a dühtől.

Essi könnyedén pukedlizett, Geralt öklét a melléhez emelve fejet hajtott. Agloval kiköpött.

– Három órát ültem a sziklákön, csaknem hajnal óta – hördült fel. – Még csak meg se mutatta magát. Három órán át, mint egy barom, egy sziklán, amin áticsaptak a hullámok.

– Sajnálom... – mormolta a vaják.

– Sajnálod? – robbant ki a hercegből. – Sajnálod? Ez a te hibád. Eltoltad. Mindent elrontottál.

– Mit rontottam el? Én csak tolmácsoltam...

– Ördög vigye az ilyen munkát – szakította félbe haragosan Agloval, és elfordította a fejét. A profilja igazán királyi volt, méltó arra, hogy érmékre kerüljön. – Valójában jobb lett volna, ha fel sem bérellek. Ellentmondásosan hangzik, de amíg nem volt, ki tolmácsoljon, én és Sh'eenaz jobban értettük egymást, már ha érted, mire gondolok. Most viszont... Tudod, mit beszélnek a városban? Azt beszélik, hogy azért haltak meg a gyöngyhalászok, mert feldühítettem egy szirént. Hogy ez a bosszúja.

– Ostobaság – tette hozzá hűvösen a vaják.

– Honnan tudhatnám, hogy ostobaság-e? – csattant fel a herceg. – Hát tudom én, mit fecsegtél akkor össze vele? Hát tudom én, mire lehet képes? Hogy milyen szörnyetegekkel barátkozik odalent, a mélységben? Tessék kérlek, bizonyítsd be nekem, hogy ostobaság. Hozd el nekem a szörnyeteg fejét, ami lemészárolta a gyöngyhalászokat. Láss munkához ahelyett, hogy azzal szórakoznál, hogy a tengerparton flörtölgetsz...

– Munkához? – kapta fel Geralt a vizet. – Hogyan? Egy hordóval a lábam között kellene kihajóznom a tengerre? A te Zelested kínzással és akasztófával fenyegette a hajósokat, de ennek ellenére senki sem hajlandó. Még maga Zelest sem töri magát. Akkor meg hogyan...

– Mit érdekel engem, hogyan? – kiáltott fel Agloval félbeszakítva a vajákat. – A te bajod! Mire valók a vaják, ha nem arra, hogy a rendes embernek ne kelljen azon törnie a fejét, hogyan szabaduljon meg a szörnyetegektől? Felbéreltelek erre a munkára, és követelem, hogy végezd is el. Ha pedig nem, akkor takarodj innen, különben korbáccsal kergetlek egész a birtokaim határáig!

– Nyugodjon meg, herceg uram – szólt közbe halkán Szemő, de sápadtsága és a keze remegése elárulta idegességét. – És nagyon kérem, ne fenyegetse Geraltot. A helyzet az, hogy nekem és Kököröcsinnek van néhány barátunk. Ethain, Cidaris királya, hogy csak egyet említsek, felettébb kedvel minket és a balladáinkat. Ethain király felvilágosult uralkodó, és mindig azt mondja, hogy a balladáink nem csupán pattogó muzsikát és rímeket jelentenek, hanem az információ átadásának egyfajta módját, az emberiség krónikáját. Kegyelmes herceg, szeretne bekerülni az emberiség krónikájába? Én el tudom magának intézni.

Agloval egy pillanatig hűvös, megvető tekintettel méregette a lányt.

– A gyöngyhalászoknak, akik odavesztek, feleségei és gyerekei voltak – szólalt meg végül, sokkalta halkabban és nyugodtabban. – A többiek meg, ha majd kopog a szemük az éhségtől, egyhamar kihajóznak újra. A gyöngy-, szivacs-, osztriga- és homárhálászok, de a halaké is, egytől egyig. Most félnek, de az éhség legyőzi majd a félelmüket. Kihajóznak. De hogy visszatérnek-e? Mit mondasz erre, Geralt? Daven kisasszony? Kíváncsi lennék a balladájára,

ami erről szól. Egy balladára a vajákról, aki tétlenül áll a parton a csónak véráztatta fedélzetét és a síró gyerekeket nézve.

Essi meg jobban elsápadt, de dölyfösen megrántotta a fejét, arrébb fújta a tincset, és már válaszolni készült, amikor Geralt gyorsan megragadta és megszorította a karját, mielőtt megszólalhatott volna.

– Elég – mondta a vaják. – Ebben az egész szóáradatban csak egy dolog fontos igazán. Felbéreltél, Agloval. Elvállaltam a feladatot, és el is végzem, ha egyáltalán elvégezhető.

– Számítok rá – felelte röviden a herceg. – Akkor hát, viszlát. Hódolatom, Daven kisasszony.

Essi nem hajolt meg, csak odabiccentett. Agloval feljebb húzta nedves nadrágját, és a köveken botladozva elindult a kikötő felé. Geralt csak most vette észre, hogy még mindig kézen fogja a költőnőt, a költő pedig korántsem próbál kiszabadulni. Eleresztette. Essi, aki lassan visszatért a szokásos színéhez, felé fordította az arcát.

– Könnyű elérni, hogy vásárra vidd a bőröd – mondta. – Elég néhány szó a nőkről és a gyerekekről. És közben annyit beszélnek arról, hogy ti, vajákok, állítólag milyen érzéketlenek vagytok. Geralt, Agloval fütyül a nőkre, a gyerekekre és az öregekre. Azért szeretné, hogy a gyöngyhalászat újrainduljon, mert minden nappal veszít, amikor nem szállítanak neki. A bolondját járattja veled az éhes gyerekekkel, te meg azonnal képes vagy az életedet kockáztatni...

– Essi – vágott közbe a férfi. – Vaják vagyok. Az a foglalkozásom, hogy kockáztatom az életemet. A gyerekeknek semmi köze ehhez.

– Engem nem versz át.

– Miért feltételezed, hogy szándékomban áll?

– Azért, mert ha olyan rideg hivatásos lennél, amilyennek látszani akarsz, megpróbáltad volna felverni az árat. Te viszont egy szóval sem utaltál a fizetségre. Ah, jól van, most már elég ebből. Visszamegyünk?

– Sétáljunk még egy kicsit.

– Szívesen. Geralt?

– Hallgatlak.

– Ahogy már korábban is mondtam, a tenger mellett nőttem föl. El tudok kormányozni egy csónakot, és...

– Verd ki a fejedből.

– Miért?

– Verd ki a fejedből – ismételte meg keményen.

– Talán – felelte a lány – megfogalmazhatnád udvariasabban is.

– Talán. De azt... az ördög tudja, minek vennéd. Én pedig egy érzéketlen vaják vagyok, egy rideg hivatásos. A saját életemet kockáztatom. Másokét nem.

Essi elhallgatott. A férfi látta, ahogy összeszorította ajkait, ahogy a feje megrándult. Egy szellőkés megint összekuszálta a haját, egy pillanatra aranytincsek kavalkádjával takarva el az arcát.

– Csak segíteni szerettem volna neked – mondta a lány.

– Tudom. Köszönöm.

– Geralt?

– Hallgatlak.

– És ha a pletykákban, amikről Agloval beszélt, van valami igazság? Hiszen tudod, hogy a szirének nem mindenhol és nem mindig barátságosak. Voltak esetek...

– Nem hiszem.

– Hínáraszsonyok – folytatta elgondolkozva Szemő. – Né Reidák, tritonok, tengeri nimfák. Ki tudja, mire képesek. És Sh'eenaz... Megvolt az oka...

– Nem hiszem – szakította félbe.

– Nem hiszed, vagy nem akarod elhinni?
A férfi nem válaszolt.

– És te akarsz rideg hivatásosnak látszani? – kérdezte a lány, arcán furcsa mosollyal. – Olyasvalakinek, aki a kardja élével gondolkodik? Ha akarod, elmondom neked, milyen vagy valójában.

– Tudom, milyen vagyok valójában.

– Érzékeny vagy – mondta halkán a lány. – A lelked mélyén tele vagy nyugtalansággal. Engem nem vezet meg a rezzenéstelen arcod és a hűvös hangod. Érzékeny vagy, és most épp az érzékenységed parancsolja neked azt, hogy félj, mert annak, ami elé oda kell állnod karddal a kezeden, meglehet a maga igaza, erkölcsi fölényben lehet veled szemben...

– Nem, Essi – felelte lassan. – Ne keresd bennem a megható ballada tárgyát, a balladáét, ami egy magában őrlődő vajákról szól. Lehet, hogy szeretném, ha így lenne, de nincs így. Az erkölcsi kételyeimet megválaszolják helyettem a törvények és a neveltetésem. A dresszúra.

– Ne mondd ezt – csattant fel a lány. – Nem értem, miért próbálsz...

– Essi – szakította félbe újra. – Nem szeretném, hogy téves benyomás alakuljon ki benned rólam. Nem vagyok kóbor lovag.

– De nem vagy hidegvérű és lelketlen gyilkos sem.

– Nem – hagyta rá nyugodt hangon. – Nem vagyok az, bár vannak olyanok, akik máshogy gondolják. De nem az érzékenységem és az előnyös személyiségvonásaim helyeznek fölébük, hanem a saját értékeivel tisztában levő hivatásos dölyfös és arrogáns büszkesége. A hivatásosé, akibe beleverték, hogy a hivatása törvényei és a hideg rutin jobb tanácsadó, mint az érzelmek, hogy megvéd azoknak a hibáknak az elkövetésétől, amiket olyankor követhetünk el, ha belegabalyodunk a Jó és a Rossz, a Rend és a Káosz kérdéseibe. Nem, Essi. Nem én vagyok érzékeny, hanem te. De végül is ezt kívánja meg a hivatásod, nem igaz? Te voltál az, akit nyugtalanított a gondolat, hogy a látszólag rokonszenves szirén sértődöttségében kétségbeesett bosszút állva megtámadta a gyöngyhalászokat. Azonnal mentséget keresel a szirénnek, enyhítő körülményeket, borsószik a hátad a gondolattól, hogy egy vaják, akit a herceg fizet, lelétszárolja a szépséges szirént pusztán azért, mert az engedelmeskedni mert az érzelmeinek. De a vaják, Essi, mentes az ilyen dilemmáktól. És az érzelmektől is. Még ha ki is derülne, hogy a szirén volt az, a vaják nem öli meg a szirént, mert a törvénye tiltja ezt. A törvény megválaszolja a kételyt a vaják helyett.

Szemő váratlanul felkapta a fejét, és a szemébe nézett.

– Minden kételyt? – kérdezte gyorsan.

Tud Yenneferről, gondolta a férfi. Tud róla. Ó, Kökörcsin, te átkozott pletykafészek...

Nézték egymást.

Mi rejtőzik búzakék szemedben, Essi? Kíváncsiság? A másság bűvölete? Mi a tehetséged sötét oldala, Szemő?

– Bocsáss meg – mondta a lány. – Ostoba kérdés volt. És naiv. Azt sugallta, hogy elhittem, amit mondtál. Menjünk vissza. Ez a szél egész a csontom velejéig hatol. Nézd, hogy háborog a tenger.

– Látom. Tudod, Essi, ez érdekes...

– Mi az érdekes?

– A fejemet tenném rá, hogy a szikla, ahol Agloval a szirénnel szokott találkozni, közelebb is volt a parthoz, és nagyobb is volt. Most viszont nem is látszik.

– Dagály – felelte kurtán Essi. – Nemsokára a víz egészen odáig fog érni, addig a szirtig.

– Egész odáig?

– Igen. Ezen a részen a vízszint jelentősen emelkedik és süllyed, jóval tíz könyék felett, mert itt, a tengerszorosnál és a folyótorkolatban úgynevezett torlóár alakul ki, vagy hogy is hívják a hajósok.

Geralt a hegyfok felé nézett, a morajló, tajtékos hullámverésbe harapó Sárkányfogak irányába.

– Essi – kérdezte. – És amikor megkezdődik az apály?

– Akkor?

– Meddig húzódik vissza a tenger?

– És ez... Aha, értem. Igen, igazad van. Egészen a self pereméig.

– A minek a pereméig?

– Na, az olyan, mint egy párkány, amit a tengerfenék hoz létre, sík felület, ami a pereménél, a mélység határán, élesen leszakad.

– És a Sárkányfogak...

– Pontosan a peremén állnak.

– És száraz lábbal elérhetővé válnak. Mennyi időm lenne?

– Nem tudom – ráncolta össze a homlokát Szemő. – A helyeket kellene megkérdezni. De attól tartok, Geralt, ez nem a lehető legjobb ötlet. Nézd meg, a szárazföld és a Fogak között sziklák vannak, az egész partot öblök és fjordok tagolják. Amikor elkezdődik az apály, vízzel telt szorosok és katlanok jönnek létre. Nem tudom, hogy...

A tenger felől, az alig látható szikláknál csobbanás hangzott fel. És hangos, dallamos kiáltás.

– Fehérhajú! – kiáltotta a szirén, kecsesen átugorva egy hullám háta felett, rövid, elegáns farokmozdulatokkal csapkodva a vizet.

– Sh’eenaz! – kiáltott vissza a vaják integetve.

A szirén odaúszott a sziklához, felegyenese lebegett a hullámozó, zöld áradatban, és két kezével hátravetette a haját, egyszerre feltárva testét, annak minden bájával együtt. Geralt Essire pillantott. A lány kissé elpirult, és bánatos, zavart arckifejezéssel nézett egy pillanatra saját, szoknyája alatt alig-alig megmutatkozó bájaira.

– Hol van az én drágám? – énekelte Sh’eenaz közelebb úszva. – Hiszen itt kellene lennie.

– Itt volt. Három órát várt, és elment.

– Elment? – csodálkozott a szirén egy magas trillában. – Nem várt? Nem bírt ki vacak három órát? Sejtettem. Egy cseppnyi áldozat se! Egy csepp se! Undorító, undorító, undorító! És te mit csinálsz itt, fehérhajú? Idejöttél sétálni a szerelmeseddel? Szép pár vagytok, csak azok a lábak csúfítanak el benneteket.

– Ő nem a szerelmesem. Alig ismerjük egymást.

– Igazán? – csodálkozott Sh’eenaz. – Kár. Illetke egymáshoz, jól festetek együtt. És kicsoda ő?

– Essi Daven vagyok, költő – énekelte Szemő olyan hanghordozással és dallamossággal, ami mellett a vaják hangja varjúkárogásnak tetszett. – Örülök, hogy megismerhettelek, Sh’eenaz.

A szirén a vízre csapott tenyerével, és hangosan felkacagott.

– Milyen csodás! – kiáltotta. – Ismered a nyelvünket! Szavam rá, megleptek engem, ti, emberek. Valójában nem is választ el minket olyan sok, mint ahogy beszéltek.

A vaják sem volt a szirénél kevésbé meglepődve, bár sejthette volna, hogy a művelt és olvasott Essi jobban ismeri nála az Ősi Nyelvet, a tündék nyelvét, melynek dallamos változatát a szirének, hínárasszonyok és néreidák beszélték. Az is világos kellett volna legyen számára, hogy a szirének nyelvének énekszerűsége és bonyolult dallamvilága, ami neki nehézséget jelentett, Essinek épphogy megkönnyíti a dolgát.

– Sh’eenaz! – kiáltotta a vaják. Egy kevés mégis csak elválaszt, és olykor az, ami szétválaszt, az maga a kiontott vér lehet! Ki... Ki ölte meg a gyöngyhalászokat annál a két sziklánál? Mondd el nekem!

A szirén alábukott, felborzolva a vizet. Egy perccel később fröcskölve újra felszínre bukkant, de csúf grimasz jelent meg összerándult, szép arcocskáján.

– Ne merészeljétek! – kiáltott fel élesen. – Ne merészeljétek a Lépcsők közelébe menni! Az nem nektek való! Ne húzzatok ujjat azokkal! Nem nektek való!

– Mi? Mi nem való nekünk?

– Nem nektek való! – kiabálta Sh'eenaz, és hanyatt vetette magát a hullámon.

A felfröcskölő víz magasra szállt a levegőben. Egy pillanatig még látták a hullámokat csapdosó, karcsú úszójú, villás farkát. Aztán eltűnt a mélységben.

Szemő megigazította a haját, melyet összekócolt a viharos tengeri szél. Mozdulatlanul, lehajtott fejjel állt.

– Nem tudtam – krákogott Geralt –, hogy ilyen jól beszéled az Ősi Nyelvet, Essi.

– Nem tudhattad – felelte a lány hangjában érezhető keserőséggel. – Hiszen... Hiszen alig ismeresz.

VI

– Geralt – mondta Kököröcsin, miközben körbenézett, és úgy szimatolt, akár egy kopó. – Förtelmesen bűdös van itt, nem gondolod?

– Nekem kéne tudnom? – fintorgott a vaják. – Voltam már helyeken, ahol sokkal rosszabb szag volt. Ez csak a tenger illata.

A bárd elfordította a fejét, és a sziklák közé köpött. A víz habot vetve, zúgva csobogott a sziklahasadékokban, és a nyomában hullámok vájta, kavicsos szorosok tárultak fel.

– Nézd csak, Geralt, milyen szépen felszáradt. Hová lett az a sok víz? Az ördögbe is, hogy van ezzel az apállal meg dagállal? Honnan jönnek ezek? Még sosem gondolkodtál el rajta?

– Nem. Volt más gondom.

– Én úgy gondolom – remegett meg kissé Kököröcsin –, hogy ott lent a mélyben, ennek az egész nyavalyás óceánnak a fenekén üldögél egy hatalmas szörnyeteg, egy kövér, pikkelyes bestia, egy varangy, szarvakkal azon az ocsmány fején. És ez időről időre beszívja a vizet a bendőjébe, és a vízzel mindent, ami csak él, és amit meg lehet enni – halakat, fókákat, teknősöket, mindent. Aztán meg, amikor felfalta a prédáját, visszaokádja a vizet, és meg is van a dagály. Mit gondolsz erről?

– Azt gondolom, hogy ostoba vagy. Yennefer azt mondta nekem egyszer, hogy a tengerjárást a hold okozza.

Kököröcsin felröhögött.

– Micsoda éktelen nagy baromság! Mi köze van a holdnak a tengerhez? A holdra csak a kutyák vonyanak. Rászedett téged, Geralt, az a te kis hazudósod, a bolondját járatta veled. És ahogy tudom, nem is először.

A vaják semmit sem fűzött hozzá. A nedvességtől csillogó sziklákat nézte az apály nyomán feltáruuló szakadékokban. Néhol még mindig feltört bennük a tajtékzó víz, de úgy tűnt, átjuthatnak.

– Na, akkor munkára – mondta felállva, és megigazította a kardját. – Nem várhatunk tovább, mert nem végzünk a dagály előtt. Még mindig ragaszkodsz hozzá, hogy velem gyere?

– Igen. A balladák tárgya, az nem valami toboz, hogy a fenyő alól szedje fel az ember. Különben meg Babuskának holnap születésnapja lesz.

– Nem látok összefüggést.

– Az szomorú. Nálunk, vagyis a normális emberek körében, létezik egy olyan szokás, hogy egymás születésnapjára ajándékot adunk. Nekem nem telik arra, hogy bármit is vegyek neki. Keresek neki valamit a tenger fenekén.

– Heringet? Tintahalat?

– Hülye. Majd találok borostyánt, vagy talán csikóhalat, esetleg valami szép kagylóhéjat. Szimbólumról van szó, a rokonszenv és a másakra gondolás jeléről. Kedvelem Szemőt,

szeretnék neki örömet szerezni. Nem érted? Sejtettem. Induljunk. Te mész előre, mert lehet, hogy ott csücsül valami szörny.

– Rendben. – A vaják lecsússzam a sziklafalról a síkos, algával borított kövekre. – Előremegyek, hogy ha bármi történne, fedezhesselek. A rokonszenv és a másakra gondolás jeléül. Csak ne feledd, hogyha kiáltok, szedd a nyakadba a lábad, és nehogy nekem a kardom közelében kóvályogj. Nem csikóhalakat gyűjteni megyünk oda. Azért megyünk, hogy leszámoljunk egy szörnyeteggel, ami embereket gyilkol.

Megindultak lefelé, a feltáruuló tengerfenék hasadékaiban, néhol vízben gázolva, ami még mindig ott kavargott a sziklakürtökben. Homokkal és hínárral borított vályúkban gázoltak. Mindennek a tetejébe eleredt az eső, úgyhogy hamarosan tetőtől talpig átáztak. Kőköröcsin lépten-nyomon megállt, és egy fadarabbal turkálni kezdett a kavics és a hínárcsomók között.

– Ó, nézd csak, Geralt, halacska. Ördög vigyen, ha nem csupa vörös. Ott meg, ó, egy kicsike angolna. És ez? Hát mi ez? Úgy néz ki, mint egy nagy, áttetsző bolha. Ez meg... Jaj, anyám! Geraaalt!

A vaják, kardjával a kezében, hirtelen hátrafordult.

Kifehéredett, kövek csiszolta, homokkal teli emberi koponya volt, ami beékelődött egy sziklahasadékba. Rádásul nemcsak az. Amikor Kőköröcsin meglátta a szemgödrében tekerdő soksertéjét, összerezsent, és meglehetősen kellemetlen hangot adott ki magából. A vaják megrántotta a vállát, és továbbindult a hullámok között feltáruuló sziklás síkság felé, a Sárkányfogaknak nevezett két csipkézett zátony irányába, melyek most inkább tűntek hegyeknek. Óvatosan haladt. A tenger fenekét tengeri uborkák, kagylók és hínárhalmok borították. A pocsolyákban és vájatokban megtermett medúzák lebegtek, és kígyókarúak keringtek. Kolibrihoz méltóan tarka, apró tarisznyarakok menekültek előlük, oldalvást haladva váltogatták fürgé kis lábaikat.

Geralt már messziről észrevette a kavicsok közé merülő holttestet. A vízínövények alatt láthatóan mozgott a vízbefült mellkasa, noha tulajdonképpen már nem volt mi mozgassa. Kívül-belül hemzsegték rajta a tarisznyarakok. Nem lehetett egy napnál régebben a vízben, de a rákok már úgy megtisztogatták, hogy nem lett volna értelme megvizsgálni. A vaják szó nélkül menetirányt változtatott, nagy ívben kerülve meg a holttestet. Kőköröcsin semmit sem vett észre.

– Hogy itt milyen ocsmány rothadásszag van – szitkozódott beérve Geraltot, kiköpött, aztán kirázta a vizet a kalapjából. – És zuhog, és hideg van. Megfázom, elmegy a hangom, a fene egye meg...

– Ne fárasz. Ha vissza szeretnél fordulni, ismered az utat.

Közvetlenül a Sárkányfogak tövében lapos sziklapárkány húzódott, és azon túl már csak a mélység következett, a békésen hullámozó tenger. Az apály határa.

– Ha, vaják – nézett körbe Kőköröcsin. – Úgy látszik, a szörnyednek elég esze volt ahhoz, hogy visszahúzódjon a nyílt tengerre a távozó vízzel együtt. Te meg biztos azt gondoltad, hogy majd itt fog feküdni valahol, égnek fordított hassal, arra várva, hogy agyonüssed?

– Maradj veszteg.

A vaják közelebb lépett a párkány pereméhez, letérdelt, és óvatosan megtámasztotta kezét a sziklát benövő éles kagylókon. Semmit sem látott, a víz sötét volt, a színe pedig zavaros és homályos a szemerkélő esőtől.

Kőköröcsin a zátony rejtekeiben kutakodott, és miközben rúgásokkal tüntette el a lábáról az egyre szemtelenebb tarisznyarakokat, alaposan megnézte és végigtapogatta a víztől csepegő, csüngő algától szakállas, érdes rák- és kagylókolóniákkal tarkított sziklákat.

– Hé, Geralt!

– Mi van?

– Nézd csak ezeket a kagylókat. Ezek gyöngytermők, nem igaz?

– Nem azok.

– Értesz hozzá?

– Nem értek.

– Akkor tartózkodj a véleménynyilvánítástól, míg konyítani kezdesz valamit. Ezek gyöngytermők, biztos vagyok benne. Rögtön learatom én itt a gyöngyöket, legalább valami más hasznunk is lesz ebből az expedícióból, nemcsak a nátha. Szedjem, Geralt?

– Szedjed. A szörnyeteg a gyöngyhalászokat támadja meg. Akik összeszedik, azok is ebbe a kategóriába esnek.

– Hogy én legyek a csalétek?!?

– Szedjed, szedjed. Válassz minél nagyobb kagylókat, ha gyöngy nem is lesz, főzhetünk belőlük levest.

– Még csak az kéne. Én csak a gyöngyöket viszem, kell a héja a fenének. Az ördögbe... Az édes jó anyját... Hogy a... ménkübe... nyílik ez? Nincs nálad kés, Geralt?

– Mi van, te még kést se hoztál magaddal?

– Költő vagyok, nem valami késelő. Á, hogy állna bele a nyavalya, összeszedem ebbe a táskába, a gyöngyöket meg kiszedjük később. Hé, te! Takarodj innen!

A félrerúgott rák átrepült Geralt feje fölött, és egy hullámba csobbant. A vaják az áthatolhatatlanul fekete vízre szegezve tekintetét lassan végigsétált a párkány peremén. Közben a kő ütemes kopogását hallgatta, amivel Kököröcsin verte le a kagylókat a sziklafalról.

– Kököröcsin! Gyere ide, ezt nézd!

A kopott, töredezett párkány hirtelen egyenletes, éles peremben végződött, amely merőlegesen szakadt a mélybe. A víz színe alatt világosan látni lehetett a hatalmas, szögletes, szabályos, fehér márványtömböket: a moszatok, puhatestűek és tengerirózsák, melyek benőtték őket, úgy hullámoztak a vízben, akár szélben a virágok.

– Mi a fene ez? Úgy néz ki... mint egy lépcső.

– Mert ez lépcső – suttogta ámulva Kököröcsin. – Óóó, ez a lépcső, mely a víz alatti városba vezet. Ys legendás városába, amit a hullámok elnyeltek. Hallottad a legendát a feneketlen mélység városáról, a Víz Alatti Ysről? Óóó, balladát írok erről, de olyat, hogy a konkurencia beleöszül! Meg kell néznem magamnak közelebből... Nézd, ott van valami mozaik, amott meg valami oda van faragva vagy vésve... Feliratok volnának? Húzódj félre.

– Kököröcsin! Az ott egy szakadék! Elcsúszol...

– Ej, dehogy. Így is átáztam. Nézd csak, itt, ezen az első fokon sekély, alig ér derékig. És olyan széles, mint egy bálterem. Ó, a mindenségit...

Geralt villámgyorsan a vízbe ugrott, és megtartotta a nyakig vízbe süllyedt bárdot.

– Megbotlottam ebben a szarban. – Kököröcsin levegő után kapkodva megrázta magát, és két kézzel a levegőbe emelt egy víztől csöpögő, moszatcsomókkal benőtt, méretes, lapos, kobaltkék héjú kagylót. – Tele vannak vele a lépcsők. Szép színe van, nem gondolod? Add csak, beteszem a táskádba, az enyém már tele.

– Mássz ki innen – förmedt rá a vaják dühösen. – Azonnal mássz ki a párkányra, Kököröcsin. Ez nem játék.

– Csend. Hallottad? Mi volt ez?

Geralt meghallotta. A hang lentől hallatszott, a víz alól. Tompa volt és mély, de egyszerre alig kivehető, halk, rövid, szaggatott. Harangzúgás.

– Harang, hogy a bolha... – suttogta Kököröcsin a párkányra kecmeregve. – Igazam volt, Geralt. Ez az elárasztott Ys harangja, a kísértetek városának a mélység súlyával elnémított harangja. Az elátkozottak emlékeztetnek minket...

– Befogod már végre?

Újra felhangzott a harangzúgás. Lényegesen közelebb.

– ...emlékeztetnek minket – folytatta a bárd, zekéje átázott szárnyaiból facsarva ki a vizet – iszonyú sorsukra. Ez a harangzúgás figyelmeztetés...

A vaják már nem figyelt Kökörcsin hangjára, a többi érzékére hagyatkozott. Érezte. Érzett valamit.

– Ez figyelmeztetés... – nyújtotta ki kissé nyelvét Kökörcsin, ami akkor volt szokása, ha erősen összpontosított. – Figyelmeztetés, minthogy... hmm... Hogy el ne feledjük... hmm... hmmm... Meg is van!

*Némán csendül harang szíve, haláldalt énekel,
Halálét, melyet a feledésnél könnyebben viselünk el...*

A vaják mellett hirtelen feltört a víz. Kökörcsin felsikoltott. A habokból kibontakozó, düledt szemű szörnyeteg széles, fogazott, kaszaszerű pengéjét egyenesen Geraltnak szegezte. Geraltnak már akkor a kezében volt a kardja, amikor a víz színe púposodni kezdett, úgyhogy most már csak biztos mozdulattal elfordult csípőből, és átvágta a szörnyeteg lötytyedt, pikkelyes tokáját. Azonnal ellenkező irányba fordult, ahol már a következő zavarta fel a vizet, aki különös sisakot és valami leginkább patinás rézpáncélzatra emlékeztetőt viselt. A vaják egy széles kardesapással félrelökte a felé tartó rövid lándzsát, és a védelem adta lendülettel keresztülvágta a halhüllőszerű, fogakkal teli pofát. A párkány pereme felé ugrott, vizet fröcskölve szanaszét.

– Menekülj, Kökörcsin!

– Add a kezed!

– Menekülj, a szentségit!

Újabb szörnyeteg hajolt elő a hullámok közül, érdes, zöld mancsában tartott görbe szabályájával süvítve felé. A vaják háttal rugaszkodott el a kagylókkal élezett sziklaszegélytől, és alapállást vett fel, de a halszemű szörnyeteg nem jött közelebb. Egemagas volt Geralttal, neki is ugyanúgy a derekáig ért a víz, de tekintélyes méretű, felborzolt taréja és duzzadt kopolyúji miatt nagyobbak látszottak. A grimasz, ami széles, fogakkal felfegyverzett pofáján megjelent, a megtévesztésig hasonlított egy ocsmányi vigyorra.

A teremtmény, ügyet sem vetve a vörös vízben úszó két rángatózó testre, két kézzel tartva a hosszú, keresztvas nélküli markolatot, felemelte szabályját. Gyakorlott mozdulattal forgatva kardját a levegőben, még magasabbra borzolta taréját és kopolyúit. Geralt hallotta, ahogy a könnyű penge sziszegve felsuhog.

A szörny tett egy lépést előre, hullámot lökve a vaják felé. A vaják válaszul suhogva megforgatta kardját a levegőben. És ő is előrelépett, elfogadva a kihívást.

A halszemű ügyesen átkulcsolta ujjait a markolaton, és lassan leeresztette teknőspáncéllal és rézzel felvértezett karjait; egészen a könyökéig elmerítette őket, víz alá rejtve fegyverét. A vaják két kézre fogta a kardot – jobb kezével közvetlenül a kereszttrúd alatt, baljával a markolatgomb mögött aztán felemelte a fegyvert, kissé oldalvást, a jobb válla fölé. A szörnyeteg szemeibe nézett, de azok egy hal opálos szemei voltak, hidegen és fémesen csillogó, csepp alakú pupillával. Olyan szemek, amelyek semmit sem fejeztek ki és semmiről sem árulkodtak. Semmiről, ami a támadásra figyelmeztethette volna.

A mélyből, a fekete szakadékba vesző lépcsősor aljáról harangok zúgása hallatszott. Egyre közelebből, egyre kivehetőbben.

A halszemű pengéjét előrántva a vajákra rontott, egy nyílsebes és mély, oldalirányú vágással. Geraltnak egészen egyszerűen szerencséje volt – feltételezte, hogy a csapás jobbról fog érkezni. Erősen elcsavart törzzsel és lefelé irányított kardheggyel védekezett, aztán azonnal megforgatta a kardját, hogy lapjával érje a szörnyeteg szabályját. Innentől minden attól függött, melyikük vált előbb fogást a markolaton, melyikük lép tovább a pengék lapjának szoros mozdulatlanságából a csapásra, a csapásra, melynek erejét már mindketten ott gyűjtötték magukban, a megfelelő lábra helyezve át testük súlyát. Geralt mostanra azt is megértette, hogy mindketten egyformán gyorsak.

De a halszeműnek hosszabbak voltak az ujjai.

A vaják az oldalán szúrta meg, a csípője fölött, félfordulatot tett, és pengéjére támaszkodva keresztülvágta, közben minden nehézség nélkül térve ki a széles, esetlen, kétségbeesett és minden kecsességet nélkülöző csapás elől. A szörnyeteg hangtalanul eltátotta halpofáját, és eltűnt a sötétvörös foltokkal lüktető víz alatt.

– Add a kezed! Gyorsan! – üvöltötte Kőkörcsin. – Ott úsznak, egy egész rakás! Látom őket!

A vaják megragadta a bárd jobbját, és a vízből a köpárkányra ugrott. Nyomában szélesen felcsapott egy hullám.

Megkezdődött a dagály.

Szaporán menekültek az őket hajszólo, egyre emelkedő víz elől. Geralt körbenézett, és látta, ahogy a tengerből számtalan újabb és újabb hallény buggyan elő, ahogyan izmos lábaikon ügyesen ugrálva üldözőbe veszik őket. Szó nélkül rohanni kezdett.

Kőkörcsin zihálva, nehezen futott, szanaszét fröcskölve a mostanra térdig érő vizet. Hirtelen megbotlott, elesett, és két reszkető kezére támaszkodva a vízinövények közé toccsant. Geralt az övénel fogva megragadta, és kirántotta a körülöttük fortyogó tajtékból.

– Rohanj! – kiáltott. – Feltartóztatom őket!

– Geralt...

– Rohanj, Kőkörcsin! A víz mindjárt feltölti a hasadékat, és akkor nem jutunk ki innen. Fuss, ahogy a lábad bírja!

Kőkörcsin feljajdult, és elrohant. A vaják ott loholt a nyomában, arra számítva, hogy a szörnyetegek lemaradnak majd a hajszában. Tudta, hogy semmi esélye sincs, ha az egész csapattal kell megharcolnia.

Már épp a szakadéknál járt, amikor beérték, mert a víz addigra elég mély lett ahhoz, hogy úszhassanak, miközben ő erőlködve, a tajtéka merülve mászott a csúszós köveken felfelé. Ahhoz azonban túl szűk volt a szoros, hogy egyszerre támadhassanak rá minden oldalról. Megvetette lábát egy vájatban, épp ott, ahol Kőkörcsin a koponyát találta.

Ahogy megállt, hátrafordult. És megnyugodott.

Az elsőt ott érte, egészen a kardja végével, ahol a halántéknak kellett volna lennie. A másodiknak, ami valamiféle rövid, kétkezes csatabárd-szerűséggel volt felfegyverezve, felhasította a gyomrát. A harmadik elmenekült.

A vaják eliramodott a szoros teteje felé, de abban a pillanatban zúgva és tajtékat vetve felörvénylett a kürtőben a beáradó hullám, elszakítva őt a sziklaktól, és magával rántotta a mélybe, a hullámverésbe. Az örvényben összeütközött egy csapkodó hallénnyel, de egy rúgással ellökte magát. Valami megragadta a lábait, és húzni kezdte lefelé, a mélységbe. Hátával a sziklának ütközött, és kinyitotta a szemét, épp időben, hogy meglássa a sötét körvonalait, a két gyors villanást. Az első villanást kardjával védte ki, a másodikkal szemben ösztönösen felkapta bal karját. Érezte az ütést, a fájdalmat, és rögtön utána a só éles csípését. Lábaival elrugaszkodott a tengerfenéktől, és felfelé, a felszín felé iramodott, összeillesztette ujjait, és ellötte a Jelet. A robbanás süket volt, rövid fájdalomhullámmal hasított a fülbe. Ha ezt megúszom, gondolta kézzel-lábbal csépelve a vizet, ha ezt megúszom, elmegyek Yenhez Vengerbergbe, megpróbálom még egyszer... Ha ezt megúszom...

Egy pillanatra azt hitte, trombitabúgást hall. Vagy kürtöt.

A hullám, amely ismét betört a kürtőbe, magával sodorta egészen a felszínig, és hassal egy nagyobb sziklára vetette. Most már tisztán hallotta a kürt búgását és Kőkörcsin kiáltásait, melyek úgy tűnt, minden irányból hangzanak fel egyszerre. Kifújta orrából a sós vizet, és vizes haját az arcából félresöpörve körülnézett.

A parton volt, épp amellet a hely mellett, ahonnan elindultak. Hason feküdt a köveken, körülötte fehér tajtékat vetve zúgott a hullámverés.

Mögötte a szorosban, ami mostanra keskeny öböllé változott, a hullámokon hatalmas, szürke delfin táncolt. A hátán nedves szeladonzöld haját rázva ott ült a szirén. Szép melle volt.

– Fehérhajú! – énekelte, és kezében hatalmas, kúp alakú, spirálisan csavarodó csigaházat tartva integetett felé. – Élsz?

– Élek – csodálkozott el a vaják. A tajték körülötte rózsaszínné változott. Bal karja megmerevedett, marta a só. A kabátja ujját átvágták, simán és egyenesen, a hasítékból ömlött a vér. Megúsztam, gondolta, megint sikerült. De nem, sehová sem megyek.

Megpillantotta Kőkörcsint, aki a nedves kavicsokon botladozva szaladt felé.

– Visszatartottam őket! – énekelte a szirén, és ismét belefűjt a csigakürtbe. – De nem sokáig! Menekülj, és ne gyere vissza, fehérhajú! A tenger... nem nektek való!

– Tudom! – kiáltotta vissza. – Tudom! Köszönöm, Sh'eenaz!

VII

– Kőkörcsin – szólt oda Szemő, aki az imént tépte el fogaival a kötés végét, és most Geralt csuklója köré tekerte csomóba. – Magyarázd el nekem, honnan került a lépcső tövébe egy rakás kagylóhéj? Drouhard felesége épp most takarítja fel őket, és közben nem is nagyon titkolja, mit gondol mindkettőtökről.

– Héjak? – csodálkozott el Kőkörcsin. – Miféle héjak? Fogalmam sincs. Talán az erre szálló kacsák pottyantották?

Geralt az árnyék felé fordult, és elmosolyodott. Mosolyogott, mert eszébe jutott, hogyan káromkodott Kőkörcsin, aki az egész délutánt a kagylók nyitogatásával és a nyálkás húsban való turkálással töltötte, elvágta az ujjait és összepiszkolta az ingét, de nem talált egyetlenegy gyöngyöt sem. És nem is csoda, merthogy valószínűleg nem voltak azok semmiféle gyöngytermők, csak közönséges folyamikagylók meg kékkagylók. Azt az ötletet, hogy majd levest főznek a kagylókból, elvetették, amint Kőkörcsin az első héjat felnyitotta – a puhatestű gusztustalanul festett, és úgy büzlött, hogy még a könnyük is kicsordult.

Szemő befejezte a kötözését, és leült a felfordított csöbörre. A vaják gondosan ellátott kezére nézett, és megköszönte. A seb mély volt és meglehetősen hosszú, a könyökén is keresztül futott, ami örületesen fájt, ha csak megmozdította. Még a tengerparton ellátták ideiglenesen, de mire visszaértek a házhoz, újra vérezni kezdett. Mielőtt még a lány belépett volna, Geralt épp véralvasztó főzetet öntött felhasított alkarjára, aztán rásegített egy érzéstelenítő főzettel, és Essi pont akkor ütött rajtuk, amikor egy horgászhorogra kötözött cérnaszál segítségével próbálták a sebet összevarni. Szemő elküldte őket a fenébe, aztán maga fogott hozzá a seb ellátásához, miközben Kőkörcsin színes és bőséges beszámolóval kényeztette a harcról, közben azért jó néhányszor leszögezve, hogy őt illeti a teljes eseményhez kötődő balladaírás kizárólagos joga. Természetesen Essi egész kérdéslavinát zúdított GERALTRA, amire aztán nem tudott válaszolni. A lány rosszul fogadta ezt, láthatóan az volt az érzése, hogy a férfi valamit titkol előle. Durcás lett, és abbahagyta a kérdezősködést.

– Agloval már tudja – szólalt mega lány. – Láttak benneteket, amikor visszajöttetek, és Drouhard felesége, ahogy a vért meglátta, azonnal elrohant szétkürtölni. A nép meg csak úgy rohant ki a sziklákhoz, abban reménykedve, hogy a hullámok a partra vetnek valamit. Még mindig ott lézengenek, de ahogy tudom, nem találtak semmit.

– És nem is fognak találni – mondta a vaják. – Holnap elmegyek Aglovalhoz, de addig is, ha tudod, figyelmeztess, tiltsa meg az embereknek, hogy a Sárkány fogak közelében kószáljanak. De kérlek, azokról a lépcsőkről egy szót se, ahogy Kőkörcsin képzelgéseinről se Ys városáról. Azonnal megjelennének a kincsvadászok meg a szenzációhajhászok, újabb áldozatok lennének...

– Nem terjesztek pletykákat – húzta fel az orrát Essi, és dühösen félrelökte a tincset homlokából. – Ha kérdezek tőled valamit, nem azért teszem, hogy azonnal a kúthoz szaladjak szétkürtölni a mosónők között.

– Bocsáss meg.

– Mennem kell – jelentette ki hirtelen Kökörcsin. – Találkozóm lesz Akerettával. Geralt, a te zekédet viszem, mert az enyém embertelenül mocskos, ráadásul még mindig vizes.

– Itt minden vizes – tette hozzá kötekedve Szemő, aki undorodva bökdöste cipője orrával a szanaszét szórt ruhadarabokat. – Hogy lehet így élni? Ki kell akasztani, rendesen megszáritani... Borzasztóak vagytok.

– Megszárad magától. – Kökörcsin magára húzta a vaják nedves kabátját, és gyönyörködve nézett végig az ujjakat díszítő ezüstszegecseken.

– Ne locsogj. Hát ez meg itt mi a szősz? Na ne, ez a táska még mindig tele van iszappal és hínárral! Ez meg... Mi a fene ez? Pfuj!

Geralt és Kökörcsin némán bámulta az Essi két ujjá közé fogott, kobaltkék kagylóhéjat. Elfelejtették. A kagyló kissé szétnyílt, és határozottan bűzlött.

– Ajándék – vetette oda az ajtó felé hátráló trubadúr. – Holnap van a születésnapod, igaz, Babuska? Na, hát ez egy ajándék neked.

– Ez?

– Gyönyörű, igaz? – szipogott Kökörcsin, aztán gyorsan hozzátette. – Geralttól. Ő választotta neked. Ohó, későre jár. Viszlát...

Miután elment, Szemő még egy darabig hallgatott. A vaják a bűzlő kagylót nézte, és szégyellte magát. Kökörcsin, de saját maga miatt is.

– Eszedbe jutott a születésnapom? – kérdezte lassan Essi, messzire eltartva magától a kagylót. – Tényleg?

– Add ide – felelte keményen a vaják. Ügyelni próbálva bekötözött karjára, felkászálódott a szalmazsákról. – Elnézést kérek emiatt az idióta miatt...

– Ne tedd – tiltakozott a lány, és előhúzta kiskését az övéen lógó tokjából. – Tényleg szép kagyló, elteszem emlékebe. Csak meg kell mosni, előtte megszabadulva a... tartalmától. Kihajítom az ablakon, hadd egyék meg a macskák.

Valami koppant a padlón, aztán elgurult. Geralt kitágította a pupilláját, így sokkal előbb látta meg azt a valamit, mint Essi.

Egy gyöngy volt. Halványkék, gyönyörűen opálos és csillogó gyöngy, akkora, mint egy megduzzadt borsószem.

– Az istenekre – pillantotta meg végül Szemő is. – Geralt... Egy gyöngy!

– Egy gyöngy – nevetett fel Geralt. – Hát mégis kaptál ajándékot, Essi. Örülök.

– Geralt, nem fogadhatom el. Ez a gyöngy nagyon...

– A tiéd – vágott a lány szavába. – Kökörcsin hiába játssza a hülyét, tényleg emlékezett a születésnapodra. Tényleg szeretett volna neked örömet okozni. Beszélt róla, nyíltan megmondta. Ez van, a sors meghallgatta, és teljesítette a kérését.

– És te, Geralt?

– Én?

– Te... Te is szerettél volna nekem örömet okozni? Olyan gyönyörű ez a gyöngy... Borzasztóan értékes lehet... Nem sajnálod?

– Örülök, hogy tetszik neked. És ha valamit sajnálok, akkor azt, hogy csak egy volt belőle. És azt, hogy...

– Igen?

– Hogy nem ismerlek olyan régóta, mint Kökörcsin, elég régóta, hogy tudhassam, mikor van a születésnapod, és emlékezhessek rá. Hogy ajándékot adhassak neked, és örömet okozhassak. Hogy... Babuskának hívhasalak.

A lány közelebb lépett, és hirtelen a férfi nyaka köré kulcsolta karját. A férfi gyorsan és ügyesen feltartóztatta a lány mozdulatát, kitért ajka elől, és hidegen arcon csókolta, ügyetlenül, kimérten és tartózkodóan karolva át egészséges karjával. Érezte, ahogy a lány megfeszül és lassan hátrább húzódik, de csak kéznyújtásnyira, miközben még mindig a vaják vállán pihent. A férfi tudta, mire vár, de nem mozdult. Nem húzta magához.

Essi elengedte a vajákat, és a résnyire nyitott, piszkos ablak felé fordult.

– Hát persze – szólalt meg a lány hirtelen. – Alig ismersz. Kifelejtettem, hogy alig ismersz...

– Essi – mondta a férfi némi hallgatás után. – Én...

– Én is alig ismerlek – bukott ki a lányból, félbeszakítva a férfit. – És akkor mi van? Szeretlek. Semmit sem tudok tenni ellene. Semmit.

– Essi!

– Igen. Szeretlek, Geralt. Teljesen mindegy, mit gondolsz. Azóta szeretlek, hogy megláttalak, ott, az eljegyzési lakomán...

A lány elhallgatott, és lehajtotta fejét.

Ahogy ott állt előtte, Geralt sajnálta, hogy a lány az, és nem a halszemű a víz alá rejtett szabályjával. A halszeművel szemben volt esélye. De a lánnyal szemben nem.

– Semmit sem mondasz – erősítette meg a tényt a lány. – Semmit, egyetlen szót sem.

Fáradt vagyok, gondolta a vaják, és átkozottul gyenge. Le kell ülnöm, káprázik a szemem, vesztettem némi vért, és semmit sem ettem... Le kell ülnöm. Átkozott szoba, gondolta, hogy csapna bele a villám, hogy égne le a legközelebbi viharban. A bútorok átkozott hiánya, a két ostoba széké meg az asztalé, ami elválaszt, amin keresztül olyan könnyen és biztonságosan lehet beszélgetni, még akár egymás kezét is meg lehet fogni. Nekem meg a szalmazsákra kell leülnöm, és meg kell kérnem, hogy üljön le mellém. És a borsószalmával tömött strózsák veszélyes, onnan nem lehet időről időre felpattanni, kitérni...

– Ülj ide mellém, Essi.

A lány leült. Habozva. Tapintatosan. Távol. Túl közel.

– Amikor megtudtam – suttogta a lány, megtörve hosszas hallgatásukat –, amikor megtudtam, hogy Kőkörccsin vonszolt vissza téged véresen, úgy rontottam ki a házból, akár egy örült, hanyatt-homlok rohantam, semmire sem figyeltem. És akkor... Tudod, mire gondoltam akkor? Hogy ez mágia, hogy átkot vetettél rám, titokban, alattomos módon elvarázsoltál, elbájoltál egy Jellel, a farkasmedáloddal, az ördögi tekintetteddel. Ezt gondoltam, de nem álltam meg, futottam tovább, mert rájöttem, hogy szeretném... hogy szeretném, hogy a hatalmadba keríts. De a valóság szörnyűbbnek bizonyult. Te nem átkoztál meg, nem használtál semmiféle bűbájt. Miért, Geralt? Miért nem varázsoltál el?

A férfi hallgatott.

– Ha ez mágia volna – folytatta a lány –, minden olyan egyszerű és könnyű lenne. Alávetném magamat az akaratodnak, és boldog volnék. De így... Nekem muszáj... Nem tudom, mi történik velem...

Az ördögbe, gondolta a férfi, ha Yennefer úgy érzi magát, amikor velem van, mint ahogy most én, akkor együtt érzek vele. És már soha sem fogok csodálkozni. Soha sem fogom már gyűlölni... Soha.

Mert ha Yennefer azt érzi, amit én most, akkor mélységes bizonyosságot érez, hogy azt kellene teljesítenie, amit teljesíteni lehetetlen, még inkább lehetetlen, mint hogy Agloval és Sh'eenaz szerelme beteljesüljön. Bizonyosságot, hogy itt nem volna elég némi áldozat, hogy mindent fel kellene áldozni, és még azt sem tudja senki, elég volna-e. Nem, nem fogom már Yennefert gyűlölni azért, mert nem tud és nem akar többet adni nekem, mint némi áldozatot. Most már tudom, hogy némi áldozat valójában hihetetlenül sok.

– Geralt – nyögött fel Szemő válla közé húzva a fejét. – Annyira szégyellem magam. Szégyellem, amit érzek, ezt a valamit, ezt az átkozott tehetetlenséget, ami olyan, mint a hideglelés, mint amikor rövid a lélegzeted...

A férfi hallgatott.

– Mindig azt gondoltam, hogy ez a lélek szép és emelkedett állapota, nemes és tiszteletre méltó, még akkor is, ha boldogtalanná tesz. Hiszen annyi balladát írtam az ilyesmiről. Ez viszont testi, Geralt, alávalóan és elviselhetetlenül testi. Az érezheti így magát, aki beteg, valaki, aki mérget ivott. Mert ugyanúgy, ahogy az, aki mérget ivott, mindenre képes lenne az ellenszerért cserébe. Mindenre. Még a megaláztatásra is.

– Essi. Kérlek...

– Igen. Megalázottnak érzem magam, megalázva azért, mert mindent bevallottam, megfélemlítve a méltóságról, ami azt parancsolja, hogy csendben szenvedjünk. Azért, mert a vallomással zavarba hoztalak. Megalázva érzem magam, mert zavarban vagy. De nem tudtam másképp. Tehetetlen vagyok. Más kegyelmére vagyok bízva, mint akit ágyhoz köt egy betegség. Mindig félttem a betegségtől, a perctől, amikor gyenge leszek, erőtlen, magányos és tanácstalan. Mindig félttem a betegségtől, mindig azt hittem, hogy a betegség volna a legrosszabb, ami csak engem érhet...

A férfi hallgatott.

– Tudom – nyögött fel újra a lány. – Tudom, hogy hálásnak kellene neked lennem, amiért... amiért nem használod ki a helyzetet. De nem vagyok hálás neked. És ezért is szégyellem magam. Mert gyűlölöm a hallgatásodat, azt az ijedt tekintetedet. Gyűlöllek. Azért, mert hallgatsz. Azért, mert nem hazudsz, mert nem... És őt is gyűlölöm, a varázslónődet, szívesen belémártanám a késem azért, mert... Gyűlölöm őt. Mondd azt, hogy menjek el, Geralt. Parancsolj rám, hogy menjek innen el. Mert magamtól, a saját akaratomból képtelen vagyok, pedig én el akarok menni innen, elmenni a városba, a fogadóba... Meg akarom bosszulni rajtad a szégyenemet, a megaláztatást, meg akarom találni az első valamire való...

A mindenségit, gondolta a férfi, amikor meghallotta, ahogyan a lány hangja el-elcsuklik, mintha csak egy rongylabda gurulna végig a lépcsőfokokon. Elsírja magát, gondolta, nincs két mondat, elsírja magát. Mit csináljak, az ördögbe, mit csináljak?

Essi görcsbe rándult válla erősen megremegett. A lány elfordította a fejét, és sírni kezdett, halk, rémisztően nyugodt, visszatartatlan sírással.

Semmit sem érzek, állapította meg a férfi rémülten, semmit, még a legapróbb megindultságot sem. Az, hogy most átölelem a vállát, szándékos, átgondolt gesztus, nem ösztönös. Átölelem, mert érzem, hogy így kell tennem, nem azért, mert erre vágyom. Semmit sem érzek.

Amikor átölelte, a lány azonnal abbahagyta a sírást, letörölte a könnyeit, erősen megrázta a fejét, és úgy fordult, hogy a férfi ne láthassa az arcát. Aztán szorosan hozzábújt, mellkasához szorítva a fejét.

Némi áldozat, gondolta a férfi, csak némi áldozat. Hiszen ez megnyugtató, az ölelés, a csók, a gyengéd simogatás... Nem vágyik többre. De különben is, ha többre vágyrna, akkor mi lenne? Némi áldozat, egészen kevés áldozat, hiszen szép és méltó a... Ha többet kívánná... Ez megnyugtató. Csendes, nyugodt, gyengéd szeretkezés. És én... Hiszen nekem úgyis mindegy, mert Essinek verbénaillata van, nem orgona és egres, mert a bőre nem hűvös, és nem villanyoz fel, Essi haja nem fényes fekete fürtök forgószele, Essi szeme szép, gyengéd, melegséget sugároz és búzakék, nem ég hideg, szenvtelen, mélyibolya lánggal. Essi elalszik utána, félrefordul, résnyire nyitja ajkait, Essi nem mosolyog győzedelmesen. Mert Essi...

Essi nem Yennefer.

És ezért nem vagyok rá képes. Nem vagyok képes meghozni némi áldozatot.

– Essi, kérlek, ne sírj.

– Nem fogok – húzódott el nagyon lassan mellőle. – Nem fogok. Megértem. Nem lehet másképp.

Hallgatva ültek egymás mellett a borsószalmával kitömött strózsákon. Közeledett az este.

– Geralt – szólalt meg hirtelen a lány, és a hangja remegett. – De talán... Talán úgy lenne... mint azzal a kagylóval, azzal a furcsa ajándékkal? Talán mégis megtalálnánk a gyöngyöt? Később? Egy idő után?

– Látom azt a gyöngyöt – felelte a férfi nagy nehezen. – Ezüstbe foglalva, egy ezüstvirág mesterien megformált szirmai között. Látom a nyakadban, ezüstláncon, ahogy úgy hordod, ahogyan én a medálomat. Ez lesz a talizmánod, Essi. A talizmán, ami minden rossztól megvéd.

– A talizmánom – ismételte a lány leeresztve fejét. – A gyöngyöm, amit ezüstbe foglaltatok, amitől sosem válok meg. A kincsem, amit valami helyett kaptam. Hozhat az ilyen talizmán szerencsét?

– Igen, Essi. Biztos lehetsz benne.

– Ülhetek még itt egy kicsit? Veled?

– Ülhetsz.

Közeledett az alkony, és beállt a szürkület, ők pedig ott ültek a borsószalmával kitömött strózsákon, az apró padlásszobában, ahol nem voltak bútorok, ahol csak egy csőbőr volt, és egy meg nem gyújtott gyertya a padlón, egy megdermedt viasztócsában.

Így ültek, teljes hallgatásban, csendben, nagyon sokáig. Aztán megjött Kökörcsin. Hallották, ahogy közeledik, a lantját pengeti, és énekel hozzá. Kökörcsin bejött, meglátta őket, és nem szólt semmit, egyetlen szót sem. Essi, szintén hallgatva, felállt és kiment, rájuk sem nézve.

Kökörcsin nem szólt egyetlen szót sem. De a vaják látta a szemében a szavakat, melyek nem hangzottak el.

VIII

– Értelmes faj – ismételte meg elgondolkodva Agloval, miközben könyökeit széke karfájára, állát pedig ökleire támasztotta. – Víz alatti civilizáció. A tenger fenekén élő halemberek. A mélységbe vezető lépcsők. Geralt, te átkozottul hiszékeny hercegnek tartasz engem.

A Kökörcsin mellett álló Szemő dühösen felhorkant. Kökörcsin hitetlenül csóválta a fejét. Geraltot cseppet sem rázta meg.

– Számomra közömbös – felelte halkan –, hogy hiszel-e nekem, vagy sem. Kötelességem azonban téged figyelmeztetni. A Sárkányfogakat megközelítő csónak, vagy bárki, aki apály idején odamerészkedik, kockáztatnak teszi ki magát. Halálos kockáztatnak. Ha meg akarsz bizonyosodni róla, hogy igaz-e, ha kockáztatni akarsz, a te dolgod. Én egészen egyszerűen csak figyelmeztetlek.

– Ha – szólt közbe hirtelen Zelest, a felügyelő, aki Agloval mögött ült az ablakmélyedésben. – Ha olyan szörnyetegek ezek, mint a tündék meg a többi goblinok, akkor nem rémisztőek a mi számunkra. Attól félttem, hogy valami rosszabb, vagy, istenek mentsenek, el vannak varázsolva. Abból, amit a vaják itt mond, ezek olyan tengeri vízivők meg másfajta úszósfélék. Vannak módok a vízivóra. Olyan is a fülembbe jutott, hogy az egyik varázsló szempillantás alatt elbánt azokkal a vízivőkkel a Mokva-tónál. Beleöntött a vízbe egy hordó varázsszűretet, vége is lett a szaros vízivóinak. Nyomuk se maradt.

– Így igaz – vágta rá az eddig hallgató Drouhard. – Nyomuk se maradt. Ahogyan a dévéreknek, a csukáknak, a rákoknak, meg a folyamikagylóknak se. Még az átokhínár is elrohadt a fenéken, és elszáradtak az égerfák a parton.

– Remek – felelte gúnyosan Agloval. – Köszönöm a pompás javaslatot, Zelest. Volna még több hasonló a tarsolyodban?

– No, hát végtére igaz – vörösödött el erősen a felügyelő. – Pindurit túlgörbült a mágus pálcája, cseppet nagyobb suhogtatott. De elboldogulunk mi a mágusok nélkül is, herceg. Azt mondja a vaják, hogy meg lehet harcolni azokkal a szörnyetegekkel, meg meg is lehet ölni őket. Hát akkor háború, uram. Mint régiben. Nem újdonság az, hát nem? A hegyekben hódfajzatok laktak, oszt’ hol vannak most? Az erdőkben kószálnak még a vadttündék meg szépasszonyok, de annak is vége lesz hamarost. Megharcolunk érte, ami a miénk. Ahogyan atyáink atyái is...

– A gyöngyöket pedig csak az unokáim fogják látni? – vágott savanyú képet a herceg. – Túl sokat kellene várni, Zelest.

– Na, annyira azért nem lesz rossz. Úgy fest, hogy... Én azt mondom: minden gyöngyhalászcsonakkal kétsónaknyi íjász. Hamar észre térítjük ezeket a szörnyetegeket. Megtanítjuk nekik, mi a félelem. Igaz, vaják uram?

Geralt nem válaszolt; hűvös tekintettel nézett a férfira.

Agloval nemes profilját felmutatva félrefordult, és az ajkába harapott. Aztán hunyorítva és homlokát ráncolva a vajákra pillantott.

– Nem végeztél el a feladatot, Geralt – mondta. – Ismét elbaltáztad az ügyet. Nem tagadom, jó szándékot tanúsítottál. De én a jó szándékért nem fizetek. Az eredményért fizetek. A hatásért. A hatás pedig, bocsásd meg a jelzőt, de szar. Úgyhogy te eddig szart se kerestél.

– Szép, kegyelmes herceg – gúnyolódott Kőköröcsin. – Kár, hogy maga nem volt velünk ott, a Sárkányfogaknál. Talán adtunk volna magának egy esélyt a vajákkal, hogy találkozzon eggyel azok közül a tengerből, karddal a kézben. Talán akkor megértette volna, mi itt a lényeg, és nem kötekedne tovább a fizetség ügyében...

– Mint egy kofa – vetette közbe Szemő.

– Nem áll szokásomban sem kötekedni, sem alkudozni, sem pedig vitatkozni – felelte nyugodt hangon Agloval. – Megmondtam, Geralt, egyetlen garast sem fizetek neked. Az egyezségben az állt: megszüntetni a veszélyt, megszüntetni a fenyegetést, lehetővé tenni a gyöngyhalászatot az emberekre leselkedő kockázat nélkül. Te meg? Idejössz, és elkezdesz mesélni egy értelmes fajról a tenger fenekén. Azt tanácsolod, hogy maradjunk távol a helytől, amiből a bevételeim származnak. Mit csináltál egyáltalán? Megöltél vagy... Mennyit?

– Nincs jelentősége, mennyit – sápadt el halványan Geralt. – Legalábbis számodra, Agloval.

– Pontosan. Annál is inkább, mert nincs rá bizonyítékom. Ha legalább a jobb mancsát elhoztad volna azoknak a békahalaknak, ki tudja, talán hajlandó lennék kifizetni neked a szokásos díjat, annyit, amennyit az erdőkerülő kap egy pár farkasfűlért.

– Mit lehet tenni – mondta hűvösen a vaják. – Nem marad hát más számomra, mint hogy búcsút vegyek.

– Tévedsz – szólt a herceg. – Marad még a számodra valami. Állandó munka egészen tisztességes fizetségért és ellátásért. Annak a fegyveres őrségemnek a kapitányi posztja és kinevezése, ami ezentúl a halászokat fogja kísélni. Nem kell, hogy állandó megbízás legyen, elég addig, míg annak az állítólag értelmes fajnak eléggé megjön az esze, hogy távol maradjon a csónakjaitól, hogy kerülje őket, mint ördög a tömjént. Mit mondasz erre?

– Köszönöm, de nem élek vele – fintorodott el a vaják. – Nem éri meg nekem az ilyesfajta munka. A más fajokkal folytatott háborút idiotizmusnak tartom. Lehetséges persze, hogy remek szórakozást jelent unatkozó és fásult hercegeknek. De nem nekem.

– Oh, micsoda büszkeség – mosolyodott el Agloval. – Micsoda dölyf. Igazán, úgy utasítod vissza az ajánlatokat, hogy nem egy király sem szégyellné. Szép kis összegekről mondasz le egy bőséges ebéd után pihegő gazdag arckifejezésével. Geralt? Ebédeltél ma? Nem? És

holnap? És holnapután? Kevés esélyt látok erre, vaják, nagyon keveset. Még általában sem könnyű pénzhez jutni, de így, felkötött kézzel...

– Hogy merészeled! – kiáltott fel Szemő vékony hangon. – Hogy merészselsz így beszélni vele, Agloval! A kezét, ami most fel van kötve, a te megbízásod végrehajtása közben hasították fel. Hogy lehetsz ilyen aljas...

– Hagyd abba – szólt Geralt. – Hagyd abba, Essi. Semmi értelme.

– Nem igaz – vetette oda a lány dühösen. – Van értelme. Valakinek végre a szemébe kell mondania az igazságot ennek a hercegnek, aki csak azért nevezhette ki magát hercegnek, mert kihasználta azt, hogy senki sem szállt harcba vele azért, hogy megszerezhesse ennek a vacak kis sziklás partszakasznak az uralkodói címét, és aki most azt gondolja, hogy másokat sértegethet.

Agloval elvörösödött, és összeszorította az ajkait, de egyetlen szót sem szólt, meg sem moccant.

– Igen, Agloval – folytatta Essi. – Téged szórakoztat és boldoggá tesz, ha másokat megalázhatsz, örömet okoz a megvetés, amit a vajákon kiélhetsz, aki kész vásárra vinni a bőrét a pénzedért. De tudd meg, hogy a vaják füttyöl a megvetésedre és a sértéseidre, hogy a legkevésbé sincsenek rá hatással, hogy még csak észre sem veszi őket. Nem, a vaják még annyit sem érez, mint amit a szolgálád és alattvalóid, Zelest és Drouhard éreznek, márpedig ők szégyent éreznek, mély és kínzó szégyent. A vaják nem érzi azt, amit mi, Kökörcsin és én, márpedig mi undort érzünk. És tudod, Agloval, miért van ez így? Megmondom neked, miért. A vaják tudja, hogy ő a jobb. Hogy többet ér nálad. És ez adja neki az erőt, amivel bír.

Essi elhallgatott, és lehajtotta fejét, de nem elég gyorsan, hogy Geralt ne vehesse észre a könnyecseppet, mely ott csillogott szépséges szeme sarkában. A lány tenyerébe fogta a nyakában lógó ezüstsziromú virágot, az apró virágot, melynek közepébe hatalmas, kék gyöngyöt foglaltak. A mesterien megformált virágocskának művészi, filigrán szirmai voltak. Drouhard, gondolta a vaják, kitett magáért. A kézműves, akit ajánlott, jó munkát végzett. És nem fogadott el tőlük egyetlen garast sem. Drouhard állt mindent.

– Ezért, kegyelmes herceg – tette hozzá Szemő felemelve fejét –, ne tedd magad nevetség tárgyává azzal, hogy a zsoldos szerepét kínálod fel a vajáknak a hadseregben, amit fel akarsz állítani az óceánnal szemben. Ne tedd magadat nevetségessé, mert az ajánlatod csakis nevetést válthat ki. Még mindig nem érted? A vajákat megfizetheted az elvégzett feladatért, felbérlelheted, hogy megvédje az embereket a gonosztól, hogy elejét vegye az őket fenyegető veszélynek. De a vajákat nem vásárolhatod meg, nem használhatod fel az önös céljaid elérésére. Mert a vaják, még ha sebesült és éhes is, jobb nálad. Többet ér. Épp ezért füttyöl a szájalmas ajánlatodra. Megértetted?

– Nem, Daven kisasszony – felelte hűvösen Agloval. – Nem értettem meg. Épp ellenkezőleg, egyre kevesebbet értek. A legalapvetőbb dolog pedig, amit isten bizony nem értek, az az, hogy még nem adtam ki a parancsot, hogy kössenek fel mindhármatokat, miután előbb korbáccsal jól elverettelek és tüzes vassal megégettettelek benneteket. Ön, Daven kisasszony, szeretné olyasvalaki benyomását kelteni, aki mindent tud. Mondja hát meg nekem, miért nem teszem ezt.

– Nagyon szívesen – vágott vissza rögvést a költőnő. – Azért nem teszed meg, Agloval, mert valahol, mélyen, legbelül, ott pislákol benned a tisztesség egy apró szikrája, a becsületed maradványa, amit nem nyomott még el benned az úgazdag kupec gögje. Legbelül, Agloval. A szíved mélyén. A szívedben, ami mindezek ellenére képes szeretni egy szirént.

Agloval elsápadt, mint a fal, és megmarkolta széke karfáit. Bravó, gondolta a vaják, bravó, Essi, pompás. Büszke volt a lányra. És egyszerre szomorú volt, borzasztóan szomorú.

– Menjetek el – szólalt meg halkán Agloval. – Menjetek. Ahová akartok. Hagyjatok engem békén.

– Ég veled, herceg – mondta Essi. – És búcsúzóul fogadj meg egy jó tanácsot. Egy tanácsot, amit a vajáknak kellene adnia, de nem szeretném, hogy a vaják adja neked. Hogy addig alacsonyodjon, hogy tanácsot adjon neked. Megteszem hát helyette én.

– Hallgatom.

– Az óceán hatalmas, Agloval. Még senki sem vizsgálta, mi van ott, a horizonton túl, ha egyáltalán van ott valami. Az óceán hatalmasabb, mint bármelyik erdőség, melynek a mélyére a tündéket viasszorítottátok. Nehezebben megközelíthető, mint bármelyik hegy vagy szoros, ahol a hódfajzatokat lemészároltátok. És ott, az óceán mélyén, él egy faj, ami fegyvereket használ, ami ismeri a fémek megmunkálásának rejtélyeit. Óvakodj tőlük, Agloval. Ha a gyöngyhalászokkal íjászok kezdenek kihajózni, olyasvalamivel kezdesz háborút, amit nem ismersz. Lehetséges, hogy az, amit meg akarsz bolygatni, darázs-fészeknek bizonyul. Azt tanácsolom, hogy hagyjátok meg nekik a tengert, mert a tenger nem nektek való. Nem tudjátok, és sosem tudjátok meg, hová vezetnek a Lépcsők, melyek a Sárkányfogaknál indulnak a mélybe.

– Tévedésben él, Essi kisasszony – felelte nyugodtan Agloval. – Megtudjuk, hová vezetnek azok a lépcsők. Mi több, leereszkedünk azokon a lépcsőkön. Megnézzük, mi van az óceánnak azon az oldalán, már ha egyáltalán van ott valami. És kicsikarunk ebből az óceánból mindent, amit csak ki lehet csikarni. De ha nem is mi, megteszik majd az unokáink, vagy az unokáink unokái. Csak idő kérdése. Igen, ezt fogjuk tenni, még ha az óceán vörössé is kell váljon a vértől. És te tudod ezt, Essi, bölcs Essi, aki az emberiség krónikáját írja a balladáival. Az élet nem ballada, kicsi, szegény, szépszemű költőnőm, aki elveszett a saját szépséges szavai közt. Az élet küzdelem. És harcolni éppen azok a nálunk úgymond többet érő vajákok tanították meg minket. Épp ők mutatták meg nekünk az ösvényt, ők törtek utat előttünk, és ők borították be azoknak a hulláival, akik nekünk, embereknek, akadályt és nyűgöt jelentettek, azoknak a hulláival, akik védték a világukat tőlünk. Mi, Essi, csak folytatjuk ezt a harcot. Nem a te balladáid, hanem mi írjuk az emberiség krónikáját. És nincsen már szükségünk a vajákokra, mert már úgysem tart vissza minket semmi. Semmi.

Essi elsápadt, félrefújta a tincset, és felrántotta a fejét.

– Semmi, Agloval?

– Semmi, Essi.

A költőnő elmosolyodott.

Az előszobából hirtelen zaj, kiabálás és dobogás hangzott fel. A terembe apródok és örök rontottak be, közvetlenül az ajtó két oldalán sorban letérdeltek vagy meghajoltak köszöntésképpen.

Az ajtóban ott állt Sh'eenaz.

Művészien besütött szeladonzöld hajába csodálatos korall- és gyöngy-diadémot tűztek. Szoknyája a tengervíz színében pompázott, fodrai fehérek voltak, akár a hullámok. Ruháját elég mélyen vágták ki ahhoz, hogy a szirén bájai, melyeket némiképp elfedett, de egyszerre fel is díszített nefrit- és lazúrkő lánc, még így is a legmélyebb csodálatra adhassanak okot.

– Sh'eenaz – jajdult fel Agloval, és térdre omlott. – Drága... Sh'eenaz...

A szirén lassan közeledett, a járása pedig puha volt és kecses, könnyed, akár egy partot mosó hullám.

Megállt a herceg előtt, mosolyogva megvillantotta apró fehér fogacskáit, aztán gyorsan kicsiny kezeibe kapta szoknyáját, és felemelte, elég magasra, annyira magasra, hogy mindannyian megítélhessék magukban a tengeri boszorkány, a hínárasszony művét. Geralt nagyot nyelt. Kétség sem fért hozzá: a hínárasszony tudta, milyen a szép láb, és hogyan kell csinálni.

– Ha! – kiáltott fel Kőköröcsin. – A balladám... Épp, mint a balladámban... Lábakat nyert a férfiért, de elvesztette a hangját!

– Semmit sem vesztettem el – mondta éneklő hangon Sh’eenaz a legtisztább közös nyelven. – Egyelőre. Mire végeztünk, mintha csak újjászülettem volna.

– Beszéled a nyelvünket?

– Miért, talán nem szabad? Hogy vagy, fehérhajú? Ó, és itt van a kedvesed, Essi Daven, ha jól emlékszem. Jobban ismered már, vagy még mindig csak alig?

– Sh’eenaz... – nyögött fel Agloval szívettépően, ahogy térden csúszva közeledett felé. – Szerelmem! Drága... egyetlen... Akkor mégis csak, végre. Akkor mégis csak, Sh’eenaz!

A szirén kecses mozdulattal csókra nyújtotta kezét.

– Hát igen. Mert én is szeretlek, te fajankó. És mégis miféle szerelem volna az, ha annak, aki szeret, nem futná némi áldozatra.

IX

Hűvös, kora reggelen indultak tovább Bremervoordból, a horizont mögül lassan előbukkanó vörös napkorong fényét is eltompító ködben. Hármában utaztak. Ahogyan eldöntötték. Nem beszéltek erről, nem szóttek terveket – egyszerűen csak szerettek volna együtt lenni. Egy ideig.

Maguk mögött hagyták a sziklás hegyfokot, búcsút vettek a part menti meredek, szaggatott vonalú kliffektől, a hullámok és viharos szelek vájta különös alakzatoktól. De amikor a virágos és zöld Dol Adalatte völgyön haladtak keresztül, még mindig orrukban érezték a tenger illatát, fülükben a hullámtörés robaját, és a sirályok éles, vad vijjogását.

Kökörcsin folyamatosan, szünet nélkül mondta a magáét, egyik témáról a másikra ugrálva, és szinte sosem fejezve be egyiket sem. Mesélt Barsföldéről, ahol egy ostoba szokás megköveteli, hogy a lányok egész férjhezmenetelükig őrizzék erényüket, a vasmadarakról Inis Porhoet szigetén, az élő vízről és a holt vízről, a cillnek nevezett zafírkék bor ízéről és sajátos tulajdonságairól, az ebbingi királyi négyes ikrekről, azokról a rettenetes, bosszantó kölkökről, akiket Putzinak, Gritzinek, Mitzinek és Juan Pablo Vassermillernek hívtak. Mesélt a konkurencia által bevezetett új irányzatokról a költészetben és a zenében, melyek, Kökörcsin szerint, csak kísértetek, amik az élet jeleit tettetik.

Geralt hallgatott. Essi is hallgatott, vagy félszavakkal válaszolt. A vaják érezte magán a lány tekintetét. A tekintetet, melyet annyira került.

Az Adalatte-folyón komppal keltek át, ahol maguk húzhatták a kötelet, merthogy a révészt száználmasan ittas állapotban találták: holtfehéren, merevgörcsben, a mélységes homályba révedve. Képtelen volt elengedni az ereszt tartó oszlopot, amit két kézzel szorongatott, és minden kérdésre, amit csak feltettek neki, csak egy, egyetlenegy szóval felelt, ami leginkább „vurg”-nak hangzott.

A vajáknak tetszett a vidék az Adalatte másik oldalán – a folyó mentén fekvő falvak többségét cölöpsánc vette körbe, ami azért némi eséllyel kecsegtette a munkakeresésben.

Amikor kora délután a lovakat itatták, Szemő odalépett hozzá, kihasználva, hogy Kökörcsin épp elment valahová. A vajáknak nem sikerült odébb állnia. A lány meglepte.

– Geralt – mondta halkan. – Én már... nem bírom ezt elviselni. Meghaladja az erőimet.

A férfi igyekezte elkerülni, hogy feltétlenül a lány szemébe kelljen néznie. De ő nem engedte. Ott állt a férfi előtt, és a nyakában lógó, ezüstvirágba foglalt kék gyönggyel játszott. Ahogy ott állt, a vaják ismét sajnálni kezdte, hogy nem a halszemű az, a víz alá rejtett szablyájával.

– Geralt... Valamit csinálnunk kell ezzel, igaz?

A lány a válaszát várta. A szavait. Némi áldozatot. De a vaják pontosan tudta, hogy semmije sincs, amit neki áldozhatna. Nem akart hazudni. De igazat sem mondhatott, mert képtelen volt rávenni magát arra, hogy a lánynak fájdalmat okozzon.

A helyzetet Kökör csin mentette meg, a csalhatatlan Kökör csin, aki egyszer csak felbukkant közöttük. Kökör csin az ő csalhatatlan tapintatával.

– Még szép, hogy igen! – kiáltott fel, és nagy lendülettel a vízbe lökte a botot, amivel a nádat és a hatalmasra nőtt folyóparti csalánt regulázta. – Még szép, hogy muszáj ezzel csinálnotok valamit, legfőbb ideje! Semmi kedvem tovább nézni, ami kettőtök között folyik! Mit vársz tőle, Babuska? A lehetetlent? Te meg, Geralt, mire számítasz? Arra, hogy Szemő kiolvassa a gondolataidat, mint az a... Mint az a nő? És hogy ezzel megelégszik, te meg kényelmesen hallgathatsz, anélkül, hogy bármit is meg kellene magyaráznod, bármit kijelented, bármit visszautasítanod? Anélkül, hogy kitárnád a szíved? Mennyi idő, mennyi nyilvánvaló tény kell még mindkettőtöknek, hogy felfogjátok? És mikor szeretnétek megérteni egymást, évek múltán, visszaemlékezve? Hiszen holnap szét kell, hogy váljunk, az ördögbe is! Ó, hogy mennyire elegendem van, az istenekre, mind a kettőtökkel eddig vagyok, eddig, ni! Jól van, hallgassatok ide, én most török magamnak egy mogyoróágot, és elmegyek horgászni, nektek meg lesz egy kis időtök végre egymásra, szépen elmondhattok egymásnak mindent. Mondjatok el egymásnak mindent, próbáljátok kölcsönösen megérteni egymást. Nem olyan nehéz az, mint amennyire nektek tűnik. És utána, az istenekre, csináljátok. Csináld vele, Babuska. Csináld vele, Geralt, és légy hozzá jó. És akkor, a fenébe is, vagy túl lesztek rajta, vagy...

Kökörcsin hirtelen sarkon fordult, aztán a nádat törve és szitkozódva faképnél hagyta őket. Mogyorófavesszőből és lószőrből botot csinált magának, és addig horgászott, míg leszállt az alkony.

Amikor elment, Geralt és Essi sokáig álltak egy víz fölé hajoló, csúf fűznek támaszkodva. Álltak, egymás kezét fogva. Aztán a vaják beszélni kezdett, halkan és sokáig beszélt, és Szemő szeme megtelt könnyel.

Aztán meg, az istenekre, azt csinálták, ők ketten.

És minden jó volt.

X

Másnap rendeztek maguknak valami ünnepi vacsoraszerűséget. Egy falun átutazva Essi és Geralt vett egy kisebb kibelezett bárányt. Azalatt, míg alkudoztak, Kökörcsin szép csendben kilopta hozzá a fokhagymát, a vöröshagymát meg a sárgarépát a kunyhó mögötti veteményesből. Távozóban megfűjtak még egy kisbográcsot a kovácsműhely kerítéséről. A bogrács kicsit lyukacsos volt ugyan, de a vaják Ignis Jelével beforrasztotta.

A vacsorát egy tisztáson rendezték meg az erdő mélyén. Vígan pattogott a tűz, a bogrács bugyogott. Geralt gondosan kevergette a villával, amit egy fiatal fenyő lehántolt csúcsából készítettek. Kökörcsin hagymát hámozott, és megpucolta a répát. Szemő, aki hozzá sem szagolt a főzéshez, azzal édesítette meg ezt az időt, hogy a lantján játszott, és egyetlen kuplékat énekelt.

Ez volt az ünnepi vacsora. Mert reggel el kellett válniuk, reggel mindegyik el kellett induljon a maga útján, hogy tovább keresse azt, ami végtére is már megvolt nekik. De nem tudták, hogy már az övük, még csak nem is sejtették. Nem sejtették, hová vezet az útjuk, melyen reggel el kell, hogy induljanak. Mind a magáén.

Amikor jóllaktak, teleítették magukat a Drouhardtól kapott sörrel, kipletykálták magukat, és jól nevettek, Kökörcsin és Essi dalversenyt rendezett. Geralt kezével a feje alatt feküdt a lucágakból rakott fekhelyen, és arra gondolt, sosem hallott még ilyen gyönyörű hangokat és ennyire szép balladákat. Yenneferre gondolt. És gondolt Essire is. Az volt az érzése, hogy...

Végezetül Szemő elénekelt Kökőrcsinnel Cintia és Vertvern híres duettjét, egy csodálatos dalt a szerelemről, ami úgy kezdődik: „Nagy bánat nyomja szívemet...” Gyaltnak az volt az érzése, hogy még a fák is közelebb hajoltak, ahogy hallgatták kettőjüket.

Aztán a verbénával illatozó Szemő odafeküdt mellé, bebújt a karja alá, melléhez fúrta fejét, talán ha kettőt sóhajtott, és békésen elszenderedett. A vaják sokkal, sokkal később aludt el.

Kökőrcsin még hosszan ült egyedül a kihunyó tábornözet nézve, halkán pengetve a lantját.

Néhány taktussal kezdődött, melyek harmonikus, nyugodt dallammá álltak össze. Egyszerre született meg a melódiával a hozzá illő vers, a szavak eggyéolvadtak a zenével, a részévé váltak, akár a rovarok az aranyosan áttetsző borostyánnöggel.

A ballada egy egyszeri vajákról és egy egyszeri költőnőről szólt. Arról, hogyan találkozott össze a vaják és a költő sirályvívójának közepette a tengerparton, és hogyan szerettek első látásra egymásba. Arról, milyen szép és erős volt a szerelmük. Arról, hogy semmi, még a halál sem, volt képes elpusztítani a szerelmüket, és szétválasztani őket.

Kökőrcsin tudta, hogy kevesen hinnék el a történetet, amit a ballada elmesélt, de nem törődött vele. Tudta, hogy balladát nem azért ír az ember, hogy higgyenek benne, hanem azért, hogy meghatódjanak.

Néhány évvel később Kökőrcsin megváltoztathatta volna a ballada történetét, megírhatta volna, mi történt valójában. Nem tette meg. Hiszen az igazi történet senkit sem hatott volna meg. Ki akart volna arról hallani, hogy a vaják és Szemő útjai elváltak, és nem találkoztak már soha, egyetlenegyszer sem? Arról, hogy négy évvel később Szemőt elvitte a himlő a Vizimában tomboló járvány idején? Arról, ahogyan ő, Kökőrcsin, a karjaiban mentette ki a máglyákon lángoló halottak közül, és temette el messze a várostól, az erdőben, egy magányos és nyugodt helyen, és vele együtt, ahogy kérte, két dolgot – a lantját és a kék gyöngyöt. A gyöngyét, melytől sosem vált meg.

Nem, Kökőrcsin megmaradt a ballada első változatánál. De így sem énekelt el soha. Soha. Senkinek.

Pirkadat előtt, még a sötétben, egy éhes és dühös vérfarkas lopakodott a táborhelyükhöz; de meglátta, hogy Kökőrcsin az, így hát hallgatta egy kicsit, azután továbbment.

A végzet kardja

I

Az első holttestet dél körül találta.

A vajákat ritkán rázta meg a meggyilkoltak látványa, lényegesen gyakrabban esett meg vele, hogy teljes közönnyel szemlélje a hullákat. De ezúttal nem maradt közömbös.

A fiú úgy tizenöt éves lehetett. A hátán feküdt, szélesre tárt lábakkal; mintha a rémület grimasza fagyott volna az ajkára. Ennek ellenére Geralt tudta, hogy a fiú azonnal meghalt, nem szenvedett, és valószínűleg még csak nem is tudta, hogy a halálán van. A nyíl a szemén érte, mélyre merült a koponyájába, a nyakszirt csontjába. A vesszőt fécántyúk sárgára festett, csikozott evezőtollaival látták el. A tollazata magasra meredt a fücsomók felett.

Geralt körbenézett; gyorsan és minden nehézség nélkül megtalálta, amit keresett. A másik, épp olyan nyilat, amely úgy hat lépéssel hátrébb állt ki egy fenyő törzséből. Tudta, mi történt. A fiú nem értette a figyelmeztetést; amikor meghallotta a nyílvesző süvítését és a koppanását, megijedt, és rossz irányba kezdett szaladni. Annak az irányába, aki azt parancsolta, álljon meg, és forduljon azonnal vissza. A tollak sziszegő, rosszindulatú süvítése, a fába mélyedő nyílhegy rövid koppanása. Egy lépést se tovább, ember, mondja ez a süvítés, ez a koppanás. Takarodj, ember, azonnal hordd el magad Brokilonból. Meghódítottad az egész világot, ember, mindenütt ott tolongsz, mindenhová elviszed magaddal azt, amit modernségnek nevezel, a változás korának, azt, amit fejlődésnek hívsz. De mi itt nem akarunk sem téged, sem a fejlődésedet. Nem vágyunk a változásra, amit magaddal hozol. Nem kívánunk semmit, amit magaddal hozol. Süvítés és koppanás. Takarodj Brokilonból!

Takarodj Brokilonból, gondolta Geralt. Ember. Nem számít, hogy tizenöt éves vagy, és félelemtől tébolyultan vergődsz át az erdőn, nem találva a hazavezető utat. Nem számít, hogy hetvenéves vagy, és rözséért kell menned, mert ha nem látják hasznodat, elűznek a kunyhóból, nem adnak enned. Nem számít, hogy hatéves vagy, és a napsütötte rét kéklő virágocskáit csábítottak oda. Takarodj Brokilonból! Süvítés és koppanás.

Régebben, gondolta Geralt, mielőtt azért löttek, hogy öljenek, kétszer is figyelmeztettek. Még háromszor is.

Régebben, gondolta, továbbindulva. Régebben.

Mit lehet tenni, a fejlődés.

Nem úgy tűnt, mintha az erdő rászolgált volna a szörnyű hírnévre, melynek örvendett. Igaz ugyan, hogy rémisztően vad volt, és nehézkesen haladt előre benne, de ez csak az ember nem látta sűrűségek megszokott terhe volt, ahol minden rést, minden napsütötte foltot, melyet a hatalmas fák ágai és leveles gallyai szabadon hagynak, azonnal többtucat fiatal nyír, éger és gyertyán használ ki, vadszeder, boróka és páfrányok, melyek hajtásaik szövedékével borítják be a rothadó fa, a száraz gallyak és a csatában elbukott, életük végére ért, legvénebb fák korhadt törzseinek ezt a roppanós ingoványát. A sűrűség mégsem baljóslatú, nehéz hallgatással volt terhes, ami a leginkább illene az ilyesfajta helyekhez. Nem, Brokilon élt. Rovarok zümmögtek, a lába alatt gyíkok zörögtek, szivárványszín futrinkák osontak, megrándult ezernyi pók vízcsepptől csillogó hálóját, harkályok koptatták kemény koppanássorozatokkal a fatörzseket, szajkók rikoltottak.

Brokilon élt.

De a vaják nem hagyta magát megtéveszteni. Tudta, merre jár. Emlékezett a fiúra, nyíllal a szemében. A moha és a fenyőtűtakaró alatt időről időre fehér csontokat pillantott meg, melyeken keresztül-kasul futkostak a vöröshangyák.

Továbbment, óvatosan, de szaporán. A nyomok frissek voltak. Arra számított, hogy időben odaér, hogy meg tudja állítani és visszafordítani az előtte járó embereket. Azzal áltatta magát, hogy még nem túl késő.

Az volt.

A második holttestet észre sem vette volna, ha nem csillan meg a nap visszfénye a rövid kard pengéjén, amit a halott a kezében szorított. Emez felnőtt férfi volt. Egyszerű, célszerűségből szürkésbarna ruházata alacsony származásra utalt. A ruhája – eltekintve a mellkasába fűrődő két nyílvestől körülölelő vérfoltokat – új volt és tiszta, így hát nem lehetett egyszerű szolga.

Geralt körbenézett, és megpillantotta a harmadik, bőrkabátot és rövid, zöld palástot viselő holttestet. A meggyilkolt lábai körül megbolygatták a földet, a moha és a fenyőtűszőnyeg egészen a homokig fel volt szaggatva. Kétség sem fért hozzá: sokáig haldokolt a férfi.

Jajgatást hallott.

Fürgén széthajtotta a borókabokrokat, és meglátta a kicsavart fa után maradt jókora gödröt, melyet elrejtettek. A gödörben, a fenyő feltárult gyökerein egy hatalmas férfi feküdt, akinek göndör fekete haja és éppolyan szakálla éles ellentétben állt arcának ijesztő, egyenesen hullaszín fehérségével. Világos szarvasbőr kabátja vöröslött a vértől.

A vaják a gödörbe ugrott. A sebesült férfi kinyitotta a szemét.

– Geralt... – nyögött fel. – Ó, istenek... Talán álmodok...

– Freixenet? – csodálkozott a vaják. – Te itt?

– Én... Oooh...

– Ne mozdulj – térdelt mellé Geralt. – Hol találtak el? Nem látom a nyílvestőt...

– Keresztül... vert. Letörtem a hegyét, és kihúztam... Figyelj rám, Geralt...

– Hallgass, Freixenet, vagy megfulladsz a saját véredben. Átfúrta a tüdődet. A fenébe is, ki kell téged húznom innen. Az ördögbe, mit kerestetek ti Brokilonban? Ez a driádok területe, az ő szentélyük, innen senki sem jut ki élve. Nem hallottál róla?

– Később... – nyögött fel Freixenet, és vért köpött. – Később elmesélem... Most húzz ki... Ó, a fenébe! Óvatosabban... Oooh...

– Nem megy – egyenesedett fel Geralt, és körbenézett. – Túl nehéz vagy...

– Hagyj itt – jajdult fel a sebesült. – Hagyj itt, ez van... De mentsd meg a lányt... az istenekre, mentsd meg őt...

– Kit?

– A hercegkisasszonyt... Oh... Találd meg, Geralt...

– Feküdj nyugton, az ördögbe! Mindjárt összetákolok valamit, és kivonszollak innen.

Freixenet nehezen felköhögött, és újra kiköpött; a sűrű, nyúlós vérfonál a szakállán akadt. A vaják elkáromkodta magát, kiugrott a gödörből, és körbenézett. Két fiatal fácskára volt szüksége. Gyorsan megindult a tisztás széle felé, ahol korábban éger-cserjést látott.

Süvítés és koppanás.

Geralt ott helyben megtorpant. A nyílnak, mely a feje magasságában fűrődött egy fatörzsbe, héjától származott a tollazata. Elnézett abba az irányba, melyet a körisvessző kijelölt, és már tudta is, honnan lőtték ki. Úgy ötvenlépésnyire volt egy újabb gödör, a kidőlt fa égnek meredő gyökérgombolyaga még mindig ölelésében szorított egy jókora homokos földrögöt. Csak úgy burjánzott arra a kökény és a nyírtörzsek világosabb sávjai csíkozta sötétség. Senkit sem látott. Tudta, hogy senkit sem fog látni.

Nagyon lassan felemelte mindkét kezét.

– Ceádmil! Vá an Eithné meáth e Duén Canell! Esseá Gwynbleidd!

Ezúttal meghallotta a húr halk zizzenését, és látta a nyilat, elvégre úgy lőtték ki, hogy meglássa. Élesen a magasba. Nézte, ahogyan a magasba száll, ahogyan megtörik a röpte, ahogyan ferdén a föld felé zuhan. Nem mozdult. A nyíl kétlépésnyire tőle, szinte függőlegesen csapódott a mohába. Szinte azonnal mellé fúródott a második, ugyanolyan szögben. Félte, hogy a következőt már nem fogja látni.

– Meáth Eithné! – kiáltott újra. – Esseá Gwynbleidd!

– Gláeddyv vort! – Egy hang, akár egy széllelés. Hang, és nem nyíl. Élt. Lassan kicsatolta a szíj csatját, messzire nyújtotta magától a kardját, a földre ejtette. A másik driád hangtalanul bontakozott ki egy borókák takarásában álló jegenyetörzs mögül, nem messzebb, mint tízlépésnyire tőle. Bár alacsony volt és nagyon vékony, a fatörzs karcsúbbnak tűnt. Fogalma sem volt, hogyhogy nem vette észre, amikor a közelébe ért. Talán az öltözéke rejtette el – a zöld és barna számtalan árnyalatát felvonultató szövetszálakból furcsamód összevarrt, levelekkel és hánccsdrabokkal behintett összeállítás nem torzította el kecses alakját. Fekete kendővel homlokára fogott haja olajzöld színű volt, arcát dióhéjjal festett csíkok keresztelték.

Természetesen az íja fel volt ajzva, és egyenesen rá célzott.

– Eithné... – kezdte a férfi.

– Tháess aep!

Engedelmesen elhallgatott, mozdulatlanul állva, messze eltartva kezét a törzsétől. A driád nem eresztette le íját.

– Dunca! – kiáltotta. – Braenn! Caemm vort!

Az, amelyik korábban rálőtt, a kökényből pattant elő hirtelen, végigsétált a kidőlt fa törzsén, és ügyesen átugrotta a gödröt. Bár a túloldalán egy rakás száraz ág feküdt, a vaják nem hallotta, hogy egyetlenegy is megroppant volna a talpa alatt. Maga mögött, egész közel halk neszezést hallott, olyasmit, mint amikor a szél megzörgeti a leveleket. Tudta, hogy a harmadik ott áll a háta mögött.

Épp ez a harmadik volt az, aki villámgyorsan elősiklott oldalról, és felemelte a kardját. Neki mézszínű volt a haja, amit kákából fonott pánntal szorított hátra. A hátán nyilakkal teli tegez hintázott.

A legtávolabbi, aki a gödörből bukkant elő, gyorsan közeledett felé. Öltözéke semmiben sem különbözött társaitól. Fakó, téglavörös hajában lóheréből és erikából font koszorút viselt. A kezében tartott íj nem volt megfeszítve, de a vesszőt az idegen tartotta.

– T'en thesse in meáth aep Eithné llev? – kérdezte a driád közelebb lépve. A hangja rendkívül dallamos volt, a szeme hatalmas és fekete. – Ess' Gwynbleidd?

– Aé... aesseá... – kezdett rá a férfi, de a brokiloni dialektus szavai, melyek dalként csendültek a driádok ajkán, neki a torkán akadtak, sértették az ajkát. – Egyikőtök sem beszéli a közöst? Nem ismerem túlságosan jól...

– An' váill. Vort llinge – szakított félbe a driád.

– Gwynbleidd vagyok, Fehér Farkas. Eithné asszony ismer engem. Követségbe tartok hozzá. Jártam már Brokilonban. Duén Canellben.

– Gwynbleidd – hunyorgott rá a téglavörös. – Vatt' ghern?

– Igen – helyeselt. – Vaják.

Az olajzöld haragosan horkant fel, de leeresztette az íját. A téglavörös tágra nyílt szemekkel nézte, míg zöld sávokkal csíkozott arca teljesen mozdulatlan, halott maradt, akár egy szoboré. Ez a kifejeztelenség nem engedte eldönteni, hogy az arcát szépnak vagy csúfnak lássa – ilyesfajta osztályozás helyett sokkal inkább az a gondolat merült fel benne, hogy a nő közönyös és lelketlen, ha nem egyenesen kegyetlen. Geralt gondolatban szemrehányást tett magának ezért az ítéletért; végtére is azon kapta magát, hogy egy driádot emberi tulajdonságokkal ruházott fel, ami nyilvánvalóan tévútra vezet. Elvégre tudnia kellett, hogy egész egyszerűen idősebb volt a másik kettőnél. A látszat ellenére sokkal, sokkal idősebb volt.

Ott álltak, tétova hallgatásba merülve. Geralt hallotta, ahogy Freixenet nyögdéssel, jajgat és köhög. A téglavörösnek is hallania kellett, de az arca még csak meg sem rezzen. A vaják a csípőjére tette a kezét.

– Ott, a gödörben – mondta nyugodt hangon –, egy sebesült fekszik. Ha nem kap segítséget, meghal.

– Tháess aep! – Az olajzöld felajzotta íját, és a nyílheggyel egyenesen a vaják arcába célzott.

– Hagyjátok megdöglenni? – A férfi nem emelte fel a hangját. – Hagyjátok, csak így egyszerűen, hogy megfulladjon a saját vérében? Akkor már jobb agyonverni.

– Fogd be a pofádat! – vetette oda a driád közönsre térve át. De leeresztette az íját, és enyhített a húr feszességén. Kérdően nézett a társára. A téglavörös bólintott, és a gödörre mutatott. Az olajzöld elszaladt, fürgén és hangtalanul.

– Szeretnék találkozni Eithné asszonnyal – ismételte Geralt. – Követségben járok...

– Ő – mutatott a téglavörös a mézszínre – elvezet téged Duén Canellbe. Menj.

– És Frei... a sebesült?

A driád hunyorogva nézett vissza rá. Még mindig a húrra illesztett nyíllal játszott.

– Ne aggódj – felelte. – Menj. Ő elvezet.

– De...

– Va'en vort! – szakította félbe a driád összeszorítva ajkait.

A vaják megrántotta a vállát, és a mézszín hajúhoz fordult. Ő tűnt a legfiatalabbnak mindhárom közül, de akár tévedhetett is. Észrevette, hogy kék a szeme.

– Induljunk hát.

– Úgy a – válaszolta halkán a mézszín. Némi tétovázás után visszaadta a kardját. – Induljunk.

– Hogy hívnak? – kérdezte a férfi.

– Fogd be a pofád.

A driád körbe sem nézve, szerfelett fürgén haladt át a sűrűsége. Geraltnak igencsak meg kellett erőltetnie magát, hogy lépést tudjon tartani vele. Tudta, hogy a driád szándékosan csinálja, tudta, hogy azt szeretné, hogy a nyomában haladó ember nyögve a bozótba süppedjen, hogy kimerülten a földre roskadjon, képtelenül arra, hogy tovább meneteljen. Természetesen a lány nem tudta, hogy vajákkal van dolga, nem pedig emberrel. Túl fiatal volt, hogy tudja, ki az a vaják.

A lány – Geralt most már tudta, hogy nem tisztavérű driád – hirtelen megállt, és hátrafordult. A férfi látta, hogy a mellkasa erősen zihál foltos zekécskéje alatt, hogy nehezen állja meg, hogy ne kapkodja tátott szájjal a levegőt.

– Lassítsunk? – ajánlotta fel mosolyogva a vaják.

– Yeá – nézett rá vissza a lány kelleetlenül. – Aeén esseáth Sidh?

– Nem, nem vagyok tünde. Hogy hívnak?

– Braenn – válaszolta a lány, és újra nekiindult, de most már lassabb léptekkel, nem próbálva a férfi elé kerülni. Egymás mellett mentek, közel húzódva. A vaják érezte a lány izzadságának szagát, egy fiatal lány egészen hétköznapi izzadságáét. A driádok izzadságának olyan volt a szaga, mint a tenyérben szétmorzsolt fűzfaleveleknek.

– És hogy hívtak azelőtt?

Amikor a lány ránézett, ajka hirtelen grimaszra torzult, és a férfi azt gondolta, felcsattan, vagy ráparancsol, hogy hallgasson. Egyiket sem tette.

– Nem emlékszem – felelte habozva. A férfi nem hitte, hogy igazat mondana.

Nem tűnt többnek tizenhat évesnél, és nem lehetett Brokilonban több mint hat, hét éve – ha korábban került volna ide, kisgyerekként, vagy egyenesen csecsemőként, már nem ismerné fel benne az embert. A kék szem és a természetesen világos színű haj előfordul még a driádoknál is. A driádok gyermekei, melyek tündékkal és emberekkel való szertartásos találkozók

nyomán fogantak, testi tulajdonságaikat kizárólag az anyától szerezték, és kizárólag lányok voltak. Roppant ritkán, és rendszerint valamelyik későbbi nemzedékben, mégis született néha olyan gyermek, aki a névtelen hím protoplaszta szemét vagy haját örökölte. De Geralt biztos volt benne, hogy Braenn ereiben egyetlen csepp driádvér sem folyik. De különben ennek nem is volt nagyobb jelentősége. Vér vagy sem, e pillanatban driád volt.

– És téged – nézett rá sandán a lány – hogy hívnak?

– Gwynbleidd.

Biccentett.

– Akkor mengyünk... Gwynbleidd.

Lassabban haladtak, mint korábban, de még mindig elég gyorsan. Természetesen Braenn ismerte Brokilont – ha Geralt egyedül lett volna, nem tudta volna tartani sem a helyes irányt, sem az ütemet. Braenn kanyargós rejtekekutakon haladt át a sűrű erdő teremtetten akadályokon, leküzdötte a szakadékokat, olyan ügyesen szaladva át a kidőlt fatörzseken, akár egy hídon, bátran csobbant a békalencsétől zöld, csillogó tükrű ingoványba, amibe a vaják bele se mert volna lépni, és órákat, ha nem napokat veszített volna a megkerülésükkel.

Nemcsak az erdő vad természetétől óvta meg Braenn jelenléte – voltak olyan helyek, ahol a driád lelassította lépteit, és nagyon óvatosan haladt, a férfit kézen fogva talpával tapogatva ki az utat. A vaják tudta, mi az oka erre. Brokilon kelepceiről legendák keringtek – kihegyezett karókkal teli vermekről beszéltek, önlövőről, zuhanó fatörzsekről, a rettenetes „sünről” – egy kötélén lógó tüskés golyóról, ami váratlanul hull alá, és mindent elsöpör az útjából. Akadtak olyan helyek is, ahol Braenn megállt és dallamosan felfütyentett, a bozótosból pedig fütyyszó válaszolt vissza. Voltak olyan helyek is, ahol a férfit csendre intve a tegezben nyugvó nyílvevőn tartotta kezét, és feszülten várta, hogy az a valami, ami a sűrűben neszezett, továbbálljon.

Akármilyen gyorsan meneteltek is, éjszakára meg kellett állniuk. Braenn tévedhetetlenül választotta meg a helyet – egy emelkedőn, ahol a hőmérséklet ingadozása meleg fuvallatot vitt feléjük. Száraz páfrányokon aludtak, nagyon közel húzódva egymáshoz, ahogyan a driádok szoktak. Az éjszaka közepén Braenn átölelte, és szorosan hozzásimult. De semmi több. Átölelte a lányt. De semmi több. Driád volt. Csak a meleg számított.

Hajnalhasadáskor, mikor még szinte teljes volt a sötétség, ismét útnak eredtek.

II

Egy dombvonulaton keltek át, ahol ritkásabb volt az erdő, köddel telt katlanokat járva, kiterjedt, füves réteken, széltöréseken keresztül gyalogolva.

Braenn ismét megállt, körbenézett. Azt a benyomást keltette, mintha eltévedt volna, de Geralt tudta, hogy ez lehetetlen. Ennek ellenére kihasználta a menetelést megtörő szünetet, és letelepedett egy kidőlt fa törzsére.

És akkor meghallotta a kiáltást. Vékony volt. Éles. Kétségbeesett.

Braenn villámgyorsan letérdelt, egyszerre két nyilat rántva elő a tegezből. Egyet a fogai közé szorított, a másikat a húrra illesztette, felajzotta a nyilat, és vakon célzott, a bokrokon keresztül, a hang irányába.

– Ne lőj! – kiáltott Geralt.

A vaják átugrott a fatörzsön, és keresztülverekedte magát a bozótoson.

A sziklás domboldal lábánál egy apró tisztáson szürke zekés lényecske állt hátát egy kiszáradt gyertyánfa törzséhez szorítva. Vele szemben, úgy ötlépésnyire tőle, lassan, a fűvet kettéválasztva mozgolódott valami. Az a valami sötétbarna volt, és legalább két öl hosszú. Geralt egy pillanatig azt gondolta, kígyó. De aztán észrevette sárga, mozgékony, kampós, ízelt

lábait, hosszú potroha lapos szelvényeit, és rájött, hogy ez nem kígyó. Hogy ez valami sokkal rosszabb.

A törzshöz simuló lényecske vékony hangon felsikkantott. A hatalmas százlábú a fű fölé emelte hosszú, mozgékony csápjait, hogy melegeget és szagot vadásszon velük.

– Ne mozdulj! – kiabálta a vaják, és toppantott, hogy magára terelje az óriás szkolopendra figyelmét. De a százlábú rá se hederített, tapogatói már rátaláltak a közelebbi áldozat szagára. A szörnyeteg ízelt lábai megmozdultak, kígyóvonalba görbült, aztán megindult előre. Rikító sárga lábai fel-felvillantak a fűben, olyan egyenletesen, akár egy gálya evezőlapátjai.

– Yghern! – kiáltott fel Braenn.

Geralt két hosszú ugrással a tisztáson termett, menet közben előrántotta kardját hátára szíjazott hüvelyéből, és nagy lendülettel nekicsapódott csípőjével a fa alatt kővé merevedett lényecskének, ami ettől félrezuhant a szedresbe. Az óriás szkolopendra ott zörgött a fűben, aprókat lépett lábaival, aztán első szelvényeit felemelve, méregtől csepegő ollóit csattogtatva a vajákra rontott. Geralt félretáncolt, átugrott a lomha, lapos test felett, és a potroh páncélozott szelvényei közötti lágyszőcske részre célozva, félfordulatból lesújtott kardjával. Azonban a szörnyeteg túlságosan gyors volt; a kard a kitenyésző lábába csapódott, de nem vágta át azt – a vastag mohaszőnyeg letompította az ütéset. Geralt félreugrott, de nem elég fürgén. Az óriás szkolopendra hatalmas erővel a lábai köré tekerte teste hátsó részét. A vaják elesett, félrefordult, és megpróbált kiszabadulni. Sikertelenül.

A százlábú feltekeredett és megfordult, hogy ollóival elérhesse a férfit; karmaival hevesen a fába kapott, és köré csavarodott. Ebben a pillanatban Geralt feje fölött egy nyílvevő szisszent fel, és nagy csattanással átfúrta a páncélt, a fatörzshöz szegezve a szörnyet. A százlábú feltekeredett, és a nyilat kettétörve kiszabadult, hogy azonnal két másik lövedék találja el. A vaják egy rúgással ellökte magától a csapkodó potrohot, és félregördült.

A térdelő Braenn valószínűtlen gyorsasággal lőtt újra meg újra íjával, egyik nyilat a másik után tűzve az óriás szkolopendrába. A százlábú letörte a tollazatokat, és kiszabadult, de egy újabb nyíl ismét a fatörzshöz szögezte. A szörnyeteg lapos, csillogó, sötétvörös pofája rágóival csattogott és zörgött arra, amerre a nyílvevők eltalálták, esztelenül próbálva elkapni az öt megsebző ellenséget.

Geralt oldalról elé ugrott, és széles lendületet véve lecsapott kardjával, egyetlen vágással fejezve be a küzdelmet. A fatörzs szolgált hóhértönkként.

Braenn felajzott íjával lassan közeledett; belerúgott a fűben tekergőző, lábaival kalimpáló potrohba, aztán leköpte.

– Köszönöm – mondta a vaják, aki éppen a százlábú levágott fejét zúzta szét sarka csapásaival.

– He?

– Megmentetted az életemet.

A driád ránézett. Nem volt a tekintetében sem érzelem, sem megértés.

– Az yghern – mondta cipőjével lökdösve a tekergő, lomha testet. – Eltörte a cselőkéimet.

– Megmentetted az életem, ahogyan azét a kis driádét is – ismételte meg Geralt. – A mindenség, hová lett?

Braenn ügyesen félrehajtotta a szederbokrokat, és mélyen benyúlt a tüskés hajtások közé.

– Úgy es gondoltam – szösz, és előhúzta a bozótból a szürke zekés lényecskét. – Nézd csak meg, Gwynbleidd.

Nem driád volt. Nem volt tünde, szilfid, puck és félszerzet sem. A világ leghétköznapibb emberkislánya volt. Brokilon közepén, ami a legkevésbé hétköznapi hely a hétköznapi emberkislányok számára.

Világos, egérszürke haja volt, és hatalmas, méregzöld szeme. Nem lehetett több tíz évesnél.

– Ki vagy te? – kérdezte a vaják. – Hogy kerültél ide?

Nem válaszolt. Valahol láttam már ezt a lányt, gondolta a férfi. Valahol már láttam. Őt vagy valakit, aki nagyon hasonlít rá.

– Ne félj – mondta a vaják bizonytalanul.

– Nem félek – hördült fel a kislány alig érthetően. Szemmel láthatóan náthás volt.

– Mengyünk innen – szólalt meg hirtelen körbetekintve Braenn. – Ahun egy yghern van, izibe előjön a másik. Nekem meg kevés már a cselőkém.

A lány a driádra nézett, eltátotta a száját, és kézfejjével megtörölte az arcocskáját, szanaszét kenve rajta a port.

– Az ördögbe is, ki vagy te? – ismételte Geralt előrehajolva. – Mit csinálsz te ebben... Ebben az erdőben? Hogyan kerültél ide?

A kislány leeresztette a fejét, és szipogott egyet náthás orrával.

– Megsüketültél? Azt kérdem, ki vagy te? Hogy hívnak?

– Ciri – szipákolta a kislány.

Geralt elfordult tőle. Braenn az íját méregetve a férfira pillantott.

– Figyelj, Braenn...

– Mire?

– Vajon lehetséges... Vajon lehetséges, hogy ez a lány... töletek szökött el Duén Canellből?

– He?

– Ne játszd nekem az idiótát – gorombult be a vaják. – Tudom, hogy kislányokat raboltok. Te magad is, mi, az égből pottyantál Brokilonba? Azt kérdem, lehetséges-e...

– Nem – szakította félbe a driád. – Soha a színe világát se láttam.

Geralt jól megnézte magának a kislányt. Hamuszürke haja összekócolódott ugyan, és tele volt fenyőtűvel és levélkéekkel, de tisztaságtól illatozott, nem füsttel, nem marhaóllal és nem is zsírral. A keze, még ha elképzelhetetlenül piszkos volt is, apró volt és finom vonalú, forradások vagy bőrkeményedések nélkül. A fiúruha, amit viselt, a piros csuklyás kabátka semmit sem árult el, de magas szárú csizmácskái puha, drága marhabőrből készítették. Nem, egészen biztosan nem falusi gyerek volt. Freixenet, jutott hirtelen a vaják eszébe. Hát őt kereste Freixenet. Utána jött Brokilonba.

– Honnan jöttél, takonypóc?

– Hogy beszélsz te velem! – rántotta fel dölyfösen a fejét a kislány, és lábával nagyot toppantott. De a puha moha teljességgel elfuserálta a toppantás hatását.

– Aha – mondta a vaják, és elmosolyodott. – Ez bizony egy valódi hercegisasszony. Legalábbis a szavaiból ítélve, mert a külseje bizony hagy maga után kívánnivalót. Verdenből jöttél, igaz? Tudod, hogy keresnek téged? Ne aggódj, hazaviszlek. Hallgass meg, Braenn...

Amint elfordította a fejét, a kislány villámgyorsan sarkon fordult, és futva eliramodott az erdőn keresztül, a lágy lejtésű domboldalon.

– Bloede turd! – kiáltott fel a driád a tegezhez kapva. – Caemm ere!

A kislány a száraz ágakat ropogatva-botladozva, vaktában vágatott keresztül az erdőn.

– Állj! – kiabálta Geralt. – Hová rohansz, az ördögbe is?

Braenn szempillantás alatt felajzotta íját. Mérgesen szisszent a nyílvevő, lapos íven száguldott, aztán a hegye koppanva egy fa törzsébe fúródott, kis híján súrolva a lányka haját is. Az apróság összegömbölyödött, és a földre huppant.

– Te átkozott idióta – sziszegte a driádhoz közeledve a vaják. Braenn fürgén újabb nyilat húzott elő a tegezből. – Meg is ölhetted volna!

– Ez itt Brokilon – felelte a driád kevélyen.

– Az meg ott egy gyerek!

– És akkor mi van?

A férfi a nyílveasző tollazására pillantott. Egy fácsnyúk kéregfőzettel sárgára festett, csikozott evezőtollai voltak. Nem szőlt egy szőtt sem. Megfordult, és szaporán elindult az erdő felé.

A kislány egy fa alatt fekűdt összegőmbőlyődvé; ővatosan felemelt fejfel figyelte a fatörzsben rekedt nyílveaszőt. Amikor meghallotta a férfi lépteit, felpattant, de a vaják egy rövid ugrással beérte, és megragadt a zekécske piros csuklyáját. A kislány felé fordult, és ránézett, aztán a csuklyát tartó kezére. A férfi elengedte.

– Miért szőktél el?

– Semmi közöd hozzá – szipogta. – Hagyj engem békén, te... te...

– Ostoba kölök – sziszegte a vaják dühösen. – Ez itt Brokilon. Nem volt elég a százlábú? Egyedűl nem éred meg a reggelt ebben az erdőben. Még mindig nem érted?

– Ne érj hozzám! – csattant fel a lány. – Te szolgál, te! Én hercegkisasszony vagyok, hogy képzeld!

– Egy ostoba takonypóc vagy.

– Hercegkisasszony vagyok!

– A hercegkisasszonyok nem kőborolnak egyedűl az erdőben. A hercegkisasszonyoknak tiszta az orruk.

– Fejedet vétetem! És az ővét is! – A kislány megtörölte tenyerével az orrát, és ellenségesen nézett a közeledő driádra. Braenn nevetésben tört ki.

– Na, jól van, elég ebből a kiabálásból – szőlt közbe a vaják. – Miért szőktél el, hercegkisasszony? És hová? Mitől féltél?

A kislány szipogva hallgatott.

– Jól van, ahogy szeretnéd – kacintott a férfi a driádra. – Mi megyűnk is. Ha szeretnél egyedűl maradni az erdőben, csak tessék. De ha legközelebb rád támad egy yghern, ne őbégass. A hercegkisasszonyoknak nem illik. A hercegkisasszonyok úgy halnak meg, hogy fel sem sikkantanak, előtte pedig még az orrukat is tisztára törlik. Induljunk, Braenn. Viszlát, őfelsége.

– Vá... várj!

– Mhm?

– Veletek megyek.

– Igazán megtisztel. Igaz, Braenn?

– De nem viszel el újra Kistrinhez, ugye? Eskűszől?

– Ki az a... – kezdte a férfi. – Ó, a mindenségit. Kistrin. Kistrin herceg? Eryyll király fia Verdenből?

A kislány lebiggyesztette aprócska ajkát, szipogott egyet, és félrefordult.

– Elég ebből a játszósdiből – szőlt közbe komoran Braenn. – Mengyűnk.

– Mindjárt, mindjárt. – A vaják felegyenesedett, és felűlről nézett vissza a driádra. – A tervek némiképp megváltoztak, szépséges íjászom.

– He? – húzta fel Braenn a szemöldökét.

– Eithné asszony megvár. Haza kell kísérnem ezt a csőppséget. Verdenbe.

A driád ráhunyorított, és a tegezéhez nyűlt.

– Nem mégy te sehová. Se ő.

A vaják randán mosolygott.

– Vigyázz, Braenn – mondta. – Én nem az a tacsó vagyok, akinek tegnap lesből nyílveaszőt tűztél a szemébe. Én meg tudom magam védeni.

– Bloede arss! – sziszegtet a driád felemelve íját. – Duén Canellbe mégy, meg a lyány is! Nem Verdenbe!

– Nem! Nem Verdenbe! – a hamuszőke kislány a driádhöz szaladt, és karcsú combjához bújt. – Veled megyek! Ő meg menjen csak Verdenbe ahhoz a hülye Kistrin herceghez maga, ha annyira akar!

Braenn még csak rá sem pillantott a lányra, le sem vette a szemét Geraltról. De leeresztette az íjat.

– Ess turd! – köpött a férfi lába elé. – Úgy a! Mennyé, ahova a lábad visz. Máj’ meglátjuk, sikerül-e. Megpusztulsz, mire kijutnál Brokilonból.

Igaza van, gondolta Geralt. Esélyem sincs. Nélküle se Brokilonból nem jutok ki, se Duén Cannellbe nem jutok el. Ez van, meglátjuk. Talán sikerül lebeszélni Eithnét...

– Ugyan, Braenn – felelte békülékenyen, és elmosolyodott. – Ne dühöngj már, szépségem. Jól van, legyen, ahogy akarod. Mind elmegyünk Duén Canellbe. Eithné asszonyhoz.

A driád mormolt valamit az orra alatt, és elvette a nyilat az idegről.

– Akkor indulás – mondta, és megigazította hajában a pántot. – Elég időt elvesztegettünk.

– Jaaaj... – nyögött fel a kislány, ahogy lépett egyet.

– Mi az már?

– Valami történt... A lábammal.

– Várj csak, Braenn! Gyere, takonypóc, a nyakamba veszek.

A lányka teste meleg volt, és úgy illatozott, akár egy ázott veréb.

– Hogy hívnak, hercegisasszony? Elfelejtettem.

– Ciri.

– És a birtokaid hol fekszenek, ha szabad kérdezni?

– Nem mondom meg neked – morgott vissza. – Nem mondom meg, és kész.

– Túlélem. Ne mocorogj, és ne szipogj a fülembe. Mit csináltál Brokilonban? Elvesztél?

Eltévedtél?

– Hogyisne! Én sosem tévedek el.

– Ne mocorogj. Kistrin elől menekültél? Nastrog várából? Az esküvő előtt, vagy utána?

– Honnan tudod? – szipáskolt érdeklődve.

– Elképesztően okos vagyok. Miért szöktél éppen Brokilonba? Nem akadt volna valami biztonságosabb úti célod?

– A hülye ló hozott.

– Hazudsz, hercegisasszony. A te termeteddel legfeljebb egy macskát volnál képes megülni. És abból is szelidet.

– Marck vezette. Voymir lovag apródja. Az erdőben a ló felbukott, és eltörte a lábát. És eltévedtünk.

– Azt mondtad, hogy ez veled sosem történik meg.

– Ő tévedt el, és nem én. Köd volt. És elvesztettük egymást.

Elvesztettétek egymást, gondolta a vaják. Voymir lovag szegény fegyverhordozója, aki szerencsétlenségére beleszaladt Braennbe és a társaiba. Egy tacsó, aki bizonyára azt sem tudta, mi fán terem a nő, segít elmenekülni egy zöldszemű takonypócnak, mert túl sokat hallgatta a lovagi meséket a házasságra kényszerített szüzekről. Segít neki elmenekülni, hogy aztán egy talmi driád nyilatól essen el, aki bizonyára nem is tudja, mi fán terem a férfi. De gyilkolni már tud.

– Azt kérdeztem, az esküvő előtt vagy az esküvő után lógtál meg Nastrog várából?

– Meglógtam, és kész, mi közöd hozzá? – mordult fel a lány. – A nagymamám azt mondta, el kell oda mennem és megismernem. Azt a Kistrint. Csak megismernem. De az apja meg, az a pohos király...

– Eryyll.

– ...rögtön, hogy esküvő így, meg esküvő úgy. De én nem akarom. Azt a Kistrint. A nagymamám azt mondta...

– Annyira utálatos számodra az a Kistrin herceg?

– Nem akarom – jelentette ki erélyesen Ciri, és akkorát szipogott, hogy öröm volt hallgatni. – Dagadt, hülye, és bűzlik a szája. Mielőtt odamentem, megmutattak nekem egy képet, és azon a képen nem volt kövér. Nem akarok ilyen férjet. Egyáltalán nem akarok férjet.

– Ciri – kezdte bizonytalanul a vaják. – Kistrin még gyerek, ahogy te is. Lehet, hogy pár év múlva egész jóképű fickó lesz belőle.

– Akkor küldjenek csak nekem másik képet pár év múlva – prüszkölte a lányka. – Meg neki is. Mert ő meg azt mondta, hogy a képen, amit mutattak neki, sokkal szebb voltam. És bevallotta, hogy szerelmes Alvinába, az udvarhölgybe, és az ő lovagja szeretne lenni. Látod? Ő nem akar engem, és én sem akarom őt. Akkor meg minek az esküvő?

– Ciri – mormolta a vaják. – Ő herceg, te pedig hercegisasszony vagy. A hercegek és a hercegisasszonyok történetesen így házasodnak, és nem másképp. Ez a szokás.

– Úgy beszélsz, mint a többiek. Azt gondolod, hogy azért, mert kicsi vagyok, be is lehet csapni.

– Nem csaplak be.

– De becsapsz.

Geralt elhallgatott. Braenn, aki előttük járt, körbenézett – bizonyára csodálkozott, hogy csend van. Aztán megrántotta a vállát, és tovább indult.

– Hová megyünk? – szólalt meg komoran Ciri. – Tudni akarom!

Geralt hallgatott.

– Válaszolj, ha kérdeznék! – mondta a lányka fenyegetően, hangos szipogással nyomatékositva parancsát. – Tudod, hogy ki... Hogy ki ül rajtad?

A férfi nem válaszolt.

– Vagy fülön haraplak! – kiáltott a lány.

A vajáknak elege lett. Lehúzta a kislányt a nyakából, és a földre tette.

– Hallgass ide, takonypóc – szólt rá keményen, az övcsatjával bajlódva. – Mindjárt a térdemre fektetlek, lehúrom a gatyádat, és a szíjjammal fenekellek el. Senki sem tart engem vissza ettől, mert ez itt nem a királyi udvar, én pedig nem vagyok se a szolgád, se az udvaroncod. Egy perc, és megbánod, hogy nem maradtál Nastrogban. Mindjárt meglátod, hogy mégiscsak jobb hercegnőnek lenni, mint erdőben eltévedt takonypócnak. Mert a hercegnőknek, azoknak csakugyan szabad elviselhetetlenül viselkednie. A hercegnőknek még akkor sem veri el senki szíjjal a hátsóját, legfeljebb csak a herceg öméltósága, személyesen.

Ciri összekuporodott, és szipákoltt néhányat. Braenn, aki egy fának támaszkodva állt, közönyösen figyelte a jelenetet.

– Na, mi legyen? – kérdezte a vaják, miközben csuklója köré tekerte az övét. – Méltóan és szerényen fogunk viselkedni? Mert ha nem, akkor rátérünk őfelsége elfenekelésére. No? Igen vagy nem?

A kislány szipogva felzokogott, aztán fürgén rábólintott.

– Szót fogadsz, hercegisasszony?

– Igen – dörmögte.

– Mingyár estve lesz – szólalt meg a driád. – Mengyünk, Gwynbleidd.

Ritkult az erdő. Homokos pagonyokon haladtak keresztül, hangásokon, köd borította réteken, ahol szarvascsordák legeltek. Hűvösödött.

– Nemes uram... – szólalt meg Ciri hosszú, hosszú hallgatás után.

– Geraltnak hívnak. Miről van szó?

– Borzasztóan éhes vagyok.

– Mindjárt megállunk. Nemsokára beesteledik.

– De én nem bírom ki – pityeredett el a kislány. – Semmit sem ettem már...

– Ne pityeregj – nyúlt a vaják a tarisznájába, és előhúzott egy darab szalonnát, egy kis sajtkorongot, meg két almát. – Tessék.

– Mi ez, ez a sárga?

– Szalonna.

– Azt én meg nem eszem – mordult fel.

– Remek, hogy ezt mondod – mondta a vaják alig érthetően, ahogy a szájába rakta a szalonnát. – Edd a sajtot. És az almát. Az egyiket.

– Miért csak az egyiket?

– Ne mocorogj. Edd meg mindkettőt.

– Geralt?

– Mhm?

– Köszönöm.

– Nincs mit. Válgék egészségedre.

– Én nem... Nem azt. Azt is, de... Megmentettél attól a százlábútól... Brrr... Majd meghaltam ijedtemben...

– Majd meghaltál – mondta komolyan a vaják. Majd meghaltál, még hozzá kivételesen fájdalmas és ocsmány módon, gondolta. – De Braenn-nek kell megköszönnöd.

– Ő kicsoda?

– Driád.

– Szépasszony?

– Igen...

– De ők minket... Ők gyerekeket rabolnak! Elraboltak minket? Eee, hiszen te nem is vagy kicsi. És minek beszél ilyen furcsán?

– Beszél, ahogy beszél, nem számít. Az számít, hogyan lő. Ne felejtsd el megköszönni neki, ha megálltunk.

– Nem felejttem el – szipogta.

– Ne mocorogj, hercegkisasszony, Verden jövődöbeli hercegnője.

– Nem leszek – vetette oda a lány – semmiféle hercegnő.

– Jól van, jól van. Nem leszel hercegnő. Hörcsög leszel, és egy odúban fogsz lakni.

– Nem igaz! Nem tudsz te semmit!

– Ne visíts a fülembe. És ne feledkezz meg a szíjamról!

– Nem leszek hercegnő. Én...

– Na? Mi leszel?

– Az titok.

– Aha, hát igen, titok. Remek – emelte fel a fejét a férfi. – Mi történt, Braenn?

A driád megállt, vállat vont, és az égre nézett.

– Elpilledtem – mondta lágyan. – Te es biztos elpilledtél, hogy hoztad, Gwynbleidd. Itt állunk meg. Mingyár estve.

III

– Ciri?

– Mhm? – szipogta a kislány az ágakat zörgetve, amiken feküdt.

– Nem fázol?

– Nem – sóhajtott. – Ma meleg van. Tegnap... Tegnap borzasztó nagyon megfagytam, hajjaj.

– Csuda dolog – szólalt meg Braenn, miközben hosszú, puha csizmájának szíjait lazítgatta.

– Csöpp kis jószág, oszt’ ekkora darab erdőt megjárt. Átgyütt a strázsán, a posványon, a sűrűgyn. Szívós, ép, bátor. Bizony mondom, beválik... Beválik nálunk.

Geralt gyors pillantást vetett a driádra, a félhomályban csillogó szemére. Braenn egy fának támasztotta hátát, levette a pántot, és fejét rázva kiengedte a haját.

– Belépett Brokilonba – morogta a driád, mielőtt a férfi bármit is hozzáfűzhetett volna. – A miénk, Gwynbleidd. Duén Canellbe megyünk.

– Erről Eithné asszony dönt – válaszolta fanyarul. De tudta, hogy Braenn-nek igaza van.

Kár, gondolta, ahogy elnézte a zöld nyoszolyán fészkelődő kislányt. Milyen talpraesett apróság. Hol láthattam korábban? Mindegy. De kár. A világ olyan hatalmas és olyan szép. Az ő világa pedig mostantól Brokilon lesz, élete utolsó napjáig; és meglehet, hogy a napjai meg vannak számlálva. Talán csak addig a napig, míg kiáltások és nyílvesszők süvítése közepette le nem rogy a páfrányok közé, az erdőért harcolva ebben az értelmetlen háborúban, azoknak az oldalán, akiknek vereséget kell szenvedniük. Kell. Előbb vagy utóbb.

– Ciri?

– Hm?

– Hol laknak a szüleid?

– Nincsenek szüleim – szíjogott a lány. – A tengerbe fulladtak, amikor kicsi voltam.

Hát igen, gondolta a férfi, ez sok mindent megmagyaráz. Hercegisasszony, a halott hercegi pár gyermeke. Ki tudja, nem a harmadik lány-e négy fiú után. A címe a gyakorlatban kevesebbet jelent, mint a kamarásé vagy a lovászmesteré. Egy hamuszőke és zöldszernű, az udvarban ténfergő valaki, akitől a lehető leghamarabb meg kell szabadulni, férjhez kell adni. Minél hamarabb, mielőtt még felcseperedik és kis hölgy lesz, a botrány, a mezaliansz és a vérfertőzés két lábon járó fenyegetése, amire nem is olyan nehéz sort keríteni a várak közös hálótermeiben.

A vajákat nem lepte meg, hogy elmenekült. Sokszor találkozott már hercegisasszonyokkal, de még királylányokkal is, akik vándorszínészek társulatával kóboroltak, és boldogok voltak, amiért sikerült elszökniük az elaggott, de még mindig utódra áhítozó király elől. Látott királyfikát, akik a zsoldosok bizonytalan sorsát is szívesebben választották az apjuk által kiszemelt sánta vagy himlőhelyes királylány helyett, akinek aszott vagy épp kétes szüzessége lett volna a szövetség és a dinasztikus kapcsolatok ára.

A lányka mellé feküdt, betakarta a kabátjával.

– Aludj – mondta. – Aludj, kis árva.

– Hogyisne! – mordult fel a kislány. – Hercegisasszony vagyok, nem pedig árva. Van nagymamám. A nagymamám királyné, még mit képzelsz! Ha megmondom neki, hogy szíjjal akartál elverni, meglátod, a nagymamám a fejedet véteti.

– Ez szörnyű! Ciri, kegyelmezz!

– Hogyisne!

– De hiszen te jó kislány vagy. Ha levágják az ember fejét, az irgalmatlanul fáj ám. Ugye igaz, hogy semmit sem mondasz?

– Megmondom.

– Ciri.

– Megmondom, megmondom, megmondom! Félsz, mi?

– Borzasztóan. Tudod, Ciri, ha az embernek levágják a fejét, abba bele is lehet halni.

– Gúnyolódsz?

– Hogy is merésznél.

– Arcodra fagy még a mosoly, meglásd. Az én nagymamámmal nem lehet viccelni, ha csak toppant a lábával, a legnagyobb harcosok és vitézek is letérdelnek előtte, magam láttam. Ha pedig valamelyik engedetlen, akkor sutty, és volt feje, nincs feje.

– Borzasztó. Ciri?

– Ehe?

– Lehet, hogy lenyakaznak.

– Engem?

– Világos. Hiszen a te nagymama-királynéd intézte el a házasságodat Kistrinnel, és küldött el Verdenbe, Nastrogba. És te engedetlen voltál. Amint hazaérsz... Sutty! És volt fejed, nincs fejed.

A lányka elhallgatott, még a fészkelődést is abbahagyta. A vaják hallotta, ahogy fogacskáival alsó ajkába harapva cuppogtat, ahogy szíjogol náthás orrával.

– Nem igaz – szólalt meg a kislány. – A nagymamám nem engedi, hogy lenyakazzanak, mert... Mert ő a nagymamám, hát nem? Eee, legfeljebb kapok a...

– Aha – nevetett fel Geralt. – A nagymamával nem lehet viccelni? Előkerült már a pálcá, igaz?

Ciri dühösen felhorkant.

– Tudod mit? – mondta a vaják. – Azt mondjuk a nagymamádnak, hogy én már elpáholtalak, és kétszer nem szabad ugyanazért a bűnért valakit megbüntetni. Áll az alku?

– Neked talán elment az eszed! – Ciri az ágakkal zörögve a könyökére támaszkodott. – Ha a nagymamám meghallja, hogy megvertél, úgy lefejeznek, mint a huzat!

– Szóval akkor mégis csak sajnálod a fejemet?

A kislány elhallgatott, és megint szipogott egyet.

– Geralt...

– Mi az, Ciri?

– A nagymamám tudja, hogy haza kell mennem. Nem lehetek semmiféle hercegnő, se annak a hülye Kistrinnek a felesége. Haza kell mennem, és kész.

Kell, gondolta a férfi. Sajnos ez nem tőled, de nem is a nagymamádtól függ. A vén Eithné kedvétől függ. És az én meggyőzőési képességeimtől.

– A nagymamám tudja – folytatta Ciri. – Mert én... Geralt, esküdj meg, hogy senkinek sem mondom el. Ez egy szörnyű titok. Én mondom neked, förtelmes. Esküdj meg.

– Esküszöm.

– Na, akkor elmondom neked. Az anyukám varázslónő volt, képzelj csak el. És az apukám is el volt varázsolva. Ezt mind az egyik dadám mondta el, és amikor a nagymamám megtudta, hatalmas zűr lett belőle. Mert én el vagyok rendelve, tudod?

– Mire?

– Azt nem tudom – felelte izgatottan Ciri. – De el vagyok rendelve, így mondta a dadus. A nagymamám azt mondta, hogy nem engedi, hogy előbb omlik össze az egész fran... franckarikás vára. Érted? A dadus azt mondta, hogy a végzetre akárhogy is, de nincs orvosság. Ha! És aztán a dadus elsírta magát, a nagymamám meg üvöltött. Látod? El vagyok rendelve. Nem leszek annak a hülye Kistrinnek a felesége. Geralt?

– Aludj. – A vaják akkorát ásított, hogy beleremegett az állkapcsa.

– Aludj, Ciri.

– Mesélj nekem.

– Mi?

– Mondj nekem egy mesét – förmedt rá a lányka. – Hogyan kéne mese nélkül elaludnom? Ejj no!

– De az ördögbe is, én nem ismerek egy mesét sem. Aludj.

– Ne hazudj. Úgyis ismersz. Amikor kicsi voltál, mi, akkor talán nem mesélt neked senki? Min nevensz?

– Semmin. Eszembe jutott valami.

– Aha! Látod. Na, akkor mondd el.

– Mit?

– A mesét.

A vaják megint felnevetett, feje alá tette két kezét, és a csillagokat bámulta, ahogy az ágakon túl pislákolnak a fejük felett.

– Volt egyszer egy... macska – kezdte. – Egy olyan egyszerű, csíkos egérvadász. És egyszer ez a macska elindult egymagában egy messzi útra a rettenetes, sötét erdőbe. Ment... Ment... Ment...

– Nehogy azt hidd – mormolta Ciri, miközben a férfihoz bújott –, hogy elalszom, mielőtt odaérne.

– Csend legyen, takonypóc. Szóval... Ment, ment, míg találkozott a rókával. A vörös rókával.

Braenn felsóhajtott, aztán a vaják másik oldalára feküdt, és ő is könnyedén odabújt hozzá.

– Na – szipákolta Ciri. – Mondd, hogy volt tovább.

– Ránézett a róka a macskára. Ki vagy, kérdezte. A macska vagyok, felelte rá a macska. Hohó, mondta a róka, és nem félsz te, macska, egyedül mászkálni az erdőben? És ha jön a király vadászatra, akkor mi lesz? Kutyákkal, hajtókkal, lovon? Én mondom neked, macska, szólt a róka, nagy szerencsétlenség a vadászat az olyanoknak, mint te meg én. Neked is van bundád, nekem is van bundám, a vadászok sosem hagyják futni az olyanokat, mint mi, mert a vadászoknak jegyeseik és szeretőik vannak, azoknak meg fázik a mancsa és a nyaka, így hát gallérokat és muffokat csinálnak belőlünk, amiket aztán azok a cafkák hordanak.

– Mik azok a muffok? – kérdezte Ciri.

– Ne szólj közbe. És így toldotta meg a róka: én, macska, képes vagyok túljárni az eszükön, ezerkétszáznyolcvanhat módszerem van vadászok ellen, annyira furfangos vagyok. Hát neked, macska, hány módszered van a vadászok ellen?

– Ó, milyen szép ez a mese – mondta Ciri még szorosabban a vajakhoz bújva. – Mesélj, mit felelt a macska?

– Aha – suttogta a másik oldaláról Braenn. – Mit felelt a macska?

A vaják odafordította a fejét. A driád szeme csillogott, a száját kissé eltátotta, és végigfuttatta ajkán a nyelvét. Hát persze, gondolta. A kisdriádok szomjazzák a meséket. Épp úgy, ahogy a kisvaják. Mert egyiknek is, másiknak is ritkán mesél bárki is elalvás előtt. A kisdriádok a fák susogását hallgatva alszanak el. A kisvaják az izmaik fájdalmát figyelve merülnek álomba. Nekünk is úgy csillogott a szemünk, mint most Braenn-nek, amikor Vesemir meséit hallgattuk ott, Kaer Morhenben. Hogy milyen régen is volt... Milyen régen...

– Na – türelmetlenkedett Ciri. – Hogy van tovább?

– A macska meg erre: nekem, róka, nincs egyetlen módszerem sem. Én csak egy dolgot tudok – sicc a fára. Ez elég kell legyen, nem igaz? A róka nevetni kezdett. Eh, mondta, milyen ostoba vagy te. Emeld fel azt a csíkos farkad, és menekülj innen, mert itt pusztulsz el, ha bekerítenek a vadászok. És akkor hirtelen, se szó, se beszéd, felharsantak a kürtök! A bokrokból meg előugrottak a vadászok, meglátták a macskát meg a rókát, és rájuk vetették magukat!

– Hujj! – szipákolta Ciri; a driád hirtelen megrezzent.

– Csend legyen. Rájuk vetették magukat, azt kiabálva, gyerünk, nyúzzuk meg őket! Muffot belőlük, muffot! És ráuszították a kuttyákat a rókára meg a macskára. Akkor a macska sicc! Fel a fára, ahogy a macskák szokták. Egész a csúcsára. A rókát meg zsupsz a kuttyák! Mielőtt a ravaszdi a furfangos módszerei közül bármelyiket is használhatta volna, már gallér is lett belőle. A macska meg ott nyávogott és prüszkölt a vadászokra a fa tetejéről, azok meg semmit sem tudtak vele kezdeni, mert fene magas volt az a fa. Lent maradtak, elátkoztak mindent, ami szent, de akkor is üres kézzel kellett tovább állniuk. És akkor a macska lemászott a fáról, és szép nyugodtan hazament.

– És hogy van tovább?

– Sehogy. Ez a vége.

– És a tanulság? – kérdezte Ciri. – A meséknek van tanulsága, hát nem?

– He? – szólalt meg Braenn, aki még közelebb bújt Geralthoz. – Mi az a tanulság?

– A jó mesének van tanulsága, a rossznak meg nincsen – mondta Ciri mély meggyőződéssel, és szipogott egyet.

– Ez jó volt – ásított a driád. – Ennek megvan, amiye meg kell legyen. Az yghern elől, csöppöm, a fára kellett volna menj, mint az okos macska. Nem álmodozni, csak fel a fára izibe. No, ennyi benne az okosság. Túlélni. Nem hagyni magad.

Geralt halkán felnevetett.

– Hát nem volt fa a várkertben, Ciri? Nastrogban? Ahelyett, hogy idejössz Brokilonba, felmászhattál volna egy fára, és addig ülhettél volna ott, egész a csúcsán, míg Kistrinnek el nem megy a kedve a nősüléstől.

– Te kinevetsz engem?

– Aha.

– Akkor tudod mit? Ki nem állhatlak.

– Ez borzasztó. Ciri, egyenesen a szívembe találtál.

– Tudom – helyeselt komolyan a lányka, szipogott egyet, aztán erősen a vajákhoz bújott.

– Aludj jól, Ciri – morogta, belélegezve a lány kedves verébillatát. – Aludj jól. Jó éjszakát, Braenn.

– Deárme, Gwynbleidd.

A fejük felett Brokilon milliárdnyi ága és százmilliárdnyi levele susogott.

IV

Másnap elérkeztek a Fákhoz. Braenn letérdelt, és fejet hajtott. Geralt érezte, hogy ugyanezt kellene tennie. Ciri döbbszerűen felsóhajtott.

A Fák – főként tölgyek, tiszafák és hikkórik – körfogata tizenegypár ölnyi is meglehetett. Lehetetlen volt megbecsülni, a koronáik milyen magasra értek. De azok a pontok, ahol a hatalmas, hajlongó gyökerek egyenes törzssé alakultak, magasan a fejük felett látszottak. Mehettek volna gyorsabban is – az óriások ritkásan nőttek, és az árnyékukban nem maradt meg semmi más növény sem –, csak a rothadó levelek szőnyege feküdt előttük.

Mehettek volna gyorsabban. De lassan mentek. Halkan. Fejet hajtva. Itt, a Fák között aprók, mellékesek, lényegtelenek voltak. Nem számítottak. Még Ciri is csendben maradt – majd' fél órán át meg sem szólalt.

Jó órányi menet után maguk mögött hagyták a Fák övét, és újra alámerültek a szurdokokba, a nyirkos bükkösökbe.

A nátha egyre jobban gyötörte Cirit. Geraltnak nem volt zsebkendője, de mivel elege lett a lány szüntelen szipákolásából, megtanította, hogyan fújja ki az orrát anélkül. A kislánynak borzasztóan tetszett a dolog. Elnézve a mosolyát és csillogó szemét, a vaják mélyen meg volt róla győződve, hogy a lányka örömmel készül arra, hogy rövidesen már az udvarban fitogtassa legújabb mutatványát, mondjuk egy ünnepi lakoma vagy egy tengerentúli nagykövet audienciája alkalmával.

Braenn hirtelen megállt, és odafordult hozzá.

– Gwynbleidd – mondta, miközben a könyökére tekert zöld kendőt gombolyította le. – Gyere. Bekötözöm a szemedet. Úgy kell.

– Tudom.

– Én foglak vezetni. Add a kezed.

– Nem – tiltakozott Ciri. – Én fogom vezetni. Jó, Braenn?

– Jól van, csöppöm.

– Geralt?

– Hm?

– Mit jelent az a Gwyn... bleidd?

– Fehér Farkas. Így hívnak engem a driádok.

– Vigyázz, gyökér. Ne bukj fel benne! Azért hívnak így, mert fehér a hajad?

– Igen... A mindenségit!

– Hiszen megmondtam, hogy gyökér.

Így mentek. Lassan. A lába alatt csúszós volt a talaj a lehullott levelektől. Érezte arcán a meleget, a napfény még a szemét eltakaró kendőn is áthatott.

– Ó, Geralt – hallotta Ciri hangját. – Olyan gyönyörű itt... Kár, hogy nem láthatod. Annyi itt a virág! És a madár. Hallod, hogy énekelnek? Ó, hogy mennyi van itt belőlük! Rengeteg. Ó, és mókusok. Vigyázz, most egy folyón fogunk átkelni, egy kicsike köhídon. Ne ess a vízbe. Ó, mennyi itt a hal! Tele van vele. A vízben úsznak, tudod? Annyi itt az állatka, hajjaj. Talán sehol sincs ennyi belőlük...

– Sehol – morogta a férfi. – Sehol. Ez itt Brokilon.

– Micsoda?

– Brokilon. Az Utolsó Hely.

– Nem értem...

– Senki sem érti. Senki sem akarja megérteni.

V

– Vedd le a kendőt, Gwynbleidd. Már szabad. Megérkeztünk.

Braenn térdéig érő, sűrű ködtakaróban állt.

– Duén Canell – mutatta kezével.

Duén Canell, a Tölgy Helye. Brokilon szíve.

Geralt már járt itt korábban. Kétszer is. De sosem beszélt róla senkinek. Senki sem hitte volna el neki.

Hatalmas, zöld fák koronáival elzárt völgykatlan. A ködben és a földből, a sziklákból, a meleg vizű forrásokból felszálló párában úszó katlan...

A nyakában a medál lágyan megremegett.

Mágiában úszó katlan. Duén Canell. Brokilon szíve.

Braenn felemelte a fejét, és megigazította hátán a tegez.

– Mengyünk. Add a kezéd, csöppöm.

Kezdetben a völgy kihaltnak, elhagyatottnak tűnt. De nem sokáig. Hangos, dallamos fütty csendült, és a legközelebbi fatörzset csigavonalban körbefonó, alig észrevehető taplólépcsőkön egy karcsú, fekete hajú driád ereszkedett le kecsesen, aki foltos álcázó öltözetet viselt, éppúgy, mint a többiek.

– Ceád, Braenn.

– Ceád, Sirssa. Va'n vort meáth Eithné á?

– Neén, aefder – válaszolt a fekete hajú, hosszasan szemlélve a vajákat. – Ess' ae'n Sidh?

A driád felnevetett, kivillantva fehér fogacskáit. Szerfelett csinos volt, még emberi mércével is. Geralt zavarba jött, és ostobán érezte magát, mert tudatában volt annak, hogy történetesen a driád épp fesztelenül taksálgatja.

– Neén – rázta meg a fejét Braenn. – Ess' vatt'ghern, Gwynbleidd, á váen meáth Eithné va, a'ss.

– Gwynbleidd? – fintorodott el a szépséges driád. – Bloede caérme! Aen'ne caen n'wedd vort! T'ess foile!

Braenn felkacagott.

– Mi a gond? – kérdezte a vaják, aki kezdett dühbe gurulni.

– Semmi – kacagott fel újra Braenn. – Semmi. Mengyünk.

– Ó – ámuldozott Ciri. – Nézd, Geralt, micsoda mókás házikók!

A valódi Duén Canell a katlan mélyében kezdődött – leginkább óriási fagyöngygömbökre emlékeztető „mókás házikók” vonták különböző magasságban körbe a törzseket és az ágakat, éppúgy alacsonyan, alig a föld felett, mint ahogy magasan, sőt nagyon magasan, egészen a koronák alatt is. Geralt észrevett néhány nagyobb, földi építményt, amolyan ágakból összefont pásztorkunyhókat, melyeket még mindig beborítottak a levelek. Látta a mozgást a

lakhelyek nyílásaiban, de magukat a driádokat szinte lehetetlen volt észrevenni. Sokkal kevesebben voltak, mint akkor, amikor korábban járt itt.

– Geralt – suttogetta Ciri. – Ezek a házikók úgy nőnek. Leveleik vannak!

– Elő fából készültek – bólintott a vaják. – Pontosan így élnek a driádok, így építik az otthonaikat. Soha egyetlen driád sem okozna kárt egy fának azzal, hogy kivágja vagy elfűrészeli. Ők szeretik a fákat. De képesek elérni azt, hogy az ágak úgy nőjenek, hogy házak jöjhessenek létre.

– Csinosak. Szeretnék egy ilyen házikót a parkunkba.

Braenn megállt a nagyobb kunyhók egyike előtt.

– Eredj be, Gwynbleidd – szólt. – Itt várod meg Eithné asszonyt. Vá fáill, csöppöm.

– Micsoda?

– Ez búcsúzás volt, Ciri. Azt mondta: viszlát.

– Aha. Viszlát, Braenn.

Beléptek. A „házikó” belseje úgy villogott a tetőszerkezeten áthatoló és szétszóródó napfoltoktól, akár egy kaleidoszkóp.

– Geralt!

– Freixenet!

– Élsz, hogy az ördög vigyen el! – villantotta rá a fogait a sebesült, miközben felkönyökölt a fenyőgallyakból rakott fekhelyen. Amikor meglátta a vaják combjába kapaszkodó Cirit, a szeme tágra nyílt, és rögtön elvörösödött a feje.

– Te kis átokfajzat! – tört ki belőle. – Kis híján fűbe haraptam miattad! Ó, milyen szerencséd van neked, hogy nem tudok felállni, mert különben már kiporoltam volna az irhádát!

Ciri lebiggyesztette a száját.

– Már a második – mondta, mókásan ráncolva az orrát –, aki el akar verni. Én kislány vagyok, a kislányokat nem szabad verni!

– Megmutatnám én neked rögtön... mit szabad – mondta köhögéstől fulladozva Freixenet.

– Te veszett fene! Ervyll meg odaát esztét veszti... Hadba hívta a lovagokat, attól rettegetve, hogy a nagyanyád hadsereggel megy neki. Hát ki hiszi el neki, hogy magadtól lógtál meg? Mindenki tudja, milyen Ervyll, és milyen a gusztusa. Mindenki azt gondolja, hogy csinált veled... valamit részegen, aztán meg beleöletett a tóba! A háború Nilfgaarddal egy hajszálon függ, és a fene megette az egyezményt meg a szövetséget a nagyanyáddal miattad! Látod, mit csináltál?

– Ne izgasd fel magad – intette a vaják –, mert még vérömlést kapsz. Hogy kerültél ide ilyen gyorsan?

– Fene tudja, az idő nagyobb részében nem voltam magamnál. Ledöntöttek valami ocsmányságot a torkomon. Erőszakkal. Befogták az orromat, és... Micsoda szégyen, a szentségit!

– Csak annak köszönheted az életed, amit ledöntöttek a torkodon. Ők hoztak ide?

– Szánon vonszoltak. Kérdeztem őket rólad, nem mondtak semmit. Biztos voltam benne, hogy lenyilaztak. Olyan hirtelen köddé váltál akkor... Te meg itt, épen-egészségesen, még csak meg se bilincseltek, ráadásul, kérem alássan, megmentetted Cirilla herceggkisasszonyt is... Az ördög vigyen el, te aztán mindenhol elboldogulsz, Geralt, akár a macska, mindig a talpadra esel.

A vaják nem válaszolt, csak elmosolyodott. Freixenet hevesen felköhögött, félrefordította a fejét, és rózsaszínes nyálat köpött.

– Az ám – tette hozzá. – Azt meg, hogy velem nem végeztek, szintúgy bizonyára neked köszönhetem. Ismernek téged ezek az átkozott szépasszonyok. Már másodszorra mentesz ki a bajból.

– Hagyd ezt, báró.

Freixenet nyögdecselve próbált felülni, de végül feladta.

– Szar se maradt a báróságomból – szuszogta. – Báró Hammban voltam. Most Eryyll valamiféle vajdája volnék Verdenben. Vagyishogy voltam. Még ha ki is vergődöm valahogyan ebből az erdőből, nincs már nekem helyem Verdenben, legfeljebb csak a verpadon. Merthogy az én kezeim közül és őrizetemből lógott meg Cirilla, ez a kis menyét. Mit gondolsz, azért jöttem harmadmagammal Brokilonba, mert úgy tartotta kedvem? Nem, Geralt, én is menekültem, mert Eryyll kegyelmére csak akkor számíthattam, ha visszaviszem neki a lányt is. Na, és akkor belefutottunk azokba az átkozott szépasszonyokba... Ha te nem bukkansz fel, ott pusztulok el, abban a gödörben. Megint megmentettél. Világos, mint a nap, hogy ez a végzet műve.

– Túlzol.

Freixenet a fejét ingatta.

– Ez a végzet – ismételte. – Meg kellett legyen írva előre, vaják, hogy mi ketten újra találkozunk. Hogy megint te mentsd meg az irhámát. Emlékszem, beszéltek erről Hammban azután, hogy levettéd rólam azt a madárátkot.

– A véletlen műve – mondta hűvösen Geralt. – A véletlené, Freixenet.

– Egy frászt a véletlené. A mindenségit, hiszen ha te nem vagy, bizonyára a mai napig kárókatona volnék...

– Te kárókatona voltál? – kiáltott fel izgatottan Ciri. – Igazi kárókatona? Egy madár?

– Az voltam – vigyorodott el a báró. – Elvárásolt egy amolyan... cafka... Hogy a jó édes... Bosszúból.

– Biztosan nem adtál neki bundát – mondta Ciri az orrával fintorogva. – Arra a, na... muffjára.

– Más volt az oka – pirult el kissé Freixenet, hogy aztán fenyegetően meredjen a kislányra.

– De mit érdekel az téged, te tökma!

Ciri sértődött képet vágott, és félrefordult.

– Na igen – köhögött fel Freixenet. – Hol is hagytam... Aha, ott, hogyan változtattál vissza engem Hammban. Ha te nem vagy, Geralt, kárókatona maradtam volna életem végéig, ott repdesnék a tó körül, összeszarnám az ágakat, és azzal áltatnám magam, hogy megment majd az a csalárháncsból szőtt ing, amit a hugicám szőtt nekem a nemes ügghöz méltó makacsságával. A mindenségit, ha csak eszembe jut az az inge, kedvem támad felrúgni valakit. Az a félkegyelmű...

– Ne beszélj így róla – mosolyodott el a vaják. – A legjobb szándékból tette. Rosszul értesült volt, ennyi az egész. Az átkok levételéről rengeteg értelmetlen mítosz kering. Még így is szerencséd volt, Freixenet. Rád is parancsolhatott volna, hogy ugorj a forró tejbe. Hallottam ilyen esetről. Ha csalárból szőtt inget adnak rád, az, akárhogy is nézzük, kevésbé káros az egészségre, még ha keveset is használ.

– Hm, lehet, hogy igazad van. Lehet, hogy túl sokat várok tőle. Eliza mindig is buta volt, gyerekkorától fogva buta volt és csinos, tulajdonképpen remek anyag királyi feleségnek.

– Mi az a csinos anyag? – kérdezte Ciri. – És miért feleségnek?

– Ne beszélj bele, tökma, megmondtam. Igen, Geralt, szerencsém volt, hogy akkor felbukkantál Hammban. És hogy az én királyi sógorom hajlandó volt rászanni azt a pár dukátot, amit az átok levételéért kértél.

– Tisztában vagy vele, Freixenet – felelte Geralt arcán még szélesebb mosollyal –, hogy az eset híre szélteben-hosszában elterjedt?

– Úgy, ahogy igaz volt?

– Nem egészen. Először is, adtak még hozzá tíz fiútestvért.

– Na ne! – A báró a könyökére támaszkodott, és felköhögött. – Akkor hát, Elizát is beleszámolva, tizenketten kellett volna legyünk? Micsoda átkozott egy marhaság! Hisz' nem házinyúl volt az én édes anyukám!

– Ez még nem minden. Úgy gondolták, hogy a kárókatona nem elég romantikus.

– Mert nem is az! A világon semmi romantikus sincs benne! – tapogatta a báró fájdalmas arcot vágva hánccsal és nyírfakéreg-darabokkal átkötött mellét. – Akkor hát mivé varázsoltak el, már a mese szerint?

– Hattyúvá. Vagyis hát hattyúkká. Tizenegyen voltak, ne feledd.

– És mégis mi a jó bűdös francsal romantikusabb a hattyú a kárókatonánál?

– Nem tudom.

– Hát én sem. De felteszem, hogy a mesében Eliza volt az, aki visszavarázsolt azzal a borzasztó csaláningecskéjével?

– Eltaláltad. És mi van mostanság Elizával?

– Szárazbetegsége van szegénykének. Nem húzza sokáig.

– Szomorú.

– Szomorú – hagyta rá Freixenet közönyösen félrenézve.

– Visszatérve az átokra – támaszkodott Geralt hátával az összefont, rugalmas ágak falának.

– Nincsenek visszatérő tüneteid? Nem nő a tollad?

– Hála az isteneknek, nem – sóhajtott fel a báró. – Minden rendben van. Az egyetlen, ami azokból az időkből megmaradt, hogy kívánom a halat. Nincs számomra, Geralt, a halnál semmi jobb falat. Néha egész kora reggel kimegyek a kikötőbe a halászokhoz, és mielőtt még keresnének nekem valami flancosabbat, megeszem egy-két marék snecit, egyenesen a szákból, pár csíkot, csabakot, vagy domolykót... Nem evés az, hanem színtiszta élvezet.

– Kárókatona volt – mondta Ciri lassan Geraltra nézve. – És te visszavarázsoltad. Te tudsz varázsolni!

– De hisz az csak természetes – szólt közbe Freixenet –, hogy tud. Minden vaják tud.

– Va... vaják?

– Nem tudad, hogy vaják? A híres Ríviai Geralt? Igaz is, honnan tudná egy olyan tökmag, mint te, mi fán terem a vaják. Most már nem az van, mint régen. Most már kevés a vaják, szinte nem is találkozni velük. Biztos életedben nem láttál még vajákot?

Ciri lassan megrázta a fejét, de közben le sem vette a szemét Geraltról.

– A vaják, tökmag, az amolyan... – Amint Freixenet meglátta a kunyhóba belépő Braennt, elhallgatott és elsápadt. – Nem, nem akarom! Nem engedem, hogy bármit is a pofámba öntsetek, soha, de soha többet! Geralt! Mondd meg neki...

– Nyugodj meg.

Braenn nem méltatta Freixenetet egy futó pillantásnál többre. Azonnal a vaják mellett guggoló Cirihez lépett.

– Gyere – mondta. – Gyere, csöppöm.

– Hová? – görbült le Ciri szája. – Nem megyek. Geralttal akarok maradni.

– Menj – mosolygott rá kényszeredetten a vaják. – Játsszatok egyet Braenn-nel és a kisdriádokkal. Megmutatják neked Duén Canellt...

– Nem kötötte be a szememet – mondta nagyon lassan Ciri. – Amikor idefele jöttünk, nem kötötte be a szememet. Neked bekötötte. Hogy ne tudj majd visszatálatálni, ha egyszer elmész. Ez azt jelenti...

Geralt Braennre nézett. A driád vállat vont, aztán átkarolta és magához ölelte a kislányt.

– Ez azt jelenti... – csuklott el hirtelen Ciri hangja. – Azt jelenti, hogy én nem megyek el innen. Igaz?

– Senki sem menekülhet el a végzete elől.

Mindannyian odafordultak, amikor ez a hang felcsendült. Halk volt, de zengő, kemény, határozott. Olyan hang, amely kikényszeríti az engedelmességet, amely nem ismer ellentmondást. Braenn meghajolt. Geralt fél térdre ereszkedett.

– Eithné asszony...

Brokilon uralkodónője könnyű, világoszöld, uszályos köntöst viselt. Alacsony volt és karcsú, ahogy a driádok többsége, de magasra felszegett fejének, komoly, éles arcvonásainak és határozott ajkának köszönhetően magasabbnak és erősebbnek tűnt. Haja és szeme az olvadó ezüst színében tündökölt.

Két íjjal felfegyverzett, fiatalabb driád kíséretében lépett be a kunyhóba. Szó nélkül intett Braenn-nek, aki azonnal kézen fogta Cirit, és mélyen lehajtott fejjel a kijárat felé kezdte húzni. Ciri mereven és esetlenül, sápadtan és némán lépkedett a nyomában. Amikor elhaladt Eithné mellett, az ezüsthajú driád gyors mozdulattal az álla alá nyúlt, felemelte, és sokáig nézett a kislány szemébe. Geralt látta, hogy Ciri reszket.

– Menj – mondta végül Eithné. – Menj, gyermek. Semmitől se félj. Már semmi sem változtathatja meg a végzeted. Brokilonban vagy.

Ciri engedelmesen tipegett tovább Braenn nyomában. A kapuban visszafordult. A vaják észrevette, hogy az ajka remeg, zöld szemei pedig könnyektől csillognak. Egyetlen szót sem szólt. Tovább térdelt, fejét lehajtva.

– Állj fel, Gwynbleidd. Üdvözöllek.

– Üdvözlégy, Eithné, Brokilon Asszonya.

– Hát ismét abban az örömben részesültem, hogy vendégül láthatlak az Erdőmben. Noha ezúttal a tudtom és beleegyezésem nélkül érkeztl. Kockázatos dolog Brokilonba a tudtom és beleegyezésem nélkül belépni, Fehér Farkas. Még számodra is.

– Küldöttségben járok.

– Ah... – mosolyodott el könnyedén a driád. – Hát innen a merészséged, melyet nem szeretnék más, erősebb kifejezéssel illetni. Geralt, a követek sérthetetlensége csak az emberek közt elfogadott szokás. Én magam nem fogadom el. Nem ismerem el semmit, ami emberi. Ez itt Brokilon.

– Eithné...

– Hallgass – szakította félbe, fel sem emelve a hangját. – Parancsba adtam, hogy megkíméljenek. Élve hagyd el Brokilon. De nem azért, mert követségben jársz. Más okokból.

– Nem is érdekel téged, kinek a követe vagyok? Hogy honnan, kinek a nevében érkezem?

– Őszintén szólva nem. Ez itt Brokilon. Te kívülről érkezel, a világból, amely engem nem érdekel. Miért kellene azzal vesztegetnem az időmet, hogy kihallgassam a követeket? Mit jelenthetnek számomra azok az ajánlatok, azok az ultimátumok, melyeket valaki olyan gondolt ki, aki máshogy gondolkodik és érez, mint én? Miért is kellene, hogy érdekeljen engem, mit gondol Venzlav király?

Geralt meglepetten ingatta a fejét.

– Honnan tudod, hogy Venzlavlól érkezem?

– Hiszen nyilvánvaló – felelte mosolyogva a driád. – Ekkehard túlságosan ostoba. Eryyll és Viraxas túlságosan is gyűlölnek. Más birtoka nem határos Brokilonnal.

– Nagyon is sokat tudsz arról, mi történik Brokilonon túl, Eithné.

– Nagyon sokat tudok, Fehér Farkas. Ez a korom kiváltsága. Most azonban, ha megengeded, szeretnék elintézni egy bizonyos ügyet. Ez a medvekülsejű férfi – a driád abbahagyta a mosolygást, és Freixenetre pillantott – a barátod?

– Ismerjük egymást. Valaha levettem róla egy átkot.

– Az jelenti a gondot – mondta hűvösen Eithné –, hogy nem tudom, mihez kezdjek vele. Hiszen most már nem verethetem agyon. Engedném, hogy felgyógyuljon, de fenyegetést jelent. Nem tűnik fanatikusként. Akkor viszont skalpvadász. Tudom, hogy Eryyll fizet minden egyes driádszkalpért. Nem emlékszem, mennyit. Különben is, a pénz romlásával az ár ügyis emelkedik.

– Tévedsz. Nem skalpvadász.

– Akkor meg minek jött Brokilonba?

– A kislányt kereste, akit az oltalmába helyeztek. Az életét kockáztatta, hogy megtalálja.
– Rendkívül ostoba módon – tette hozzá hűvösen Eithné. – Ezt még kockáztatnak sem lehetne nevezni. A biztos halálba tartott. Azt, hogy él, kizárólag a vasesztésének és az állóképességének köszönheti. Ami pedig a gyermeket illeti, ő is csak a véletlennek köszönhetően maradt életben. A lányaim azért nem lőttek, mert azt hitték, hogy puck vagy leprikón.

A driád ismét Freixenetre nézett, és Geralt észrevette, hogy ajkai elvesztették kellemetlen merevségüket.

– Na, jól van. Aranyozzuk be valamivel ezt a napot.

Odasétált az ágakból rakott fekhelyhez. A kíséretében levő két driád is közelebb lépett. Freixenet elsápadt és összekuporodott, bár ettől cseppet sem tűnt kisebbnek.

Eithné egy pillanatig kissé hunyorítva figyelte.

– Vannak gyermekeid? – kérdezte végül. – Hozzád beszélek, te tuskó.

– He?

– Azt hiszem, világosan fejeztem ki magam.

– Nem vagyok... – köszörülte meg a torkát Freixenet, és felköhögött. – Nem vagyok nő.

– Vajmi kevésbé érdekel a családi életed. Az érdekel, képes vagy-e bármit is kicsiholni a hájas ágyékból. A Nagy Fára! Ejtettél valaha nőt teherbe?

– Ööö... Igen... Igen, asszonyom, de...

Eithné hanyagul legyintett, és Geralthoz fordult.

– Itt marad Brokilonban – mondta –, míg teljesen fel nem épül, és még egy ideig. Azután... Menjen csak, ahová akar.

– Köszönöm, Eithné – hajolt meg a vaják. – És... a lány? Mi lesz vele?

– Miért kérded? – A driád ezüst szemei hűvös pillantásával méregette. – Hiszen tudod.

– Ő nem egyszerű falusi gyerek. Hanem hercegkisasszony.

– Ez engem cseppet sem érdekel. Nem látok különbséget.

– Hallgass meg...

– Egy szót se többet, Gwynbleidd.

A vaják az ajkába harapva elhallgatott.

– Mi lesz a követségemmel?

– Kihallgatlak – sóhajtott fel a driád. – Nem, nem kíváncsiságból. Érted teszem, hogy megjelenhess Venzlav előtt, és felvehesd a fizetséged, amit minden bizonnyal arra az esetre ígért, ha eljutsz hozzám. De nem most, el leszek foglalva. Gyere el este a Fámhoz.

Amikor elment, Freixenet a könyökére támaszkodott, felnyögött, köhögni kezdett, és a tenyerébe köpött.

– Mi folyik itt, Geralt? Miért kell itt maradnom? És mi volt ez a gyerekekkel? Mibe kevertél te engem, mi?

A vaják leült.

– Életben maradsz, Freixenet – mondta fáradt hangon. – Egyike leszel azon keveseknek, legalábbis az utóbbi időben, akik élve jutottak ki innen. És egy kisdriád apja leszel. Lehet, hogy többé is.

– Hogy mi? Hogy én... tenyészmén legyek?

– Hívd, ahogy akarod. Bár elég korlátozottak a lehetőségeid.

– Értem – mormolta a báró, és kéjesen elmosolyodott. – Mit lehet tenni, láttam már hadifoglyokat, akik bányában dolgoztak, és csatornát ástak. Ha két rossz közül kell választani... Csak bírjam szusszal. Van belőlük itt egy kevés...

– Hagyd abba ezt az ostoba vigyorgást – fintorodott el Geralt –, meg az álmok szövögetését. Jobb, ha nem képezelegsz hódolatról, zenéről, borról, legyezőkről, és a téged istenítő driádokról. Eggyel leszel dolgod, talán kettővel. És nem lesz semmi udvarlás. Az egész ügyet nagyon tárgyilagosan kezelik. Téged pedig annál inkább.

– Nem okoz nekik örömet? De azért talán kellemetlenséget sem okoz?

– Ne légy gyerekes. Ebben a tekintetben semmiben sem különböznek a nőktől. Legalábbis testileg.

– Mit jelentsen ez?

– Rajtad áll, hogy a driádnak kellemes lesz, vagy kellemetlen. De mindez nem változtat a tényen, hogy neki kizárólag az eredmény fog számítani. A te személyed jelentősége másodlagos. Ne várd, hogy hálások legyenek. Aha, és semmi szín alatt ne próbálkozz valamiféle saját iniciatívával.

– Saját kicsodával?

– Ha találkozol vele reggel – magyarázta türelmesen a vaják –, hajolj meg, de az ördögbe is, mindenféle mosolygás meg kacsintgatás nélkül. A driádok számára ez halálosan komoly dolog. Hogyha elmosolyodik, vagy odalép hozzád, elbeszélgethetsz vele. Legjobb, ha a fákról. Ha nem értesz a fákhöz, akkor az időjárásról. De ha úgy tesz, mintha nem is látna, tartsd távol magadat tőle. És tartsd magadat távol a többi driádtól is, jól vigyázz a kezedre. Amikor egy driád nem áll készen, számára ezek a dolgok nem léteznek. Leszűr, ha hozzáérsz, mert nem fogja a szándékodat érteni.

– Behatóan ismered – mosolyodott el Freixenet – a párzási szokásaikat. Megesett veled?

A vaják nem válaszolt. A szeme előtt megjelent a szépséges, karcsú driád, a csúfondáros mosolya. Vatt'ghern, bloede caérme. Vaják, átkozott sors. Mit hoztál ide nekünk, Braenn? Minek ez nekünk? Egy vajáknak semmi haszna...

– Geralt?

– Mi az?

– És Círilla hercegisasszony?

– Felejtsd el őt. Driád lesz belőle. Két-három év múlva a saját bátyját is szemén lövi, ha az megpróbál belépni Brokilonba.

– A mindenségit – káromkodta el magát Freixenet fintorogva. – Eryyll dühös lesz. Geralt? Nem lehetne...

– Nem – szakította félbe a vaják. – Meg se próbáld. Nem jutnál ki élve Duén Canellből.

– Tehát a kislány elveszett.

– Számotokra igen.

VI

Eithné fája magától értetődő módon tölgy volt, ámbar valójában három összenőtt tölgy, melyek még mindig zöldelltek, és semmiféle jelét nem mutatták a kiszáradásnak, noha Geralt becslése szerint legalább háromszáz évesek lehettek. A tölgyek belül üregesek voltak; a magas, kúp alakban egyre keskenyedő, mennyezetes odú nagysága megfelelt egy tekintélyes méretű szobáénak. A fa belsejét nem kormozó lámpással világították meg, és szerény, de mégsem kezdetleges módon alakították ki benne kényelmes lakhelyet.

Eithné középen térdelt valamiféle gyékénymatracon. Előtte kiegyenesedve és olyan mozdulatlanul, mintha csak kővé vált volna, megmosdatva és a náthából kigyógyítva Ciri ült ott felhúzott lábakkal, tágra nyitva hatalmas, smaragdzöld szemét. A vaják észrevette, hogy az arcocskája most, hogy eltűnt róla a kosz és a megátalkodott ördögfióka grimasza, egész szép volt.

Eithné a lány hosszú haját fésülgette, lassan és gyengéden.

– Gyere be, Gwynbleidd. Ül le.

A vaják leült, szertartásosan előbb fél térdre ereszkedve.

– Kipihented magad? – kérdezte a driád, de nem nézett rá, és a fésülést sem hagyta abba. – Mikor tudsz visszaindulni? Mit szólsz a holnap reggelhez?

– Amikor csak parancsolod – felelte hűvösen a férfi –, Brokilon Asszonya. Egyetlen szavad elég, hogy ne zavarjalak többé a jelenlétemmel Duén Canellben.

– Geralt – fordította el Eithné lassan a fejét. – Ne érts félre. Ismerlek és tisztellek. Tudom, hogy sosem ártottál a driádoknak, a ruszalkáknak, a szilfideknek vagy a nimfáknak, épp ellenkezőleg, előfordult már, hogy a védelmükre keltél, és megmentetted az életüket. De ez nem változtat semmin. Túl sok választ el bennünket. Mi ketten más világokhoz tartozunk. Nem akarok és nem tudok kivételt tenni. Senki kedvéért. Nem kérdelem, hogy megérted-e ezt, mert tudom, hogy így van. Azt kérdelem, elfogadod-e.

– Min változtat ez?

– Semmin. De szeretném tudni.

– Elfogadom – erősítette meg a vaják. – És mi lesz vele? Cíivel? Ő is más világhoz tartozik.

Ciri ijedten pillantott a férfira, aztán felnézett a driádra. Eithné elmosolyodott.

– Már nem sokáig – válaszolta a driád.

– Eithné, kérlek. Vedd fontolóra.

– Mit?

– Engedd őt át nekem. Hadd jöjjön vissza velem. A világba, ahová tartozik.

– Nem, Fehér Farkas. – A driád újra a kislány hamuszőke hajába mélyesztette fésűjét. – Nem engedem át. Ha valakinek, hát neked meg kell engem értened.

– Nekem?

– Neked. Még Brokilonba is eljutnak a világ hírei. A hírek egy bizonyos vajákról, aki szolgálataiért cserébe néha különös esküket kényszerít ki. „Azt add nekem, amit nem vársz hazatérve.” „Azt add nekem, ami már a tiéd, de amiről nem tudsz.” Ismerősen hangzik? Hiszen egy ideje ezzel a módszerrel igyekeztek irányítani a végzetet, fiúkat kerestek, akiket utódaitokul jelölt ki a sors, így próbálva védekezni a kipusztulással és a feledéssel szemben. A nemléttel szemben. Akkor hát miért csodálkozol rajtam? Gondoskodom a driádok sorsáról. Talán nem így igazságos? Egy emberlány minden driádért cserébe, akit az emberek megölnek.

– Ha itt tartod, ellenségeskedést és bosszúvágyat szítasz, Eithné. Izzó gyűlöletet ébresztasz.

– Semmi újat nem jelent számomra az emberi gyűlölet. Nem, Geralt. Nem engedem őt át neked. Kiváltképp mert egészséges. Az utóbbi időben ez ritkaság.

– Ritkaság?

A driád rászegezte hatalmas, ezüst szemét.

– Beteg kislányokat vetnek ide nekem. Torokgyík, skarlát, krupp, újabban még himlő is. Azt gondolják, nem vagyunk védettek velük szemben, hogy a járvány majd elpusztít, vagy legalábbis megtizedel minket. Ki kell őket ábrándítanod, Geralt. Nekünk több is van, mint védettségünk. Brokilon gondoskodik a gyermekeiről.

A driád elhallgatott, előrehajolt, és a másik kezével rásegítve óvatosan kifésült Ciri hajában egy összegubancolódott fürtöt.

– Előállhatok – köszöri meg a torkát a vaják – a követséggel, mellyel Venzlav király küldött ide?

– Nem sajnálod rá az időt? – emelte fel a fejét Eithné. – Minek erőltetnéd meg magad? Hiszen én pontosan tudom, mit szeretne Venzlav király. Ehhez aztán igazán nincs szükség profetikus képességekre. Azt szeretné, ha átengedném neki Brokilon, minden bizonnyal a Vda-folyóig, melyet tudomásom szerint Brugge és Verden természetes határának tekint, vagy legalábbis szeretné annak tekinteni. Felteszem, hogy cserébe enklávét ajánl nekem, az erdő egy kicsiny és vad szegletét. És bizonyára királyi szavával és királyi védnökségével garantálja, hogy ama kicsiny és vad szeglet, a vadon szelete, örök időkre az enyém marad, és senki sem merésze majd háborgatni ott a driádokat. Hogy a driádok ott majd békében élhetnek. Igaz, Geralt? Venzlav szeretné befejezni a háborút, melyet kétszáz éve vívnak

Brokilonért. És ahhoz, hogy befejezhesse, a driádoknak át kellene engedniük azt, aminek a védelmében kétszáz éve az életüket áldozták? Csak így egyszerűen – átengedni? Átengedni Brokilon?

Geralt hallgatott. Nem volt mit hozzátennie. A driád elmosolyodott.

– Csakugyan épp így hangzott a király ajánlata, Gwynbleidd? Vagy talán őszintébb volt, és így szólt: „Ne hordd fenn a fejed, te erdei rémség, te vadon bestiája, te múltbéli őskövyet, hanem hallgasd, mit akarunk mi, Venzlav király. Márpedig mi cédrust akarunk, tölgyet és hikkórit, mahagónit akarunk és arany nyírt, tiszafát íjakhoz és árbócfenyőt, mert Brokilon itt van az orrunk előtt, nekünk meg a hegyeken túlról kell szállíttatnunk a fát. Vasat akarunk és rezet, amit a föld rejt. Az aranyat akarjuk, ami Craag Anban hever. Fát akarunk vágni és fűrészelni, és feltúrni a földet, anélkül, hogy a nyilak süvítését hallgatnánk. És ami a legfontosabb: szeretnénk végre olyan király lenni, akinek az egész királysága engedelmeskedik. Nem kívánunk a királyságunkban semmiféle Brokilon, olyan erdőt, amelybe nem léphetünk be. Az ilyesfajta erdő zavar bennünket, feldühít, és nem jön miatta álom a szemünkre, mert mi vagyunk az emberek, mi uralkodunk a világon. Megtehetjük, ha úgy kívánjuk, hogy megtúrjünk a földön néhány tündét, driádot vagy ruszalkát. Ha nem lesznek túlságosan szemtelenek. Vesd alá magad az akaratunknak, Brokilon Boszorkája. Vagy pusztulj el.”

– Eithné, magad is beláttad, hogy Venzlav se nem ostoba, se nem fanatikus. Bizonyára tudod, hogy igazságos és békeszerető király. Fájdalmára van és aggasztja az itt kiontott vér...

– Ha távol tartja magát Brokilonról, egyetlen csepp vér sem fog kiontatni.

– Jól tudod... – emelte fel Geralt a fejét. – Jól tudod, hogy ez nem így van. Tüzirtáson, Nyolcmérföldnél, a Bagoly-hegységben is gyilkoltak embereket. Bruggében, a Szalag bal partján is gyilkoltak embereket. Brokilonon túl.

– A helyek, melyeket felsoroltál – felelte nyugodtan a driád – Brokilon részei. Én nem ismerem el az emberi térképeket, ahogyan a határokat sem.

– De hát ott már száz évvel ezelőtt kivágták a fákat!

– Mégis mit jelent száz év Brokilonnak? És száz tél?

Geralt elhallgatott.

A driád félretette a fésűt, és megsimogatta Ciri hamuszőke fürtjeit.

– Eithné, fogadd el Venzlav ajánlatát.

A driád hűvösen nézett a vajákra.

– És mit ad az nekünk? Nekünk, Brokilon gyermekeinek?

– A túlélés lehetőségét. Ne, Eithné, ne szakíts felbe. Tudom, mit akarsz mondani. Megértem azt, hogy büszke vagy Brokilon függetlenségére. De a világ változik. Valami véget ér. Ha akarod, ha nem, az ember világ feletti uralma ténnyé vált. Azok maradnak fenn, akik asszimilálódnak az emberekhez. Mindenki más elpusztul. Eithné, vannak olyan erdők, ahol a driádok, a ruszalkák és a tündék egyezséget kötöttek az emberekkel, és békében élnek. Hiszen olyan közel állunk egymáshoz. Hiszen az emberek a gyermekeitek apjai lehetnek. Mit ad neked a háború, amit folytatasz? Olyanok esnek a nyilaitok áldozatául, akik a gyermekeitek apjai lehetnének. És mi ennek az eredménye? Hány tisztavérű van Brokilon driádjai között? És hány közöttük az elrabolt, átalakított emberlány? Még Freixenetet is használni kényszerülsz, mert nincs választásod. Valahogy kevés kisdriádot látok itt, Eithné. Csak öt látom – egy ijedt emberlányt, aki kábítószerektől tompa, és bénult a félelemtől...

– Egyáltalán nem félek! – kiáltott fel hirtelen Ciri, egy pillanatra szokásos ördögfiókarc kifejezését öltve magára. – És nem vagyok lomha! Eszedbe ne jusson! Velem itt semmi sem történhet. Még mit nem! Nem félek! A nagymamám azt mondja, hogy a driádok nem gonoszak, és a nagymamám a legokosabb a világon! A nagymamám... A nagymamám azt mondja, több olyan erdő kellene legyen, mint ez...

Elhallgatott, és leeresztette fejét. Eithné felnevetett.

– Az Ősi Vér Gyermeke – mondta. – Igen, Geralt. Még mindig megszületnek a világon az Ősi Vér Gyermekei, akikről a jövendölések szólnak. És te azt állítod, hogy valami véget ér... Aggódsz, hogy fennmaradunk-e...

– Ennek a taknyosnak Kistrinhez kellett volna hozzámennie Verdenből – fojtotta belé a szót Geralt. – Kár, hogy nem megy hozzá. Kistrin egyszer átveszi Ervyll után a hatalmat, és egy hasonló gondolkodású feleség befolyása alatt lehet, hogy talán felhagyott volna a Brokilon elleni támadásokkal.

– Nem akarom azt a Kistrint! – kiabálta éles hangon a lányka, és valami megcsillant zöld szemében. – Találjon csak magának Kistrin valami csinos és buta anyagot! Én nem vagyok semmiféle anyag! És nem leszek semmiféle hercegnő!

– Csitt, Ősi Vér Gyermeke – ölelte át a driád Cirit. – Ne rikoltozz. Hát persze, hogy nem leszel hercegnő...

– Hát persze – szólt közbe savanyúan a vaják. – Te is, Eithné, és én is jól tudjuk, mi lesz belőle. Látom, hogy mostanra eldőlt. Ez van. Milyen választ vihetek Venzlav királynak, Brokilon Asszonya?

– Semmilyen.

– Hogyan, semmilyen?

– Semmilyen. Érteni fogja. Már korábban is, már sokkal régebben is, mielőtt még Venzlav a világra jött volna, érkeztek heroldok Brokilon határára, harsantak fel kürtök és harsonák, csillogtak páncélok, lengtek lobogók és zászlók. „Alázkodj meg, Brokilon!” – kiáltották. „Kecskefogacska király, Kopaszdomb és Nyirkosrét királya követeli, hogy alázkodj meg, Brokilon!” És Brokilon válasza mindig ugyanaz volt. Amikor majd elhagyod az Erdőmet, Gwynbleidd, fordulj meg, és hallgasd. A levelek susogásában meghallod Brokilon válaszát. Add át Venzlavnak, és tedd még hozzá, hogy sosem hall majd mást, míg csak állnak a tölgyek Duén Canellben. Míg egyetlen fa is nő itt, míg akár csak egyetlen driád is él.

Geralt hallgatott.

– Azt mondd, valami véget ér – folytatta lassan Eithné. – Nem igaz. Vannak dolgok, melyek sosem érnek véget. Nekem beszélsz a túlélésről? Én a túlélésért harcolok. Mert Brokilon az én harcomnak köszönhetően áll még, mert a fák tovább élnek az embereknél, csak meg kell őket védeni a fejszéitektől. Királyokról és hercegekről beszélsz nekem. De kik ezek? Azok, akiket ismerek, ott, az erdő mélyén, Craag Anban nyugvó, fehérülő csontvázak. Márványkriptákban, sárgás fémek és csillogó kavicsok halmain. De Brokilon áll, a fák ott susognak a paloták romjain, a gyökerek szétvetik a márványt. Vajon emlékszik-e a te Venzlavod, kik voltak ezek a királyok? Vajon te emlékszel-e, Gwynbleidd? Ha pedig nem, hogyan állíthatod, hogy valami véget ér? Honnan tudod, kit rendelték pusztulásra és kit öröklétre? Mi jogosít fel arra, hogy a végzetről beszélj? Vajon tudod-e legalább, mi is a végzet?

– Nem – hagyta rá a férfi. – Nem tudom. De...

– Ha nem tudod – szakította félbe –, nincs már hely semmiféle „de”-re. Nem tudod. Egyszerűen csak nem tudod.

A driád elhallgatott, homlokához érintette a kezét, és félrefordult.

– Amikor először jártál nálunk, évekkel ezelőtt – folytatta –, akkor sem tudtad. És Morénn... A lányom... Geralt, Morénn meghalt. A Szalag mentén esett el, Brokilon védelmében. Nem ismertem fel, amikor idehozták. Az arcát összezúzták a lovaik patái. Végzet? És ma te, a vaják, aki nem tudta Morénnt gyermekkel megajándékozni, hozzám vezeted őt, az Ősi Vér Gyermekeit. Egy kislányt, aki tudja, mi a végzet. Nem, nem olyasfajta tudás ez, ami kielégíthetné a kíváncsiságodat, amit a magadévá tehetnél. Egyszerűen csak hisz benne. Ismételd meg, Ciri, ismételd meg, amit akkor mondtál, mielőtt belépett ide ez a vaják, Ríviai Geralt, a Fehér Farkas. A vaják, aki nem tudja. Ismételd meg, Ősi Vér Gyermeke.

– Méltósá... Nemes úrnő – mondta Ciri elcsukló hangon. – Ne tarts itt engem. Én nem maradhatok... Én haza... akarok menni. Haza akarok menni Geralttal. Nekem vele... kell...

– Miért vele?

– Mert ő... Mert ő a végzetem.

Eithné elfordult. Nagyon sápadt volt.

– És te mit mondasz erre, Geralt?

A vaják nem válaszolt. Eithné tapsolt egyet. Braenn lépett két kezében egy nagy ezüstkehellyel a tölgy belsejébe; úgy bontakozva ki a kívül uralkodó éjszakából, akár egy kísértet. A vaják nyakában a medál gyorsan és ütemesen rángatózni kezdett.

– És te mit mondasz erre? – ismételte felállva az ezüsthajú driád. – Nem szeretne Brokilonban maradni! Nem kíván driáddá válni! Nem szeretné pótolni számomra Morénnt, el szeretne menni, elmenni a végzete nyomában! Így van, Ősi Vér Gyermeke? Ez az, amit szeretnél?

Ciri lehajtott fejjel bólintott. A keze reszketett. A vajáknak elege lett.

– Minek kíznód ezt a gyereket, Eithné? Hiszen egy perc, és megitatod Brokilon Vizével, és minden, amit csak akar, elveszti jelenőségét. Miért csinálod ezt? Miért a jelenlétemben csinálod ezt?

– Meg akarom neked mutatni, mi a végzet. Be akarom bizonyítani neked, hogy semmi sem ér véget. Hogy minden csak most kezdődik.

– Nem, Eithné – mondta a vaják, és felállt. – Sajnálom, hogy tönkreteszem a bemutatódát, de ezt nem áll szándékomban végignézni. Kissé túl messzire mentél, Brokilon Asszonya, azt a szakadékot próbálva feltárni előttem, mely elválaszt minket. Ti, az Ősi Nép képviselői, szeretitek azt szajkózni, hogy a gyűlölet idegen tőletek, hogy ezt az érzést kizárólag az emberek ismerik. De ez hazugság. Tudjátok, mi a gyűlölet, és képesek vagytok gyűlölni, csak épp máshogy mutatjátok ki, okosabban, kevésbé erőszakosan. De lehet, hogy épp ezért kegyetlenebbül is. Magamra veszem a gyűlöleted, Eithné, az összes ember nevében. Kiérdemeltem. Sajnálom, ami Morénn-nal történt.

A driád nem válaszolt.

– Hát ez volna Brokilon válasza, amit át kell adnom a bruggei Venzlavnak, igaz? Figyelmeztetést és kihívást? A fáitok között szunnyadó gyűlölet és Erő saját szememmel látott tanúságát, melyek akaratából pillanatokon belül egy embergyerek kiissza az emlékezetét kitörlő mérget, egy olyan, másik embergyermek kezéből véve el a poharat, akinek az elméjét és emlékeit már megsemmisítették? És ezt a választ annak a vajáknak kell elvinnie Venzlavnak, aki ismeri és megszerette mindkét gyermeket? A vajáknak, aki a lányod haláláért felelős? Jól van, Eithné, legyen az akaratod szerint. Venzlav hallani fogja a válaszodat, hallani fogja a hangomat, látni fogja a szememet, és mindent kiolvas belőle. De azt, ami itt fog történni, nem vagyok köteles végignézni. És nem is akarom.

Eithné tovább hallgatott.

– Ég veled, Ciri. – Geralt letérdelt, és átölelte a kislányt. Ciri válla erősen megremegett. – Ne sírj. Hiszen tudod, veled itt semmi rossz sem történhet.

Ciri szipogott egyet. A vaják felállt.

– Ég veled, Braenn – szólt a vaják a fiatalabb driádhhoz. – Járj egészséggel, és vigyázz magadra. Éld túl, Braenn, élj olyan sokáig, akár a fád. Akár Brokilon. És még egy dolog...

– Igen, Gwynbleidd? – Braenn felemelte a fejét, és a szemében megcsillant valami nedvesen.

– Könnyű íjjal ölni, te lány. Milyen könnyű is elereszteni a húrt, és arra gondolni, hogy nem én vagyok, nem én, hanem a nyíl. Nem az én kezemen szárad annak a fiúnak a vére. A nyílvevő ölte meg, nem én. De a nyílvevő mit sem álmodik éjszaka. Úgy legyen, hogy téged se kísértsenek álmok, kékszemű driádom. Ég veled, Braenn.

– Mona... – mondta alig kivehetően Braenn. A kezében tartott kehely megremegett, és az áttetsző folyadék, mellyel pereméig töltötték, felhullámozott.

– Micsoda?

– Mona! – nyögött fel. – Mona vagyok! Eithné asszony! Én...

– Elég ebből – szólt keményen Eithné. – Elég. Uralkodj magadon, Braenn.

Geralt szárazan felnevetett.

– Íme a végzeted, Erdei Asszony. Tisztetem a konokságod és a harcodat. De tudom, hogy nemsokára egymagad fogsz harcolni. Brokilon utolsó driádja, aki olyan kislányokat küld a harcba, akik akárhogy is, de még mindig emlékeznek a valódi nevükre. Mindezek ellenére sok szerencsét kívánok neked, Eithné. Ég veled.

– Geralt... – suttogta Ciri, aki még mindig mozdulatlanul, leszegett fejjel ült. – Ne hagyj itt engem... egyedül...

– Fehér Farkas – szólalt meg Eithné átkarolva a kislány leeresztett vállát. – Meg kellett várnod, amíg ő kért meg erre? Arra, hogy ne hagyd el? Hogy kitarts mellette, egészen a végsőig? Miért akarod őt egy ilyen pillanatban itt hagyni? Egyedül hagyni? Hová akarsz menekülni, Gwynbleidd? És mi elől?

Ciri még mélyebbre eresztette a fejét. De nem sírta el magát.

– Egészen a végsőig – bólintott a vaják. – Jól van, Ciri. Nem leszel egyedül. Itt leszek melletted. Ne félj semmitől.

Eithné kivette a kelyhet Braenn reszkető kezéből, és magasra emelte.

– El tudod olvasni az Ősi Rúnákat, Fehér Farkas?

– El.

– Olvasd el, amit erre a kehelyre véstek. Ez a kehely Craag Anból származik. Olyan királyok ittak belőle, akikre ma már senki sem emlékszik.

– Duettaeánn aef cirrán Cáerme Gláeddyv. Yn á esseáth.

– Tudod, mit jelent ez?

– A végzet kardjának két éle van... S az egyik tenmagad.

– Állj fel, Ősi Vér Gyermeke. – A driád hangjában fémesen csendült a parancs, melynek nem lehetett ellenállni, az akarat, melynek nem lehetett nem engedelmeskedni. – Igyál. Igyál Brokilon Vízéből.

Geralt Eithné ezüstös tekintetében merülve az ajkába harapott. Nem Cirit nézte, aki lassan közelítette ajkát a kehely szájához. Láta már ezt, valaha, korábban. Görcsös vonaglás, rángatózás, természetellenes, rémisztő, lassan elhunyo sikoly. És üresség, zsibbadtság és közöny a lassan kinyíló szemekben. Láta már ezt.

Ciri ivott. Braenn mozdulatlan arcán lassan egy könnycsepp csordult végig.

– Elég lesz. – Eithné elvette a kelyhet a lánytól, és a földre helyezte, aztán mindkét kezével végigsimította a lányka vállára omló, hamuszőke hajzuhatagot.

– Ősi Vér Gyermeke – szólt. – Válassz. Brokilonban szeretnél maradni, vagy pedig elindulni a végzeted nyomában?

Geralt hitetlenkedve csóválta a fejét. Ciri valamivel sebesebben lélegzett, és kipirult. De semmi több. Semmi.

– A végzetem nyomába szeretnék indulni – válaszolta a kislány zengő hangon, a driád szemébe nézve.

– Akkor hát úgy legyen – felelte Eithné röviden és hűvösen. Braenn hangosan felsóhajtott.

– Szeretnék egyedül maradni – szólalt meg Eithné hátat fordítva nekik. – Kérlek, menjetek el.

Braenn megragadta Cirit, és megérintette Geralt vállát, de a vaják félretolta a kezét.

– Köszönöm neked, Eithné – mondta a férfi. A driád lassan odafordult hozzá.

– Mit köszönsz meg?

– A végzetet – mosolyodott el a vaják. – A döntésed. Mert hiszen az nem Brokilon Vize volt, igaz? Ciri végzete az volt, hogy hazatérjen. És te, Eithné, eljátszottad a végzet szerepét. És én ezért mondom neked köszönetet.

– Milyen keveset is tudsz te a végzetről – felelte keserűen a driád. – Milyen keveset is tudsz, vaják. Milyen keveset is látsz. Milyen keveset is értesz. Köszönetet mondasz? Köszönetet a szerepért, amit eljátszottam? A vásári mutatványért? A trükkért, a szélhámosságért, a szemfényvesztésért? Azért, mert szerinted a végzet kardja csak aranyozott fadarab volt? Akkor hát rajta, ne köszönetet mondj, hanem leplezz le engem. Állj ki az igazad mellett. Bizonyítsd be, hogy az igazság a te oldaladon áll. Vesd a szemembe az igazad, mutasd meg, hogyan győzedelmeskedik a józan, emberi igazság, az ép ész, melynek köszönhetően, legalábbis véleményetek szerint, ti fogjátok uralni a világot. Íme Brokilon Vize, maradt még egy kevés. Meg mered tenni? Világ hódítója?

Ha fel is ingerelték a driád szavai, Geralt habozott, de csak egy percig. Brokilon Vizének, még ha valódi is, nem lehetett rá hatása, mert a benne található mérgező, hallucinogén cseresavval szemben teljességgel immunissá vált. De hiszen ez nem lehetett Brokilon Vize, Ciri ivott belőle, és semmi sem történt. Két kézzel a kehelyért nyúlt, és a driád ezüstszemébe nézett.

Azonnal kicsúszott a lába alól a talaj, és a hátára zuhant. A hatalmas tölggy forogni és rázkódni kezdett. Ahogy reszkető kezével nagy nehezen körbetapogatózva kinyitotta a szemét, pontosan úgy érezte, mintha csak egy kriptá márványfedelét tolt volna félre. Braenn apró arcocskáját látta maga előtt, mögötte pedig Eithné higanyként csillogó szemét. És még más szemeket is, melyek zöldek voltak, akár a smaragd. Nem, fényesebbek. Mint a fű tavasszal. A medál rángatózva lüktetett a nyakában.

– Gwynbleidd – hallotta. – Nézd figyelmesen. Ne, semmit sem segít, ha lehunyod a szemed. Nézd, nézd a végzeted.

– Emlékszel?

A füstfelhőt felszakító hirtelen fényrobbanás, hatalmas, viaszfüzéreket csepegtető, gyertyákkal terhes kandeláberek. Kőfalak, meredek lépcsők. A lépcsőkön leereszkedő zöldszemű és hamuszőke lány, mesterien faragott, kámeával díszített diadémmal, ezüstkék ruhában, melynek uszályát skarlátszín zekés apród tartja mögötte.

– Emlékszel?

A saját hangja, amint azt mondja... Azt mondja...

Hat év múlva visszatérek...

Lugas, hőség, virágillat, nehéz, egyhangú méhzümmögés. Ő maga térdre ereszkedve rózsát nyújt egy asszonynak, akinek hamuszürke hajfürtjei szétterülnek a keskeny aranyabroncs alatt. A kéz ujjain, mely a rózsát kezéből kiveszi, gyűrűk; smaragdokkal, hatalmas, zöld kabosonokkal.

– Gyere vissza – mondja a nő. – Gyere vissza, ha meggondolod magad. A végzeted itt fog várni rád.

Sosem tértem vissza, gondolta. Soha nem tértem vissza... oda. Sosem tértem vissza...

Hová?

Hamuszín haj. Zöld szemek.

Újra a saját hangja, a sötétségben, a homályban, melyben minden eltűnik. Csak tüzek vannak, tüzek, egészen a látóhatárig. A lila füstben szikraförgeteg. Belleteyn! Május-éj! A füstgomolyagokból, a hullámos, fekete hajzuhatag takarásából, sápadt, háromszögletű arcban lángoló, sötét, ibolyakék szemek néznek rá.

Yennefer!

– Túl kevés. – A látomás keskeny ajka hirtelen grimaszra rándul, sápadt arcán könnycsepp csordul végig, gyorsan, egyre gyorsabban, akár gyertyán a viasz csepp.

– Túl kevés. Ennél több kell.

– Yennefer!

– A semmit a semmiért – szólt Eithné hangján a látomás.

– A semmi és az üresség, ami benned lakozik, világ leigázója, aki még azt a nőt is képtelen vagy megszerezni, akit szeretsz. Aki továbbálsz és menekülsz, mikor a végzeted karnyújtásnyira van. A végzet kardjának két éle van. S az egyik tenmagad. És mi a másik, Fehér Farkas?

– Nincs végzet. – A saját hangja. – Nincs. Nincs. Nem létezik. Az egyetlen, ami mindenki számára elrendeltetett, az a halál.

– Így igaz – szól a rejtélyes mosolyú, hamuszín hajú asszony. – Így igaz, Geralt.

A nő véres, horpadt, ezüstös páncélt visel, melyet pikák vagy alabárdok hegyei lyuggattak keresztül. Vékony patakban folyik a vér titokzatosan és rútul mosolygó szája sarkából.

– Te gúnyt űzöl a végzetből – mondja, de tovább mosolyog. – Gúnyt űzöl belőle, szórakozol vele. A végzet kardjának két éle van. S az egyik tenmagad. A másik... a halál? De hiszen mi halunk meg, mi halunk meg miattad. Téged nem érhet utol a halál, ezért velünk elégszik meg. A halál a nyomodban jár, Fehér Farkas. De mások halnak meg. Miattad. Emlékszel rám?

– Ca... Calanthe!

– Megmentheted őt. – Eithné hangja a füst függönyén túlról. – Megmentheted őt, ősi Vér Gyermeke. Mielőtt még alámerülne a nemlétebe, melyet olyannyira megszeretett. A fekete erdőbe, mely sohasem ér véget.

Szemek; zöldek, akár a fű tavasszal. Érintés. Hangok, érthetetlen kórusban kiabálva. Arcok.

Már semmit sem látott, szakadékba zuhant, az ürességbe, a sötétbe. Az utolsó, amit hallott, Eithné hangja volt.

– Akkor hát úgy legyen.

VII

– Geralt! Ébredj fel! Ébredj fel, kérlek!

A férfi kinyitotta a szemét, és a hajnali köd homályos függönyén keresztül megpillantotta a napot, ezt az éles szegélyű aranydukátot a fák csúcsa felett a magasban. Nyirkos, szivacsos mohán feküdt; egy kemény gyökér nyomódott a hátába.

Ciri ott térdelt mellette, és a kabátja szárnyát rángatta.

– A fenébe... – krákokta a vaják, és körbenézett. – Hol vagyok? Hogy kerültem ide?

– Nem tudom – válaszolta a kislány. – Egy perccel ezelőtt ébredtem fel, itt, melletted, és szörnyen össze vagyok fagyva. Nem emlékszem, hogyan... Tudod, mit? Ez varázslat!

– Bizonyára igazad van – mondta felülve a vaják, és kihuzigálta gallérja mögül a tüleveleket. – Bizonyára igazad van, Ciri. Az ördögbe, Brokilon Vize... Úgy tűnik, a driádok jól mulattak a rovásunkra.

A férfi felállt, felemelte a kardját, amely eddig mellette feküdt, és átvette a szíját a vállán.

– Ciri?

– Aha?

– Te meg az én rovásomra mulattál.

– Én?

– Pavetta lánya vagy, a cintrai Calanthe unokája. Az elejétől fogva tudtad, ki vagyok?

– Nem – pirult el a lányka. – Nem az elejétől. Te változtattad vissza az apukámat, igaz?

– Nem igaz – rázta meg a fejét a vaják. – Az anyukád csinálta. És a nagymamád. Én csak segítettem.

– De a dadus azt mondta... Azt mondta, el vagyok rendelve. Mert én Meglepetés vagyok. Meglepetés-gyermek. Geralt?

– Ciri – mondta, ahogy a fejét csóválva és mosolyogva a kislányra nézett. – Hidd el nekem, te vagy a legnagyobb meglepetés, ami csak érhetett.

– Ha! – derült fel a lányka arca. – Akkor hát igaz! El vagyok rendelve. A dadus azt mondta, eljön majd a fehérhajú vaják, és elvisz magával. A nagymamám pedig azt kiabálta... Á, kit érdekel! Mondd, hová viszel?

– Haza. Cintrába.

– Á... Azt gondoltam, hogy...

– Majd gondolkodsz rajta út közben. Gyerünk, Ciri, el kell hagynunk Brokilont. Ez a hely nem biztonságos számunkra.

– Én nem félek!

– Én viszont félek.

– A nagymamám azt mondta, hogy a vajákok semmitől sem félnek.

– A nagymamád erősen túlzott. Útra fel, Ciri. Ha legalább tudnám, hol a ménküben...

A napra pillantott.

– No, kockáztassuk meg... Arra megyünk.

– Ne – ráncolta össze az orrát Ciri, és az ellenkező irányba mutatott.

– Arra. Ott.

– Hát te azt mégis honnan tudod?

– Tudom – vont a vállát a lányka, védtelen és meglepett, smaragdszín tekintettel bámulva rá. – Valahogy... Mintha valami ott... Nem tudom.

Pavetta lánya, gondolta a férfi. Gyermekek... Az Ősi Vér Gyermeke? Lehetséges, hogy örökölt valamit az anyjától.

– Ciri. – A vaják szétnyitotta az ingét, és előhúzta a medálját. – Érintsd csak meg.

– Ó – tátotta el a kislány a száját. – Micsoda borzalmas egy farkas. Micsoda agyarak vannak...

– Érintsd csak meg.

– Juhujj!

A vaják elmosolyodott. Ő is megérezte a medál hirtelen rántását, az ezüstláncon végigfutó erős hullámzást.

– Megmozdult! – sóhajtott fel Ciri. – Megmozdult!

– Tudom. Menjünk, Ciri. Vezess.

– Ez varázslat, igaz?

– De még mennyire.

Úgy volt, ahogyan sejtette. A kislány megérezte a helyes irányt. Nem tudta, miképpen. De gyorsan, gyorsabban, mint várta volna, az úthoz, egy háromfelé szerteágazó kereszteződéshez értek. Itt húzódott Brokilon határa – legalábbis az emberek szerint. Jól emlékezett, hogy Eithné nem ismerte ezt el.

Ciri az ajkát harapdálva és az orrát ráncolva tévovázott; a keresztutat nézte, a homokos, hepehupás, patkók és kocsikerekek szaggatta utakat. De Geralt már tudta, hol van, nem kényszerült rá, hogy a lány kétes képességeire támaszkodjon; de nem is akart. Brugge felé indult, a keletre vezető úton. Ciri, aki még mindig a homlokát ráncolta, a nyugati utat figyelte.

– Arrafelé Nastrog várába vezet az út – gúnyolódott a vaják. – Csak nem Kistrin után sóvárogsz?

A kislány felmordult, és engedelmesen követte, de még jó néhányszor hátrapillantott.

– Mi a baj, Ciri?

– Nem tudom – suttogetta a lányka. – De ez az út rossz, Geralt.

– Miért? Bruggebe megyünk, Venzlav királyhoz, aki egy gyönyörű várban lakik. Megmosakszunk a fürdőjében, tollas ágyban alusszuk ki magunkat...

– Rossz ez az út – ismételte. – Rossz.

– Tény, láttam már jobbat is. Hagyd abba a fintorgást, Ciri. Gyerünk, szaporán.

Maguk mögött hagytak egy bokrokkal benőtt kanyarulatot. És kiderült, hogy Cirinek igaza volt.

Hirtelen kerítették be őket, gyorsan, minden irányból. A férfiak kúp alakú sisakot és sodronyínget viseltek, kékeslila tunikájuk mellét Verden arany-fekete sakkozása díszítette. Körbevették őket, de egyikük sem lépett közelebb, egyik sem nyúlt a fegyveréért.

– Honnan jöttök és merre? – vakkantotta oda a kopottas, zöld öltözetet viselő, zömök illető, aki széles terpeszben állt meg görbe lábain Geralttal szemben. Az arca sötét volt és ráncos, akár az aszalt szilva. A háta mögül új és fehér tollazatú nyílvevesszők nyúltak magasan a feje fölé.

– Tüzirtás felől – hazudta folyékonyan a vaják, sokatmondóan megszorítva Ciri kezecskéjét. – Hazafelé tartok, Bruggébe. Merthogy?

– A király szolgálatában járunk – felelte a sötétarcú udvariasabban, mintha csak most vette volna észre a kardot Geralt hátán. – Mi...

– Engedd már ide, Junghans! – kiáltott oda valaki, aki messzebb állhatott az úton. A katonák szétrebbentek.

– Ne nézz oda, Ciri mondta gyorsan Geralt. – Fordulj el. Ne nézz oda.

Az úton egy kidőlt fa hevert, faágainak kusza szövedéke lehetetlenné tette az áthaladást. A bemetszett és félbetört fatörzs csomjára fehéren világított szerteágazó, hosszú szilánkjával az út melletti sűrűségben. A törzs előtt egy szekér állt; rakományát ponyvával fedték le. A kistermetű, boglyas lovak nyílvevesszőkkel teletűzdelve, sárga fogait vicsorítva feküdtek a földön a kocsirúd és a gyeplő közé gabalyodva. Egyikük még élt, nehezen hörgött, ki-kirúgott a lábával.

Voltak ott emberek is; homokba ivódott, sötét vértócsákban fekvő, a szekér oldalán fennakadva, görcsösen a kerekekhez szorulva.

A szekér körül összegyűlt fegyveresek közül ketten váltak ki lassan, aztán csatlakozott hozzájuk egy harmadik is. A többiek – lehetek vagy tízen – a lovaikat fogva, mozdulatlanul álltak.

– Mi történt itt? – kérdezte a vaják, miközben igyekezett úgy állni, hogy eltakarja Ciri szeme elől a mészárlás színterét.

A rövid sodronyínget és hosszúszerű csizmát viselő, bandzsa férfi fürkész tekintettel mérte végig, és megdörzsölte borostától sercegő állát. A bal alkarján kopott és kifényesedett bőr hajtókát viselt, amelyet az íjászok szoktak.

– Orvtámadás – felelte a férfi szűkszavúan. – Lemészárolták a kupecokat azok az erdei szépasszonyok. Mi itt nyomozást folytatunk.

– Szépasszonyok? Kereskedőkre támadtak?

– Hisze' látod – mutatott oda a bandzsa. – Úgy tele vannak tűzdelve nyilakkal, mintha sündisznók lennének. Az országúton! Egyre pimaszabbak lesznek azok az erdei boszorkák. Már nemcsak az erdőbe nem szabad menni, már az erdőszéli úton se szabad.

– Ti meg – húzta össze a szemét a vaják. – Kik vagytok?

– Eryyll csapata. A nastrogi tizedből. Freixenet báró alatt szolgáltunk. De a báró elesett Brokilonban.

Ciri eltátotta a száját, de Geralt a kezecskéjét erősen megszorítva elhallgattatta.

– Én azt mondom, szemet szemért! – harsogta a bandzsa társa, egy rézzel kivert kabátot viselő monstrum. – Szemet szemért! Ezt nem hagyhatjuk büntetlenül. Előbb Freixenet és az elrabolt cintrai hercegisasszony, most meg a kupecok. Az istenekre, én azt mondom, bosszút, bosszút kell állni! Mert ha nem, meglássátok, holnap, holnapután már a saját kunyhójuk küszöbén kezdik majd gyilkolni az embereket!

– Brick jól beszél – mondta a bandzsa. – Igaz? És te, öcsém, honnan vagy, ha megkérdezhetem?

– Bruggéből – hazudta a vaják.

– És a kicsi, a lányod?

– A lányom – szorította meg Geralt újra Ciri kezét.

– Bruggéből – fitorodon el Brick. – Hát megmondom én neked, öcsém, hogy pont Venzlav, a királyod volt az, aki így elkapatta ezeket a rémségeket. Nem akar a mi Eryyllünkkel szövetkezni, meg a keracki Viraxasszal se. Pedig hogyha három oldalról mennénk Brokilonnak, megszorongatnánk végre ezt a mocsok népséget...

– Hogy került sor erre a vérfürdőre? – kérdezte lassan Geralt. – Tudja valaki? Túlélte bárki is a kereskedők közül?

– Nincsenek tanúk – válaszolta a bandzsa. – De tudjuk, mi történt. Junghans erdőőr, úgy olvassa a nyomokat, mint a könyvet. Mondd meg neki, Junghans.

– Nahát – mondta a ráncos arcú. – Az úgy volt, hogy: jöttek a kupecok az országúton. Ideérték a torlaszhoz. Maga is látja, hogy egy kidöntött fenyő torlaszolja el az utat, frissen vágta ki. A bozót tele nyomokkal, akarja látni? Na, oszt' amikor a kupecok megálltak, hogy a fát arrább gördítsék, mire hármat pislogtak, lenyilazták őket. Onnan, a csalt felől, ahol az a ferde nyír áll. Ott is megvan a nyomuk. Nézze meg a nyilat, tiszta szépasszony munka, gyantával ragasztott tollak, a tollazás hánccsal tekerve...

– Látom – szakította félbe a vaják a halottakra nézve. – Úgy vettem észre, az a néhány, aki túlélte a lövéseket, kapott egyet a torkára... Késsel.

A vele szemközt álló bakák háta mögül újabb bontakozott ki – jávorbőr kabátos, vékony, alacsony fickó. Fekete haját nagyon rövidre nyírva viselte, az arca kékes volt a simára borotvált, fekete borostától. A vajáknak elég volt egyetlen pillantást vetnie rövid, ujjatlan fekete kesztyűbe bújtatott kicsi, keskeny kezére, sápatag halszemére, a kardjára, az öve mögül és a bal csizmaszárából kiálló török markolatára. Geralt túl sok orgyilkost látott már ahhoz, hogy ne ismert volna fel habozás nélkül még egyet.

– Éles egy szemed van – mondta nagyon lassan a feketehajú férfi. – Én mondom, sok mindent észreveszel.

– És jól van az – szólt közbe a bandzsa. – Hadd mondja csak el a királyának, amit látott, hisze' Venzlav folyton arra esküdözik, hogy nem szabad a szépasszonyokat ölni, mert olyan kedvesek és rendesek. Biztos eljár hozzájuk május idején, oszt' megrakja őket. Lehet, hogy arra még jók is. Majd magunk is kipróbáljuk, ha egyszer élve kapunk el egyet.

– Vagy legalábbis félholtan – röhögött fel Brick. – Na, a fenébe is, hol van már az a druida? Mindjárt dél, ennek meg nyoma sincsen. Ideje indulni.

– Mire készültök? – kérdezte Geralt, aki még mindig fogta Ciri kezét.

– Neked meg mi közöd hozzá? – sziszegte a fekete.

– Ugyan már, minek rögtön olyan hevesen, Levecque – vigyorodott el ocsmányul a bandzsa. – Becsületes emberek vagyunk mi, nincsenek nekünk titkaink. Eryyll küld utánunk egy druidát, egy nagy mágust, aki még a fákkal is el tud beszélgetni. Az majd elvezet minket az erdőbe megbosszulni Freixenetet, meg hogy megpróbáljuk a hercegkisasszonyt kiszabadítani. Nem akármilyen csetepaté lesz ez, öcsém, hanem büntető eksz... eksz...

– Expedíció – súgta oda neki Levecque, az a fekete.

– Úgy a. A számból vetted ki. Azért hát menj utadra, öcsém, mert itt nemsokára forró lehet a talaj.

– Igeen – mondta elnyújtott hangon Levecque Cirire nézve. – Veszélyes hely ez, különösen egy kislánnyal. A szépasszonyok épp az ilyen kislányokra leselkednek. Mi, kicsike? Anyuci vár otthon?

Ciri reszketve bólintott.

– Az borzasztó volna – folytatta a feketehajú, le sem véve a szemét a lánykáról –, ha hiába várna. Bizonyára rohanna Venzlav királyhoz, és azt mondaná: elnézted, király, amit a driádok művelnek, és tessék, a lányom és a férjem élete szárad a lelken. Ki tudja, talán akkor Venzlav újra fontolóra venné a szövetséget Eryllettel?

– Hagyja csak, Levecque uram – vakkantotta oda Junghans, és gyűrött arca csak még ráncosabb lett. – Hadd menjenek.

– Viszlát, csöppség. – Levecque kinyújtotta a karját, és megsimogatta Ciri fejét. Ciri megremegett, és elhúzódott tőle.

– Hát mi az? Félsz?

– Véres a kezed – mondta halkán a vaják.

– Ah – emelte fel a kezét Levecque. – Valóban. Az ő vérük. A kereskedőké. Ellenőriztem, nem élte-e túl valamelyikük. De sajnálatos módon a szépasszonyok pontosan céloznak.

– A szépasszonyok? – szólalt meg Ciri reszkető hangon, tudomást sem véve a vaják kezének szorításáról. – Ó, nemes lovag, Ön téved. Ezek nem lehettek a driádok!

– Mit csiripelsz, kicsike? – húzta össze a feketehajú sápadt szemét. Geralt jobbra, aztán balra pillantott, felmérve a távolságot.

– Ezek nem a driádok voltak, lovag úr – ismételte el Ciri. – Hiszen ez nyilvánvaló!

– He?

– Hiszen a fát... Azt a fát kivágták! Fejszével! Egy driád sosem vágna ki egy fát, nem igaz?

– Igaz – mondta Levecque, és a bandzsára sandított. – Ó, hogy te milyen okos kislány vagy. Túl okos.

A vaják már korábban észrevette, ahogy a férfi keskeny, kesztyűs keze fekete pókként mászik a tör markolata felé. Bár Levecque le sem vette a szemét Ciriről, Geralt tudta, hogy a támadás célpontja ő maga lesz. Kivárta azt a pillanatot, amikor Levecque a fegyverhez ért, a bandzsa pedig visszafojtotta a lélegzetét.

Három mozdulat. Csak három. Ezüstszegecsekkel páncélozott alkarjával oldalról húzott rá a feketehajú koponyájára. Mielőtt még a férfi a földre zuhant volna, a vaják már ott állt Junghans és a bandzsa között, a kardja pedig, mely szisszenve ugrott elő hüvelyéből, felsüvített a levegőben, és szétroncsolta Brick, a rézzel kiveret kabátos monstrum halántékát.

– Menekülj, Ciri!

A bandzsa előrántotta a kardját, és elrugaskodott, de nem járt sikerrel. A vaják felülről lefelé tartva, átlósan hasította fel a mellkasát, aztán a csapás erejét felhasználva térdelésből azon nyomban alulról felfelé is, egyetlen véres X-szé metszve szét a bakát.

– Fiúk! – kiáltotta Junghans a többieknek, akik kővé váltak döbbenetükben. – Ide hozzám!

Ciri megrohamozott egy ferde bükköt, és úgy menekült felfelé az ágakon, akárcsak egy mókus, míg végül el nem tűnt a lombkoronában. Az erdőőr utánalőtt íjával, de nem találta el. A maradék futva szétszóródott félkörívben, íjat rántva, és hozzá nyilat a tegezből. Geralt, még mindig térdelve, ujjait behajlítva Aard Jelével támadott, nem is az íjászokra, mert túl messzire voltak, hanem az előttük húzódó homokos útra, porfelhővel lepve be őket.

Junghans félreugrott, és fürgén újabb nyílveaszót húzott elő tegezéből.

– Ne! – üvöltötte Levecque, aki jobb kezében karddal, baljában törrel pattant fel a földről.

– Hagyd csak, Junghans!

A vaják kecsesen megpördülve a férfi felé fordult.

– Ő az enyém – mondta a fejét rázva Levecque, aztán alkarjával megtörölte az arcát és száját. – Csak az enyém!

Geralt előre dőlve félkörben mozdult el, de Levecque nem körözött, hanem azonnal rátámadt, és két ugrással be is érte.

Jó a fickó, gondolta a vaják, miközben egy rövid körmozdulattal nagy nehezen elhárította az orgyilkos pengéjét, közben félfordulattal elkerülve a tördőfést is. Szándékosan nem

riposztolt; félreugrott, arra számítva, hogy Levecque megpróbálja elérni egy hosszú, elnyújtott csapással, ami az egyensúlyából kiköszönti. De az orgyilkos sem volt zöldfülű. Elhajolt, és puha macskaléptekkel ő is félkörben mozdult el. Meglepetésszerűen elrugaszkodott, a kardját forgatva megpördült, így csökkentve a távolságot kettejük között. A vaják nem ment elébe, gyors, felső támadásra szorítkozott, arra kényszerítve az orgyilkost, hogy félreugorjon előle. Levecque elhajolt, kvarttal védekezett, háta mögé rejtve tört tartó kezét. A vaják ezúttal sem támadott, nem csökkentette a távolságukat, hanem újra félkörön indult el ellenfele körül.

– Aha – sziszegte Levecque felegyenesedve. – Nyújtjuk a mókát? Miért is ne! Jó mókából sosem elég!

A férfi felugrott, megpördült, és gyors ütemben lecsapott, egyszer, kétszer, háromszor; magasan vágott kardjával, melyet bal oldalról azonnal lapos, kaszáló törshintás követett. A vaják nem zavarta meg a ritmust; védett, félreugrott, és újra félkörben indult el, rákényszerítve az orgyilkost, hogy körben forogjon. Levecque hirtelen hátralépett, és az ellenkező irányba indult meg a félköríven.

– De minden móka – sziszegte összeszorított fogain keresztül – véget kell érjen egyszer. Mit mondasz egyetlen csapásra, spíler? Egyetlen csapás, aztán lelőjük a fáról a fattyadat. Mit mondasz erre?

Geralt látta, hogy Levecque az árnyékát figyeli, arra vár, hogy az árnyéka elérje az ellenfelét, jelezve, hogy a nap a másik szemébe világít. Abbahagyta a körözést, hogy az orgyilkos dolgát megkönnyítse.

Aztán függőleges kis résekre, két keskeny vonalkára szűkítette pupilláit.

Hogy a látszatot megőrizze, vakságot tettetve kissé összehúzta az arcát.

Levecque elrugaszkodott, megpördült, közben oldalra nyújtott, tört tartó kezével őrizve meg egyensúlyát, és egy egészen lehetetlen csuklóállásból támadott, alulról, az ágyékre célozva. Geralt előreugrott, megfordult, karját és csuklóját legalább olyan lehetetlenül behajlítva félreverte a csapást, a védekezés lendületével lökve el magától az orgyilkost, és pengéje hegyével végighasította a bal arcát. Levecque az arcához kapva megtántorodott. A vaják félfordulatot vett, teljes testsúlyát a bal lábára vetette, és egy rövid mozdulattal átvágta a férfi nyaki ütőerét. Levecque-ből ömlött a vér; előreögnyedt, térdre zuhant, aztán összerogyott, és arccal a homokba bukott.

Geralt lassan Junghanshoz fordult. Az meg, dühös grimaszra torzítva ráncos arcát, egyenesen rá emelte az íját. A vaják kardját két kézzel megragadva előrehajolt. A maradék bakák szintúgy felemelték íjaikat a süket csöndben.

– Mire vártok? – üvöltötte el magát az erdőőr. – Lőni! Lőjétek őke...

Megbotlott, megingott, lépett néhányat előre, aztán arccal előre zuhant; a tarkójából nyílvevő meredt ki. A nyílvevő tollazata egy fécántyúk kéregfőzettel sárgára festett, csíkozott evezőtollaiból készült.

A nyilak süvítve és sziszegve szálltak hosszú, lapos ívükön a fekete erdőfal irányából. Tollaikat susogtatva látszólag lassan és nyugodtan repültek, és úgy tűnt, csupán célt érve tettek szert lendületükre és erejükre. Márpedig tévedhetetlenül célt értek a nastrogai zsoldosok között aratva, úgy taszítva őket tehetetlenül végigvágódva az út homokjába, mintha csak bottal vert napraforgók volnának.

Azok, akik életben maradtak, minduntalan egymásnak ütközve a lovakhoz rohantak. A nyilak nem szűntek meg süvíteni, futás közben érték utol, a nyeregben találták el őket. Csak hármuknak sikerült vágára fognia a lovát, és kiabálva, hátasaik oldalát sarkantyúikkal véresre verve elindulniuk. De ők sem jutottak messzire.

Az erdő körbefogta őket, elzárva előlük útjukat. Hirtelen eltűnt a napfényben fürdőző, homokos országút. Csak a fekete törzsek tömört, áthatolhatatlan fala állt ott.

A zsoldosok rémulten és döbbenten sarkantyúzták meg lovaikat, próbálták őket visszafordítani, de a nyilak szakadatlanul záporoztak. És elérték őket is, a lovak dobogása és nyerítése közepette, a kiáltások zajában, és ledöntötték őket a nyeregből.

Aztán csend lett.

Az országutat elzáró erdőfal pislákolni kezdett, elmosódott, szivárványszínnel felvillant, aztán eltűnt. Az út újra láthatóvá vált, és az úton egy halványszürke ló állt, a halványszürke lovon pedig ott ült lovasa – egy hatalmas férfi seprűszerűen szerteálló, szürkés szakállal, fókabőr zekében, melyet keresztben kockás gyapjuszövetből készült vállszalaggal öveztek fel.

A szürke ló fejét ingatva és kötőfékét rága lépdelt előre, mellső patáit magasra emelve, oldalazva és fel-felhorkantva a vér szagától és a halottakat látván. A lovas egyenes háttal ült a nyeregben; most felemelte kezét, és egy hirtelen széllel megmozdította a fák ágait.

A távolabbi erdőszéleken apró alakok kezdtek kibontakozni a csalitosból, zöldet és barnát vegyítő, testhezálló öltözetben, dióhéjjal festett csikokkal kereszttezett arccal.

– Céadmil, Wedd Brokiloéne! – kiáltotta a lovas. Fáill, Aná Woedwedd!

– Fáill! – hangzott fel a hang az erdőből, mintha csak a szél susogása volna.

A zöldes barna alakok tünedezni kezdtek, egyik a másik után olvadt be a sűrű fenyvesbe. Csak egy maradt, egy kibontott, mézszínű hajú. Tett néhány lépést, a vaják felé közeledett.

– Va fáill, Gwynbleidd! – kiáltotta még közelebb lépve.

– Ég veled, Mona – felelte a vaják. – Nem felejtelek el.

– Felejts el – válaszolta keményen a driád, és megigazította hátán a tegezt. – Nincs semmiféle Mona. Mona álom volt. Braenn vagyok. Braenn Brokilonból.

Még egyszer intett kezével a vajáknak. Aztán eltűnt.

A vaják megfordult.

– Erszényes – szólt a szürke ló lovasára nézve.

– Geralt – biccentett a lovas, hűvös tekintettel mérve végig a vajákat. – Különös egy találkozás. De kezdjük a legfontosabbakkal. Hol van Ciri?

– Itt vagyok! – kiáltotta a lányka, aki teljesen elveszett a levelek között. – Most már lemehetek?

– Lejöhetsz – mondta a vaják.

– De nem tudom, hogyan!

– Pont úgy, ahogy felmáasztál, csak éppen fordítva.

– Félek! Itt vagyok egészen a tetején!

– Mássz le, ha mondom! Van miről elbeszélgetnünk, kisasszony!

– Mégis miről?

– Az ördögbe is, minek máasztál fel oda ahelyett, hogy az erdőbe menekültél volna? Utánad iszkolhattam volna, elkerülve, hogy... Á, a mindenségit. Lemászni!

– Úgy csináltam, mint a mesében a macska! Bármit is csinálok, az mindig rossz! Szeretném megtudni, mégis miért?

– Én is – felelte a druida lováról leszállva – szeretném tudni. És Calanthe királyné, a nagymamád is szeretné tudni. Igyekezz, és mássz le, hercegkisasszony.

A fáról levelek és száraz gallyak potyogtak. Aztán a szakadó szövet éles reccsenése hallatszott, végül pedig megjelent Ciri, ahogy szétvetett lábakkal ereszkedett le a törzsön. Kabátját csuklya helyett egy festői rongycafát díszítette.

– Erszényes bácsi!

– Személyesen – karolta át a kislányt a druida, és magához ölelte.

– A nagymamám küldött? Bácsi? Nagyon aggódik értem?

– Nem igazán – mosolyodott el Erszényes. – Túlságosan is el van foglalva a vesszők áztatásával. Az utunk Cintráig, kedves Ciri, eltart majd egy kevés ideig. Szenteld annak, hogy kigondolod, hogyan is magyarázhatnád meg a tetteidet. Ha megfogadod a tanácsomat, roppant rövid és tárgyilagos magyarázatnak kell lennie. Olyasfajtnak, amit nagyon, nagyon gyorsan

ki lehet fejteni. De meg így is azt gondolom, hogy a végét csak sikongatni fogod, hercegkisasszonyom. Nagyon, nagyon hangosan.

Ciri fájdalmasan elfintorodott, összeráncolta az orrocskáját, és halkan prüszkölt egyet, a két tenyere pedig akaratlanul is a fenyegetett testtája felé vándorolt.

– Menjünk innen – szólalt meg Geralt körbenézve. – Menjünk innen, Erszényes.

VIII

– Nem – mondta a druida. – Calanthe tervei megváltoztak, már nem kívánja, hogy Ciri Kistrin felesége legyen. Megvannak a maga okai. Ráadásul, talán nem kell neked magyaráznom, ez után az egész ocsmány eset után a kereskedőkkel szembeni színlelt orvtámadással Ervyll király nagyot esett a szememben, márpedig az én szemem igencsak fontos abban a királyságban. Nem, még csak be sem nézünk Nastrogba. Egyenesen Cintrába viszem a kicsit. Gyere velünk, Geralt.

– Minek? – vetett a vaják egy pillantást a fa alatt Erszényes subájába bugyolálva szendergő Círe.

– Jól tudod, miért. Ez a gyermek neked lett elrendelve, Geralt. Harmadszorra, igen, harmadszorra keresztezik az útjaitok egymást. Természetesen csak képletesen, kiváltképp a korábbi két alkalomról szólva. Talán csak nem nevezed ezt véletlennek?

– Mit számít az, minek nevezem – mosolyodott el barátságtalanul a vaják. – Nem az a lényeg, minek nevezzük, Erszényes. Minek mennék én Cintrába? Jártam Cintrában, kereszteztem már, ahogyan mondtad, az útját. És akkor mi van?

– Geralt, te akkor esküt követeltél Calanthétól, Pavettától és a férjétől. Az esküt megtartották. Ciri a Meglepetés. A végzet azt követeli...

– Hogy vigyem magammal ezt a gyereket, és csináljak belőle vajákat? Egy kislányból? Nézz csak rám, Erszényes. Hát el tudsz engem képzelni, mint viruló lánykát?

– Pokolba a vajáksággal – dühödött fel a druida. – Miről beszélsz te egyáltalán? Mi köze vannak ezeknek egymáshoz? Nem, Geralt, látom, hogy te semmit sem értesz, úgyhogy egyszerűbb szavakhoz kell nyúlnom. Hallgass végig, minden hülye, köztük te is, képes esküt követelni, képes az ígéretet kikényszeríteni, és ettől még semmilyen tekintetben nem lesz rendkívüli. A rendkívüli a gyermek. És rendkívüli az a kötelék, mely abban a pillanatban jön létre, amikor a gyermek megszületik. Legyek még világosabb? Parancsolj, Geralt, Ciri születésének pillanatától fogva már nem számít, hogy te mit akarsz, és mit tervezel, és annak sincs semmiféle jelentősége, hogy mit nem akarsz, és miről kívánsz lemondani. A bűdös francba, te egyszerűen nem számítász! Nem érted?

– Ne kiabálj, még felébreszted. A Meglepetésünk alszik. És amikor felébred... Erszényes, még a rendkívüli dolgokról is le lehet... Le kell néha mondani.

– De hiszen tudod – nézett rá hűvösen a druida –, hogy sosem lesz saját gyermeked.

– Tudom.

– És lemondasz róla?

– Lemondok. Talán csak szabad?

– Szabad – felelte Erszényes. – De még hogy. Viszont kockázatos. Van egy ősi jóslat, amely azt állítja, hogy a végzet kardjának...

– ...két éle van – fejezte be Geralt. – Hallottam.

– De tedd csak, amit jónak látsz – fordította el fejét a druida, és kiköpött. – Ha belegondolok, hogy képes lettem volna vásárra vinni érted a bőrömet...

– Te?

– Én. Veled ellentétben én hiszek a végzetben. És tudom, hogy veszélyes a kétélű karddal játszodozni. Ne játszodozz, Geralt. Élj a lehetőséggel, ami adódik. Változtasd azt, ami téged

Cirivel összeköt, egy gyermek és a gyámja szokványos, egészséges kapcsolatává. Mert ha nem... Akkor más módon is megnyilvánulhat ez a kapcsolat. Szörnyűbb módon. Negatív és pusztító erővel. Szeretnék ettől megvédeni téged, és őt is. Ha szeretnéd magaddal elvinni, nem ellenkeznék. Magamra vállalnám a kockázatot, hogy nekem kell megmagyaráznom Calanthénak, miért is.

– Honnan tudod, hogy Ciri szeretne velem jönni? Az ősi jóslatokból?

– Nem – felelte Erszényes komolyan. – Abból, hogy csak akkor aludt el, amikor átölelted. Hogy álmában a te nevedet mormolja, és a kezecskéje a te kezedet keresi.

– Elég ebből – állt fel Geralt –, mert a végén még képes leszek meghatódni. Viszlát, szakállas. Hódolatom Calanthénak. Ciriinek pedig azt... Találj ki valamit.

– Nem tudsz elmenekülni, Geralt.

– A végzet elől? – rántotta meg a vaják a frissen zsákmányolt ló zabláját.

– Nem – felelte a druida a szunnyadó kislányra nézve. – Előle.

A vaják megcsóválta a fejét, és nyeregbe pattant. Erszényes mozdulatlanul ült, egy fadarabbal piszkálgatva a kihunyó tábortüzet.

A férfi lassan léptetett tovább a kengyelig érő hangában a völgy felé vezető domboldalon, a sötétlő erdő irányába.

– Geraaalt!

A vaják körbenézett. A domb tetején ott állt Ciri, egy aprócska, szürke, szélfűtta hamuszín hajú alak.

– Ne menj el!

A férfi visszaintegetett neki.

– Ne menj el! – kiáltotta a lányka vékony hangon. – Ne menj eeeel!

El kell mennem, gondolta a férfi. Muszáj, Ciri. Azért, mert... Én mindig elmegyek.

– Akkor sem fog neked sikerülni! – kiabálta a kislány. – Csak ne képzeld! Nem menekülsz el! Én vagyok a végzeted, hallod?

Nincs végzet, gondolta a férfi. Nem létezik. Az egyetlen, amit elrendeltek mindannyiunknak, a halál. A kétélű kard másik éle a halál. Az egyik én magam vagyok. A másik a halál, ami a nyomomban jár. Nem lehet, nem szabad téged kitennem ennek, Ciri.

– Én vagyok a végzeted! – hangzott fel újra a dombtetőről, kétségbeesettebben, halkabban.

A vaják meglökte sarkával a lovat, és elindult előre, úgy merülve el a sötét, hideg és nyirkos erdőben, akár egy örvényben; a barátságos, ismerős árnyak között, a szürkületben, mely mintha sosem ért volna véget.

Több annál

I

Amikor a híd gerendáin hirtelen paták dobbantak, Yurga fel sem emelte a fejét – csak felvonított halkán, eleresztette a kerékabroncsot, amivel küszködött, és amilyen gyorsan csak tudott, a szekér alá csusszant. Ott lapult, és zihált vonyítva, hátával a kocsi alját borító érdes trágya- és sárreteget súrolva, és csak úgy reszketett a félelemtől.

A ló lassan közeledett a szekérhez. Yurga látta, ahogy finoman és óvatosan emelgeti patáit a korhadtt, mohos gerendákon.

– Bújj elő – szólalt meg láthatatlan lovasa. Yurgának összekoccantak a fogai, és a vállai közé húzta a fejét. A ló prüszkölt egyet, és toppantott.

– Nyugalom, Keszeg – mondta a lovas. Yurga hallotta, ahogy a férfi nyakon paskolja hátását. – Gyere elő onnan, jóember. Nem esik bántódásod.

A kupec a legkevésbé sem hitt az ismeretlen kijelentésének. De a hangjában mégiscsak volt valami, ami megnyugtatta, és egyszerre az érdeklődését is felkeltette, annak ellenére, hogy korántsem az a fajta hang volt, melynek a hangzását kellemesnek szokás tartani. Tucatnál is több istenséghez mormolva egyszerre fohászt, Yurga óvatosan kidugta a fejét a szekér alól.

A lovas homlokán bőrpánttal hátrafogott haja fehér volt, akár a tej, és fekete gyapjúköpenyt viselt, mely gesztenyepej kancája farára omlott. Nem nézett Yurgára. A nyeregéből kihajolva a szekér kerekét vizsgálta, mely egészen a kerékagyig a híd töredezett gerendái közé szorult. A férfi hirtelen felemelte a fejét, átsiklott tekintetével a kupecre, hogy aztán mozdulatlan arccal figyelje a szurdok két oldalán a bozótost.

Yurga ügyyel-bajjal előkecmergett, pislogott egyet, és tenyerével megtörölte az orrát, egyúttal az arcát is összekelve a kerékagy kátrányával. A lovas rászegezte sötét, összeszűkült, átható tekintetét, mely úgy szűrt, akár az ősztoke. Yurga hallgatott.

– Ketten nem húzzuk ki innen – szólalt meg végül a beékelődött kerékre mutatva az ismeretlen. – Egyedül utaztál?

– Harmadmagammal – nyögte Yurga. – A szolgálimmal, jó uram. De elmenekültek a férgek...

– Nem csodálkozom – felelte a lovas a híd alá, a szakadék aljára nézve. – Egyáltalán nem csodálkozom rajtuk. Azt gondolom, neked is épp azt kellene tenned, amit nekik. Legfőbb ideje volna.

Yurga nem követte tekintetével az idegen pillantását. Nem akart a kiszáradt patak fenekén burjánzó csalán és bojtorján közül kikandikáló, kövek között szétszórt koponya-, borda- és sípcsonthalmokra nézni. Félt, hogy elég még egy pillantás, hogy újra lássa a feketéllő szemgödröket, a vicsorgó fogakat és a széttört csontokat, hogy minden elpattanjon benne, hogy bátorsága kétségbeesett maradványai is úgy szökjenek messzire, akár halhólyagból a levegő. Hogy az üvöltésétől fuldokolva visszarohanjon az országúton, fel a hegyre, ahogyan nem egészen egy órával ezelőtt a kocsisa és a bérese is.

– Mire vársz? – kérdezte halkán az idegen a lovát forgatva. – Az alkonyra? Addigra már túl késő lesz. Eljönnek érted, mire épp csak elkezd sötétedni. De az is lehet, hogy korábban. Gyerünk, ugorj mögém a lóra. Tűnjünk el innen mind a kerten, és amilyen gyorsan csak lehet.

– És a kocsi, jó uram? – kiáltott fel torkaszakadtából Yurga, de maga sem értette, hogy félelmében, kétségbeesésében vagy dühében. – Az áru? Egy egész év munkája? Akkor inkább itt döglök meg! Nem hagyooooom!

– Úgy tűnik nekem, barátom, te még nem tudod, hová kergetett a balsors – mondta nyugodt hangon az ismeretlen, és kinyújtotta kezét a híd alatt elterülő iszonyú csonttemető felé. – Azt mondom, nem hagyod itt a kocsidat? Én meg azt mondom neked, hogy amikor leszáll az alkony, nem ment meg téged még Dezmund király kincseskamrája sem, nemhogy a rühes kis szekered. Az ördögbe is, mi ütött beléd, hogy a bereken keresztül akartad levágni az utat? Hát nem tudod, mik szaporodtak el erre a háború ideje óta?

Yurga megrázta a fejét, jelezve, hogy nem tudja.

– Nem tudod – bólogatott az ismeretlen. – De azt, ami ott lent hever, csak láttad? Hiszen elég nehéz nem észrevenni. Ezek mind azok, akik erre akartak rövidíteni. Te meg azt mondom, hogy nem hagyod itt a szekered. Csak kíváncsiságból, de úgy mégis, mit viszel azon a szekéren?

Yurga nem válaszolt, csak nézett leszegett fejjel a lovasra, és igyekezett eldönteni, hogy melyik változatot válassza: a „csepűt” vagy a „régí rongyokat”.

Nem tűnt úgy, mintha a lovast különösebben érdekelné a válasz. A zabláját rágcsáló és fejét rángató gesztenye pejt igyekezte megnyugtatni.

– Jó uram – motyogta végül a kupec. – Segítsen. Mentsen meg. Síríg tartó hála... Ne hagyjon itt... Amit akar, megadom, amit csak kíván... Mentsen meg, jó uram!

Az ismeretlen, mindkét kezével a nyeregkapát támasztva, hirtelen felé fordította a fejét.

– Hogy mondtad?

Yurga eltátotta a száját, de hallgatott.

– Megadod, amit kívánok? Ismételd meg.

Yurga cuppantott egyet, becsukta a száját, és már bánta, hogy nincs szakálla, amibe most beleköphetne. A fejében csak úgy kavargtak az elképesztő feltételezések arról, mi is lehet a jutalom, amit a különös vándor kívánhat tőle. De a többségük, beleértve még azt az előjogot is, hogy hetente a magáévá tehesse fiatal feleségét, Aranydarazsat, nem tűnt olyan borzasztónak, mint az eshetőség, hogy a szekeret elveszítse, és egészen biztosan nem volt olyan rettenetes, mint annak a lehetősége, hogy ott végezze a szurdok mélyén, a fehérülő csontvázak egyikeként. Kereskedői rutinja villámgyors számításokra készítette. A lovas, még ha nem is tűnt egyszerű toprongyosnak, csavargónak vagy martalócnak, amikkel a háború óta tele voltak az országutak, semmiféleképpen sem lehetett országnagy vagy ispán, de azok közé a magukat oly sokra tartó, büszke lovagocskák közé se tartozhatott, akiknek örömet okozott, ha megkopszthatják egy felebarátjukat. Yurga nem becsülte többre úgy húsz aranynál. De az a kupec természete nem engedte, hogy megnevezze az árat. Arra szorítkozott hát, hogy „élete végéig tartó háláról” makogjon.

– Azt kérdeztem – emlékeztette nyugodt hangon az ismeretlen, miután kivárta, hogy a kupec befejezze. – Hogy megadod-e nekem, amit csak kívánok?

Nem volt más kiút. Yurga nagyot nyelt, lehajtotta a fejét, és rábólintott. Várakozásaival ellentétben az ismeretlen nem kacagott fel baljóslatúan; épp ellenkezőleg, egyáltalán nem tűnt úgy, mintha örülne, hogy az alkudozás az ő győzelmével zárult. A férfi előrehajolt a nyeregben, és a szakadékba köpött.

– Nincs nekem dolgom – mondta komolyan. – Hát nincs nekem jobb dolgom... Na, de ez van. Rendben. Megpróbállak kihúzni a csávából, bár nem tudom, nem lesz-e végzetes ez mindkettőnk számára. Ha viszont sikerül, cserébe...

Yurga összerándult, és nagyon közel volt ahhoz, hogy elsírja magát.

– Azt adod nekem – szavalt gyorsan a fekete köpenyes lovas –, amit hazatérve nem vársz, s otthon találsz. Megesküszöl?

Yurga felnyögött, és gyorsan rábólintott.

– Jól van fintorodon el az ismeretlen. Most pedig húzódj félre. A legjobb az volna, ha visszamásznál a szekér alá. Mindjárt lemegy a nap.

A férfi lepattant a lóról, aztán lerántotta válláról a köpönyeget. Yurga észrevette, hogy az ismeretlen egy mellén keresztül vetett szíjon kardot hord a hátán. Az a halvány sejtelve támadt, hogy hallott már olyanokról, akik hasonló módon viseltek fegyvert. Az ezüstszegecsektől csillogó hajtókájú, csípőig érő fekete bőrkabát utalhatott volna arra is, hogy az ismeretlen Novigradból vagy a környékéről származik, de az ilyesfajta öltözet divatja újabban széles körben elterjedt, különösen a suhancok körében. Ámbár az ismeretlen nem volt épp suhanc.

A lovas levette a málhát a hátasáról, és a férfi felé fordult. A mellkasán kerek medál himbálózott egy ezüstláncon. A hóna alatt egy kisebb, veretes ládikót és egy bőrközzel és szíjjakkal körbetekert, hosszúkás csomagot tartott.

– Még mindig nem vagy a szekér alatt? – kérdezte közelebb lépve. Yurga látta, hogy a medál egy agyarakkal felfegyverkezett, szélesre tárt pofájú farkasfejet ábrázol. Hirtelen eszébe jutott.

– Maga... Vaják? Jó uram?

Az ismeretlen megvonta a vállát.

– Eltaláltad. Vaják. Most pedig menj. A szekér túloldalára. Ne gyere ki onnan, és maradj csendben. Szükségem van némi egyedüllétre.

Yurga hallgatott rá. Odakuporodott a kerékhez, és a köpönyegébe burkolózott. Nem akarta látni, mit csinál az ismeretlen a szekér túloldalán, a szakadék mélyén heverő csontokat pedig még annál is kevésbé. Úgyhogy a csizmáját nézte és a korhadt hídgerendát benövő zöld moha csillag alakú hajtásait.

Vaják.

Lement a nap.

Lépéseket hallott.

Az ismeretlen lassan, nagyon lassan sétált elő a szekér mögül a híd közepére. Háttal állt neki – Yurga észrevette, hogy a hátán a kard már nem ugyanaz a kard, amit korábban látott. Ez a mostani gyönyörű fegyver volt: a markolat, a kereszt rúd és a hüvely veretei úgy ragyogtak, akár a csillagok, még a leszálló alkonyban is visszaverték a fényt, pedig szinte nem is volt már mi világítson, még az aranybíbor derengés is kialudt, ami nemrég még ott függött az erdő felett.

– Jó uram...

Az ismeretlen odafordult hozzá. Yurga alig tudta megállni, hogy felsikoltson.

Az ismeretlen arca fehér volt – fehér és likacsos, akár a leszúrt és kendőből kitakart sajt. És a szeme... Az istenekre, kiáltott fel valami Yurga belsejében. A szeme...

– A kocsí mögé. Azonnal – szólt rekedten az ismeretlen. Ez nem az a hang volt, amit Yurga korábban hallott. A kupec hirtelen megérezte, milyen kegyetlenül is szorít a teli hólyagja. Az ismeretlen visszafordult, és továbbindult a hídon.

Vaják.

A szekérlétrához kötözött ló prüszkölt és nyerített, tompán kopogott patáival a gerendákon.

Yurga füle mellett felzúmmögött egy szúnyog. A kupec meg sem moccantotta a kezét, hogy elhessegesse. Felzúmmögött még egy. Egész szúnyogfelhők zúmmögtek az árok túloldalán a bozótosban. Zúmmögtek.

És vonyítottak.

Yurga, aki úgy összeszorította a fogait, hogy az már fájt, rájött, hogy azok nem is szúnyogok.

A szakadék bokrokkal benőtt oldalán sűrűsödő sötétségből apró, esetlen alakok bontakoztak ki – nem voltak négy rőfnél magasabbak, és hozzá olyan vékonyak, akár a csontvázak. Mulatságos kócsagléptekkel hágtak a hídra, éles, hirtelen mozdulatokkal emelve

magasra göcsörtös térdüket. Lapos, barázdált homlokuk alatt sárgán villogott a szemük, széles békapofájukban fehér, hegyes agyarcskák csillogtak. Közeledtek, egyre csak sziszegve.

Az ismeretlen, aki olyan mozdulatlanul állt a híd közepén, akár egy szobor, az ujjait furcsán behajlítva hirtelen felemelte jobb tenyerét. A szörnyű gnómok hátráltak, és még hangosabban kezdtek sziszegni, hogy aztán hosszú, botszerű, karmos mancsaikat felemelve rögtön újra előre nyomuljanak, gyorsan, egyre gyorsabban.

Balról karmok csikordultak a gerendákon, a híd alól váratlanul újabb szörnyecske ugrott elő, a többiek pedig lehetetlen szökkenésekkel indultak rohamra. Az ismeretlen ott helyben megfordult, és felcsillant a kardja, amit ki tudja, mikor rántott elő. A hídra kúszó rémség feje vércsikot húzva maga után jó ölnyire repült a levegőbe. A fehérhajú egy ugrással a többi között termett, megpördült, gyorsan csapva le balra is, jobbra is. A szörnyetegek lábukkal kalimpálva és visítva minden oldalról egyszerre rohamozták meg, ügyet sem vetve a fényes pengére, mely úgy vágott, mint a borotva. Yurga a szekérhez bújva összegömbölyödött.

Valami egyenesen a lába elé zuhant, és kiömlő vérrel fröcskölte össze. Egy hosszú, négykarmú, csontos mancs volt, pikkelyes, akár a tyúkok lába.

A kupec felkiáltott.

Érezte, hogy valami elsuhan mellette, összerándult, megpróbált a kocsi alá bukni, de abban a pillanatban egy másik valami a nyakában landolt, és a karmos mancsocskák a halántékára és az arcára tapadtak. A férfi a szemét eltakarva, üvöltve és rángatózva pattant fel, és imbolygó léptekkel, a gerendákon fekvő hullákban botladozva a híd közepe felé tántorgott. A hídon csak úgy dúlt a harc – Yurga semmit sem látott az örült kavarodás gombolyagán kívül, melyben időről időre felvillant az ezüstkard sugara.

– Segítsééééé! – üvöltötte, érezve, ahogy a csuklyája vastag nemezét áttörik az éles agyarak, és a nyakszirtjébe fúródnak.

– Le a fejjel!

Melléhez húzta az állát, közben elkapta szemével a penge villanását. A kardél felszisszent a levegőben, és megérintette a csuklyáját. Yurga iszonytató, nyirkos recsenést hallott, és rögtön utána valami forró lé ömlött a hátára, de úgy, mintha csak dézsából öntenék. Térdre zuhant, ahogy a nyakában függő, mostanra magatehetetlen teher magával húzta.

Szeme láttára újabb három szörnyeteg ugrott elő a híd alól. Mulatságos szöcskékként szökdécselve az ismeretlen combjaiba csimpaszkodtak. Az egyik, amelyiknek rövid mozdulattal vágta át varangypofáját, ott topogott megfeszült testtel, mielőtt a gerendákra rogyott volna. A másik, akit egészen a kardja végével ért, elesett, és fektében görcsösen rángatózott. A többiek úgy támadtak a fehérhajúra, mintha csak hangyák lettek volna, és a híd korlátja felé lökdösték. Újabb rém repült ki a gombolyagból, hanyatt dőlve, vért fröcskölve, reszketve és visítózva. Ebben a pillanatban az egész kavargó csomó átbukott a korláton, és a szakadékba zuhant. Yurga lerogyott, és kezeivel eltakarta a fejét.

A híd alól a szörnyetegek győzelemittas füttyei hangzottak fel, azonban hirtelen fájdalmas kiáltásokká és sikolyokká alakultak át, melyeket csak a penge süvítése szakított meg. Azután kövek koccanása és összetiport, szétzúzott csontvázak zörgése hangzott fel a sötétségben, majd ismét a lesújtó kard süvítése és egy váratlanul félbeszakadó, kétségbeesett, vérfagyasztó nyikorgás.

Azután már csak csend volt, melyet csak egy felijesztett madár hirtelen kiáltása tört meg az erdő mélyéről, a hatalmas fák közül. Aztán a madár is elhallgatott.

Yurga nagyot nyelt, felemelte a fejét, és nagy nehezen feltápáskodott. Még mindig csend volt, még a fák levelei sem susogtak; úgy tűnt, az egész erdő elnémult rémületében. Rongyos felhők homályosították el az eget.

– Hé...

Ahogy megfordult, felemelt kezeivel ösztönösen eltakarta az arcát. A vaják ott állt előtte, mozdulatlanul, feketén, mélyre eresztett kezében tartva csillogó kardját. Yurga észrevette, hogy valahogy olyan ferdén áll, hogy oldalra dől.

– Mi van magával, jó uram?

A vaják nem válaszolt. A bal csípőjét húzva tett egy ügyetlen és nehézkes lépést. Előrenyújtotta a kezét, megragadta a szekeret. Yurga észrevette a vért, ami csillogva és feketén csörgött a gerendákra.

– Megsebesült, jó uram!

A vaják nem válaszolt. Egyenesen a kupec szemébe nézve hirtelen fennakadt a kocsiszekrényen, aztán lassan a hídra rogyott.

II

– Csak óvatosan, lassan... A feje alá... Fogja már meg valaki a feje alatt!

– Erre, erre, a szekérre!

– Az istenekre, elvézik itt... Yurga uram, a vér átfolyik a kötésen...

– Ne a szád jártasd! Indulás, hajts, Hozam, szaporán! Vell, takard be a subával, hát nem látod, hogy reszket?

– Öntsünk talán egy kis pálinkát a képibe?

– Mikor nincs magánál? Neked bizonyára elment a józan eszed, Vell. De a pálinkát, azt ideadhatod, muszáj innom egyet... Ti kutyák, ti gazemberek, ti alávaló, gyáva férgek! Hogy így meglógni, engem meg otthagyni egyedül!

– Yurga uram! Mond valamit!

– Mit? Mit mond?

– Eee, alig érteni... Mintha valakinek a neve vóna...

– Miféle?

– Yennefer...

III

– Hol... vagyok?

– Feküdjön csak, jó uram, ne mocomogjon, mert már megint minden szét fog ott szakadni, meg felreped. Azok a rémségek egészen a combja csontjáig összemarták, temérdek sok vére elfolyt... Nem ismer meg? A Yurga vagyok! Hát engem mentett meg kend a hídon, emlékszik?

– Aha...

– Szomjas?

– Mint az ördög...

– Igyon csak, jó uram, igyon. Emészti a láz.

– Yurga... Hol vagyunk?

– Megyünk a szekérrel. Ne mondjon semmit, jó uram, ne mocomogjon. Muszáj nekünk kikeveredni az erdőből valami emberlakta helyre. Találni kell valakit, aki a gyógyításban járatos. Az, amit mi magunk a kend lábára tekertünk, lehet, nem lesz elég. A vére meg csak csurog...

– Yurga...

– Igen, jó uram?

– A ládikámban van... Egy palack... Zölddel viaszolva. Tépd fel a pecsétet, és add nekem... Valami csarkában. Aztán mosd el jól a csarkát, és ne hagyd, hogy bárki a

palackokhoz nyúljon... Ha kedves nektek az életek... Gyorsan, Yurga. A mindenségit, hogy rázkódik ez a szekér... A palackot, Yurga...

– Máris... Igyon csak.

– Köszönöm... Most figyelj. Nemsokára elalszom. Dobálni fogom magam és félrebeszélek majd, utána pedig úgy fogok feküdni, mint egy halott. De ez semmi, ne félj...

– Feküdjön, jó uram, mert szétnyílik a seb, és elfolyik a vére.

A vaják a bőrökre hanyatlott, félrebukott a feje; érezte, ahogy a kupec betakarja egy subával meg egy lóizzadtságtól bűzlő takaróval. A szekér rázkódott, és minden egyes rántással őrzítő fájdalom sugárzott a combjába és a csípőjébe. Geralt összeszorította a fogait. Maga előtt...

...milliárdnyi csillagot látott. Olyan közel, hogy úgy tűnt, elég, ha csak a kezét nyújtja értük. A feje felett, a fák koronái felett.

Séta közben úgy választotta meg az útját, hogy távol maradjon a fénytől, a tábortüzek fényétől, hogy mindvégig a hullámzó árnyak körében maradjon. Nem volt könnyű feladat – jegenyeterzsekből rakott máglyák lángoltak mindenütt, szikravillanásokkal átszőtt vörös derengéssel lövelltek az égre, világosabb füstlobogókkal jelölve meg a sötétséget, pattogva és erős fénnel lobbanva fel a körös-körül táncoló alakok között.

Geralt megállt, hogy elengedje a felé tartó eszelős, kiáltozó, vad menetet, mely eltorlaszolta az útját. Valaki karon ragadta, és megpróbált a kezébe nyomni egy habtól csorgó fakorsót. Visszautasította, finoman, de határozottan tolva el magától a hóna alá csapott hordócskából mindenfelé sört spriccelve tántorgó férfit. Nem akart inni.

Nem egy ilyen éjszakán.

Nem messze tőle egy hatalmas tűzrakás fölé emelkedő, nyírfarönkökből emelt állványzaton a felkoszorúzott és lengatyás szőke Májuskirály csókolózott a vörös Májuskirálynővel, miközben vékony, átizzadt gyolcsingén keresztül a mellét fogdosta. Az uralkodó nem is kissé volt kapatos, össze-vissza imbolygott; csak a Királynő vállát átkarolva és söröskorsót szorító öklét nekitámasztva őrizte meg az egyensúlyát. A Királynő, akinek szemére csúszott koszorúja, és aki szintén nem volt éppen józannak mondható, a Király nyaka köré kulcsolta kezeit, úgy topogott. A tömeg pedig énekelve és kiabálva, lomb- és virágfüzerekkel körbefont hosszú póznákat rázva, ott táncolt az állványzat alatt.

– Belleteyn! – kiáltotta egyenesen Geralt fülébe egy fiatal, alacsony lány. Kézenfogta a férfit, arra kényszerítve, hogy vele tartson az őket körbefogó füzértáncba. Szoknyáját lobogtatva és virágokkal teletűzött haját lengetve ropta a férfi mellett. A vaják engedte, hogy megforgassa a táncban, megpördült, ügyesen térve ki a többi pár útjából.

– Belleteyn! Május-éj!

Körülöttük lökdösődés, újabb harcot és ellenállást színlelő lány sikongatása és ideges kacaja, akit egy legény a sötétség felé vitt, a fény körén túlra. A kurjongató menet kígyóként tekergett a lángoló máglyák között. Valaki megbotlott és elesett, megszakitva a kezek láncát, kisebb csoportocskákra szaggatva a füzérüket.

A lány, aki a homlokát díszítő levelek alól nézett fel Geraltra, közelebb lépett, aztán zihálva hirtelen hozzábújt, és átkarolta. A férfi keményebben ragadta meg a lányt, mint akarta, hátát szorító tenyerein érezte a lány testének a vékony lenen keresztül is tapintható nyirkosságát. A lány felemelte a fejét. Szeme csukva volt, fogai elővillantak magasra húzva görbülő felső ajka alól. Izzadtsággal és kálmoással, füsttel és vággyal illatozott.

Miért is ne, gondolta a férfi a lány szoknyáját és hátát markolászva, kiélvezve az ujjaival tapintott nedves, párás testmeleget. A lány nem volt az esete – túl alacsony volt, túlságosan telt –, érezte tenyere alatt a pontot, ahol a szoknya túlságosan szűk dereka a lány testébe vágott, két világosan tapintható domborulatra osztva a hátát, olyan helyen, ahol nem lett volna szabad ezt éreznie. Miért is ne, gondolta, hiszen egy ilyen éjszakán... Nincs jelentősége.

Belleteyn... Tüzek, egészen a látóhatárig. Belleteyn, Május-éj.

A hozzájuk legközelebb eső máglya pattogva emésztette fel a neki vetett száraz, szerteágazó fenyőket, arany ragyogással tört fel, olyan fénnel, mely mindent elárasztott. A lány kinyitotta a szemét, és felnézett a férfi arcába. A vaják hallotta, milyen hangosan szedi a levegőt, érezte, ahogy megfeszül, ahogy hirtelen a mellkasának támasztja tenyereit. Azonnal elengedte. A lány habozott. Hátradőlt, épphogy kartávolságnyira, de nem szakította el csípőjét a férfi combjától. Leeresztette a fejét, aztán visszahúzta kezeit, és félrefordulva elhúzódott a férfitől.

Egy pillanatig így álltak mozdulatlanul, míg újra el nem érte, meg nem rázta, szét nem választotta őket a visszaforduló menet. A lány gyorsan megfordult és elszőkött, ügyetlenül próbálva csatlakozni a táncolókhöz. Visszanézett. De csak egyszer.

Belleteyn...

Mit csinálók én itt?

A félhomályban felderengett egy csillag, felszikkasztott, és magára szegezte a tekinteteket. A vaják nyakában megrándult a medalion. Geralt ösztönösen kitágította szembogarát, mindenfajta nehézség nélkül hatolva át pillantásával a sötétségben.

A nő nem falusi asszony volt. A parasztasszonyok nem viseltek fekete bársonyköponyeget. A parasztasszonyok, akiket férfiak vittek vagy vonszoltak magukkal a bozótos felé, rikoltoztak, kacagtak, csapkodtak, vagy úgy megfeszültek, akár a vízből kirántott pisztrángok. Egy sem keltette közülük azt a benyomást, mintha ő vezetné a kilazított ingű, magas, szőke legényt a homályba.

A parasztasszonyok sosem hordtak a nyakukban gyémántokkal díszített obszidián-csillagokat és bársonyszalagot.

– Yennefer.

Az a sápadt, háromszögletű arcban lángoló, hirtelen tágra nyíló ibolyakék szempár.

– Geralt...

A nő elengedte a szőke kerub kezét, akinek úgy csillogott a mellkasa a verejtéktől, akár egy réztábla. A legény megtorpant, megtántorodott és térdre esett, a fejét ingatva nézett pislogva körbe. Lassan felállt, végigmérte őket mit sem értő, zavart tekintettel, aztán imbolygó léptekkel megindult a tábornüzek felé. A varázslónő még csak utána sem pillantott. Figyelmesen szemlélte a vajákat, a kezével pedig erősen megszorította köpenye szegélyét.

– Öröm téged újra látni – mondta fesztelenül a vaják. Azonnal megérezte, ahogy csökken a kettejük között sűrűsödő feszültség.

– Valóban – mosolyodott el a nő. A férfinak úgy tűnt, érezni lehetett ebben a mosolyban valami kényszeredettséget, de nem volt biztos benne. – Nem tagadom, egészen kellemes meglepetés. Na, és te mit csinálsz itt, Geralt? Ah... Elnézést, bocsásd meg az ügyefogyottságomat. Természetes, hogy pontosan ugyanazt csinálod itt, amit én is. Hiszen ez Belleteyn. Csak annyi, hogy te, hogy úgy mondjam, tetten értél.

– Megzavartalak.

– Túlélem – kacagott fel a nő. – Még tart az éjszaka. Ha akarok, elbájolok egy másikat.

– Kár, hogy nekem ez nem megy – mondta a férfi, nagy gonddal tettetett közönnyel. – Épp az előbb látta meg az egyik a fényben a szememet, és elrohant.

– Hajnaltájban – felelte a nő egyre mesterkéltőbb mosollyal –, mikorra úgy istenigazából elkezdene tombolni, észre sem fogják venni. Találsz még magadnak valakit, meglásd...

– Yen... – A többi szó a torkában ragadt. Hosszan, nagyon hosszan néztek egymásra, miközben a tűz vörös visszfénye játszott az arcukon. Yennefer hirtelen felsóhajtott, és eltakarta a szemét pilláival.

– Geralt, ne. Ne kezdjük...

– Ez Belleteyn – szakította félbe a férfi. – Elfelejtetted?

A nő lassan közelebb lépett, a férfi karjára fektette tenyerét, lassan és óvatosan hozzábújt, homlokával a mellkasához ért. A férfi megsimogatta kieresztett, kígyóként tekergő hollófekete fürtjeit.

– Hidd el nekem – suttogta a nő felemelve fejét. – Egy percig sem gondolkodnék, ha csak arról lenne szó... De ennek így nincs értelme. Minden előről kezdődik, és ugyanúgy végződik, ahogy korábban. Nincs értelme, hogy...

– Muszáj, hogy mindennek értelme legyen? Ez Belleteyn.

– Belleteyn – fordította el a nő a fejét. – És akkor mi van? Valami idevonzott minket ezekhez a tüzekhez, a mulatozó emberek közé. Szerettünk volna táncolni egyet, bolondozni, elveszíteni kissé a fejünket, és kihasználni a minden évben eluralkodó erkölcsi szabadosságot, ami oly elválaszthatatlanul összefonódik a természet körforgásának eme ünnepével. És tessék, egyenesen egymásba futunk, ennyi... Mennyi is telt el azóta... Egy év?

– Egy év, két hónap és tizenhét nap.

– Meghatottál. Szándékosan?

– Szándékosan. Yen...

– Geralt – szakította félbe a férfit, és fejét felrántva hirtelen elhúzódtól. – Tisztázzuk a helyzetet. Nem akarom.

A vaják bólintott, annak jeléül, hogy a helyzet kellőképpen tisztázásra került.

Yennefer a hátravetette a köpönyegét. A köpeny alatt egy rendkívül vékony, fehér inget viselt és ezüst láncszemekből készült övvel összehúzott, fekete szoknyát.

– Nem akarom – ismételte – újrakezdeni. De ha arra gondolok, hogy azt műveljem veled... amit azzal a szépséggel állt szándékomban... Hasonló szabályok szerint... Ez a gondolat, Geralt, valahogy nem tetszik túlságosan nekem. Csak kárt okozna számodra, és számomra is. Érted?

Ismét bólintott. A nő leeresztett szempilláin keresztül figyelte.

– Nem hagysz itt?

– Nem.

A nő egy pillanatig némán lengette karjait.

– Haragszol?

– Nem.

– Na, akkor gyere, ülünk le valahol, távol ettől a hangzavartól, beszéljünk egy kicsit. Mert, mint látod, örülök annak, hogy találkoztunk. Tényleg. Üldögéljünk egy kicsit kettesben. Rendben?

– Rendben, Yen.

Elindultak a sötétségben, tovább a hangáson keresztül, ölelésben összefonódott párok mellett az erdő fekete fala felé. Messzire kellett menniük, hogy olyan helyet találjanak, ahol maguk lehettek. Egy száraz kis dombot, melyet borókabokor jelölt meg, amely karcsú volt, akár egy ciprus.

A varázslónő kicsatolta a köpönyegét összefogó melltűt, kirázta a szövetet, és a földre terítette. A férfi leült mellé. Nagyon szerette volna átölelni, de dacból csakazértsem tette. Yennefer megigazította mélyen kilazított ingét, áthatóan a vajákra nézett, felsóhajtott, aztán átkarolta. Sejthette volna. Ahhoz, hogy a gondolatait olvassa, meg kellett volna erőltetnie magát, de a szándékait ösztönösen megérezte.

Hallgattak.

– Eh, fene vigye – szólalt meg hirtelen a nő, és félrehúzódtól. Felemelte a kezét, és egy ígét kiáltott. A fejük fölött vörös és zöld gömbök reppentek fel, aztán magasan az égből szétpukkantak, színpompás, tollas virágokat hozva létre. A tábornokok felől nevetés és örömteli sikolyok szálltak feléjük.

– Belleteyn – mondta keserűen a nő. – Május-éj... A körforgás megismétlődik. Mulassanak csak... ha tudnak.

A közelükben voltak más varázslók is. A távolból három narancsszín villám lövellt az égbe, a másik oldalról, az erdő széléről pedig szivárványszínű, pörgő hullócsillagok egész gejzire tört föl. A tábortüzek mellett hangosan álmélkodva csodálkoztak az emberek, néhányan fel is kiáltottak. Geralt felbuzdulva megsimogatta Yennefer tincseit, és beszívta az orgona és az egres illatát, amit árasztottak. Ha túlságosan meg fogom kívánni, gondolta magában, megérzi, és elmegy tőle a kedve. Felfújja magát, kiereszti a tüskéit, és ellök magától. Megkérdezem szép nyugodtan, mi újság nála...

– Nálam semmi újság – szólalt meg a nő, hangjában némi nyugtalansággal. – Semmi, amiről érdemes volna mesélnem.

– Ne csináld ezt velem, Yen. Ne olvass a fejemben. Összezavar.

– Bocsáss meg. Ösztönösen tettem. És veled, Geralt, mi a helyzet?

– Semmi különös. Semmi, amiről érdemes volna mesélnem.

Hallgattak.

– Belleteyn! – horkant fel hirtelen a nő, és a férfi érezte, ahogy a mellkasán nyugvó keze merevvé válik és megfeszül. – Mulatnak. Ünneplik az újjászülető természet örök körforgását. Mi meg? Mit csinálunk mi? Mi, az őskövéletek, akiket kihalásra, pusztulásra és felejtésre ítélték? A természet újjászületik, a körforgás megismétlődik. De nem a mi számunkra, Geralt. Mi képtelenek vagyunk magunkat megismételni. Megfosztottak minket ennek a lehetőségétől. Tehetséget kaptunk, hogy rendkívüli dolgokat vigyünk véghez a természetben, nem egyszer olyanokat, amik egyenesen ellentétesek vele. És egyúttal elvették tőlünk azt, ami a természetben a legegyszerűbb és a legtermészetesebb. Mit számít az, hogy tovább élünk náluk? A mi telünkre nem jön tavasz, nem születünk újjá, mindaz, ami véget ér, velünk együtt ér véget. De téged is, engem is vonzanak ezek a tüzek, pedig a mi jelenlétünk csak az ünnepből üzött gúnyos és szentségtörő tréfa.

A férfi hallgatott. Nem szerette, amikor a nőre rátört ez a hangulat, aminek túlságosan is jól ismerte az okát. Megint, gondolta, megint ez kezdte kínozni. Volt idő, amikor úgy tűnt, elfeledkezett róla, belenyugodott, ahogyan a többiek is. Átkarolva a nőt, magához ölelte, lágyan ringatni kezdte, ahogy egy gyermeket szokás. Hagyta. A férfi nem csodálkozott. Tudta, hogy erre van szüksége.

– Tudod, Geralt – szólalt meg hirtelen, immár megnyugodva. – A legjobban a hallgatásod hiányzott.

Ajkával a nő hajához, a füléhez ért. Kívánlak, Yen, gondolta, kívánlak, hiszen tudod. Hiszen tudod, Yen.

– Tudom – suttopta.

– Yen...

A nő újra felsóhajtott.

– Csak a mai napra – mondta tágra nyílt szemmel nézve a férfira. – Csak erre az éjszakára, ami rögtön véget ér. Hadd legyen ez számunkra Belleteyn. Reggel elválunk. Kérlek, ne számíts többre, képtelen vagyok, nem tudnám... Bocsáss meg. Ha megbántottalak, csókolj meg, és hagyd itt.

– Ha megcsókollak, nem hagylak itt.

– Erre számítottam.

A nő félrebillentette fejét. A férfi megérintette szájával a nő szétnyíló ajkait. Óvatosan. Előbb a felsőt, aztán az alsót. Ujjjaival a göndör fürtök közé túrt, megérintette a fülét, gyémánt fülbevalóját, a nyakát. Yennefer visszacsókolt, és a férfihez simult, ügyes ujjai gyorsan és magabiztosan boldogultak a vaják kabátjának csatjaival.

Aztán a nő hátradőlt a puha mohára terített köpönyegen. A férfi a melléhez szorította ajkait, érezte, ahogy a bimbója megmerevedik és kiemelkedik az ing vékonyka szövete alól. A nő nyugtalanul szedte a levegőt.

– Yen...

– Ne mondj semmit... Kérlek...

Meztelen, sima, hűvös bőrének érintése, mely felvillanyozta ujjait és tenyerét. A borzongás a hátán, ahogy a nő belemélyeszi körmeit. A tábortüzek irányából kiáltás, ének, füttyszó, messzi, távoli szikrafelhő a bíbor füstben. Simogatások és érintések. Az övé. A sajátja. Borzongás. És türelmetlenség. Karcsú combjai könnyű érintése, ahogy átölelik a csípőjét, és vaspántként szorítják össze.

Belleteyn!

Sóhajokra szagatott lélegzet. Villanások a szemhéja alatt, orgona és egres illata. Májuskirálynő és Májuskirály? Szentségtörő tréfa? Feledés?

Belleteyn! Május-éj!

Nyögés. Az övé? A sajátja? Fekete fürtök a szemén, a száján. Reszkető kezek egymásba fonódó ujjai. Kiáltás. Az övé? Fekete pillák. Nedvesek. Nyögés. A sajátja?

Csend. Egy egész örökkévalóságnyi csend.

Belleteyn... Tüzek, egészen a látóhatárig...

– Yen?

– Ó, Geralt...

– Yen... Te sírsz?

– Nem!

– Yen...

– Megígértem magamnak... Megígértem...

– Ne mondj semmit. Nem kell. Nem fázol?

– Fázom.

– És most?

– Most már jobb.

Az ég alja ijesztő gyorsasággal világosodott, az erdő fekete falának körvonalai kiélesedtek, az alaktalan homályból a fakoronák határozott, fogazott vonulata rajzolódott ki. A pirkadat mögüle előkúszó, kék fényű ígérete végigcsordult a horizonton, kioltva a csillagok lámpásait. Hűvösebb lett. A férfi még szorosabban magához ölelte a nőt, és betakarta a köpenyével.

– Geralt?

– Hm?

– Hajnalodik.

– Tudom.

– Megbántottalak?

– Egy kicsit.

– Megint elkezdődik?

– Sosem ért véget.

– Kérlek... Úgy érzem magam miatta...

– Ne mondj semmit. Minden rendben van.

A hanga között feléjük kúszó füst szaga. Az orgona és az egres illata.

– Geralt?

– Igen?

– Emlékszel arra, amikor a Sivár-hegységben találkoztunk? És arra az arany-sárgányra...

Hogy is hívták?

– Három Csóka. Emlékszem.

– Azt mondta nekünk...

– Emlékszem, Yen.

A nő ott csókolta meg, ahol a nyak a kulcscsonthoz ér, aztán a hajával csiklandozva odafúrta a fejét.

– Egymásnak teremtettek minket – suttogta a nő. – Lehet, hogy egymásnak rendelték? De hiszen semmi sem lesz belőle. Szomorú, de amikor beköszönt a hajnal, el fogunk válni. Nem

lehet másképp. El kell válnunk, hogy ne bántsuk meg egymást kölcsönösen. Mi, akiket egymásnak rendelték. Egymásnak teremtettek. Kár. Az, vagy azok, akik egymásnak teremtettek minket, gondoskodhattak volna valami többről. A végzet egymaga nem elég, túl kevés. Ennél több kell. Bocsáss meg. Ezt el kellett monddjam neked.

- Tudom.
- Tudtam, hogy semmi értelme nem volt annak, hogy szerelmeskedjünk.
- Tévedtél. Volt. Mindenek ellenére.
- Menj el Cintrába, Geralt.
- Mi?
- Menj el Cintrába. Menj el, és ezúttal ne mondd le róla. Ne tedd azt, amit akkor... Mikor ott jártál...
- Honnan tudod?
- Mindent tudok rólad. Elfelejtetted? Menj el Cintrába, menj, amilyen gyorsan csak lehet. Nehéz idők közelednek. Nagyon nehezek. Oda kell érned...
- Yen...
- Ne mondd semmit, kérlek.
- Hűvösebb. Egyre hűvösebb lett. És egyre világosabb.
- Ne menj még el. Várjuk meg a hajnalt...
- Várjuk.

IV

– Ne mocorogjon, jó uram. Meg kell, hogy cseréljem a kötését, mert a seb elpiszkolódik, a lába meg olyan förtelmesen dagad. Az istenekre, de ocsmányul néz ki... Felcsert kell találjunk, amilyen hamar csak lehet...

– Baszok a felcserre – nyögött fel a vaják. – Add ide a ládámat, Yurga. Ott, azt a palackot. Önts belőle, egyenesen a sebre. Ó, hogy a radai rosseb! Semmi, semmi, önts még... Áááá! Na, rendben. Most csavard be vastagon, és takarj be...

- Dagad az egész combja, jó uram. Meg a láz emésztí...
- Baszok a lázra. Yurga?
- Igen, jó uram?
- Elfelejtettem megköszönni...
- Nem magának kell, jó uram, megköszönni, hanem nekem. Hát maga mentette meg az életemet, az én védelmemben érte a baj. Én meg? Hát mit csináltam én? Hogy az eszméletlen, sebesült embert bekötöttem, felraktam a kocsira, meg nem hagytam megdögleni? Hiszen ez magától értetődik, vaják uram.
- Nem olyan magától értetődő ám az, Yurga. Hagytak már engem ott... hasonló helyzetekben... Mint a kutyát...

A kupec leeresztette a fejét, és elhallgatott.

– Úgy a, mit lehet mondani, cudar egy világ vesz minket körül – morogta végül. – De az még nem ok arra, hogy mi mind cudarok legyünk. Jónak kell lenni. Ezt tanította nekem az apám, és ezt tanítom a fiaimnak én is.

A vaják hallgatott, és az út felé nyúló faágakat figyelte, amik a szekér mozgásával együtt suhantak el felettük. Lüktetett a combja. Nem érzett fájdalmat.

- Hol vagyunk?
- Átjöttünk a Trava-folyó gázlóján, most mára Pohaerdőkben járunk. Ez már nem is Temeria, hanem Sodden. Átaludta a határt, amikor a vámszedők a kocsin grasszáltak. Megmondom én azt magának, fenemód csodálkoztak, hogy itt van. De a göréjük ismerte magát, parancsba adta, hogy engedjenek át késlekedés nélkül.

– Ismert engem?
 – Úgy a, egész biztosan. Geraltnak nevezte. Úgy mondta – Ríviai Geralt. Úgy hívják?
 – Úgy...
 – Az a vámszedő megígérte, hogy elszalaszt valakit a hírrel, hogy felcser kell. Hagytam is még ott neki azért valamicskét, hogy el ne felejtse.
 – Köszönöm, Yurga.
 – Nem, vaják uram. Ahogyan már mondtam, én köszönöm magának. De nemcsak ennyi. Tartozom én még magának valamivel. Megegyeztünk... Mi van magával, jó uram? Gyenge talán?
 – Yurga... A zöldpecsétetes palackot...
 – Jó uram... Megint itt fog... Olyan szörnyen kiabált tőle az álmában...
 – Muszáj, Yurga...
 – Maga dönti el. Várjon, mingyár a csarkába töltöm... Az istenekre, felcser kell ide, de gyorsan, különben...
 A vaják elfordította a fejét. Hallotta, ahogy...

...gyerekek kiáltoznak a vár kertjeit körülvevő kiszáradt, belső árokban játszva. Lehetek vagy tizen. A kis taknyosok fülsértő ricsajt csaptak, egymást igyekezve túlkiabálni vékonyka, izgatott, fejhangba átcsapó visongásukkal. Ahogy oda-vissza szaladgáltak az árok fenekén, sebes kishalak rajára emlékeztettek, mely villámgyorsan és váratlanul változtat irányt, de mégis mindig összetart. Ahogy mindig, a zsibongó, madárijesztőszerűen sovány nagyfiúk nyomában most is ott futott egy lihegő apróság, aki sehogy sem bírta őket utolérni.

– Sokan vannak – jegyezte meg a vaják.
 Erszényes a szakállát ráncigálva savanyúan elmosolyodott, és megvonta a vállát.
 – Úgy van, sokan.
 – És melyikük volna... Melyik volna a fiúk közül az a híres Meglepetés?
 A druida elfordította tekintetét.
 – Geralt, nekem nem szabad...
 – Calanthe?
 – Természetesen. Tán csak nem képzelted, hogy ilyen könnyen odaadja neked a gyermeket? Hiszen megismerted te is. Azt a nőt vasból kovácsolták. Elmondok neked valamit, amiről nem szabadna beszélnem, abban a reményben, hogy megérted. Arra is számítok, hogy nem árulsz el előtte.

– Mondd.
 – Amikor hat évvel ezelőtt a gyermek megszületett, magához hívatott, és parancsot adott, hogy keresselek meg. És hogy végezzek veled.

– Nemet mondtál.
 – Calanthének senki sem mond nemet – felelte komolyan Erszényes, egyenesen a vaják szemébe nézve. – Készen álltam az útra, amikor ismét magához hívatott. És visszavonta a parancsát anélkül, hogy egyetlen szóval is megmagyarázta volna. Légy óvatos, amikor beszélni fogsz vele.

– Az leszek. Mondd el nekem, Erszényes, hogyan történt Dunyval és Pavettával?
 – Skelligéből hajóztak Cintra felé. Elkapta őket a vihar. A hajóból még csak egy deszkát sem találtak. Geralt... Az, hogy a gyermek nem volt velük akkor, ménkü furcsa egy dolog. Megmagyarázhatatlan. Magukkal kellett volna vigyék a bárkára, de az utolsó pillanatban mégsem tettek így. Senki sem tudja, mi lehetett az oka, Pavetta sosem vált meg a...

– Calanthe hogyan viselte?

– Szerinted hogyan?

– Értem.

Olyan csatakiáltásokat hallatva, akár egy farkas goblin, a fiúk felszaladtak a lejtőn, és elsuhantak mellettük. Geralt észrevette, hogy a villongó csorda életől alig lemaradva egy kislány rohan, épp olyan sovány és zajos, akár a fiúk, csak épp szőke farkas lobog a nyomában. A sereg vad üvöltéssel ismét visszazúdult a mélybe a meredek árokparton, és legalább a felük, a lánykát is beleértve, a fenekén tette meg az utat. A legkisebb, aki még mindig nem tudta utolérni őket, felbukott, előrebecskázott, és mire az árok aljára ért, összevert térdét szorongatva keservesen sírni kezdett. A többi fiú erre gúnyolódva és nevetve vette körbe, aztán továbbiramodtak. A lányka letérdelt az apróság mellé, átölelte, és letörölte a könnyeit, port és koszt kenve szét elkeseredett kis arcán.

– Menjünk, Geralt. A királyné már vár.

– Menjünk, Erszénes.

Calanthe egy láncokkal az óriási hárs ágára függesztett, támlás padon ült. Úgy tűnt, mintha aludna, de ennek ellentmondtak lábának azok a rövid mozdulatai, melyekkel időről időre újra mozgásba hozta a hintát. Három fiatal nő volt vele. Egyikük a hinta mellett ült a fűben, szétterített szoknyája úgy fehérlett a zöldben, akár egy hófolt. A másik kettő ott csicseregget nem messze tőlük, óvatosan hajtogatva szét a málnabokrok ágait.

– Asszonyom – hajolt meg Erszénes.

A királyné felemelte a fejét. Geralt letérdelt.

– Vaják – felelte szárazan.

Ahogy korábban is, smaragdokkal ékszerezte fel magát, melyek jól illettek zöld ruhájához. És a szeme színéhez. Ahogy korábban is, vékony aranypántot hordott hamuszürke hajában. De keze, mely emlékeiben fehér és kecses volt, mostanra elvesztette vékonyságát. Hízott.

– Üdvözlégy, Cintra Calanthe.

– Üdvözöllek, Ríviai Geralt. Állj fel. Már vártam rád. Erszénes, barátom, kíséred a hölgyeket a várba.

– Parancsára, királyné.

Maguk maradtak.

– Hat év – szólalt meg Calanthe el sem mosolyodva. – Rémisztően pontos vagy, vaják.

A férfi semmit sem fűzött hozzá.

– Voltak olyan pillanatok, miket beszélek, voltak olyan évek, amikor azzal áltattam magam, hogy megfedkezél róla. Illetőleg, hogy valamiféle más okok nem engedik, hogy eljőjj. Nem, a vesztedet alapjában véve nem kívántam, de hát figyelembe kellett vennem a hivatásod nem kifejezetten veszélytelen jellegét. Azt beszéltek, a halál a nyomodban jár, Ríviai Geralt, de te sosem nézel hátra. Aztán később... Amikor Pavetta... Hallottál már róla?

– Hallottam – hajtotta le Geralt a fejét. – Teljes szívemből együttérzek veled...

– Ne – szakította félbe a nő. – Régen volt. Már nem viselek gyászt, mint azt láthatod. Épp elég hosszan viseltem. Pavetta és Duny... Egymásnak rendelve. Mindvégig. Hát hogy ne higgyen így az ember a végzet hatalmában?

Mindketten hallgattak. Calanthe a lábát megmoccantva újra mozgásba hozta a hintát.

– És lám, a megbeszélte hat év múltán visszatért a vaják – mondta lassan, és ajkára különös mosoly ült. – Visszatért, és követeli az ígéret beváltását. Mit gondolsz, Geralt, vajon épp így fognak a mesemondók megemlékezni a találkozásunkról száz év múltán? Én azt gondolom, hogy épp így. Csak annyi, hogy nyilvánvalóan kiszínezik a történetet, érzékeny húrokat pendítenek majd meg, és az érzelmekre játszanak. Igen, az megy nekik. El tudom képzelni. Tessék, hallgasd csak. És szólt a kegyetlen vaják: „Teljesítsd az ígéreted, királyné, vagy lesújt rád az átkom.” A királyné könnyeivel küszködve térdre rogyott a vaják előtt, s így kiáltott: „Kegyelem! Ne vedd el tőlem a gyermeket! Nekem már csak ő maradt!”

– Calanthe...

– Ne szakíts félbe – felelte szigorúan. – Mesét mondok, nem vetted észre? Hallgasd csak tovább. A gonosz, kegyetlen vaják toppantott lábával, fellendítette karjait, és elkiáltotta magát: „Óvakodj, hitszegő asszony, óvakodj a sors bosszújától. Ha nem tartod meg ígéretedet, nem kerülheted el a büntetést!” A királyné így válaszolt: „Jól van hát, vaják. Legyen úgy, ahogyan a sors kívánja. Amott, nézd csak, ott játszik tíz gyermek. Ha felismered, melyik lett közülük neked rendelve, a sajátodként viheted el innen, összetört szívvel hagyva hátra engem.”

A vaják hallgatott.

– A mesében – Calanthe mosolya egyre rútabbá vált –, úgy képzelem, a királyné háromszor hagyná találgatni a vajákat. De mi most nem a mesében járunk, Geralt. Mi valóban itt vagyunk, te, én és a mi problémánk. És a végzetünk. Ez nem mese, ez maga az élet. Az a nyomorult, vacak, nehéz, az a tévedésekkel, sérelmekkel, bánattal, csalódásokkal és balszerencsével oly bőkezű élet, mely nem kímél senkit, se a királynékat, se a vajákat. És ezért, Ríviai Geralt, csak egyszer fogsz próbálkozni.

A vaják tovább hallgatott.

– Csak egyszer, egyetlenegy alkalommal – ismételte Calanthe. – De, ahogyan mondtam, ez nem mese, ez az élet, amit saját magunknak kell megtöltenünk a boldogság pillanataival, mert a sorsra és a mosolyára, mint azt tudod, hiába várhatunk. Ezért hát, függetlenül attól, sikerrel jár-e a találgatás, nem fogsz innen üres kézzel távozni. Elviszel magaddal egy gyermeket. Azt, amelyikre a választásod esik. Egy gyereket, akiből vajákat csinálhatsz. Már amennyiben az a gyermek kiállja majd a Füvek Próbáját.

Geralt hirtelen felrántotta a fejét. A királyné elmosolyodott. A férfi ismerte ezt az aljas és undok mosolyt, amely épp azáltal vált olyan megvetővé, hogy nem is próbálta palástolni a mesterkéeltségét.

– Megdöbbenél – állapította meg a tényt a királyné. – Nos, valamelyest tanulmányoztam a kérdést. Mivelhogy elképzelhető, hogy Pavetta gyermekéből vaják lesz, megtettem ezt az erőfeszítést. Azonban a forrásaim, Geralt, hallgatnak annak a tekintetében, hány gyermek is bírja ki tíz közül a Füvek Próbáját. Nem szeretnéd esetleg kielégíteni e téren a kíváncsiságomat?

– Királyné – köszörmelte meg a torkát Geralt. – Minden bizonnyal épp elég erőfeszítést tettél ahhoz a kérdés tanulmányozása közben, hogy tudd, a törvényeink és az esküm még azt is megtiltják nekem, hogy a nevét a számra vegyem, nemhogy vitatkozni kezdjek róla.

Calanthe sarkát a földbe verve hirtelen megállította a hintát.

– Három, legfeljebb ha négy a tízből – mondta a fejét ingatva tettetett tűnődéssel. – Könnyörtelen szelekció, én mondom, roppant könnyörtelen, és ráadásul minden szakaszán. Előbb a Választás, aztán a Próbák. És aztán a Változások. Hány kamasz kapja meg végül a medálját és az ezüstkardját? Egy a tízből? Egy a húszból?

A vaják hallgatott.

– Sokáig gondolkodtam ezen – folytatta Calanthe, de már nem mosolygott. – És arra a következtetésre jutottam, hogy a gyermekek szelekciója a Választás szakaszában elhanyagolható jelentőségű. Végére is mégis mi különbséget jelent az, Geralt, hogy miféle gyermek hal meg vagy veszt el az esztét kábítószerekkel teletömve? Mégis miféle különbséget jelent, kinek fog lázalmában az agya szétszakadni, hogy kinek a szeme pattan meg és folyik ki, ahelyett, hogy macskaszemmé változna? Mégis miféle különbséget jelent, hogy a saját vérében és okádékában kiszenvető gyermeket valóban a végzet rendelte erre, vagy csupán egy gyermek, akit a pusztaság véletlen sodort oda? Válaszolj nekem.

A vaják összefonta mellkasán a kezét, hogy uralkodni tudjon a remegésén.

– Miért? – kérdezte. – Választ vársz?

– Való igaz, nem várok – mosolyodott el ismét a királyné. – Mint mindig, a következtetésed most is tévedhetetlen. Ki tudja, de talán, ha nem is válaszra várva, mégis

szeretnék kegyesen némi figyelmet szentelni a saját elhatározásodból elhangzó és őszinte szavaidnak? A szavaidnak, melyeket, ki tudja, talán szeretnél magadból kivetni, és velük együtt mindazt, ami a lelkedet nyomja? De ha nem, hát nem. Haladjunk tovább, lássunk munkához, kellő anyagot kell szolgáltatassunk azoknak a mesemondóknak. Induljunk gyermeket választani, vaják.

– Calanthe – mondta a nő szemébe nézve. – Nem érdemes a mesemondókkal foglalkoznunk, ha nem szolgáltatnak nekik témát, úgyis kitalálnak valamit. És még ha hitelt érdemlő anyag kerül is a kezükbe, úgyis eltorzítják azt. Mint arra helyesen rámutattál, ez nem mese, ez maga az élet. Nyomorult és vacak. Akkor már éljük hát jobbra tisztességgel és jól, a bús bűdös francba. Szorítsuk a másoknak okozott kár mértékét az elkerülhetetlen legkevesebbre. Természetes, hogy a mesében a királynénak könyörögnie kell, a vajáknak pedig a jussát követelnie és toppantania. Az életben azonban a királyné mondhat egyszerűen ennyit: „Kérlek, ne vidd el a gyermeket.” És a vaják pedig azt válaszolja: „Mivel megkértél, nem viszem el.” És elporoszkál a lenyugvó nap irányába. Ilyen az élet. De ha így végződne a mese, a mesélő nem kapna a hallgatóságtól egy garast sem, legfeljebb egy rúgást a seggébe. Mert unalmas.

Calanthe már nem mosolygott, és a szemében felvillant valami, amit már látott korábban.

– Hogy micsoda? – sziszegte.

– Ne kerüljessük a forró kását, Calanthe. Tudod, mire gondolok. Ahogy jöttem, úgy is fogok innen elmenni. Választanom kell egy gyereket? De mégis minek kellene nekem? Azt gondolod, hogy ennyire fontos ez nekem? Hogy azért jöttem el ide, Cintrába, mert hajtott a vágy, hogy elvehessem az unokádat? Nem, Calanthe. Lehetséges, hogy szerettem volna vetni egy pillantást arra a gyermekre, szembenézni a végzettel... Mert én magam sem tudom... De ne félj. Nem viszem magammal, elég, ha megkérpsz...

Calanthe felpattant a padról, és a szemében zöld láng lobbant.

– Kérni? – sziszegte őrvongva. – Tőled? Félni? Hát nekem kellene félnem tőled, te átkozott varázsló? A képembe merészeled vágni a megvetéssel teli könyörületed? Megsérteni engem az együttérzéssel? Gyávaságot vetni a szememre, megkérdőjelezni az akaratomat? Szemtelenné tett a bizalmam! Óvakodj!

A vaják úgy döntött, nem vonja meg a vállát, mert arra a következtetésre jutott, biztonságosabb letérdelni és leereszteni a fejét. Nem tévedett.

– Na – sziszegte Calanthe felette állva. Leeresztette karjait, gyűrűkkel tuskézett kezeit ökölbe szorította. – Na végre. Ez a megfelelő tartás. Ilyen tartásból válaszolsz egy királynénak, ha a királyné kérdést tesz fel neked. Ha pedig nem kérdés lesz, hanem parancs, akkor még mélyebbre hajtod a fejed, aztán mész és végrehajtod, egyetlen percnyi késlekedés nélkül. Megértetted?

– Parancsára, királyné.

– Remek. Állj fel.

A férfi felállt. A nő ránézett, és az ajkába harapott.

– Nagyon megbántott a kitörésem? A formájáról beszélek, nem a tartalmáról.

– Nem túlságosan.

– Jól van. Igyekszem most már nem kiobbanni. Nos hát, ahogy mondtam, ott játszik az árokban tíz gyermek. Kiválasztasz egyet, amelyik a legmegfelelőbbnek tűnik, elviszed magaddal, és, az istenekre, vajákot csinálasz belőle, mert a végzet így kívánja. Ha pedig nem a végzet, akkor tudd meg, hogy én így kívánom.

A férfi a szemébe nézett, és mélyen meghajolt.

– Királyné – mondta. – Hat évvel ezelőtt bebizonyítottam számodra, hogy vannak dolgok, melyek erősebbek a királyok akaratánál. Az istenekre mondom, ha egyáltalán léteznek ilyesmik, hogy még egyszer bebizonyítom neked. Nem fogsz engem rákényszeríteni arra,

hogyan hozza egy döntést, melyet nem szeretnék meghozni. Elnézéset kérem, de a formáért, nem a tartalomért.

– Mély tömlőeim vannak a vár alatt. Figyelmeztetek, még egy perc, még egy szó, és azokban fogsz megrohadni.

– Az árokban játszó gyerekek közül egy sem alkalmas vajáknak – mondta lassan a férfi. – És Pavetta fia nincs közöttük.

Calanthe összehúzta a szemét. Meg sem rezzen.

– Gyere – mondta végül, és sarkon fordult.

Követte a nőt, a virágba borult cserjék, a virágágyások és sövények között. A királyné belépett az áttört falú pavilonba. A belsejében négy nagy, fonott karosszék állt egy malachitasztal körül. A szép rajzolatú asztallapon, melyet négy griffmadár tartott, egy kancsó állt két ezüstkehellyel.

– Ül le. És tölts.

A nő ivott az egészségére, keményen, határozottan, férfimód. A férfi ugyanezt tette, még mindig állva.

– Ül le – ismételte meg a királyné. – Beszélni szeretnék veled.

– Hallgatlak.

– Honnan tudad, hogy Pavetta fia nincs az árokban a gyermekek között?

– Nem tudtam – választotta Geralt az őszinteséget. – Találgattam.

– Aha. Gondolhattam volna. És az, hogy egyikük sem alkalmas vajáknak? Igaz ez? És hogy tudad ezt megállapítani? Mágia segítségével?

– Calanthe – felelte halkán. – Nem kellett se megállapítanom, se ellenőriznem. Az, amit korábban mondtál, színigaz volt. Akármelyik gyerek megfelel. A szelekció dönti el. Később.

– A tenger minden istenére, ahogy az én örökké távol lévő férjem mondja! – nevetett fel a nő. – Hát akkor mindez hazugság? Az egész Meglepetés Törvénye? A legendák a gyermekekről, akiket valaki nem várt, azokról, akik elsőként siettek elébe? Úgy sejtettem! Ez csak játék! Játék a véletlennel, packázás a sorssal! De ördögien veszélyes játék ez, Geralt.

– Tudom.

– Játék valaki más kárára. Mondd meg nekem, miért kényszerítetek ilyen nehéz és komoly esküre a szülőket és a gyámokat? Miért viszitek magatokkal a gyerekeket? Hiszen körös-körül minden tele van olyanokkal, akiket nem kell elragadni sehonnan. Az utakon utcagyerekek és árvák egész rablóbandái ödöngenek. Bármelyik faluban olcsón gyerekhez lehet jutni, aratás előtt akármelyik paraszt szívesen adja, mert mi az neki, mindjárt csinál még egyet. Akkor meg minek? Minek erőszakoltad ki az esküt Dunytól, Pavettától és tőlem? Miért jelensz meg itt pontosan hat évvel a gyermek születése után? És a fenébe is, miért nem akarod, miért állítod, hogy nem kell neked semmire?

A férfi hallgatott. Calanthe bólintott.

– Nem válaszolsz – jelentette ki, és hátradőlt a karosszékben. – Gondolkodjunk csak el azon, mi lehet a hallgatásod oka. A logika minden tudás anyja. És mégis mit árul el nekünk? Mégis mivel állunk itt szemben? Egy vajákkal, aki a különös és kétes Meglepetés Törvényében rejtőző végzetét hajszolja. Egy vajákkal, aki rátalál a végzetre. Aztán hirtelen lemond róla. Azt állítja, hogy nem akarja a meglepetés-gyermekeket. Az arca rezzenéstelen, a hangja jegesen és fémesen csendül. Azt hiszi, hogy a királynét – végtére is nőről van szó – rá tudja szedni, meg tudja tévesztetni a férfias keménység látszatával. Nem, Geralt, nem foglak kímélni. Tudom, miért mondasz le arról, hogy gyermeket válassz. Azért mondasz le, mert nem hiszel a végzetben. Mert bizonytalan vagy. És amikor bizonytalan vagy, akkor te... félni kezdesz. Igen, Geralt. A félelem az, ami vezet téged. Te félsz. Ellenkezz csak.

A férfi lassan az asztalra helyezte a kelyhet. Lassan, hogy az ezüst csörömpölése a malachiton ne árulja el a keze remegését, melyen képtelen volt uralkodni.

– Nem ellenkezel?

– Nem.

A nő hirtelen előrehajolt, és megragadta a férfi kezét. Erősen.

– Nagyot nőttél a szememben – mondta. És elmosolyodott. Most szép volt a mosolya. A férfi akarata ellenére, mert minden bizonnyal akarata ellenére, mosollyal válaszolt.

– Hogy jöttél rá, Calanthe?

– Nem jöttem rá. – A nő még mindig fogta a kezét. – Találgattam.

Egyszerre nevettek fel. Aztán csendben ültek a lombok között a zelnice illatában, a forróság és a méhzümmögés közepette.

– Geralt?

– Igen, Calanthe?

– Nem hiszel a végzetben?

– Nem tudom, hogy hiszek-e bármiben is. Ami pedig a végzetet illeti... Attól tartok, önmagában nem elég. Valami több kell annál.

– Valamit meg kell, hogy kérdezzek tőled. Mi a helyzet veled? Hiszen magad is mintegy Meglepetés voltál. Erszényes azt állítja...

– Nem, Calanthe. Erszényes valami egészen másra gondolt. Erszényes... Talán tudja. De ezt a kényelmes mítoszt használja, amikor úgy kényelmes neki. Nem igaz, hogy én volnék, akit otthon találtak, bár nem vártak. Nem igaz, hogy épp ezért váltam volna vajákká. Egyszerű lelem vagyok, Calanthe. Egy olyan asszony nem kívánt fattya, akire nem emlékszem. De tudom, kicsoda ő.

A királyné átható pillantással figyelte, de a vaják nem folytatta.

– Akkor hát minden elbeszélés, ami a Meglepetés Törvényéről szól, csak legenda?

– Egytől egyig. Nehéz volna végzetnek nevezni a véletlent.

– De ti, vajákok, mégsem hagyjátok abba a keresést?

– Nem hagyjuk abba. De semmi értelme. Semminek sincs értelme.

– Abban hinnétek, hogy a Végzet Gyermek kockázat nélkül esik majd túl a Próbákon?

– Abban hiszünk, hogy annak a gyermeknek nem lesz szüksége a Próbákra.

– Egyetlen kérdés, Geralt. Meglehetősen személyes. Megengeded?

A férfi bólintott.

– Mint az köztudott, nincs jobb módja az örökletes tulajdonságok átruházásának, mint a természetes módszer. Te átestél a Próbákon, és túlélted. Tehát ha olyan gyermekre vágysz, aki rendelkezik a különleges tulajdonságaiddal és ellenálló képességeddel... Miért nem keresel asszonyt, aki... Tapintatlan vagyok, ugye? De úgy tűnik, eltaláltam?

– Mint mindig – mosolyodott el szomorúan a férfi –, a következtetésed most is tévedhetetlen, Calanthe. Természetesen eltaláltad. Az, amiről beszélsz, számomra elérhetetlen.

– Bocsáss meg – mondta a nő, és arcáról eltűnt a mosoly. – Mit lehet tenni, emberi dolog.

– Nem emberi.

– Ah... Akkor tehát egyetlen vaják sem...

– Egyetlenegy sem. A Füvek Próbája iszonyatos, Calanthe. És az, amit a Változások során művelnek a fiúkkal, még borzalmasabb. És visszafordíthatatlan.

– Csak el ne érzékenyülj itt nekem – mormolta a nő. – Mert nem illik hozzád. Lényegtelen, mit csináltak veled. Látom az eredményét. Ha engem kérdezel, egészen jól sikerült. Ha feltételezhetném, hogy Pavetta gyermekéből egyszer olyasvalaki lesz, mint te, egy percre sem haboznék.

– Túlságosan is magas a kockázat – vágta rá gyorsan a férfi. – Úgy, ahogyan mondtad. Legfeljebb négy éli túl a tízből.

– Az ördögbe is, hát csak a Füvek Próbája jár kockázattal? Hát csak a leendő vajákok kockáztatnak? Az élet tele van kockázattal, az életben is zajlik a szelekció, Geralt. A véletlen, a betegség, a háború mind szelektálnak. A sorsnak ellenszegülni legalább annyira kockázatos

lehet, mint ha rábíznád magad. Geralt... Odaadnám neked azt a gyermeket. De... Én magam is félek.

– Nem vinném el a gyermeket. Képtelen volnék magamra vállalni a felelősséget. Nem egyeznék bele abba sem, hogy téged terheljen. Nem akarom, hogy a gyermek egyszer majd a szemedre hánnya... Mint én...

– Gyűlölöd azt az asszonyt, Geralt?

– Az anyámat? Nem, Calanthe. Azt gondolom, hogy választás előtt állt... Lehet, hogy nem is volt választása? Nem, kellett, hogy legyen, hiszen te is tudod, hogy elég a megfelelő ige vagy főzet... Választás. A választás, melyet tiszteletben kell tartani, mert minden nő szent és megkérdőjelezhetetlen joga. Itt nincs jelentősége az érzelmeknek. Megkérdőjelezhetetlen joga volt a döntéshez, és meghozta azt. De azt gondolom, ha találkozna vele, az arckifejezés, amit akkor vágná... Valamiféle perverz örömet jelentene nekem, már ha tudod, miről beszélek.

– Pontosan tudom, miről beszélsz – mosolygott rá a nő. – De kicsi az esélyed az efféle öröme. Nem tudom megítélni a korodat, vaják, de feltételezem, hogy jóval idősebb vagy, mint amire a külsőd engedne következtetni. Miközben az az asszony...

– Az az asszony – szakította félbe hűvösen – most bizonyára jóval fiatalabbnak tűnik nálam.

– Varázslónő?

– Igen.

– Különös. Azt gondoltam, hogy a varázslónők nem tudnak...

– Bizonyára ő is így gondolta.

– Bizonyára. De igazad van, ne vitatkozzunk a nők döntéshez való jogáról, elvégre vitán felül áll. Térjünk vissza a magunk gondjához. Nem viszed magaddal a gyermeket? A döntésed végleges?

– Végleges.

– És ha... És ha a végzet nem pusztán mítosz? Ha valóban létezik, nem áll fenn a veszély, hogy megbosszulhatja ezt?

– Ha meg is bosszulja, csakis rajtam – válaszolt nyugodtan a férfi. – Én vagyok az, aki szembeszáll vele. Hiszen te teljesítetted az ígéret rád eső részét. Márpedig ha a végzet nem pusztán legenda, ki kellene választanom az igazit a gyermekek közül, akiket megmutattál. Hiszen Pavetta gyermeke ott van a gyerekek között, igaz?

– Igen – Calanthe lassan bólintott. – Akarod látni őket? Szeretnél szembenézni a végzettel?

– Nem. Nem szeretnék. Lemondok róla, visszalépek. Lemondok arról a fiúról. Nem akarok szembenézni a végzettel, mert nem hiszek benne. Mert tudom, hogy ahhoz, hogy két embert összekössön, nem elég pusztán a végzet. Valami több kell a végzetnél. Füttyölök az efféle végzetre, nem fogok úgy haladni a nyomában mit sem értve és hiszékenyen, mint egy kézen fogott világtalan. Ez az én végleges döntésem, Cintra! Calanthe.

A királyné felállt. Elmosolyodott. A férfi nem tudta eldönteni, mi rejtőzhet a mosolya mögött.

– Akkor hát úgy legyen, Ríviai Geralt. Lehetséges, hogy a te végzeted éppen az, hogy lemondj róla és visszalépj? Azt hiszem, pontosan ez a helyzet. Mert tudnod kell, hogy ha választottál volna, és jól választottál volna, azzal épp azt bizonyítottad volna be, hogy a végzet, amire füttyölsz, szörnyű gúnyt űz belőled.

A nő méregzöld szemébe nézett. Az elmosolyodott. A férfi képtelen volt megfejteti a mosolyát.

A lugas mellett rózsabokor nőtt. Eltört egy ágat, leszakította virágát, aztán letérdelt, és két kezét előre nyújtva, lehajtott fejjel a nőnek kínálta.

– Kár, hogy nem ismertelek korábban, fehérhajú – morogta, miközben elvette a rózsát a férfi kezéből. – Állj fel.

Felállt.

– Ha meggondolnád magad – mondta a rózsát arcához emelve. – Ha úgy döntesz... Térj vissza Cintrába. Várni foglak. És a végzeted is várni fog rád. Lehet, hogy nem a végtelenségig, de egy ideig még biztosan.

– Ég veled, Calanthe.

– Ég veled, vaják. Vigyázz magadra. Egy percre... Egy percre az az érzésem támadt... Az a különös érzésem... Hogy most látlak utoljára.

– Ég veled, királyné.

V

A férfi felébredt, és döbbszerűen állapította meg, hogy a combját szaggató fájdalom elillant, mi több, úgy tűnt, a lüktető, bőrét feszítő vizenyő sem gyötri tovább. Oda szeretett volna nyúlni, megérinteni a kezével, de moccanni sem bírt. Mielőtt még rájött volna, hogy csak a bőrök súlya ítéli mozdulatlanlásra, melyekkel betakarták, borzasztó rettegés szorította össze a gyomrát, karvalykarmokként marva a zsigereibe. Összeszorította, aztán újra kinyújtotta ujjait, lassan és egyenletesen, azt ismételve magában, nem, nem, nem vagyok...

Megbénulva.

– Felébredtél.

Nem kérdés, megállapítás. Halk, de kifejező, lágy hang. Egy nő. Bizonyára fiatal. A férfi elfordította a fejét, és felnyögött, ahogy megpróbált felemelkedni.

– Ne mozogj. Legalábbis ne ilyen hirtelen. Fáj?

– Nnnn... – szakadt fel a száját összetapasztó lepedék. – Nnem. A seb nem... A hátam...

– Felfekvés. – Szenvtelen, hűvös megállapítás, ami nem illett lágy altjához. – Helyrehozom. Tessék, idd meg. Lassan, apró kortyokkal.

A folyadékban a boróka íze és illata dominált. Ősi módszer, gondolta magában. Boróka vagy menta, mindkettő jelentéktelen adalék csupán, mely csak arra szolgál, hogy elfedje a valódi összetevőket. De ennek dacára is felismerte a varrfürgombát, talán még a fürtfogót. Igen, egészen biztosan fürtfogó, fürtfogóval semlegesíteni lehet a toxinokat, és megtisztítja az üszkösödéstől és fertőzésektől szennyezett vért.

– Idd meg. Az utolsó cseppig. Lassabban, mert még megfulladsz.

A nyakában a medál lágy rezgésbe fogott. Akkor hát mágia is volt az italban. Némi erőlködéssel kitágította a szembogarát. Most, amikor a nő felemelte a fejét, jobban meg tudta nézni magának. Törekeny alkata volt. Férfiruhát viselt. Apró arca sápadtan világított a sötétségben.

– Hol vagyunk?

– A kátrányfőzők tisztásán.

Igaz is, a levegőben érezni lehetett a gyantát. Meghallotta a tábortűz irányából feléjük szálló hangokat. Valaki éppen rőzsét dobott rá, a láng pattogva csapott fel a magasba. A fényt kihasználva újra megnézte a nőt. A haját kígyóbőr pánttal fogta hátra. A haja...

Fájdalmas szorítás a mellében és a torkában. Hirtelen öklbe szoruló kezek.

A haja vörös volt, lángvörös, a tábortűz fényével megvilágítva pirosasnak tűnt, akár a cinóber.

– Fáj? – A nő felismerte az érzést, de a forrását nem érthette. – Máris... Egy pillanat...

A vaják érezte, ahogy a nő kezéből sugárzó, hirtelen hőhullám végigomlik a hátán, lefelé, egészen az ülepéig.

– Most megfordulunk – szolt az asszony. – Ne próbáld magad. Nagyon legyengültél. Hé, tudna valaki segíteni nekem?

Lépések a tábortűz irányából, árnyak, alakok. Valaki fölé hajolt. Yurga.

– Hogy érzi magát, jó uram? Jobban van?

– Segítsen nekem a hasára fordítani – szólalt meg a nő – Lassan, óvatosan. Úgy, jó... Rendben. Köszönöm.

Már nem kellett a nőt néznie. A hasán fekvéskor nem kellett kockáztatnia, hogy a szemébe pillantson. Megnyugodott, úrrá lett a keze remegésén. A nő megérezhette. Hallotta, ahogy a táskája csatjaival zörög, ahogyan összekoccannak a palackok és a porcelántégelyek. Hallotta, ahogy a nő lélegzik, érezte a combjából áradó meleget. Ott térdelt szorosan mellette.

– A sebem – törte meg a férfi a csendet, mikor már nem bírta elviselni – sok veszélyt okozott?

– Egy keveset valóban – szólt hűvös hangon. – Mindig így van a fogak okozta sérülésekkel. A legocsmányabb fajtája a sebnek. De számodra, vaják, talán nem újdonság ez sem.

Tudja. A gondolataimban turkál. Olvassa őket? Talán nem. És tudom, miért. Fél.

– Igen, talán nem újdonság – ismételte a nő, és újra csörömpölni kezdett az üvegedényekkel. – Jó pár heget láttam rajtad... De elboldogultam vele. Mint látod, varázslónő vagyok. És javasasszony egyszerre. Ez a szakterületem.

Minden összevág, gondolta a férfi. De nem szólt egyetlen szót sem.

– Visszatérve a sebre – folytatta a nő nyugodt hangon –, tudnod kell, hogy a pulzusod mentett meg, ami négyszerre lassabb az átlagember érverésénél. Különben nem élted volna túl, ezt felelősségem teljes tudatában ki merem jelenteni. Láttam azt, amivel a combod át volt kötve. Kötésre akart hasonlítani, de nem imitálta valami ügyesen.

A férfi hallgatott.

– Később – folytatta, miközben egészen a nyakáig felhúzta az ingét – fertőzés lépett fel, ami megszokott a mart sebeknél. Sikerült megfékezni. Gondolom, vajákfőzet? Sokat segített. De nem értem, miért használtál egyidejűleg hallucinogéneket. Hallgattam, ahogy félrebeszél, Ríviai Geralt.

Olvassa, gondolta a férfi, mégiscsak olvassa. Vagy talán Yurga mondta el neki, hogy hívnak? Netán én magam fecsegtem ki álmomban a „fekete sirály” hatása alatt? Fene tudja... De semmit sem árul el neki az, hogy tudja a nevem. Semmit. Nem tudja, ki vagyok. Fogalma sincs, ki vagyok.

Érezte, ahogy a nő gyengéden bedörzsöli a hátát az erősen kámforillatú, hűs, fájdalomcsillapító kenőccsel. A keze apró volt, és nagyon puha.

– Nézd el nekem, hogy a hagyományos módszerrel csinálom – mondta a nő. – Eltüntethetném a felfekvéseidet mágia segítségével is, de kissé túlerőltettem magam a lábsebeddel, és nem érzem magamat a legjobban. A lábadban összekötöttem és összetapasztottam, amit csak lehetett, már semmi sem fenyeget. De a következő két napban ne kelj fel. Még a mágikusan összekötött erecskéik is szeretnek elpattanni, borzasztó bevérvései keletkeznének. A sebhely természetesen megmarad. Még egy a gyűjteménybe.

– Köszönöm... – A bőrökbe fúrta az arcát, hogy a hangja eltorzuljon, így leplezve természetellenes zengését. – Megtudhatnám... Kinek is köszönhetem?

Nem mondja meg, gondolta magában. Vagy hazudni fog.

– Visennának hívnak.

Tudom, gondolta.

– Örülök – mondta lassan a férfi, még mindig a bőrökhöz szorítva az arcát. – Örülök, hogy keresztetkötötték egymást az útjaink, Visenna.

– Pusztán véletlen – felelte a nő hűvösen, aztán visszahúzta hátára az inget, és betakarta az irhával. – A vámszedőktől kaptam a hírt a határon, hogy szükség van rám. Ha szükség van rám, megyek. Van egy ilyen furcsa szokásom. Figyelj rám, a kenőcsöt itt hagyom a kupecnél, kérd meg, hogy reggelente és esténként dörzsöljön át. Azt állítja, megmentetted az életét, hadd hálálja csak meg.

– És én? Én hogyan hálálhatnám meg neked, Visenna?

– Nincs miről beszélnünk. Vajákoktól nem fogadok el fizetséget. Nevezd csak szolidaritásnak. Szakmai szolidaritásnak. És szimpátiának. Ennek a szimpátiának a keretében fogadj meg egy baráti jó tanácsot, vagy ha úgy tetszik, a javasasszony rendelkezését. Ne szedj többé hallucinogéneket, Geralt. A hallucinációk nem gyógyítanak. Semmit.

– Köszönöm, Visenna. A segítséget, és a jó tanácsot. Köszönök... mindent.

Kibújtatta kezét a bőrök alól, és megérintette a térdét. A nő megremegett, aztán a kezébe vette a férfi tenyerét, és lágyan megszorította. A vaják kiszabadította az ujjait, végigsimította vele az asszony kézfejét, a karját.

Hát persze. Egy kislány sima bőre. A nő még erősebben remegett, de nem húzta vissza a kezét. Visszavezette ujjait a tenyeréhez, és megszorította.

A nyakában megremegett, megmozdult a medalion.

– Köszönöm, Visenna – ismételte, uralkodni próbálva a hangja remegésén. – Boldog vagyok, hogy keresztezték egymást az útjaink.

– Véletlen... – mondta az asszony, de ezúttal hiányzott hangjából a hűvösség.

– Vagy talán a végzet? – kérdezte a férfi, csodálkozva, mert a nyugtalanság és a feszültség hirtelen nyomtalanul elszállt belőle. – Hiszel a végzetben, Visenna?

– Igen – válaszolta kis idő múltán. – Hiszek.

– Abban – folytatta a férfi –, hogy az emberek, akiket a végzet összeköt, mindig találkoznak?

– Abban is... Mit csinálsz? Ne fordulj meg...

– Szeretnék az arcodba nézni... Visenna. Szeretnék a szemedbe nézni. És neked... Neked is az enyémbe kell nézned.

A nő megmozdult, mintha csak fel akarna pattanni térdeplő helyzetéből. De ott maradt mellette. A férfi lassan megfordult; fájdalmában görcsbe rándult az ajka. Világosabb volt, valaki ismét fát dobott a tűzre.

A nő már nem mozdult. Csak elfordította a fejét, oldalvást, de így csak még jobban látta, mennyire reszket az ajka. Erősen a férfi kezére szorította ujjait.

A vaják csak nézte.

Nem volt köztük semmi hasonlóság. Teljesen más volt a profilja. Kicsi az orra. Keskeny az álla. A nő hallgatott. Aztán hirtelen előre hajolt, és egyenesen a szemébe nézett. Közelről. Egyetlen szó nélkül.

– Hogy tetszenek? – kérdezte nyugodt hangon a vaják. – A feljavított szemeim? Amolyan... rendkívüliek. Tudod, Visenna, mit csinálnak a vajákok szemeivel, hogy feljavítsák őket? Tudod, hogy nem mindig sikerül nekik?

– Hagyd abba – mondta lágyan. – Hagyd abba, Geralt.

– Geralt... – Hirtelen úgy érezte, valami elpattan benne. – Vesemir adta nekem ezt a nevet. Ríviai Geralt! Még a ríviai kiejtést is megtanultam utánózni. Talán valamiféle belső kényszerből, hogy nekem is legyen szülőföldem. Ha más nem, hát elképzelt. Vesemir... adta nekem ezt a nevet. Vesemir árulta el nekem a tiédet is. Nem különösebben szívesen.

– Halkabban, Geralt, halkabban.

– És ma azt mondod nekem, hogy hiszel a végzetben. És akkor... Akkor hittél benne? Á, persze, hinned kellett. Hinned kellett abban, hogy a végzet úgy rendeli, hogy egyszer összetalálkozunk. Ennek kell, hogy tulajdonítsam a tényt, hogy te magad korántsem igyekeztél velem találkozni.

A nő hallgatott.

– Mindig szerettem volna... Sokat töprengtem azon, mit mondok majd neked, ha egyszer végre találkozunk. A kérdésen gondolkodtam, amit majd felteszek neked. Azt gondoltam, hogy perverz örömet okoz majd nekem...

Az a valami, ami a nő arcán megcsillan, egy könnycsepp volt. Kétségtelenül. Érezte, ahogy a torka fájdalmasan összeszorul. Fáradtnak érezte magát. Álmosnak. Gyengének.

– A nap fényénél... – nyögött fel. – Holnap, a nap fényénél, a szemedbe nézek, Visenna... És felteszem neked a kérdésem. Vagy lehet, hogy mégsem teszem fel, mert már túl késő. Végzet? Ó, igen, Yennek igaza volt. Nem elég, ha egymásnak vagyunk rendelve. Ennél több kell... De reggel a szemedbe nézek... A nap fényénél...

– Nem – mondta a nő lágyan, halkan, bársonyosan, olyan hangon, mely a mélyébe hatolt, mely felszaggatta emlékei rétegeit, olyan emlékekét, melyek már rég nem voltak. Melyek sosem voltak, de mégis léteztek.

– De! – tiltakozott. – De igen. Azt akarom...

– Nem. Most elalszol. És amikor felébredsz, nem fogod többé akarni. Miért kellene egymásra néznünk a nap fényénél? Min változtatna ez? Már semmit sem lehet visszafordítani, már semmit sem lehet megmásítani. Mi értelme volna feltenni neked a kérdéseidet Geralt? Talán az a tény, hogy képtelen leszek őket megválaszolni, valóban perverz örömet okozna neked? Mit nyerünk azzal, ha kölcsönösen megbántjuk egymást? Nem, nem fogunk a nap fényénél egymásra nézni. Aludj, Geralt. És, csak úgy magunk között, egyáltalán nem Vesemir adta neked ezt a nevet. Bár ez éppúgy semmit sem másít meg, és nem is forgathat vissza, szerettem volna, hogy tudd. Járj egészséggel, és vigyázz magadra. És ne próbálj engem megtalálni...

– Visenna...

– Nem, Geralt. Most elalszol. És én... az álmod voltam. Járj egészséggel.

– Ne! Visenna!

– Aludj. – A bársonyos hangban bujkáló halk parancs megtörte akaratát, mely úgy foszlott szét a nyomán, akár a posztó. A nő tenyeréből hirtelen forróság tört föl.

– Aludj.

A vaják aludt.

VI

– Már Folyóntúlon vagyunk, Yurga?

– Tegnap óta, Geralt uram. Nemsokára jön a Jaruga-folyó, onnan meg már az én vidékem. Nézze csak, még a lovak is élénkebben léptetnek, ingatják a fejüket is. Érzik, hogy mindjárt otthon vagyunk.

– Otthon... A várban laksz?

– A váralján.

– Különös – nézett körbe a vaják. – Szinte nem is látszik nyoma a háborúnak. Azt hallottam, szörnyű volt a pusztítás ebben az országban.

– Úgy van – felelte Yurga. – Így vagy úgy, de romokban nem volt hiány nálunk. Nézze csak meg jobban, kishíján az összes kunyhón, meg mindegyik portán csak úgy fehérlik minden a friss ácsmunkától. A folyó túlpartján meg, majd meglátja, ott még rosszabb volt, mindent porig égettek arra... De mit lehet tenni, a háború az háború, élni meg kell. Túléltük a legnagyobb kavarodást, amikor a Feketék átvonultak a földjeinken. Igaz, akkor úgy tűnt, a nyomukban minden pusztasággá lesz. Sokan azok közül, akik akkor elmenekültek, sosem tértek vissza. De a helyükre újak telepedtek. Élni kell.

– Tény – mormolta Geralt. – Élni kell. Nem számít, mi volt. Élni kell...

– Jól mondja. Na, tessék, vegye csak fel. Összevarrtam a gatyáját, raktam rá foltot. Olyan lesz, mint új korában. Ezzel is úgy van, mint a földdel, Geralt uram. Felszaggatta a háború, felszántotta a fegyverek vasa, felsértették, vérben áztatták. De most olyan lesz, mint új korában. És még jobban fog teremni. Még azok is, akik ebbe a földbe haltak, jó ügyet szolgálnak, termékennyé teszik a szántót. Egyelőre még nehéz benne szántani, mert mindenütt csontok meg vasak vannak a mezőkön, de a föld elboldogul a vasneművel is.

– Nem féltek, hogy a nilfgaardiak... hogy a Feketék visszajönnék? Egyszer már átjutottak a hegyeken...

– Félünk mi, persze. És akkor mi van? Ülni oszt' sírni, reszketve? Élni kell. Aztán lesz, ami lesz. Hisze' azt, ami el van rendelve, úgysem lehet sehogyse elkerülni.

– Hiszel a végzetben?

– Hát hogy ne hinnék? Azután, ahogy mi a hídon találkoztunk, ott a berekben, hogy a halál torkából megmentett? Ohó, vaják uram, meglássa, az én Aranydarazsam majd hogy a lába elé omlik...

– Ugyan, hagyd ezt. Őszintén szólva én többet köszönhetek neked. Ott, a hídon... Hiszen nekem ez a munkám, Yurga. A szakmám. Hiszen én pénzért védelmezem az embereket. Nem szívjóságból. Ismerd csak be, Yurga, hallottad te, miket beszélnek az emberek a vajákokról. Hogy nem tudni, melyik a rosszabb, ők, vagy a szörnyek, akiket lemészárolnak...

– Nem igaz az, jó uram, nem értem én, minek beszél ilyeneket. Hát mi vagyok én, nincs nekem szemem? Magát is pont abból a sárból tapasztották, mint azt a javasasszonyt...

– Visenna...

– Nem mondta meg nekünk, hogy hívják. De hát az is csak úgy szaladt utánunk, mert megtudta, hogy szükség van rá, estére be is ért minket, oszt' alig szállt le a nyeregből, rögvest ment magához segíteni. Ó, jó uram, hogy megszenvedett az a maga lábával, csak úgy pukkogott a levegő attól a mágiától, mi meg befutottunk az erdőbe ijedtünkben. Neki meg a vére folyt az orrából utána. Látszik, hogy nem egyszerű dolog a varázslás. Ó, olyan gonddal látta el magát, bizony mondom, mint a...

– Mint a szülőanya? – szorította össze a fogait Geralt.

– Úgy a. Jól mondta. Aztán meg, amikor maga elaludt...

– Igen, Yurga?

– Alig állt a lábán, fehér volt, mint a fal. De odajött, kérdezte, nem kell-e segítség valamelyikünknek. Meggyógyította a kátrányfőző kezét, amit egy fatörzs összezúzott. Egy garast nem fogadott el, még orvosságot is hagyott. Nem, Geralt uram, tudom én azt, hogy mindenféle dolgokat beszélnek a világba' a vajákokról, meg mondanak mindenfélét a varázslókról is. De nem minálunk. Mi, felső-soddeniek, meg a Folyóntúl népe jobban tudjuk azt. Túl sokat köszönhetünk mi ahhoz a varázslóknak, hogy ne tudjuk, milyenek is. Nálunk nem pletykákban meg szóbeszédben él az emlékü, hanem kőbe vésve. Meglátja maga is, csak érjen már véget ez a liget itt. Különben meg, maga bizonyára jobban is tudja. Annak a csatának bizony az egész világon nagy volt a hangja, aztán alig egy év telt el. Hallania kellett róla.

– Nem jártam erre – morogta a vaják. – Egy éve. Északon voltam. De hallottam... A második soddeni csata...

– Ahogy mondja. Mindjárt meglátja a dombot meg a sziklát. Régebben mi ezt a dombot egyszerűen hívtuk, Kányahegynek, de mostan mindenki azt mondja rá, a Varázslók Hegye meg a Tizennégyek Hegye. Mert húsz és még két varázsló volt ott a hegyen, húsz és még két varázsló állt ki a csatába, és tizennégy elesett. Iszonyú egy csata volt az, Geralt uram. A föld felágaskodott, úgy ömlött a tűz az égből, mintha eső volna, csapdostak a villámok... Sűrűn borítottak ott mindent a holtak. De a varázslók felülkerekedtek a Feketéken, megtörték az Erőt, ami azokat mozgatta. És tizennégy közülük elesett a csatában. Tizennégy az életét áldozta... Mi az, jó uram? Mi ütött magába?

– Semmi. Mondd csak tovább, Yurga.

– Iszonyú csata volt, ohó, ha nincsenek azok a varázslók a dombról, ki tudja, talán nem beszélénk ma itt egymással, hazafelé menet, mert nem volna ház se, nem volnék én se, még az is lehet, hogy maga se volna... Úgy van, a varázslóknak köszönhetjük. Tizennégyük meghalt, míg minket védelmeztek, a soddeni meg a folyóntúli népeket. Na, biztos, hogy mások is megharcoltak ott, harcosok meg nemesek, de a parasztok közül is, aki csak tudott,

vasvillát vagy fejszét ragadott, ha más nem, hát husángot... Mind vitézül kiálltak, és nem egy elesett. De a varázslók... Nem nagy művészet a harcosnak meghalni, mert hiszen a szakmája volna, az élet meg úgyis rövid. De hiszen hát a varázslók élhetnek, ameddig csak akarnak. Mégsem tétováztak.

– Nem tétováztak – ismételte a vaják, és megtörölte kezével homlokát. – Nem tétováztak. Én meg Északon voltam...

– Mi ütött magába, jó uram?

– Semmi.

– Úgy... Mi meg, mind innen a környékről, virágokat hordunk most oda, arra a hegyre, május idején meg, Belleteynre, mindig lobog ott a tűz. És lobogni fog, míg világ a világ. És örökké élni fognak az emberek emlékezetében, azok tizennégyen. És hiszen így élni az emlékezetben... Az... Valami több! Több az, Geralt uram!

– Igazad van, Yurga.

– Nálunk minden gyerek tudja annak a tizennégynek a nevét, amit kőbe véstek; ott áll a hegy csúcsán. Nem hisz nekem? Hallgassa csak: a Himlősnek nevezett Axel, Triss Merigold, Atlan Kerk, a Bruggei Vanielle, a Volei Dagobert...

– Hagyd abba, Yurga.

– Mi ütött magába, jó uram? Hisz holtsápadt!

– Semmi.

VII

Nagyon lassan, óvatosan baktatott fel a hegyre, hallgatta, hogyan dolgoznak mágiával meggyógyított sebében az inak és az izmok. Bár úgy tűnt, mostanra teljességgel felépült, még mindig kímélte a lábát, és nem kockáztatta meg, hogy a teljes testsúlyával ránehezeden. Nagy volt a hőség, a fű illata a fejébe szállt és megszedítette, de kellemesen bódította csak el.

Az obeliszk nem pontosan a lapos dombtető középpontjában állt: a háttérbe húzódott, a szögletes kövek körén túlra. Ha épp napnyugta előtt ért volna ide, a menhir körre vetülő árnyéka pontosan a közepét jelölte volna meg, abba az irányba mutatva, amerre a varázslók fordítottak arcukat a csata közben. Geralt elnézett arra, a vég nélküli, hullámzó szántók irányába. Ha ott feküdtek még az elesettek csontjai, és minden bizonnyal ott feküdtek, elrejtette őket a dús fű. Egy héja körözött, nyugodt köröket írva szélesre terjesztett szárnyain. Az egyetlen mozgó pont a forróságtól kihalt tájban.

Az obeliszk talpazata széles volt – legalább négy, öt férfinak kellett a kezét összekulcsolnia, hogy körbeérhessék. Nyilvánvaló volt, hogy a mágia segítségével nélkül nem vontatták volna fel a hegyre. A menhir kőkör felé forduló oldalát simára csiszolták, vésett rúnajelek látszottak rajta.

Annak a tizennégynek a neve, akik meghaltak itt.

Lassan közeledett. Csakugyan, Yurga igazat beszélt. Az obeliszk lábánál virágok heverték – egyszerű, mezei virágok: pipacs, csillagfűrt, mályva, nefelejcs.

A tizennégyek neve.

Lassan olvasta őket, felülről haladva, és a szeme előtt sorra megjelent azoknak az arca, akiket ismert.

A gesztenyehajjú, vidám Triss Merigold, aki bármin képes volt kacagni, és úgy festett, akár egy fruska. Kedvelte őt. És a lány is kedvelte.

Muriveli Lawdbor, akivel egyszer Vizimában kis híján összeverekedtek, mert rajtakapta a varázslót, hogy megbuherálta a játékban a kockákat némi finom telekinézis segítségével.

Lytta Neid, akit Korallnak neveztek. A becenevét a rúzs színéről kapta, amit mindig használt. Lytta egyszer kibeszélte Belohun király előtt, de úgy, hogy egy hétre tömlöcbe

került. Amikor kiengedték, elment hozzá megkérdezni, mi oka volt erre. Hogy, hogy sem, az ágyában kötött ki, és ott töltötte a második hetet.

A vén Gorazd, aki száz márkát akart neki fizetni azért, hogy a szemét megvizsgálhassa, és ezret ígért a lehetőségért, hogy felboncolhassa; „nem feltétlenül a mai napon”, ahogy annak idején fogalmazott.

Még három név maradt.

Halk zörejt hallott a háta mögött, és megfordult.

A lány mezítláb volt, egyszerű lenszoknyában. Szabadon a vállára és a hátára hulló hosszú, szőke hajában százszorszépből font koszorút viselt.

– Üdv – szólta a férfi.

A lány ráemelte hideg, kék szemét. Nem válaszolt.

A férfi észrevette, hogy nem napbarnított. Ez különös volt ilyenkor, nyár végén, amikor a falusi lányokat jobbára már bronzra barnította a nap; az ő arca és szabadon hagyott válla lágy arannyal ragyogott.

– Virágokat hoztál?

A lány lesütötte pilláit, és elmosolyodott. A férfi hűvösséget érzett. A lány egyetlen szó nélkül ment el mellette, letérdelt a menhir lábához, és megérintette tenyerével a követ.

– Én nem hozok virágokat – mondta fejét felemelve. – De mindazt, ami itt hever, nekem hozták ide.

A lányra nézett. Ahogy térdelt, eltakarta a pillantása elől az utolsó nevet, amit a menhir kövébe véstek. A lány bőre világos volt, természetellenesen, fénylően világos a szikla sötét háttere előtt.

– Ki vagy te? – kérdezte lassan a vaják.

A lány elmosolyodott, és hideg szél kerekedett.

– Nem tudod?

Tudom, gondolta a lány szemének hideg kékjébe nézve. Igen, azt hiszem, tudom.

Nyugodt volt. Nem ment másképpen. Már nem.

– Mindig kíváncsi voltam, hogy festesz, asszonyom.

– Nem kell engem így szólítanod – felelte halkan. – Hiszen évek óta ismerjük egymást.

– Ismerjük – hagyta rá. – Azt beszélük, a nyomomban jársz.

– A nyomodban. De te sosem néztél hátra. Egészen a mai napig. A mai napon néztél első ízben körbe.

A férfi hallgatott. Nem volt mit mondani. Fáradt volt.

– Hogyan... Hogyan fog megtörténni? – kérdezte végül, hűvösen és szenvtelenül.

– Kézen foglak – felelte a lány, egyenesen a szemébe nézve. – Kézen foglak, és átvezetlek a réten. A hideg és nyirkos ködbe.

– És utána? Mi következik utána, a köd után?

– Semmi – mosolyodott el a lány. – Utána már semmi sincsen.

– A nyomomban haladtál – szólta a férfi. – De másokat értél utol, azokat, akiket magam mögött hagytam út közben. Miért? Azt volt a cél, hogy magam maradjak, igaz? Hogy végre félni kezdjek? Elárulom neked az igazat. Én mindig félttem téled, mindig. Félelemből nem néztem hátra. Rettegve attól, hogy megpillantalak, amint ott jársz a nyomomban. Mindig félttem, félelemben telt az életem. Félttem... egészen a mai napig.

– A mai napig?

– Igen. A mai napig. Itt állunk hát szemtől szemben, és én nem érzek félelmet. Mindent elvettél tőlem. Elvettél tőlem a félelmet is.

– Hát miért van akkor a szemed tele félelemmel, Rívai Geralt? Elsápadtál, a kezed remeg. Miért? Hát ennyire félnél az utolsó, tizennegyedik névtől, amit az obeliszkre véstek? Ha szeretnéd, megmondom neked, hogy hangzik az a név.

– Nincs rá szükség. Tudom, mi az a név. A kör bezárul, a kígyó a saját farkába mélyeszi fogait. Így kell lennie. Te, és az a név. És virágok. Neki, és neked. A tizennegyedik név a kőbe vésve, a név, melyet annyiszor kimondtam az éjszaka közepén és a nap fényében, a fagyban, a forróságban és az esőben. Nem, nem félek most kimondani.

– Akkor mondd ki hát.

– Yennefer... Vengerbergi Yennefer.

– A virágokat pedig nekem hozták.

– Fejezzük ezt be – mondta nagy nehezen. – Fogj... Fogj kézen.

A lány felállt, közelebb lépett, és a férfi megérezte a belőle áradó hűvösséget, a metsző, átható hideget.

– Nem a mai napon – mondta a lány. – Majd egyszer, igen. De nem a mai napon.

– Mindent elvettél tőlem...

– Nem – szakította félbe. – Én nem veszek el semmit. Én csak kézen foglak benneteket. Azért, hogy senki se legyen akkor egyedül. Egyedül a ködben... Viszlát, Ríviai Geralt. Majd egyszer.

A férfi nem válaszolt. A lány lassan sarkon fordult, és elsétált. A ködbe, mely hirtelen elfátyolozta a dombtetőt, a ködbe, melyben eltűnt minden, a fehér, nyirkos ködbe, mely magába olvasztotta az obeliszket, a lábánál fekvő virágokat, és a rávéssett tizennégy nevet. Semmi sem létezett, csak a köd, és a nyirkos, vízcseppektől csillogó fű a lábainál, a fű...

...illata, szédítő, nehéz, édes, hogy a halánték belesajdul, hogy belefeledkezik, elfárad...

– Geralt uram! Mi van magával? Elaludt? Mondtam én, gyenge még maga. Minek kellett felmászni a hegyre?

– Elaludtam. – A vaják megtörölte tenyerével az arcát, pislogott. – Elaludtam, az ördögbe... Semmi, Yurga, csak az a hőség...

– Az ám, pokoli meleg van... Indulnunk kell, jó uram. Jöjjön, segítek a lejtőn lejönni.

– Nincs nekem semmi bajom...

– Semmi, semmi. Kíváncsi volnék, mit kóválygott itt. Mi a fenének mászott fel a hegyre ilyen forróságban? El akarta olvasni a neveiket? Elmondtam volna én magának az összeset. Mi ütött magába?

– Semmi... Yurga... Tényleg emlékszel az összes névre?

– Persze.

– Megnézem én, hogy is állsz az emlékezettel... Az utolsó. A tizennegyedik. Milyen név az?

– Hát milyen egy kételkedő maga. Semmibe' se hisz. Meg akarja nézni, füllentek-e? Hiszen megmondtam magának, nálunk minden gyerek ismeri azokat a neveket. Azt mondja, az utolsó? Na hát, az utolsó az a Carrerasi Yoël Grethen. Ismerte talán?

Geralt megdörzsölte a szemét csuklójával. És a menhirre nézett. Az összes névre.

– Nem – felelte. – Nem ismertem.

VIII

– Geralt uram?

– Igen, Yurga?

A kupec lehajtotta a fejét, és egy darabig hallgatott; közben pedig az ujjára gombolyította a vékony szíjacska maradékát, amivel a vaják nyergét javította. Végül felkelt, és öklével finoman a szekeret hajtó béres hátára koppintott.

– Ülj csak át a lógósra, Hozam. Majd én hajtok. Csüccsenjen ide mellém a bakra, Geralt uram. Te meg mit sündörögsz itt a kocsi körül, Hozam? Menj már, ugrass előre! Mi itten el akarunk diskurálni, nem kell nekünk, hogy a füledet hegyezd!

A kocsi mögött toporgó Keszeg felnyerített, és megrántotta az istrángot – láthatóan irigyelte Hozam kancáját, aki ott ügethetett az országúton.

Yurga cuppantott, aztán a gyeplővel lazán a lovakra suhintott.

– No hát – szólalt meg habozva. – A helyzet az így áll, jó uram. Megígértem magának... Akkor, ott a hídon... Ígéretet tettem arra...

– Nincs szükség erre – szakította félbe gyorsan a vaják. – Nincs rá szükség, Yurga.

– De van – vágta rá élesen a kupec. – Az én adott szavam nem kutyaugatás. Az, amit otthon találok, és amit nem várok, a magáé lesz.

– Hagyd ezt. Semmit sem akarok tőled. Kvittek vagyunk.

– Nem, jó uram. Ha valami ilyesmit találok otthon, az azt jelenti, hogy a végzet van benne, és ha valaki gúnyt űz a végzetéből, ha megcsalja, akkor az igen kegyetlenül megbünteti.

Tudom, gondolta a vaják. Tudom.

– De... Geralt uram...

– Mi az, Yurga?

– Semmit sem fogok én találni otthon, amit ne várnék. Semmit, de azt aztán biztosan nem, amire maga számítana. Vaják uram, hallgasson ide: Aranydaráznak, az asszonyomnak, nem lehet több gyereke a legutolsó óta, és így vagy úgy, de pulya az nem lesz a házban. Úgy látom én, hogy rossz lóra tett velem.

Geralt nem válaszolt.

Yurga is hallgatott. Keszeg megint prüszkölt egyet, és a fejét rángatta.

– De van nekem két fiam – bökte gyorsan oda nagy hirtelen Yurga maga elé nézve, az országútra. – Kettő is, egészséges, erős, meg nem ostoba. Hiszen valahová ki kell adnom őket inasnak. Úgy gondoltam, egy majd kitanul mellettem kupecnak. A másik meg...

Geralt hallgatott.

– Mit szól hozzá? – Yurga odafordította a fejét, és a vajákra bámult. – A hídon azt akarta, tegyek ígéretet. Hiszen arról volt szó, hogy kerüljön magának egy gyerek vajákinasnak, nem másról. Minek kellene annak a gyerekek olyan váratlanul jönnie? Hát várt már nem is lehet? Van nekem kettő, hadd tanuljon hát akkor ki az egyik vajáknak. Az is olyan szakma, mint a többi. Se nem jobb, se nem rosszabb.

– Biztos vagy benne – felelte Geralt halkan –, hogy nem rosszabb?

Yurga összehúzta a szemét.

– Az embereket megvédeni, az életüket megmenteni, hát az milyen dolog a maga szerint, jó vagy rossz? Azok ott tizennégyen, fenn a hegyen? Meg maga, azon a hídon? Hát mit csinált maga, rosszat, vagy jót?

– Nem tudom – válaszolt nagy nehezen Geralt. – Nem tudom, Yurga. Néha úgy tűnik nekem, hogy tudom. De néha kétségeim támadnak. Szeretnéd, ha a fiadnak is ilyen kétségei volnának?

– Hadd legyenek neki – felelte a kupec komolyan. – Legyen csak. Éppen, hogy emberi dolog az. És jó.

– Micsoda?

– A kétségek. Csak a gonosz az, Geralt uram, akinek nincsen az soha. A végzetét meg nem kerülheti el senki.

A vaják nem válaszolt.

Az országút magas rézsűre kanyarodott fel; görbe nyírfák alatt haladtak, melyek valami érthetetlen módon kapaszkodtak meg a meredek völgyoldalban. A nyírek levelei megsárgultak. Ősz, gondolta Geralt, újra ősz. A mélyben folyó csillogott; ott fehérlettek a

kunyhók tetői, a móló csiszolt gerendái, az őrség frissen épített cölöpsánca. Csörlő nyikorgott. A komp...

...partot ért, hullámokat vetve maga előtt, tompa orrával választva szét a vizet, szerteszét sodorva a felszín piszkos porrétegében lustán lebegő szalmaszálakat és leveleket. Nyikorogtak a kötelek a révészek kezei alatt. Zajongott a parton összeverődött tömeg, és ebben a zajban minden benne volt: az asszonyok kiabálása, a férfiak káromkodása, a gyerekek sírása, a jószágok bőgése, a lovak nyerítése, a birkák bégetése. A félelem monoton basszusának zenéje volt ez.

– Tűnés! Tűnés innen, vissza, ti átkozott kutyák! – üvöltötte egy véres ronggyal körbetekert fejű lovas katona. A ló hasáig a vízbe merülve táncolt, mellső lábait magasra emelve fröcskölte szanaszét a vizet. A mólónál láрма, kiabálás – a pajzsosok könnyörtelenül lökdösték a tömeget, és ahová csak tudtak, odacsaptak a gerelyük markolatával.

– Takarodjatok a komptól! – kiáltotta a lovas a kardjával hadonászva. – Az csak a hadseregé! Tűnés innen, vagy szétverem a pofátokat!

Geralt megrántotta a gyeplőt, és visszafogta a kancáját, ami már a mélyút szélén táncolt.

A szorosban fegyver- és páncélsörömpölés közepette a nehézlovasság vágatott keresztül, akkora porfelhőt verve, hogy eltakarták a mögöttük rohanó pajzsosokat.

– Geraaaalt!

Lenézett. Egy elhagyatott, az országútról félrelökött, fakalitkákkal teli kocsiról meggyász zekés és kócsagtollas kalapú, karcsú férfi integetett ugrálva felé. A kalitkában csak úgy csapkodtak és rikoltoztak a libák meg a tyúkok.

– Geraaalt! Én vagyok az!

– Kökörcsin! Gyere ide!

– Tűnés, tűnés a komptól! – üvöltötte a mólón a bekötött fejű lovas. – A komp csak a hadseregé! Ha át akartok jutni a túloldalra, ti nyavalyás kutyák, akkor fogjátok a baltátokat, és irány az erdő, tákoljatok tutajt magatoknak! A komp csak a hadseregé!

– Az istenekre, Geralt – fűjtatott a költő, miután felmászott a mélyút oldalán. Meggyász zekéje úgy tele volt hintve tyúktollal, mintha hó esett volna rá. – Látod, mi történik itt? Azok ott Soddanben biztosan elvesztették a csatát, megkezdtek a visszavonulást. Mit beszélek én, miféle visszavonulást? Ez menekülés, ez egyszerűen pánikszerű menekülés! Nekünk is el kell innen pucolnunk, Geralt. A Jaruga túlpártjára...

– Mit csinálsz itt, Kökörcsin? Hogy kerültél te ide?

– Hogy mit csinálók? – kiabálta a bárd. – Még kérde? Menekülök, ahogy mindenki, egész nap ott zötykölődtem azon a szekéren! Valami kurafi ellopta az éjjel a lovamat! Geralt, könyörgök, ments ki engem ebből a pokolból! Én mondom neked, a nilfgaardiak bármelyik percben itt lehetnek! Akit nem választ el tőlük a Jaruga, az megy a levesbe! A levesbe, érted?

– Ne pánikolj, Kökörcsin.

A lovak nyerítése lent, a mólónál, akiket erővel ráncigáltak a kompra, és most patáikkal dübörögtek a deszkákon. Láрма, zúrzavar. A víz csobbanása, amibe belegurult egy meglökött szekér, a marhák bőgése, ahogy a fejüket a felszínre próbálják dugni. Geralt nézte, ahogy a szekérről lezuhant bálák és ládák az áramlattal forognak, nekiütöznek a komp oldalának, aztán tovább úsznak. Kiabálás, káromkodások. A mélyúton porfelhő, dobogás.

– Sorjában! – üvöltött a bekötözött fejű lóval ugratva a tömegbe. – Rend legyen, a jó édes anyátokat! Sorjában!

– Geralt – nyögött fel Kökörcsin a kengyelébe kapaszkodva. – Látod, mi folyik ott? Az életben nem jutunk fel arra a kompra. A katonák annyit visznek át vele, ahányat sikerül, aztán felgyújtják, hogy ne kerüljön a nilfgaardiak kezére. Hiszen mindig így csinálják, hát nem?

– Így igaz – bólintott a vaják. – Mindig így csinálják. Csak azt nem értem, mire fel a pánik? Mi van, ez az első háború, nem volt eddig egy sem? Úgy, ahogy mindig, a királyok

csapatai majd kölcsönösen kicsorbítják egymás kardjait, aztán meg a királyok egymás között megbeszélik, aláírják a békét, és mindketten jól leisszák magukat ez alkalomból. De azoknak az életében, akik most éppen a bordáikat zúzzák össze a mólón, alapjában véve semmi sem változik. Akkor meg mire ez az egész lökdösődés?

Kökörcsin, még mindig a gyeplőjét szorongatva, sandán nézett vissza rá.

– Lehet, hogy téged rosszul tájékoztattak, Geralt – mondta. – Vagy pedig nem vagy képes megérteni a dolog lényegét. Ez nem valami örökösödésért vagy földdarabért vívott, szokványos háború. Itt nem két hűbérúr csap össze, amit a parasztok úgy nézhetnek végig, hogy abba se hagyják a széna kaszálását.

– Hát akkor mégis mi ez? Világosíts fel, mert bizony mondom, nem értem, miről van szó. Csak úgy magunk között, nem is különösebben érdekel, de azért magyarázd el, kérlek.

– Sosem volt még hasonló háború – mondta komoly hangon a bárd. – Nilfgaard seregei felégetett földeket és halottakat hagynak maguk után. Egész hullamezőket. Ennek a háborúnak a megsemmisítés a célja, hogy mindent megsemmisítsen. Nilfgaard mindenki ellen. A kegyetlenkedések...

– Nem volt még háború kegyetlenkedés nélkül, és nem is lesz – szakította félbe a vaják. – Túlzol, Kökörcsin. Úgy van ez, mint azzal a komppal is: mindig így csinálják. Ilyen, hogy úgy mondjam, a katonai hagyomány. Mióta világ a világ, az országokon átvonuló hadseregek gyilkolnak, rabolnak, gyújtogatnak, és nőket erőszakolnak meg, nem feltétlenül ebben a sorrendben. Mióta világ a világ, a parasztok az erdőbe húzódnak az asszonyokkal meg a mozdítható vagyonukkal a háború idejére, és amikor vége van, újra hazamennek...

– De nem ebben a háborúban, Geralt. Ez után a háború után nem lesz, ki hazamenjen, és nem is lesz hova hazamennie. Nilfgaard csak kiégett pusztaságot hagy maga mögött, a hadseregük zárt sorokban menetel, és felkoncolnak mindenkit. Mérföldeken át húzódnak az országutak szélén az akasztófák és a karók, füst száll az égre, ameddig a szem ellát. Azt mondod, hogy mióta világ a világ, nem volt még ilyen? Hát eltaláltad. Igen, mióta világ a világ. A mi világunk. Mert úgy tűnik, a nilfgaardiak azért keltek át a hegyeken, hogy elpusztítsák a világunkat.

– Ennek semmi értelme. Kinek állna az érdekében elpusztítani a világot? Senki sem azért indít háborút, hogy pusztítson. Két okból vezetnek háborúkat. Az egyik a hatalom, a másik a pénz.

– Ne filozofálj, Geralt! Azt, ami történik, nem változtatod meg a filozófiával! Miért nem hallod? Miért nem látod? Miért nem akarod megérteni? Hidd el nekem, a Jaruga nem állítja meg a nilfgaardiakat. Télen, amikor a folyó befagy, továbbmennek. Én mondom neked, menekülni kell, szaladni egészen Északig, talán addig nem jutnak el. De még ha nem is jutnak el odáig, a mi világunk már sosem lesz olyan, mint volt. Geralt, ne hagyj itt engem! Egyedül nem boldogulok! Ne hagyj itt!

– Neked talán elment az eszed, Kökörcsin – hajolt át a vaják a nyergén. – Neked talán elment az eszed a félelemtől, ha képes voltál azt hinni, hogy itthagylak téged. Add a kezed, pattanj a lóra. Nincs itt semmi keresnivalód, a kompra úgysem tudnál feltolakodni. Felviszlek a folyó mentén, keresünk egy csónakot vagy egy tutajt.

– A nilfgaardiak utolérnek minket. Már közel járnak. Láttad azokat a lovasokat? Látszik, hogy egyenesen a csatából jöttek. Kövessük a folyó folyását az Ina torkolata felé.

– Hagyd abba a káromagást. Átsusszanunk, meglásd. A folyón lefelé ugyanígy tömegesen vonulnak az emberek, minden kompnál ugyanaz lesz a helyzet, mint ennél, bizonyára a csónakokat is mind elhappolták már előlünk. Elindulunk felfelé, árral szemben, egyet se félj, átjuttatlak, még ha egy fatönkön is.

– Hiszen alig látni el a túlpartig!

– Hagyd már abba a locsogást. Megmondtam, átjuttatlak.

– És te?

– Pattanj a lóra. Megbeszéljük útközben. Hohó, az ördögbe, de nem azzal a zsákkal! Azt akarod, hogy kettétörjön Keszeg gerince?

– Ez Keszeg? Hiszen Keszeg világos pej volt, ez meg gesztenye.

– Minden lovamat Keszegnek hívom. Pontosan tudod, és ne akard elterelni a figyelmemet. Megmondtam, félre azzal a zsákkal. A fenébe is, mi van ebben? Arany?

– Kéziratok! Versek! Meg egy kis ennivaló...

– Dobd a folyóba. Írsz majd új verseket. Az ennivalómat meg megosztom veled.

Kökörcsin gyászos képet vágott, de nem gondolkodott sokáig, és nagy lendülettel a folyóba hajította a tarisznyáját. Felugrott a lóra, addig fészkelődött, míg elhelyezkedett a málhán, és megkapaszkodott a vaják derekában.

– Induljunk, induljunk – sürgette nyugtalankodva. – Ne vesztegessük az időnket, Geralt, tűnjünk el az erdőben, még mielőtt...

– Hagyd abba, Kökörcsin, mert ez a páni félelem kezd átragadni Keszegre is.

– Ne gúnyolódj. Ha láttad volna azt, amit én...

– Fogd már be, a szentségit. Menjünk, szeretném még a sötétség beállta előtt elintézni az átkelésedet.

– Az enyémet? És a tiéd?

– Nekem a folyónak ezen az oldalán van elintéznivalóm.

– Te bizonyára megörültél, Geralt. Nem elég drága neked az életed? Miféle elintéznivalód?

– Nem a te dolgod. Cintrába megyek.

– Cintrába? Cintra nincs többé.

– Mit beszélsz össze?

– Cintra nincs többé. Csak egy kiégett romhalmaz maradt. Nilfgaardiak.

– Szállj le, Kökörcsin.

– Micsoda?

– Szállj le! – fordult oda hirtelen a vaják. A trubadúr az arcába nézett, és csak úgy repült a nyeregből a földre, tett egy lépést hátra, és megbotlott.

Geralt lassan szállt le. Átvette a kanca fején a kantárszárat, egy pillanatig ott állt, tétozva, aztán megtörölte arcát kesztyűs kezével. Leült egy gödör szélére, egy vérvörös vesszejű, szerteágazó sombokor alá.

– Gyere ide, Kökörcsin – mondta. – Ül le. És mondd el, mi van Cintrával. Mindent.

A költő leült.

– A nilfgaardiak a hágón keresztül törtek be – kezdte percnyi hallgatás után. – Több ezren voltak. Bekerítették a cintrai sereget a Marnadal völgyében. Útközetre került sor, ami egész nap tartott, pirkadattól alkonyatig. A cintraiak vitézül helyt álltak, de megtizedelték őket. A király elesett, akkor aztán a királyné...

– Calanthe.

– Igen. Nem engedte, hogy kitörjön a pánik, nem hagyta, hogy széthulljon a sereg, maga és a zászló köré gyűjtötte, akit csak tudott, áttörtek a gyűrűjükön, és visszavonultak a folyón túlra, a város irányába. Már akinek sikerült.

– És Calanthe?

– Maréknyi katonával a révet védte, a visszavonulókat fedezték. Azt beszélik, úgy harcolt, akár egy férfi, őrzöngve vetette magát a legnagyobb forgatagba. Pikákkal nyársalták fel, amikor a nilfgaardi gyalogosokat rohamozta meg. Súlyos sebesülten vitték vissza a városba. Mi van ebben a kulacsban, Geralt?

– Pálinka. Kérsz?

– Mi az hogy!

– Mondd. Mondd tovább, Kökörcsin. Mindent.

– A város lényegében nem is védekezett, nem került sor ostromra, nem volt már kit a várfalakra állítani. A megmaradt lovagok és a családjuk, az országnagyok és a királyné...

Elbarikádozták magukat a várban. A nilfgaardiak könnyedén bevették a várat, a varázslóik porrá rombolták a kaput és a falak egy részét. Csak az öregtorony védte magát, bizonyára varázslattal biztosították, mert ellenállt a nilfgaardi mágának. Mindezek ellenére négy nap múltán a nilfgaardiak bejutottak. Senkit sem találtak élve. Senkit. Az asszonyok megölték a gyermekeiket, a férfiak az asszonyokat, és a kardjukba dőltek, vagy... Mi ütött beléd, Geralt?

– Mondd, Kökörcsin.

– Vagy... mint Calanthe... A mélybe vetették magukat, a lőréséből, a torony tetejéről. Azt beszélik, a királyné kérte, hogy... Senki sem akarta megtenni. Elvonszolta hát magát a lőrésig, és... Le, a mélybe. Állítólag borzalmas dolgokul műveltek a testével. Nem akarok erről... Mi ütött beléd?

– Semmi. Kökörcsin... Cintrában volt... Egy kislány. Calanthe unokája, úgy tíz-tizenegy éves lehetett. Cirinek hívták. Róla hallottál valamit?

– Nem. De a városban és a várban iszonyatos vérfürdőt rendeztek, és szinte senki sem úszta meg élve. Azok közül meg, akik az öregtornyot védték, egyetlenegy sem menekült meg, hiszen mondtam. A jelentősebb nemzetségek asszonyainak és gyermekeinek a többsége éppen ott volt.

A vaják hallgatott.

– Azt a Calanthét – kérdezte Kökörcsin. – Ismerted?

– Ismertem.

– És a kislányt, akiről kérdeztél? Cirít?

– Őt is ismertem.

Szél támadt a folyó felől, összeráncolta a víz felszínét, megszagatta a gallyakat, és az ágakról ragyogó fergetegben hulltak alá a levelek. Ősz, gondolta a vaják, újra ősz.

Felállt.

– Hiszel a végzetben, Kökörcsin?

A trubadúr felemelte a fejét, és tágra nyílt szemmel nézett a vajákra.

– Miért kérded?

– Válaszolj.

– Hát... hiszek.

– És tudod, hogy a végzet egymaga nem elég? Hogy valami több kell?

– Nem értem.

– Nem vagy ezzel egyedül. De pontosan így van. Valami több kell. A gond az, hogy én... Én már sosem tudom meg, mi is az.

– Mi ütött beléd, Geralt?

– Semmi, Kökörcsin. Gyere, állj fel. Induljunk, kár ezért a napért. Ki tudja, mennyi időnkbe fog kerülni, hogy csónakot találjunk, és nagyobbra lesz szükségünk. Hiszen csak nem hagyom itt Keszeget.

– Hát együtt kelünk át? – derült fel a költő.

– Igen. Már nincs semmi keresnivalóm a folyónak ezen az oldalán.

IX

– Yurga!

– Aranydarázs!

Az asszony kiszaladt a kapun, botladozva, kiáltozva; csak úgy lobogtak a kendő alól kiszabadult fűrtjei. Yurga odadobta a béresnek a gyeplőt, leugrott a székéről a földre, és az asszony elébe futott, megragadta a derekát, erősen, aztán felemelte a földről, és pörgött, forgott vele.

– Itt vagyok, Aranydarázsam! Hazajöttem!

– Yurga!

– Hazajöttem! Ejj no, tárjátok ki azt a kaput! Hazajött a gazda! Ejh, Aranydarazsam!

Az asszony vizes volt, szappanlétől illatozott. Biztosan épp mosott. A férfi a földre tette, de a nő még akkor sem engedte el őt, belekapaszkodott ziláltan, forrón.

– Vezess a házba, Aranydarázs.

– Az istenekre, hazatértél... Éjszakánként nem aludtam... Yurga... Éjszakánként nem aludtam...

– Hazajöttem. Ejj, hazajöttem! És gazdagon jöttem haza, Aranydarázs. Látod a szekeret? Hé, hajtsál no, befelé a kapun! Látod a szekeret, Aranydarazsam? Elég van rajta ahhoz, hogy...

– Yurga, mit nekem a szekér, mit nekem a javak... Hazatértél... Épen... Egészségben...

– Gazdagon jöttem haza, én mondom. Mindjárt meglátod...

– Yurga? És ő kicsoda? Az a feketébe öltözött? Az istenekre, hát karddal...

A kupec körülnézett. A vaják leszállt a lóról, félrefordult, és úgy tett, mintha a málhát és a hevedert igazgatná. Nem nézett rájuk, nem indult el feléjük.

– Később elmesélem. Ó, Aranydarázs, ha nincs ő... Hát a gyerekek hol vannak? Egészségesek?

– Egészségesek, Yurga, egészségesek. Kimentek a földekre varjat lőni, de a szomszédok szólnak nekik, hogy itthon vagy. Mindjárt itt lesznek, mind a három...

– Három? Hát mi van itt, Aranydarázs? Tán csak...

– Nem... De valamit el kell mondjak neked... Nem haragszol meg?

– Én? Terád?

– Magamhoz vettem egy kislyányt, Yurga. A druidáktól hoztam, tudod, azoktól, akik a háború után a gyerekeket mentették... Összegyűjtötték az erdőkben az otthontalant, elvesztett... Alig éltek... Yurga? Haragszol?

Yurga a kezével a homlokára csapott, és körbenézett. A vaják lassan sétált a szekér mögött, a lovát vezette. Nem nézett rájuk, még mindig elfordította a fejét.

– Yurga?

– Ó, istenek – nyögött fel a kupec. – Ó, istenek! Aranydarázs... Valami, amit nem várok! Otthon!

– Ne légy rám dühös, Yurga... Meglásd, megkedveled. Okos a lányka, kedves, dolgos... Furcsa kicsit. Nem akarja megmondani, honnan való, azonnal pityereg. Hát nem is kértem. Yurga, tudod, mennyire akartam mindig, ha kislyány volna... Mi az?

– Semmi – felelte halkán. – Semmi. A végzet. Egész úton beszélt álmában, lázában félrebeszélt, semmi más, csak a végzet, meg a végzet... Az istenekre... Nem a mi eszünknek való ez, Aranydarazsam. Nem érthetjük mi azt meg, hogy gondolkodnak az olyanok, mint ő. Hogy miről álmodnak. Nem a mi eszünknek...

– Apa!!!

– Nadbor! Sulik! Hogy ti hogy megnőttetek, mint a borjak! Az ám, gyertek csak ide hozzám! De szaporán...

Hirtelen elhallgatott, amikor meglátta azt a kicsi, vékonyka, hamuszőke apróságot, aki lassan sétált a fiúk mögött. A kislány ránézett, és a férfi meglátta hatalmas szemeit, melyek zöldék voltak, akár a fű tavasszal, és két kis csillagként fénylettek. Látta, ahogy a kislány hirtelen eliramodik, ahogy szalad, ahogyan... Hallotta, ahogyan felkiált, élesen és áthatóan.

– Geralt!

A vaják elfordult a lovától, hirtelen, villámgyors mozdulattal. És a lány elé szaladt. Yurga megbabonázva figyelte. Sosem gondolta, hogy egy ember képes ilyen gyorsan mozogni.

Az udvar közepén találkoztak. A hamuszőke kislyány szürke ruhájában. És a fehérhajú vaják a hátán karddal, tetőtől talpig ezüsttől csillogó fekete bőrbe öltözve. A vaják lágyan szökkenve, a kislyány poroszkálva, a vaják térdepelve, a kislyány vékony karocskái a nyaka

köré fonva, hamuszín egérkehaja a vállán. Aranydarázs némán felkiáltott. Yurga átkarolta, egyetlen szó nélkül magához szorította, a másik kezével pedig egybeterelte és átölelte a két fiát is.

– Geralt! – ismételte a kislány a vaják melléhez bújva. – Megtaláltál! Tudtam! Mindig tudtam! Tudtam, hogy meg fogsz találni!

– Ciri – mondta a vaják.

Yurga nem látta a férfi arcát a hamuszín fűtők takarásában. De látta fekete kesztyűs kezét, ahogy a kislány hátát és karját szorítják.

– Megtaláltál! Oh, Geralt! Egész idő alatt vártalak! Olyan borzasztóan sokáig... Már együtt maradunk, igaz? Mostantól együtt leszünk, ugye? Mondd már, Geralt! Örökre! Mondd már!

– Örökre, Ciri.

– Úgy, ahogy mondták! Geralt! Úgy, ahogy mondták... Én vagyok a végzeted? Mondd meg! Én vagyok a végzeted?

Yurga megpillantotta a vaják szemét. És nagyon elcsodálkozott. Hallotta, ahogy Aranydarázs halkán sír, érezte, ahogy a válla rázkódik. A vajákat nézte, és egész testében megfeszülve várta a választ. Tudta, hogy nem fogja érteni a választ, de mégis várta. És nem várt hiába.

– Te több vagy annál, Ciri. Több annál.